

GEORGE ARION

trimisul special

CRIME SCENE PRESS

„Un autor complet, căruia nu-i lipsește nimic: nici inteligența, nici scriitura, nici știința de a construi povești fascinante, nici abilitatea de a folosi cele mai subtile strategii narative.”

Igor Bergler

trimisul special

GEORGE ARION

virtual-project.eu

Iași, 1887. Un ucigaș în serie terorizează orașul. Criminalul omoară numai prostituate. După ce le sugrumă, le prelevează diverse organe – splină, pancreas, rinichi, ficat... Pentru aceasta, folosește cu dexteritate bisturiul.

Un profesor își procură astfel material didactic pentru lecțiile sale de anatomie? Nu cumva organele păstrate o vreme în borcane cu formol sunt vândute apoi unor specialiști pentru studierea lor? Sau e vorba, pur și simplu, de un dezaxat cu pregătire de chirurg?

Sebastian Dron, un tânăr agent special școlit la Saint-Cyr, se îmbracă elegant, are comportamentul unui dandy, îi place absintul, fumează, câteodată, opiu și cucerește cu ușurință femeile. Și totuși, doar în aparență este un ușuratic. Deja a rezolvat dosarele mai multor crime, ca un veritabil profesionist, ingenios și tenace. Dar, încă din prima zi, întâmpină obstacole. Unele îi sunt presărate în cale chiar de către cei care, de fapt, ar trebui să-i sprijine acțiunile. Anchetatorul descoperă cu stupeoare un spațiu în care domnesc minciuna, corupția, conflictele de interese, trădarea, calomnia, delăsarea. Toate se petrec ca și cum legile firii și cele ale oamenilor se aplică altfel aici, sub supravegherea cuiva care urmărește realizarea unui experiment. De aceea, Sebastian Dron ajunge să se zbată ca o vietate prinsă în plasa unui păianjen. Va găsi, până la urmă, o soluție de salvare, pentru el și pentru locuitorii înspăimântați de asasinul sofisticat și abil?

Nu vă grăbiți să răspundeți la această întrebare. Doar lectura romanului vă oferă răspunsul corect.

George Arion

Trimisul special

– 2018 –

George Arion
Trimisul special

GEORGE ARION – 2018
CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE

Trimisul special / George Arion. – București: Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-23-8

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: octombrie 2018
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației Premiile Flacăra

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

GEORGE ARION (n. 5 aprilie 1946, la Tecuci) este cel mai bun autor de *mystery & thriller* din România. Este și poet, eseist, libretist, jurnalist, traducător, dramaturg și scenarist.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul a două filme polițiste (*Enigmele se explică în zori*, 1989; *Atac în bibliotecă*, 1992) și al serialului TV *Detectiv fără voie* (2001). Este autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiste. Încă din 2006 susține o rubrică săptămânală în care recenzează romane de suspans.

A debutat în 1966 cu un volum de poezii, însă anul 1983 a însemnat adevărata consacrare a sa ca scriitor. Grație primului roman, *Atac în bibliotecă*, George Arion a ajuns să fie cunoscut drept scriitorul care a revoluționat romanul polițist românesc – practic a dat din nou viață genului prin creșterea standardului literar și prin faptul că l-a îndepărtat de direcția deseori propagandistică în care era folosit pe atunci. Proza lui George Arion se remarcă printr-un ritm alert, fraze scurte, limbajul colorat al personajelor, o doză sănătoasă de umor și ironie subtilă. În stilul autorului se regăsesc influențe din Raymond Chandler, Boileau-Narcejac și San Antonio.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România.

Este Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În prezent Director general al Publicațiilor Flacăra, Președintele Fundației „Premiile Flacăra”, Președinte al Romanian Crime Writers’ Club, membru al Uniunii Scriitorilor din România și director editorial onorific al Crime Scene Press, în 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de Detectiv de onoare.

Volume apărute la Crime Scene Press:

SERIA ANDREI MLADIN

Atac în bibliotecă

Profesionistul

Trucaj

Fortăreața nebunilor

Maestrul fricii

Detectiv fără voie

Insula cărților

Necuratul din Colga

Spioni în arșiță

Nesfârșita zi de ieri (Prix du Public la „Salon du livre des Balkans” de la Paris, 2016)

Crime sofisticate (piesa de teatru radiofonic inspirată de acest roman a câștigat premiul UNITER în 2015)

Însoțitorul lui Iisus

Anchetele unui detectiv singur (povestiri)

Trimisul special

În această carte se întâlnesc ambianțe, personaje, întâmplări din secolul al XIX-lea, pe care autorul le-a descris folosindu-și imaginația. De aceea ele nu au niciun corespondent în realitate.

Lui Alexandru

*„...este mai bine să nu facem școală de loc
decât să facem o școală rea, mai bine să nu
facem o pinacotecă decât să o facem lipsită de
arta frumoasă.”*

Titu Maiorescu

Întunecatul secret (1)

De când se știa, parcă trăia în două lumi. Una întunecată, înfricoșătoare, involburată, cealaltă plină de lumini feerice și de farmec. În prima guverna mama lui, veșnic pufnind nemulțumită și pusă pe harță, de parcă toate necazurile se abătuseră asupra ei. Blestema sărăcia, nenorocul de a trăi alături de un bărbat cu mult mai în vârstă, copilul pe care nu și-l dorise și de care n-avea chef să aibă grijă, „o gură în plus de hrănit”, „un mototol de care nu se va alege nimic”, „o aschimodie care face degeaba umbră pământului”. La trei-patru vorbe rostea cu năduf o înjurătură. Rânjea încântată când inventa una nouă, mai scârboasă decât celelalte, și câteva zile o repeta ca și cum ar fi dorit să n-o uite, până când îi venea pe limbă alta și mai scabroasă, de-ți venea să-ți astupi urechile ca să nu ți se facă silă.

Toate erau alandala în casă, nu deretica niciodată, gătea rareori, doar când i se făcea ei foame – lui îi lăsa într-un blid resturile, dacă nu uita. Toată ziua zăcea în pat, cu părul îngălat, mirosind a putreziciune, cufundată în perne, și se visa stăpână peste un castel, îmbrăcată în haine în fireturi de aur, poruncind unor slujitoare care nu mai știau cum să-i intre în voie și să-i alunge hachițele.

Se certa fără pricini clare cu vecinii, cu autoritățile, cu necunoscuții întâlniți întâmplător – unii o considerau cu mințile rătăcite, o nebună, o zănatecă bolnavă, dar de fapt era doar rea, o zgripturoaică, o hapsână, așa cum nu-și amintea nimeni să fi existat prin acele locuri unde toți erau respectuoși, își vorbeau cuviincios și se ajutau în caz de nevoie.

Mulți îl căinau pe Tatăl băiatului și se întrebau cum de s-a pricopsit cu o astfel de paceaură – în tinerețe multor fete li se scurseseră ochii după el, mulți părinți și-l doriseră ginere, fiindcă era gospodar și bun de pus la rană, și mai era și o mândrețe de flăcău.

Nici măcar preotul nu reușise s-o mai îmbuneze – de câte ori acesta încercase să o aducă pe calea cea dreaptă îl suduise și-i spusese să-și vadă de biserica lui, să nu se mai amestece în treburi care nu-l privesc, ea nu era o

oiță rătăcită pe care s-o mâne încolo și-ncoace dându-i pilde din Biblie.

Tatăl lui, în schimb, stăpânea binevoitor peste un tărâm unde domneau armonia și tandrețea, bucuria și fericirea. De-abia aștepta să se întoarcă de la munca lui și să-i sară în întâmpinare, să i se arunce în brațe, ieșind din cotloanele unde se ascundea de frica sudalmelor cu care îl blagoslovea femeia aceea ursuză și dură, cu privire mereu dușmănoasă, cruntă, ca a unei aspide turbate. Deseori rămânea flămând până seara, numai ca să nu dea ochii cu ea. Îi cășuna din orice fleac și, dacă i se nimerea în cale, îl potopea cu ocări și-l trăgea de urechi, îi căra palme în cap. De pe la 3-4 ani nu era zi în care să nu-și reverse furiile asupra lui din te miri ce – „iar ai scăpat vițelul din curte, iar ai speriat găinile care ouau în șură, iar ai vărsat cana cu apă de pe masă”.

Stătea toată ziua singur – ceilalți băieți nu-l primeau în cercul lor; nu se jucau cu el, îl batjocoreau, socotindu-l un nevolnic, din moment ce chiar și cea care îi dăduse viață nu-l suporta să-l vadă și-l fugărea cu nuiaua în mână, sau azvârlea cu pietre după el, ca după un câine vagabond.

Seara, Tatăl lui devenea un paratrăsnet asupra căruia se abăteau nemulțumirile care o măcinau. Era trudit, dar pregătea de-ale gurii pentru el și băiatul flămând, numai piele și os – supe străvezii de legume, tocănițe de cartofi, terciuri de ovăz... Cei doi mâncau în tăcere, rupând din pâine bucăți mici, ca să le-ajungă, mestecându-le pe îndelete, având astfel senzația că mâncarea e mai spornică și se satură cu adevărat. Bărbatul nu răspundea la nicio provocare din partea femeii, de parcă n-o auzea, de parcă nici n-o vedea, ceea ce-i sporea acesteia furia, aducând-o în pragul unor izbucniri de neînțeles, de demență. Atunci le înșfăca pâinea din față și se ascundea într-un colț, unde o înfuleca de una singură, ghemuită în trențele ei, uitându-se în dreapta și-n stânga, aidoma unei fiare care nu vrea să-și împartă prada cu nimeni.

După ce își astâmpărau foamea, Tatăl își lua băiatul de mână și ieșeau în curte. Palma lui micuță se pierdea în palma lui mare, cu o piele fină, de o moliciune inexplicabilă. Parcă n-ar fi mânuit din tinerețe coasa, cazmaua, grebla care ar fi trebuit să-i lase bătăături, ca niște solzi aspri.

Vara mirosea a grâne coapte, a fân cosit, a flori sălbatice. Un fum înțepător se înălța de prin curțile unde se ardeau frunze uscate. Se auzeau păsările din pădurea din apropiere care își căutau culcușuri pentru noapte. Dacă era senin îi arăta aștrii de pe cer și-i spunea cu glas blând cum se numesc. Câteodată erau martorii unor încântătoare ploi de stele. Bolta de deasupra lor își avea propria poveste și nu întotdeauna cu un sfârșit fericit. Se întreba dacă vreodată cineva reușise să călătorească printre luminițele acelea pâlpâitoare, așezate într-o ordine care nu se schimba niciodată, de parcă erau fixate în locurile lor cu lanțuri, sau cu funii trainice, așa cum erau legați caii de țărui înfiți în pământ, atunci când pășteau.

Iarna, dacă se așternea o brumă de omăt, Tatăl îl trăgea cu o sanie pe care o meșterise pentru a-i mai face o bucurie – ce desfătare trăia alunecând pe tălpicile de lemn, prin gerul care-i îmbujora obrazii! Chiuia cu glasul lui subțire, îndemnându-și bidiviul să gonească tot mai repede, râzând când acesta se poticnea în vreo bucată de gheață.

Ridicau și omuleți de zăpadă, caraghioși cu nasurile lor din morcovi, cu mături vechi în loc de brațe, cu cratițe pe cap, în chip de pălărie. Nu-i topea soarele – îi dărâma cotoroașa imediat ce-i zărea, lovindu-i înverșunată cu cazmaua, până nu mai rămânea nimic din ei – „arză-v-ar focul de blestemați, de asta vă arde vouă în loc să reparați acoperișul?”

Uneori îi aducea din drumurile lui câte o bilă colorată, câte un fluier... Odată i-a adus o decorație a unui militar din vechime, luată de la vreun iarmaroc. Și-o pusese în piept și se plimbăse țănoș cu ea, de parcă ar fi primit-o din partea unui mare comandant, pentru faptele sale de vitejie. I-o smulsese aspida imediat ce-o zărise și-o azvârlise în iazul din apropiere – nu era adânc, dar degeaba o căutase zile întregi, se scufundase în mărul de pe fund.

Îi spunea povești cu zâne fermecate și cavaleri care își puneau pe fugă dușmanii mânuind săbii tăioase. Când li se făcea somn, se spălau cu apa dintr-o covată de lemn, folosind un săpun zgrunțuros care nu prea făcea clăbuci, dar alunga orice urmă de murdărie.

Apoi se duceau în șură și adormeau îmbrățișați.

Lângă el se simțea puternic, nu-i mai era frică de odioasa ființă tolănită pe patul din casă, măcinată de ranchiună și ură, întrebându-se și el cum de bărbatul acesta blajin o suportă, cum de nu-și ia câmpii, ca și cum ar îndura o pedeapsă pentru fapte cumplite, comise într-o altă viață, sau ar plăti pentru păcatele strămoșilor săi.

Uneori se trezea și nu-i mai auzea răsuflarea. Încă somnoros îl zărea printre gene cum spăla cămăși, pantaloni, într-un lighean cu smalțul sărit. Nu uita nici de hainele nevestei – rochii, bluze, fuste... Le întindea la uscat pe o frânghie și apoi se cuibărea din nou lângă el, să mai prindă un ceas de odihnă.

Avea să împlinească șapte ani. Știa dinainte – ziua lui de naștere avea să fie ca oricare alta – doar Tatăl i-ar fi strecurat un cadou și l-ar fi sărutat pe frunte, i-ar fi ciufulit părul, ar fi glumit cu el și l-ar fi urcat de-a călare pe umerii lui puternici, purtându-l în triumf ca pe un învingător.

Oare ce-o să-i dăruiască de data asta?

Îl aștepta cu nerăbdare, se uita în lungul drumului – când îl vedea apărând simțea întotdeauna că inima îi bate mai iute în piept și fuga-fuguța în brațele lui, ca să-l ridice și să-l rotească prin aer.

În urmă cu un an îi adusese un căluț de lemn. Doamne, cât s-a mai bucurat! Nu se mai despărțea de el. Îl mângâia, îi vorbea, și-n imaginația lui i se părea că-i răspunde. Își închipuia că l-ar putea purta departe de femeia hapsână – nici măcar în gând nu-i spunea „mama”. Aceasta însă i-l descoperise în ascunzișul din spatele casei și i-l aruncase pe foc, râzând ca o bezmetică. El începuse să plângă în hohote și primise o urecheală pe cinste și cinci nuiete peste brațe.

De ce zăbovea Tata? A avut mai mult de lucru azi? Tocmai azi? i s-a întâmplat ceva?

Adormi, în cele din urmă, în fânul din șură.

Visă munți de jucării din care își putea alege pe oricare îi plăcea. De asta întârziase Tata – făcuse o vrajă și-i cumpăraseră acest morman multicolor de cuburi, trășurici, animăluțe... Avea să fie cel mai bogat copil din lume, un răsfățat, invidiat de toți cei care nu-l acceptaseră în jocurile lor.

Îl trezi scârțâitul ușii date în lături. Vru să se repeadă într-acolo țipând de bucurie: „A venit Tata! A venit Tata!” S-a oprit la timp – în prag era scorpia alături de un bărbat pe care nu-l cunoștea.

Acesta nu prea se simțea în largul său.

— Zici că astăzi nu vine acasă?

— Are de lucru la dracu-n praznic!

— Și plodu’?

— Doarme în grajd, mormolocul dracului!

Vorbeau ca și cum până atunci deșertaseră multe pahare de vin. Precis veneau de la crâșmă.

Cei doi se rostogoliră îndată în fân. Curând băiatul le auzi gemetele și se ascunse și mai bine în culcușul său. Închise și ochii – trupurile celor doi se zăreau zbatându-se în lumina lunii pline.

Îcnetele încetară. Bărbatul și femeia mormăiau mulțumiți.

— Mâine mai vii?

— Dacă locu-i liber...

— O să vedem.

N-o auzise niciodată vorbind pe un ton atât de blând.

Se auzi din nou scârțâitul ușii – „bicisnicule, de câte ori să-ți spun să ungi balamalele alea?”

— Băiatul meu, unde ești?

La glasul Tatălui femeia și bărbatul săriră în picioare, încercând să-și aranjeze hainele.

Noul venit încremeni în prag. Îi trebuiră câteva clipe ca să se dezmeticească și să priceapă scena care i se înfățișa.

— Ce faceți aici?

Femeia îi răspunse batjocoritor.

— Oare tu ce crezi că facem?

Pentru prima oară își auzi Tatăl ieșindu-și din fire.

— Târță! Otreapă! Secătură! Cât crezi c-am să te mai suport?

Bărbatul străin o șterse fără să-l bage nimeni în seamă. Tatăl o înșfăcă pe femeie de păr.

— Oho, da’ înverșunat mai ești! Vezi să nu-ți crape pipota! Asta ar mai lipsi, să dau bani ca să te-ngrop!

Începu s-o zgâlțâie, ca și cum nici n-ar fi auzit-o.

— Au! Mă doare, animalule!

Imediat îi dădu drumul.

— Mi-e silă și să te ating!

Nevasta se înverșună și mai mult auzindu-l, de parcă ea trebuia să fie cea furioasă și să-i ceară socoteală.

— Parcă ziceai că nu vii azi, cretinule!

Își ieșise complet din minți. Se scotoci în buzunarul șorțului pe care îl purta și scoase un cuțit.

— Ți-e silă, hai! Stai să vezi ce silă mi-este mie de tine!

Începu să împungă cu lama aerul din fața ei.

— Astâmpără-te femeie! Zvârle cuțitul ăla și hai să stăm de vorbă! Ce vrei să faci? Ai căpiat?

Ea se zbuciuma scuturată de un râs dement.

— Ce vreau să fac? Uite asta vreau să fac! De ani de zile vreau să fac asta!

Bărbatul n-apucă să se ferească. Lama tăioasă îl nimeri în burtă. Tatăl se încovoie de durere și începu să geamă.

— Ești nebună!

— Ha! Ha! Ha! Nebună zici?

Își șterse cu dosul palmei spuma care îi curgea din gură și lovi încă o dată, cu și mai multă sete.

— Băiatul meu! Unde e băiatul meu?

— Strigă-l, hai, strigă-l! Strigă-l de o mie de ori! O să-ți sară în ajutor! Ia vezi: nu cumva numără stele? Doar de asta sunteți buni, dobitocilor!

Tatăl căzu la pământ și începu să horcăie. Femeia se aruncă deasupra lui și continuă să implânte cuțitul la întâmplare – în piept, în gât, din nou în burtă...

— Na și na și na!

După ce trupul rămase nemișcat, se ridică, șterse sângele de pe cuțit cu un smoc de paie și ieși împleticindu-se.

De-abia atunci băiatul izbucni în hohote de plâns. Se repezi la Tatăl său și începu să-l mângâie pe frunte, pe obraji... Îi atinse pielea palmelor care îl înfiora cu delicatețea ei...

Nu se putea opri din plâns.

Cel mai cumplit lucru pentru un fiu e să-și vadă tatăl adorat înfrânt.

Luna plină lumina indiferentă...

Femeia fusese arestată a doua zi dimineață. Nu-și negase fapta, dimpotrivă, povestise cu lux de amănunte

tot ce se întâmplase, arătase, strângând pumnul și mânuind un cuțit imaginar, cum își înjunghiase bărbatul și unde aruncase lama aceea tăioasă – în iazul unde avea să ruginească alături de medalia confiscată de la băiat –, și repetase tot ce rostise în noaptea aceea sângeroasă, cu o voluptate care îi înmărmuri pe sătenii aflați în preajma ei.

La fel de apucată fusese și la tribunal. Uneori se întrerupea din vorbit și râdea ca o nebună, improșcând cu salivă asistența, îi potopea cu blesteme pe acuzator; pe judecător, ba chiar și pe avocatul care o apăra fără să-și dea prea mult silința, sau scotea limba la desenatorul trimis de un ziar ca să-i facă portretul – „să nu mă faci urâtă că te tai și pe tine. Ha! Ha! Ha!”

După un proces de nici două ore se contura o dreaptă condamnare la moarte.

Cei prezenți în sală așteptau cu satisfacție sentința asta – era singura care se întrevedea.

Nu pentru c-ar fi simpatizat cu victima – n-o cunoșteau, nu știau ce fel de om fusese; dar acuzata reușise să-i calce pe toți pe nervi și să-i înfioare cu minuțioasa relatare a modului în care își trimisese bărbatul pe lumea cealaltă – „am numărat nouăsprezece lovituri de cuțit!” exclamase stupefiat medicul legist. „N-am mai întâlnit o asemenea sălbăticie. Ștreangul e o pedeapsă prea blândă.”

Și totuși, femeia scăpă de spânzurătoare.

Nu pentru că nu mai era în toate mințile. Mulți ucigași demenți fuseseră executați fără nicio ezitare – nebunia nu era o scuză pentru crimă. Însă medicii care o consultaseră descoperiseră că era însărcinată. Cu toate protestele procurorului, ale publicului, judecătorul o condamnă la închisoare pe viață – „nu accept să pedepsesc o ființă nevinovată pentru mârșăviile mamei ei”.

După care lovi cu ciocanul, consfințind sentința într-o sală înmărmurită de oroare și stupefacție.

Născuse într-o celulă mizeră și, după aceea, toți cei care intraseră în contact cu ea declaraseră uluiți că suferise o transformare. Își alăpta pruncul privindu-l cu tandrețe, îi schimba scutecele și i le spăla, se îngrijise să nu-i lipsească nimic. Până și cu gardienii și cu celelalte deținute începuse să se comporte în alt fel. Tuturor le

vorbea respectuos, nu mai înjura, nu mai blestema. Devenise o altă ființă.

Totuși, de băiatul ei nu întrebese nici măcar o singură dată, ca și cum nici n-ar fi existat, sau ca și cum i s-ar fi șters din memorie amintirea lui.

Fericirea pe care, în sfârșit, începea s-o cunoască nu dură mult. După patru luni își pierde fiica. Se îmbolnăvise și medicul închisorii nu reușește s-o salveze.

I-au smuls-o cu greu din brațe ca s-o îngroape. Imediat și-a confecționat o păpușă din cârpe pe care o ținea la piept toată ziua. O legăna și îi cânta. Îi spunea povești pe care le inventa chiar ea.

Căzu într-o letargie pe care unii medici zeloși încercară să i-o alunge prescriindu-i tot soiul de poțiuni și de terapii. Zadarnic aruncau pe ea găleți cu apă rece sau îi implântau în trup ace – în lumea medicală începuse să circule zvonul că prin acupunctură poți vindeca multe boli. Suporta totul privind în gol, se ducea unde i se spunea, executa ca o marionetă ordinele, de-abia se atinge de mâncare, noaptea stătea mai mult cu ochii deschiși.

Nici măcar eliberarea după douăzeci de ani nu reușește s-o scoată din starea de prostrație.

Cei mai mulți fug mâncând pământul atunci când li se dă drumul din închisoare. Ea se agățase cu disperare de grilajul porții pe care trebuia să iasă și trebui ca mai mulți paznici să-și unească forțele ca s-o arunce afară. Și acolo a continuat să urle și să se tăvălească pe pământ:

— Ce-o să fac? Unde să mă duc?

Se întorsese în satul unde se născuse. Casa era și mai dărăpănată decât înainte. Nu mai avea nicio rudă. Toți o ocoleau când o întâlneau. Cerșea prin locurile unde nu era cunoscută. Mai câștiga un ban oferindu-și nuri veștejiți unor străini aflați în trecere, care nu-i știau povestea. Tot mai rar, însă, vreun bărbat se arăta interesat de femeia slinoasă cu mers șleampăt și sâni căzuți.

Pe băiat îl găsisese departe de casă o trupă de circari ambulanti. Îi pusese răstălmăcirile întrebări – al cui e, de unde vine, încotro se îndreaptă? La toate țâncul flămând

și zdrențăros nu răspunse nimic. În ochii lui nu se citea niciun interes pentru cele din jur.

După ce se sfătuiseră ei între ei, îl urcaseră într-o căruță, îl ospătaseră și-i dăduseră haine călduroase. Așa începuse să colinde prin sate și orașe unde scamatorii, jonglerii, dresorii organizau spectacole. Ridicau un cort și mulțimea dădea năvală să-i vadă.

Anii trecură – devenise un tânăr cu plete negre și trăsături plăcute, chiar dacă părea cam firav și fața îi rămăsese cam palidă, iar câteodată privea trist în gol. Apărea și el în arenă, ca să-i ajute pe ceilalți, dar n-avea încă un număr al lui – cel mai mult se arăta interesat de dresura de cai. Toată ziua era în preajma lor – niște animale superbe, ascultătoare, deși nu erau dintr-o rasă cunoscută, cum auzise că sunt în hergheliile unor bogățani. Țesăla armăsarii și iepele, le aducea găleți cu apă, brațe de fân, îi mângâia pe crupă. Uneori îi încăleca și exersa diverse figuri pe care ar fi vrut să le arate spectatorilor. N-avusese parte de un căluț fermecat în copilărie, însă acum soarta îi îngăduise să-și ia o revanșă cum nici nu visase.

Într-o toamnă ajunseseră într-un oraș mai mare decât cele cunoscute până atunci. Forfota de pe străzi îl năucise – trecători care se ciocneau unii de alții, birje mânate de vizitii spurcați la gură, prăvălii care își luau ochii dacă priveai în vitrinele lor pline cu mărfuri aduse și de pe alte meleaguri. Nu mai văzuse niciodată case cu atâtea etaje, în care, în zeci de încăperi, se înghesuiau familii cu tot avutul lor. Prin fața celor mai arătoase clădiri circulau țațoși, plini de ifose, polițiști cu caschete înalte și cu bastoane în mâini.

Într-o zi colinda printr-o piață unde negustori de carne și pește, de legume și zarzavaturi își strigau din toți rărunchii produsele, ca să-și îmbie mușteriii, asigurându-i de calitatea și prospețimea lor.

Zări un domn în vârstă, îmbrăcat în negru, care se opintea sub povara unor sacoșe pline de cumpărături. Înfățișarea lui distinsă contrasta cu aspectul celor mai mulți din jur.

O pală de vânt îi smulse jobenul de pe cap.

Alergase într-un suflet să-l culeagă de pe jos și i-l adusesese după ce-l ștersese de praf.

Dar bătrânul domn avea mâinile ocupate – trebuia să-și lase sacoșele jos ca să-și poată pune jobenul.

— *Dați-mi voie să le țin eu, îndrăznise el să-i propună.*

Îi luase sacoșele și nu le mai dăduse înapoi. I le dusesese până la intrarea într-o casă cu etaj, cu balcoane mult ieșite în afară. La ferestre se vedeau plante în ghivece din pământ ars.

Domnul în negru îi dăduse niște bani și îi mulțumise de ajutor.

A doua zi îl așteptase în stradă, dar acesta nu părăsise casa. De-abia în a treia zi îl văzuse încuind cu grijă ușa și pornind agale spre piață, cu sacoșele goale.

Se luase după el.

Domnul oprise la câteva tarabe și cumpărase pește, legume, verdețuri. Sacoșele nu mai erau pline ca prima oară, dar tânărul își oferise din nou ajutorul, iar celălalt acceptase surprins.

Aceste întâlniri duraseră vreo două săptămâni, timp în care schimbaseră puține vorbe.

Dar într-una dintre zile, domnul i se adresase de cum îl văzuse așteptând pe trepte.

— Cum te cheamă?

— Paul.

— Uite, Paul, văd că te ții scai după mine. Asta poate fi și bine, și rău. Poate ești un băiat cumsecade, poate vrei să mă jefuiești...

Aproape că-i venise să plângă.

— Nu sunt un golan!

— Bine, bine, nu te supăra... Uite, am nevoie de un ajutor în casă. Vrei să intri în slujba mea?

— Mai încape vorbă!

— N-o să ai multe de făcut. Să dai cu mătura, să ștergi praful... Și, desigur, să faci piața. Știi să gătești?

Învățase în anii în care umblase cu circul ambulant – fiecare trebuia să-și prepare singur de-ale gurii.

— Da.

— O, asta-i grozav! Am o cămăruță în care o să stai. O să ne înțelegem cu banii. Dacă lucrurile merg bine, o să mai ai și alte îndeletniciri. O să ți le spun la un moment dat. Toate la vremea lor.

Îl apucase pe Dumnezeu de picior?

— Cum vă e voia, domnule!

— Bei?

— Nu pun alcool în gură.

— Ei, nici chiar așa... Eu mai trag câte o dușcă înainte de culcare. Unul, două pahare de vin roșu nu fac rău.

— Nu suport alcoolul. Iar bețivii îmi provoacă silă.

— Mă rog... Știi să citești? Să scrii?

— Da.

O femeie de la circ se ocupase de educația lui, în ceasurile în care străbăteau cu căruțele drumurile de la un oraș la altul. Citise și câteva cărți pe care le avea învățătoarea lui într-un cufăr. Ar fi vrut să mai citească și altele, însă nu știa de unde să și le procure.

Domnul cu joben și-a frecat mâinile mulțumit.

— Din ce în ce mai bine. Dar trebuie să-ți găsim niște haine mai potrivite. Un băiat așa chipeș are nevoie de o altă îmbrăcăminte. Nu poți să te afișezi lângă un doctor în straietele astea.

— Sunteți doctor?

Domnul izbucnise în râs.

— Un doctor special. Ai să afli când va veni vremea.

Îl însoțise la un magazin și-i alesese un costum, o cămașă și niște ghete.

— Ei, acum arăți altfel. Ești de nerecunoscut. Aruncă boarfele pe care le-ai purtat până acum. De fapt, am greșit: trebuia ca mai întâi să faci o baie. Ne ocupăm de asta când ajungem acasă.

Pășind pentru prima dată în casa binefăcătorului său, rămăsese uluit de camerele înalte, cu mobile grele și scumpe. În vitrine erau adăpostite vase de porțelan, pe pereți erau tablouri care înfățișau domni și doamne în costume dichisite, peisaje sau încleștări navale. Erau și câteva panoplii cu săbii și pistoale vechi.

O încăpere adăpostea o bibliotecă – tânărul nu mai văzuse atâtea cărți laolaltă și cu coperți așa frumoase – cele pe care le parcursese erau ferfenițite, le lipseau și pagini... Le răsfoi atunci când le scutură de praf – multe tratate de medicină, dar și romane de Dickens, Emily Bronte, Charlotte Bronte... Opere de Shakespeare. Și mulți filosofi.

În cămăruța lui de la subsol erau un pat, o noptieră, o masă cu două scaune. Se uitase în jur cu încântare – niciodată nu avusese parte de un asemenea loc îmbietor, care să fie numai al lui.

„O, Tată, dacă ai vedea unde am ajuns!”

Îi era dor de el, de îmbrățișările lui, de vorbele lui mângâietoare. Nu era zi în care să nu-l pomenească și să-și aducă aminte întâmplările pe care le trăiseră împreună. Cele mai frumoase clipe din viața lui de până acum.

Însă încerca zadarnic să-și șteargă din memorie sfârșitul lui cumplit – i se întipărise pentru totdeauna în minte. Avea deseori coșmaruri în care îi apărea zăcând într-o baltă de sânge. Se trezea țipând – noroc că doctorul dormea profund și nu-l auzea, altfel l-ar fi speriat de moarte și cine știe dacă l-ar mai fi ținut în slujba sa.

La despărțire, cei din trupa cu care colindase îi dăruiră un medalion de argint, ca să-i poarte noroc. Femeia care îl învățase să citească și să scrie lăcrimase; ceilalți nu păruseră prea afectați – în lumea circului tot timpul se vine și se pleacă, asta asigură un program variat pentru spectacole, numai așa poți să atragi un public nou.

Zilele, săptămânile, lunile treceau și cei doi conviețuiau într-o armonie deplină. În timp ce doctorul se ducea ziua la treburile lui, el deretica sârguincios prin toate încăperile și pregătea cina – la amiază doctorul lua prânzul la un club. Periodic peria hainele din vasta garderobă, lustruia ghetele și pantofii. Își găsea întotdeauna ceva de făcut.

Între timp aflase cine era femeia cu zâmbet frumos din tabloul atârnat deasupra patului în care dormea doctorul. Soția acestuia murise după treizeci de ani de căsnicie fericită. La scurt timp își găsise sfârșitul și valetul care îl slujise încă din tinerețe. Asta explica de ce se eliberase un loc de muncă pe care Paul îl ocupase printr-un noroc și se străduia să nu-l piardă.

Seara doctorul mânca în sufrageria care părea prea mare pentru un singur om. Uneori deschidea și câte o sticlă de vin din care nu bea mai mult de jumătate. După aceea se retrăgea în bibliotecă unde citea până la miezul nopții. Acolo fuma și bea un păhăruț de coniac. Uneori adormea în fotoliu și de-abia spre dimineață se ducea în pat, ca să mai prindă câteva ceasuri de somn.

Le văzuse deseori în drumurile sale prin oraș. De fapt, le zărise prin toate așezările prin care îl purtase soarta. Unele erau încă niște copile, altele aveau deja chipurile acoperite de riduri. Ațineau fără rușine calea trecătorilor, îi ademeneau fluturându-și rochiile, le făceau ochi dulci, doar-doar li s-o înfierbânta sângele și le vor urma în culcușurile lor. Nerușinatele astea își vindeau trupurile pe câțiva bănuți și după aceea mai aveau curajul să iasă în lume, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Le ocolea de la mare distanță ori de câte ori le întâlnea, deși îi venea să le apuce de păr, să le târască prin praful străzilor, acoperindu-le de ocări, lovindu-le cu pumnii și picioarele. Gândul că și mama lui făcuse parte dintre stricatele astea îl înnebunea de ani de zile.

Le ura.

Dar nu trebuia să arate ce sentimente îi stârneau. Nu trebuia să vorbească nimănui despre dezgustul pe care i-l provocau. Trebuia să se prefacă a-i fi indiferente.

Ceva nelămurit încă începea să-l bântuie.

Într-o seară ciocănise la ușa bibliotecii.

— Da!

Intrase sfios și rămăsese în prag.

Doctorul era ușor iritat – nu-i plăcea să fie întrerupt din lectură, mai ales dacă parcurgea pagini pasionante.

— Ce e?

Tânărul se mutase de pe un picior pe altul, neîndrăznind să vorbească, dându-și seama că nimerise într-un moment prost.

— Zi!

— Domnule doctor, nu vă supărați... Mi-ați putea da liber o săptămână?

De-abia acum bătrânul lăsase pe o măsuță cartea pe care o citea. Se foise în fotoliu, ca și cum l-ar fi deranjat vreun arc. Se uitase cu luare-aminte la el. Se încruntase, presimțind ceva neplăcut.

— Nu cumva vrei să mă părăsești?

— Doamne ferește!

— Nu ești mulțumit cu banii? Pot să-ți măresc leafa.
— Sunteți prea bun. Am tot ce-mi trebuie. Nu-i vorba de asta.

— Atunci?

— Am de rezolvat niște treburi. Iar pentru săptămâna în care lipsesc nu-i nevoie să mă plătiți.

— I-auzi! Și când vrei să pleci?

— Poimâine, dacă se poate.

Doctorului îi venise inima la loc. N-avea niciun chef să-i caute un înlocuitor. Mai ales că se-nțelegea bine cu tânărul ăsta misterios. De fapt, habar n-avea pe cine primise în casă. „Dacă așteaptă un prilej să-mi dea una în cap și să fugă cu toți banii pe care îi găsește, cu bijuteriile și tacâmurile de argint? Într-o zi ar trebui să-l descos, să-l iau la întrebări, să aflu ce hram poartă. I-am acordat prea multă încredere și s-ar putea să mă fi înșelat.”

Își alungă gândurile negre și luă din nou cartea în mâini.

— Bine... Ai liber o săptămână. Dar dacă vrei să pleci, mai bine mi-ai spune acum. Putem să ne despărțim fără să ne purtăm pică. Îți dau leafa care ți se cuvine și fiecare își vede de-ale lui.

I se răspunse pe un ton amar.

— Vreți să scăpați de mine de-mi ziceți asta?

— Vorbești prostii.

Tânărul se luminase la față.

— Mulțumesc, domnule doctor! Peste o săptămână sunt înapoi.

Mai rămase o clipă privindu-l cufundat din nou în lectură – un bărbat la apusul vieții, cu o frunte brăzdată de riduri și pomeții mult ieșiți în afară, mereu calm, care nu ridica niciodată vocea. Ieșise închizând ușor ușa în urma lui. Domnul Samuel Norton putea fi liniștit – n-avea de gând să-l părăsească.

În niciun caz acum.

După două zile ajunsese în satul unde se născuse, îmbrăcat în niște haine de om sărman, cumpărate special pentru călătoria asta – boarfele pe care nu le aruncase nu i-ar mai fi venit. Primul lui gând fusese să se ducă la cimitir, ca să se închine la mormântul Tatălui său. Se

răzgândise – de fapt, ardea de nerăbdare s-o vadă pe nenorocita aia de femeie care își ucisese bărbatul în urmă cu douăzeci de ani și lui îi răpise cea mai scumpă ființă.

Ani la rândul se gândise cum ar putea să se strecoare în temnița unde își ispășea aceasta pedeapsa și să-i facă de petrecanie. Eliberarea ei, de care aflase citind nu demult într-unul dintre ziarele doctorului, îl ajuta să-și ducă la îndeplinire mai ușor planul.

Se apropiase pe furiș de ruina unde locuise în copilărie. Nu întâlnise pe nimeni – toți se strânseseră pe la casele lor. Fumul se înălța în rotocoale din hornuri, semn că se pregătea mâncarea pentru cină.

Casa i se păruse și mai mică. Și tot ce era prin jur parcă se micșorase. În comparație cu orașul din care venea, așezarea asta părea locuită de pitici.

O zărise și pe femeie în curte. Aștepta, parcă, pe cineva. Chiar dacă o vedea doar la lumina lunii, își dădea seama cum arată – mică, ofilită, aproape fără vlagă. Nu mai părea ființa care îl înspăimânta când era mic. Oare cum se lăsase călcat în picioare Tatăl lui de ea?

Un bărbat pătrunse în curte și, fără să rostească o vorbă, cei doi intrară în șură. Nu zăboviră mult. Când ieșiră femeia își aranja fusta, iar bărbatul își potrivea bretelele de la pantaloni.

Se despărțiseră tot fără să-și spună nimic.

Femeia mai rămăsese sub cerul liber, ca și cum mai aștepta pe cineva.

Atunci se apropiase de ea.

— O, încă unul, se bucurase femeia, râzând grosolan. Și încă unul tânăr!

Intrase prima în șopron. Se trântise pe un braț de fân și își ridicase fusta fără pic de rușine...

— Fă-te încoace!

Se trântise peste ea.

— Mai ușor; gemuse femeia.

Îi veni greață – mirosea ca în copilăria lui, a mizerie, a putred, și amintirile de-atunci îi năvăliră într-un vălmășag care îi tulbura mințile.

O apucase de gât și-și apropiase fața de fața ei.

— Uită-te la mine!

În timp ce-i vorbea o strângea și mai tare de gât.

Femeia începu să se zbată.

— Ce-ți veni? Mă doare!
Tânărul nu-și slăbi strânsoarea.

— Uită-te la mine!

O lampă cu gaz era pe un scaun. O înșfăcă furios cu o mână – cu cealaltă îi presa în continuare gâtul.

Își apropiase lampa de față. Femeia se uitase cu ochii holbați și șoptise:

— Tu ești?

Pentru prima oară o simțea cuprinsă de frică.

— Da, eu sunt!

— Dragul meu băiat! Trăiești? O, cât de mult m-am gândit la tine! Zi și noapte m-am întrebat ce s-a ales de viața ta. De-ai ști de câte ori m-am rugat ca să te aibă Dumnezeu în pază...

Încercase să-și acopere trupul.

Tânărul aruncase lampa într-o parte. Sticla se făcu fărâme. Fânul uscat luase imediat foc.

O cuprinsese din nou cu ambele mâini de gât, strângând tot mai tare, nesinchisindu-se de zbaterile ei.

— Dă-mi drumul!

El scosese însă din buzunar un cuțit cu lama lungă.

— Ce vrei să faci?

Era îngrozită.

El îi răspunse cu vorbele pe care ea le rostise atunci când își ucisese bărbatul:

— Ce vreau să fac? Uite asta vreau să fac! De ani de zile vreau să fac asta!

Începu să-i împlânte cuțitul în burtă, în piept, oriunde nimerea. Femeia pornise să urle și atunci îi îndesase în gură o bucată de cârpă ca s-o facă să tacă.

În urechi îi răsunau vorbele pe care le rostise Tatăl înainte de a muri:

— Târfă! Otreapă! Scursură!

Focul devenise o vâlvătaie, flăcările o cuprinseseră pe femeia care nu mai mișca.

Ieși înainte ca vreo scânteie să-i aprindă hainele.

De-abia după aceea se dusesse la cimitir. Nu găsi mormântul – nu avusese nimeni grijă de el și fusese năpădit de buruieni.

O Lună imensă se oglindea în iaz.

— Ai venit mai curând!

Samuel Norton se bucurase din toată inima când îl revăzuse. Se îndoise c-avea să mai revină. Se înșelase.

— Mi-am rezolvat mai repede treburile.

Bătrânul se arătase curios.

— Ce treburi ai avut?

Imediat își regretă întrebarea.

— Nu mă interesează, bine că s-au rezolvat. Du-te și te schimbă și vino în bibliotecă. Avem ceva de discutat.

Acum tânărul era speriat. Nu cumva se renunța la serviciile sale? Absența lui provocase vreo supărare?

Dar atmosfera nu era încordată.

Fusese poftit să ia loc într-un fotoliu. Bătrânul era așezat într-un alt fotoliu și sorbea ca de obicei dintr-un pahar cu coniac.

— Nu vrei și tu?

— Mulțumesc. Cu apa mă înțeleg mai bine.

Nu insistă să-i accepte băutura pe care i-o întinsese.

— Uite la ce m-am gândit... Desigur, poți să fii de acord sau nu.

Urma ceva plăcut sau dimpotrivă?

— Pentru dumneavoastră fac orice.

Celălalt îl cântărise din ochi.

— Ți-am mai spus și altădată. Eu sunt un doctor special. Nu vindec răcelile, durerile de cap, constipația sau hemoroizii.

Tânărul se uitase la el intrigat.

— Eu nu lucrez cu viii, ci cu morții.

Încremenit în fotoliu, nu știa ce să spună.

— Știi ce e aia o morgă?

— Acolo sunt duși morții pentru autopsii.

— Așa e. Dacă e vreo bănuială că cineva a fost otrăvit, organele individului sunt cercetate pentru a descoperi cauza decesului. Așa e și în cazul atacurilor de inimă. Dacă e vorba de cineva împușcat, se află unde s-au produs leziunile și ce tip de armă a fost folosit. La fel și în cazul înjunghierilor. A, să-ți spun ceva interesant: și pe marele Cezar l-a cercetat un medic după ce-a fost asasinat. Acesta a stabilit că doar una dintre cele 23 de răni a fost mortală.

„Tata a primit nouăsprezece lovituri de cuțit. Oare câte au fost fatale?”

Îl privise fără să zică nimic. Nu pricepea ce rost avea discuția asta. Încă se temea că va fi concediat.

— *Timp de treizeci de ani am avut un ajutor la care trebuie să renunț. Îi tremură mâinile, nu mai are ținere de minte... Îmi pare rău de el. Nu-i o muncă grea – trebuie doar să cureți sângele de pe jos, de pe mesele pe care au loc autopsiile... De ordonat borcanele unde sunt adăpostite organele... De spălat instrumentele... Evident, contează dacă nu ți se face rău în preajma morților. Uneori, mirosul e cumplit, deși sunt metode de a-l combate. O să te obișnuiești cu timpul. Ce zici? Accepți?*

Răsuflase ușurat.

— *Mai încapă vorbă?*

Doctorul se luminase la față.

— *Evident, va fi o creștere de leafă.*

— *Cum vă e voia.*

Asta însemna să urce încă o treaptă în ierarhia socială. Tatăl ar fi fost și mai mândru. Oare e undeva în ceruri și de-acolo îi veghează destinul? I-l ține în mâinile pe care îi plăcea să le mângâie?

— *De când încep?*

— *În vreo săptămână.*

Îi plăcu la nebunie noua sa muncă. De-abia aștepta să coboare în subsolul unde se efectuau autopsiile și unde în permanență domnea frigul. Sertarele din pereți adăposteau cadavrele. Uneori erau și câte cinci – bețivi înjunghiați în urma unor încăierări, victime ale unor jafuri, sinucigași...

Nu-i era frică de trupurile țepene și nici nu i se făcea rău când doctorul începea să le disece.

Îi urmărea fascinat mișcările. În mâna lui scalpelul părea instrumentul unui virtuoz. Îl admira cât de perfect executa tăietura în „Y” de pe pieptul decedaților – preludiul oricărei autopsii –, cu câtă delicatețe desprindea organele și le cântărea cu ajutorul unor balanțe precise, notându-și apoi observațiile pe niște fișe, mormăind satisfăcut dacă descoperea ceva neobișnuit, întocmind la sfârșit rapoarte care certificau dacă individul sau individa murise din cauze naturale, rapoarte care erau puse în dosare și trimise mai departe, polițiștilor, pentru a continua sau nu investigațiile.

În clipele de răgaz studia cu pasiune planșele anatomice de pe pereți și memora locul fiecărui organ,

învăța care sunt mușchii corpului omenesc și cum se numesc oasele care alcătuiesc scheletul.

Fascinant i se părea creierul, cu cele două emisfere ale sale, dar despre acesta se știau încă puține.

— Va mai trece timp până când o să aflăm cum funcționează cu adevărat, îi spunea uneori Samuel Norton. El ne deosebește de celelalte viețuitoare. Și tocmai el ne este aproape necunoscut.

Nu-l speriau tomurile groase scrise de medici vestiți – ori de câte ori avea un răgaz se cufunda în lectura lor, chiar dacă nu pricepea totul și era nevoit să ceară lămuriri.

După un timp, văzându-l cât de interesat se arăta față de munca sa de medic legist, îi lăsă pe mână scalpелul, îndrumându-l cu multă răbdare ca să execute inciziile cât mai exact.

Dovedea pasiune, dar avea, fără îndoială, și talent. După câteva luni ajunsese la o dexteritate care îl uimise pe doctor.

Desigur, încă nu putea să interpreteze ceea ce dezvăluiau inima, plămânii, ficatul celor supuși autopsiei. De fapt, nici nu-l pasiona să atingă și treapta asta. Lui îi plăcea doar să mânuiască scalpелul. Ce deosebire între lama lui fină și precisă și jungherul cu care își asasinase mama!

Câteodată, când umbla cu instrumentele prin interiorul unui corp de femeie, trăia o satisfacție nebună, închipuindu-și că pe masa de zinc se afla trupul mamei sale. Trebuia să se supravegheze, să nu-l ia valul, fiindcă în clipele acelea îi venea să se folosească de scalpел ca de un cuțit, tăind carnea la întâmplare, hăcuind-o, ciopârțind-o în bucăți cât mai mici, mici de tot, până nu s-ar mai fi știut dacă a aparținut unui om sau unui animal.

Dar n-apucară să lucreze mult timp împreună.

Contrar obiceiului său, într-o zi când Paul nu fusese la Morgă, doctorul venise la ora prânzului. Era palid și tremura.

— Ce s-a întâmplat?

Îi aduse un pahar cu apă.

— *Am amețit dintr-odată. Cred c-am avut un atac de cord. Din acelea pe care le duci pe picioare. Cheamă un medic.*

Cel chemat confirmase diagnosticul.

— *La spital! Grabnic! La spital!*

— *Nu merg la spital.*

— *S-ar putea ca atacul să se repete.*

— *Dacă se repetă vreau să fiu în patul meu.*

Colegul dăduse din umeri și i se adresase lui Paul.

— *Trebuie să stea la pat. Odihnă completă. Nimic să nu-l tulbure. Dă-i picăturile astea.*

Tânărul era mai îngrijorat ca Samuel Norton. Fruntea i se acoperise cu broboane de transpirație. Tot ce se clădise până atunci amenința să se prăbușească.

Îl ajutase pe doctor să se dezbrace și-l vârâse în așternut.

A doua zi acesta se simțise mai bine, dar nu se duse la lucru.

Coborâse din pat și, îmbrăcat într-un halat, se închisese în bibliotecă.

După un timp îl chemase.

Îl invitase să stea în fotoliu.

Pe tânăr îl cuprinse din nou agitația.

— *De când ești în slujba mea?*

— *De peste cincisprezece ani.*

— *Ai fost mulțumit?*

— *Aici am fost fericit.*

— *Mă bucur s-aud asta. Vreau să te răsplătesc pentru credința pe care mi-ai arătat-o.*

— *Am fost răsplătit îndeajuns.*

Nu-l lăsa să-și termine vorba.

— *Nu mai am zile multe de trăit. Mi-am făcut testamentul.*

Paul îl privise fără să clipească.

— *N-am o avere prea mare, dar ceva-ceva tot am agonisit. Trei sferturi din banii pe care i-am strâns se vor duce în conturile unei societăți de binefacere. Ceilalți bani și casa asta îți rămân ție. Fii fără grijă, n-am nicio rudă care să emită pretenții, n-o să ai bătaie de cap.*

Protestase.

— *De ce faceți asta?*

— *Nu mi-ai vorbit despre tine, dar cred că ai dus o viață chinuită. Ai făcut ferfeniță cărțile lui Dickens din*

biblioteca mea. Probabil ți-ai regăsit viața în soarta acelor copii necăjiți despre care a scris el.

— Mulți duc o viață chinuită.

— Așa e, dar pe aceia nu-i cunosc. Bucură-te de darul pe care l-ai primit și, din când în când, roagă-te pentru mine. Mi-ai fost sprijin în acești ultimi ani. Meriți o recompensă pentru asta.

După numai zece zile, un al doilea atac de inimă îi curmase viața bunului domn Samuel Norton.

La înmormântare veniseră o mulțime de colegi, studenți, chiar și celebriități din lumea medicală. În timp ce-i privea cum depun câte o floare pe sicriu, își spusese: „Mi-a fost ca un tată.”

Imediat se corectase.

„A fost un om bun. Dar ca Tatăl meu n-o să mai fie nimeni.”

Timp de aproape un an dusesse în casa lăsată de doctor un trai cum nici nu-și închipuise că poate să existe. N-avea nimic de făcut de dimineața până seara. Se mai ducea pe la piață, își gătea... În restul timpului citea în bibliotecă. Devora cărțile la întâmplare, sărind de la beletristică la filosofie, de la tratate de medicină la biografii ale oamenilor vestiți, de la antici la moderni...

Chiar dacă se instala în fotoliul domnului Norton, nici acum nu-l tenta să-și pună în față un pahar de vin sau de coniac.

Însă, uneori, când era singur, chiar treaz fiind, i se părea că aude voci.

Tot mai des i se-ntâmpla asta.

Nu răsunau lângă el; veneau din alte încăperi.

Parcă ar fi aparținut unor necunoscuți care, câteodată, vorbeau amical, alteori discutau pe un ton ridicat.

Nu înțelegea ce spun, oricât își încorda auzul.

Glasurele acelea îi provocau o agitație imposibil de controlat, închipuindu-și că vorbesc despre el și

comentează ce face, ce spune, ca și cum ar fi fost ale unor stăpâni pe viața lui, nemulțumiți de ceea ce face.

Se repezea în celelalte încăperi cuprins de furie, ca să le ceară socoteală. Nu era nimeni acolo.

De la o vreme, însă, vocile acelea îi răsunau în cap. Categorice. Poruncitoare. Tulburându-i gândurile. Învălmășindu-le.

Nu mai avea control pe propriile sale acțiuni. Voința lui începea să se supună voinței altora.

Iar dacă la început se împotrivise din răspuțuri să devină sclavul acestora, după un timp descoperi cu plăcere ce minunat era să-i lași pe alții să te îndrume, să te conducă, să aibă grijă de ceea ce faci.

Paradoxal, sub autoritatea lor se simțea mai puternic.

Iar mesajele confuze inițial deveneau tot mai limpezi.

În ele i se cerea același lucru.

Să se pregătească pentru ceva mareț.

Într-una dintre ieșirile lui în oraș îl opri un individ cu uitătură obraznică. Hainele de pe el îi erau cam mici, lavaliera de la gât cam murdară, pantalonii necălcați, ghetele pline de noroi.

— Domnul Paul Morrison?

— Cine întreabă?

— Gilbert Coe de la «Evening Star».

Un ziarist? Ce voia de la el acest terchea-berchea?

— Ce doriți?

— Fac un reportaj despre tragedii de familie. Am deja un dosar cu multe cazuri. Și cazul dumneavoastră mi se pare foarte interesant.

Paul nu schiță nicio grimasă. Celălalt continuă cu același aplomb. Dovedea o experiență bogată în abordarea necunoscuților.

— Da, da... Tatăl ucis de soție... Aceasta e condamnată la închisoare și scapă după douăzeci de ani. Traumatizată de moartea unui copil de-abia născut... Nu trece mult timp și moare într-un incendiu...

Moștenitorul bunului domn Samuel Norton încruntă din sprâncene, dar încercă să rămână calm.

— Nici nu știam c-a murit. Din partea mea n-are decât să se chinuiască în iad. Acolo îi e locul. Mi-a pricinuit numai neazuri.

Gazetarul chicoti.

— Pot să vă citez?

— Dacă vi se pare c-am spus ceva memorabil...

— Dar despre moartea doamnei Morrison ați știut, ați știut...

Paul își împinse un umăr înainte, vrând să plece, să se descotorosească de agasantul ipochimen.

— Mai stați puțin, domnul meu, mai stați puțin. Ar trebui să clarificăm ceva, ca să informăm corect cititorii. În meseria noastră cel mai mult contează să oferim lămuriri exacte despre persoane și evenimente.

Tăcu o clipă.

— Mi-a șoptit o păsărea că în noaptea în care îndelung încercata de viață doamnă Morrison a pierit în flăcări erați aproape – ce zic aproape, foarte aproape – de șura care a luat foc. Nu-i așa că e interesant? Mama și fiul unul lângă altul... El a scăpat din vâlvătaile acelea – ea nu. V-a văzut un vecin care n-avea somn. E adevărat ce afirmă? Cum comentați?

Paul tresări – mișcarea lui involuntară nu rămase neobservată. Apoi începu să râdă. Tot ce spunea ziaristul erau elucubrații. Simple provocări pentru a-i smulge o mărturisire prin care să se incrimineze.

— N-am călcat pe-acolo de la șapte ani. Cum să mă recunoască?

— Mț! Întâmplător, vecinul ăsta vine din când în când în orașul nostru. Învârte nu știu ce treburile. V-a zărit de câteva ori alături de doctorul pe care l-ați slujit și care a murit, fie-i țărâna ușoară, mare specialist! Dar într-o noapte v-a văzut și în satul lui. A, îmbrăcat în haine nu așa procopsite ca astea pe care le purtați azi. Erați deghizat, ca s-o spun pe șleau, arătați ca un amărăștean. Zice c-ați mers și la cimitir.

Atunci au început să-l treacă fiorii. Dacă individul ăsta scria ce știa sau își închipuia că știe, n-ar fi trecut mult și poliția i-ar fi bătut la ușă.

— Aiureli, domnule, aiureli! De asta nu citesc ziare: se scriu numai minciuni. Dați-mi voie să trec! Încep să-mi pierd răbdarea! La o parte!

Gilbert Coe îi făcu loc și-l învrednici și cu o plecăciune, afixând pe chip un zâmbet viclean.

— Cum doriți... Însă o să ne mai vedem, fiți sigur de asta! O să ne mai vedem! A început să-mi placă modul în care negați fapte evidente. Aveți tupeu! Mare tupeu. Dar o să deveniți un mielușel. Vă garantez! «Evening Star» pregătește o bombă! Fiți pe fază, să nu ratați ediția de săptămâna viitoare! Va rupe gura târgului cu dezvăluiri senzaționale în ceea ce vă privește. Din surse sigure, de mare încredere.

Se prefăcu doar că pleacă. Se întoarse ca să-și continue tirada.

— A, și mai e ceva care ar trebui limpezit. Cum de ați devenit unicul moștenitor al bunului doctor? În ziua de azi multe testamente au semnăturile falsificate. Habar n-aveți câte contestații se depun zilnic în tribunale din partea unor rude înșelate cu documente măsluite!

Mai adaugă, aproape în șoptă:

— Însăși moartea domnului Samuel Norton e teribil de curioasă. Foarte bizară! Neașteptată și bizară. Păcat că nu i s-a făcut autopsia – v-ați opus cumva? Cine știe ce s-ar fi descoperit!

Îl privi, chipurile, compătitor.

— Doamne, la câte întrebări trebuie să răspundeți!

Se străduise să meargă spre casă fără să grăbească pasul – gazetarul îl urmărea cu siguranță cu privirea, nu era bine să-i dea apă la moară, să-i alimenteze și mai mult suspiciunile – încă nu se arăta prea sigur pe informațiile pe care le avea, încă tatona, bâjbâia.

Se dusesese direct în bucătărie și băuse un pahar cu apă.

Se așezase în fotoliul domnului Norton din bibliotecă și începuse să chibzuiască.

De fapt, de ce i-ar fi frică? De un martor pe care un avocat deștept, uns cu toate alifile, capabil să facă din negru alb și invers, îl va putea face de râs în instanță, încât acesta își va blestema ziua când se învoise să apară în fața judecătorului? Cum putea dovedi amărâtul ăla că individul îmbrăcat în veșminte sărmane pe care îl văzuse noaptea într-un sat – „în beznă, domnilor, în beznă, în noaptea aceea n-a luminat Luna pe cer, n-au strălucit nici stelele, am aici depoziția reputatului astronom X!” –, dând târcoale unei șuri, era același cu onorabilul

Paul Morrison, mâna dreaptă a regretatului doctor de curând decedat, „domnul Samuel Norton, fie-i țărâna ușoară, mare om, excelent profesionist, cum s-ar fi putut înșela tocmai el primind în casă un ucigaș, cu care a trăit alături atâția anii”.

Dar paza bună trece primejdia rea. Mai ales că în noaptea aceea luminase o Lună plină, oricât ar fi jurat contrariul inventatul astronom X.

Până seara știa ce va face: va pleca departe, cât mai departe de orașul ăsta și de Gilbert Coe, fir-ar el afurisit cu tot neamul lui... Se va da la fund cel puțin pentru o vreme, până se vor liniști apele.

Trebuia să vândă urgent casa și să dispară. Cât mai departe de orașul pe care începuse să-l îndrăgească și unde crezuse că nu va fi ținta nimănui. Cât mai departe...

Se stabilise aici după ce peregrinase prin mai multe locuri, ca să-și piardă definitiv urma. Era orașul care se potrivea cu planurile lui – liniștit, cu multe grădini și oameni încrezători, cu un labirint de străzi pe care te puteai descotorosi de oricine încerca să te supravegheze.

Gilbert Coe putea să-l caute mult și bine – nu va da de el niciodată. Mai ales că se aventura rareori în afara casei.

La circ se ocupase de cai, așa că se bucură când găsi o slujbă de îngrijitor al acestor animale pe care le îndrăgea.

Era o decădere în statutul său social? Ce importanță avea, din moment ce-i oferea o acoperire deplină? Și nu avea să dureze o veșnicie.

Mare lucru n-avea de făcut, leafa era bună – dar ce-i păsa lui de bani? Moștenirea pe care i-o lăsase doctorul îi ajungea până la sfârșitul vieții, dacă era cumpătat și n-o toca la jocuri de noroc, cum auzise că făceau unii, sau cu femeile, cum făceau alții.

Cei cu care muncea semănau cu el – nu se întindeau mult la vorbă, nu doreau să lege prietenii.

În oraș erau și multe prostituate – asta-i convenea de minune.

De câte ori le zărea, își imagina cum ar fi dacă le-ar avea întinse pe un șir nesfârșit de mese și le-ar diseca

trecând de la una la alta. Cu migală. Cu grijă ca inciziile să fie perfecte.

Apoi ar face un pas înapoi și le-ar contempla trupurile despicate. Cu duioșie. Cu dragoste. Cu venerație.

Numai un pictor genial le-ar putea reda pe pânză tulburătoarea frumusețe.

Lecția de anatomie a lui Rembrandt ar părea o lucrare de amator.

Îi era dor să mânuiască din nou scalpелul.

Un pian i se contura în minte – încă nu-i era limpede, dar lucra la el, ca un pictor care mai întâi își fixează pe o pânză niște repere, urmând ca după aceea să pună cu pensula vopselele în locurile potrivite.

Și totuși le ura în continuare pe stricatele acelea și se întreba dacă, studiindu-le alcătuirea, ar putea afla ce le determină să treacă de la un bărbat la altul, fără să țină cont că unele au soți și copii.

Dar le și iubea – ele erau materialul de studiu pe care și-l dorea. Melanjul ăsta de ură și iubire îi dădea fiori.

Și mai voia să afle, cu ardoare voia să afle, dacă schimbându-și partenerii și de trei ori pe zi, mai simțeau vreo plăcere. Poate în organismul lor expus privirii va descoperi și taina asta.

Scalpелul îl ținea într-o gentuță, alături de alte câteva de mărimi diferite și de mai multe alte instrumente chirurgicale – clește, foarfeci de diverse dimensiuni, pense, agrafe, depărtătoare... Gentuța o pitise bine, să nu dea careva peste ea din întâmplare și să trebuiască să ofere explicații.

N-avea nicioteamă – nimeni nu-l suspecta și nu-i știa identitatea.

Dorința de a ucide o prostituată și nevoia imperioasă de a-i cerceta corpul despicat cu o lamă fină creșteau în el de la o zi la alta. Munca la morgă îi declanșase porniri ascunse în subconștient multă vreme. De fapt, dacă se gândea bine, fascinația lui pentru obiectele tăioase care sfâșiau țesuturi, străpungeau organe și le separau data din noaptea în care își văzuse mama înjunghiindu-l pe Tatăl lui.

Cu nouăsprezece lovituri de cuțit.

Pe ea o pedepsise. Dar mai avea de pedepsit multe târâturi la fel ca ea.

Dacă nu cumva, de fapt, le salva, le elibera de povara unor existențe care se desfășurau după tipare greșite.

Alături de bunul doctor Samuel Norton lucrase pe cadavre rigide, din care se scursese de mult viața. Oare disecția unui trup cald încă va fi diferită?

Îl aștepta o mare descoperire.

Cea care îl învățase să scrie și să citească îl inițiasă și în tainele sexului.

Nu fusese entuziasmat și se întrebese deseori de ce lumea socotește împreunarea unui bărbat cu o femeie ca provocând plăcerea supremă.

Încercase și cu alte parteneri și fusese la fel de dezamăgit.

Dar în noaptea în care intrase în casa Hortansei – o casă cu perdele roșii la ferestre – se produsese revelația.

Numele i-l aflase de pe plicul unei scrisori aflate pe masă.

Femeia n-avea chef de vorbă, era grăbită, spera poate să mai aibă și alți clienți în seara aceea, așa că se dezbrăcase rapid și se întinsese pe pat cu fața în sus, așteptându-l.

El o privise în tăcere – de fapt, până atunci, se înțeleaseră din priviri.

— Ce faci? Nu vii?

El se întinsese îmbrăcat peste trupul gol și își apropiase fața de fața ei, ca și cum i-ar fi căutat buzele.

Apoi îi cuprinse gâtul cu mâinile.

— Mm!, mimă femeia plăcerea.

Minciuna din glasul ei îl enervă.

Începu să strângă mai tare, tot mai tare, apăsând cu degetele mari osul hioid.

Hortansa bolborosi ceva de neînțeles. Începu să se zbată. Picioarele ei băteau cu furie în stîngia patului.

O imobiliză sub trupul său și îi strânse gâtul până când degetele i se albiră.

Femeia nemișcată se uita cu ochii holbați în tavan.

Atunci simți un spasm puternic și un lichid fierbinte i se prelinse între coapse. Își trase răsuflarea o clipă, amețit de senzația pe care n-o mai cunoscuse. Îmbătătoare. Divină.

După ce se liniști scoase scalpелul și începu să taie cu precizie. Sângele din cadavru nu mai țâșnea vijelios ca dintr-un corp viu.

Pe măsură ce tăia simțea din nou cum îl cuprind valuri de fierbințeală și iarăși cunoscuse acea înfiorare de care nu știuse până atunci.

„Ce fragilă ne este carnea! Ce ușor se poate destrăma alcătuirea asta gingașă de celule!”

Nu-i mai trecuseră astfel de gânduri prin minte. În morga doctorului fusese doar un spectator neimplicat – de data asta el conducea jocul.

Actul sexual asociat cu omorul – îi trebuise o grămadă de ani să afle cum putea cunoaște și el suprema plăcere.

Avea să-i recolteze splina și s-o pună într-un borcan cu formol. Celorlalte care vor urma le va scoate ficatul, pancreasul, inima... Se va uita la borcanele astea înșiruite pe rafturi și-și va spune cu mândrie: „Iată femeile mele!”

Nu una singură. Mai multe.

Posedate până își găsiseră sfârșitul.

Cora – îi aflase numele mai târziu, din ziare – se plimba de colo-colo, în așteptarea unui client. Îi zâmbise ademenitor când îl zărise. Era micuță, purta o scurtă cu guler îmblănit, era puternic rujată. Îl trăsese în spatele unor copaci și-și ridicase fusta – nu avea nimic pe dedesubt.

— O facem repede, repede... Te costă mai puțin.

Nu înțelese ce-i spune, dar nici nu-l interesa.

Se sprijinise cu fruntea de un trunchi pe care îl cuprinsese cu brațele și așteptase tăcută.

El însă o întorsese cu fața și o apucă de gât. Îi căută osul hioid – osul de forma literei epsilon – și începu să-l apese cu degetele mari.

Fata n-apucă să se zbată decât puțin și dădu ochii peste cap.

El simți din nou acel spasm tulburător.

Îi scoase scurteica, bluza și ce mai avea pe ea.

Îi mângâie câteva clipe sâni, îi atinse ușor pântecul și apoi începu să mânuiască scalpелul.

Prima incizie îl fascina – pielea pârlă ca o coală de hârtie perfect întinsă în care pătrunde o lamă subțire.

Luase un felinar cu el, dar și cu ochii închiși ar fi știut unde se găsea organul căutat.

Îi scoase pancreasul și-l înveli într-o cârpă, urmând să-l depună într-un borcan cu formol.

Erau singuri într-o liniște deplină.

Se simțea împlinit.

Dar se simțea și transformat.

Cu el se produsese o schimbare.

O metamorfoză.

Un șarpe care își schimbă pielea rămâne același – îl poți recunoaște printre alți șerpi, dacă-l ții sub observație.

El, însă, devenise de nerecunoscut.

Nu le mai ura pe otrepele alea, cum le zisese multă vreme. Dimpotrivă, se simțea atașat de ele. Le înțelegea.

Nu-și mai ura nici Mama – acum îi spunea Mama, cu „M” mare. Nu fusese cu nimic vinovată. Bicisnicul, nevolnicul îi adusese pieirea, după ce o chinase cu indiferența lui și cu bunătatea lui falsă. Își luase cu perfidie băiatul ca aliat, îl copleșise cu atenții și dragălalșenii, ca s-o umilească și s-o împingă pe panta pierzaniei, socotindu-se mai bun decât ea.

În minte gândurile i se învolburau, parcă auzea zeci de voci și fiecare îi dădea alt sfat.

Îl durea capul, nu mai știa cui să dea dreptate, dar cu fiecare zi care trecea, glasurile în favoarea Mamei erau tot mai puternice și răsunau tot mai sigure.

O instanță nevăzută îi certifica nevinovăția.

Își schimbase și înfățișarea – cei cu care umblase cu circul sau bunul domn doctor Samuel Norton ar fi trecut pe lângă el fără să-l bage în seamă, îmbrăcat cu hainele din garderoba sa nouă.

Nici măcar băgăciosul Gilbert Coe nu i-ar fi dat atenție, fie-i numele blestemat...

Semăna tot mai mult cu cele pe care le hulise până atunci – vorbea ca ele, râdea ca ele...

De aceea i-a fost ușor cu Mia.

Poate cel mai ușor.

Nu stătea lângă Podu Roșu. La început crezuse că e o neînțelegere văzând-o cum îi face semn din ușa casei sale.

Din câte pricepuse avea nevoie de un ajutor, să-i facă un comision, sau ceva de genul ăsta.

Odată intrat într-o încăpere unde totul îndemna la desfătări – pat larg, așternuturi scumpe, perne în mai multe culori, sticlute de parfum pe o etajeră, o măsuță cu băuturi, un dulap mare, probabil plin cu multe rochii – se dumiri că are de-a face cu o damă de lux.

Avea tabieturile ei, dar asta îl lăsase rece.

Până să prindă de veste o sugrumase și-o întinsese pe pat.

Scosese scalpелul din gentuță și îl mânuise fără nicio grabă.

De-acum încolo ficatul ei avea să stea într-un borcan cu formol.

Avusese tot timpul din lume și era mulțumit de cum acționase – grijuliu ca inciziile să fie așa cum îi arătase bunul doctor Samuel Norton, ca în planșele de anatomie...

Ca în manual.

Și cunoscuse o plăcere imensă – nu numai cea pe care o simte bărbatul în zbaterile lui când posedă o femeie, dar și pe cea care îi cutremură acesteia carnea și o aduce în extaz.

Acum descoperise taina celui alt sex. Nu mai reușise nimeni așa ceva.

Nu-și dădea seama, dar mai urcase o treaptă în nebunia lui, dacă-și închipuia că i se dezvăluise un asemenea secret.

Delirul lui ajunsese la paroxism.

Să fii concomitent și bărbat, și femeie... Numai androginul, omul original care prezenta și caracteristici feminine, și masculine mai avusese parte de asemenea trăiri, cum avusese el. Până când zeii despicaseră ființa asta completă și complexă, astfel apărând cele două sexe, care de-atunci se caută pentru a se contopi ca odinioară, refăcând ființa de la începuturi.

Era ca beat de tot ceea ce-i trecea prin minte. Mânuirea scalpелului îl propulsase în vârtejul unor

fantezii din ce în ce mai bolnave. Închipuirea i-o luase rău razna.

Ceea ce îl înfiorase din cap până-n picioare îl sleise însă de puteri. Îl lăsase fără vlagă. Dacă ar fi dat cineva peste el, n-ar fi putut s-o ia la fugă. Ar fi rămas paralizat ca o jivină căreia îi pui o lumină puternică în față.

Istovit și încă buimac de fabuloasa experiență își permisesese luxul să mai zăbovească în încăperea în care focul încă mai licărea în sobă și, dintr-un fotoliu o privise minute întregi pe cea întinsă pe o cuvertură albastră, pătată ici-colo cu sânge, ca și cum pe pat se rupsese un șirag de perle întunecate.

Un tablou magnific.

Venise cu o jumătate de oră înainte de plecarea trenului.

Imediat îl ameți forfota și vacarmul din gară. Domni și doamne elegant îmbrăcați, lăsând în urmă dăre de parfum scump, încercau să nu se-atingă de bărbații în sumane purtând papornițe pline ochi cu brânză, funii de ceapă, slănină, de țărâncile care țineau în fiecare mână câte două-trei rațe moleșite, atârdate cu capul în jos – păsările nu mai aveau mult și-și dădeau duhul. Ceferiști făceau semne cu stegulețe sau suflau din răspuțeri în fluier, polițiști alergau transpirați după vagabonzi care le dădeau cu tifla și se ascundeau pe după dughenele de lemn, hamali se opinteau sub povara unor geamantane burduhănoase, cerșetori se tânguiau cu speranța de a primi câțiva bănuți, florărese agitau buchete ofilite, lăudându-le fără rușine frumusețea, vânzători ambulanti se strecurau cu tăvi încărcate cu gustări de o culoare dubioasă, hoți se împingeau în cei pe care îi socoteau a fi mai ușor de buzunărit, negustori de suveniruri trăgeau de haine pe cei întâlniți în cale ca să le vâre pe gât marfa, lustragii băteau cu dosul periilor în lădițele lor, ca să-și atragă clienții, patrulare militare controlau actele unor ostași pentru a vedea dacă într-adevăr erau în permisie, băiețandri se încurcau în picioarele tuturor strigând titlurile unor ziare abia ieșite de sub tipar.

Într-un colț, impasibil, un flașnetar învârtea în zadar manivela aparatului său – nu-l auzea nimeni, nu-i acorda nimeni atenție. Nici măcar papagalul care îi stătea pe umăr. Picotea plictisit de melodia pe care o ascultase de prea multe ori.

Prin ferestrele sălilor de așteptare de la clasa II-a și a III-a se zăreau munți de bagaje. Lângă ele dormeau călători care aveau să plece mai târziu. Unii găsiseră loc pe banchete, alții se culcaseră pe jos. Unii așteptau de două zile – câteva trenuri fuseseră anulate.

În sala de așteptare de la clasa I erau doar câțiva călători. Doamnele așezate în jurul unor mese rotunde beau ceai și povesteau de-ale lor, domnii se plimbau impacientați cu mâinile la spate, purtând discuții aprinse,

țâncii se alergau scoțând chiote de veselie, urmăriți de guvernante care nu reușeau să-i strunească.

— Ferește linia! Ferește linia!

Un tren sosea înaintând greoi, scrâșnind din frâne, și opri la câțiva metri de tampoanele de la capătul liniei, ca o dihanie de fier care-și dăduse duhul nemaiavăd suflu. Mecanicul cu fața neagră de la cărbune se ivi la geamul locomotivei care încă mai scotea fum și trase victorios sirena, ca un semn de izbândă c-ajunsese cu bine la destinație, ceea ce părea să-l mire în primul rând pe el.

Îndată peronul fu invadat de o altă mulțime pestriță și zgomotoasă, care dădu piept cu cea venită în întâmpinarea ei. Urmară strigăte de bucurie, îmbrățișări și valul de întrebări obișnuite în astfel de împrejurări: „Cum ați călătorit?” „Cum a fost vremea?” „Cât o să stați?”

Un glas profund de stentor acoperi, pentru o clipă, gălăgia.

— Ce mai face tanti Maricica?

Răspunsuri se auziră din toate părțile:

— Bine! Grozav! Îi e dor de voi!

Dacă ar fi avut și el printre rubedenii o „tanti Maricica”, cum aveau mulți dintre cei de-abia debarcați pe peron, ar fi răspuns cu același entuziasm.

Îi era tot mai greu să respire – mirosuri grețose îl asaltau de pretutindeni.

Înghiontit, îmbrâncit într-o parte și alta, atent să nu-i dispară portofelul, se pomeni mânat spre ieșire, de parcă o forță se împotriva să-l lase să plece în călătorie.

Se opinti burzuluindu-se și începu să dea și el din coate, fără să țină cont de apostrofările celor din jur.

— Dați-mi voie! Faceți loc! Pierd trenul!

Trebui să-și adune toate puterile pentru a înainta contra curentului, despicându-și o cale de trecere.

Un controlor plin de bunăvoință îi indică vagonul în care avea loc și îl însoți până la un compartiment în care nu era nimeni. „O, ar fi grozav să călătoresc singur!” Își atârână pardesiul într-un cui, își puse geanta de piele în plasa de bagaje și se cuibări lângă geam pe bancheta acoperită cu pluș roșu.

O reproducere pătată discret de muște după *Atacul de la Smârdan* de Grigorescu era prinsă stângaci pe peretele din fața lui.

Nu trecură mai mult de cinci minute și își făcură apariția trei persoane: o doamnă îmbrăcată în negru și doi

bărbați. Îi întâmpină strănutând sonor.

— Sănătate!

— Mulțumesc.

„N-am avut noroc”, își zise resemnat Sebastian Dron. „Măcar să nu mai urce și altcineva. Și nu, nu vreau pe nimeni cu copii.”

Se trase mai aproape de geam, ca să le facă loc celorlalți. Madame de Pompadour n-ar fi încăput în compartiment decât dacă ar fi renunțat la jumătate din rochia ei înfoiată. Dar moda se schimbase și femeia în doliu nu ocupa prea mult loc în spațiu.

Nu mai urcă nimeni și exact la ora 9 trenul se puse în mișcare încet, ca și cum mecanicul n-ar fi fost sigur că i se dăduse cale liberă. În curând, însă, prinse viteză, zgâlțâindu-se și înclinându-se amenințător la curbe, tăcând la schimbarea macazurilor. Lăsară rapid în urmă luminile Gării de Nord și haosul care avea să contenească abia spre dimineată. Prin fereastră nu mai răzbătea decât bezna de-afară. Din când în când se auzea sirena stridentă a locomotivei care marca performanța de a mai fi străbătut câțiva kilometri.

Cei trei tovarăși de călătorie aveau chef de vorbă. După numai un ceas, Sebastian Dron aflase multe amănunte din viața lor. Doamna devenise văduvă nu de multă vreme, dar nu părea foarte îndurerată și dispusă să-l jelească pe răposatul ei soț. Din când în când își aranja zulufii de pe frunte, cu un gest studiat probabil în fața oglinzii, și povestea cu glas plăcut: „Avea cu treizeci de ani mai mult decât mine. Bun ca pâinea caldă, dar cam lasă-mă să te las. Nu s-a grijit deloc de sănătatea lui. I-a plesnit inima la o petrecere cu amicii. Degeaba l-am îmboldit s-o lase mai moale cu băutura. Nu m-a ascultat și pace.” „Asta-i soarta”, filosofă unul dintre bărbați – hainele de-abia îl cuprindeau. „Eu unul merg la Iași ca să deschid o filială a băncii mele. Dacă mi-ar fi zis cineva în urmă cu un an c-am să fac asta, i-aș fi râs în nas. Necunoscute sunt căile Domnului!” „Bine ați zis”, îl aprobă celălalt bărbat – era tot cam de 50 de ani, dar parcă mânca o dată pe săptămână. „Nici eu nu știam până mai ieri c-am să plec în Moldova ca să cumpăr o vie. Trag nădejde să fac o afacere bună. Poate și altele. În ziua de azi sunt multe oportunități. Cine-i dăștept profită de ele.”

Vorbea ca unul care se credea „dăștept”.

— Dar dumneavoastră tot la Iași mergeți?, se interesă doamna în negru – ca și ceilalți își spusese numele, dar nu-l reținuse pe al niciunuia, hotărât lucru, nu era în cea mai bună formă.

Îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă că lui îi era adresată întrebarea.

— Mda...

— Tot cu afaceri? Sau o vizită la rude?

— Cu afaceri.

— Ați mai fost la Iași? În orașul celor șapte coline?

— Nu. Am lipsit mulți ani din țară. Nici Bucureștiul nu-l știu prea bine.

Rostise numai câteva vorbe, dar se simțea stors de puteri.

— Dacă nu vă supărați, unde ați locuit în străinătate?

— La Paris.

Văduva bătu extaziată din palme.

— *Oh là là*, la Paris... Și cum e la Paris?

— La Paris e bine.

Pe chipul frumos al doamnei se așternu dezamăgirea. S-ar fi așteptat ca vecinul de compartiment să povestească mai multe despre „Orașul luminilor”. „Iată un tânăr arătos, îmbrăcat în haine de firmă, ras proaspăt, cu mâini îngrijite, cu butoni de aur la cămașă, dar tare scump la vorbă. N-o fi ieșit prea mult în lume? Oare cu ce s-o fi ocupând? Pare un om inteligent, cu carte, trebuie să aibă o slujbă importantă. Sau toacă averea părinților? N-ar fi de mirare, e prea tânăr ca să fie angajat. Nu-i dau mai mult de 25 de ani.”

— Eu încă n-am ajuns la Paris, zise ea cu mai multă amărăciune în glas decât atunci când povestise cum ajunsese văduvă.

Adăugase imediat, ca și cum cineva ar fi dorit s-o contrazică.

— Dar o s-ajung, cu siguranță că o să ajung.

Scoase un portțigaret de fildeș și își aprinse o țigară parfumată din care începu să tragă visătoare. Din când în când își trecea mâna prin părul ondulat, jucându-se cu zulfii rebeli de pe frunte.

Bancherul și podgoreanul o sorbeau din ochi, însă ea nu-l privea decât pe tânărul taciturn.

Dron se hotărî să nu mai răspundă la nicio întrebare. Se cuibări mai bine pe locul pe care și-l alesese și închise ostentativ ochii. Dar era bântuit de neliniști. Roțile care

lunecau pe șine îngânau parcă un avertisment: „Nu-ple-ca! Nu-ple-ca! Nu-ple-ca!”

Nu se simțea deloc în apele lui. De mai multe zile îl păștea o răceală. Băuse apă prea rece, îl trăsese vreun curent... Îi curgea nasul, ochii îi lăcrimau, îl durea în gât... Din când în când îl asaltau puseuri de febră. Ziarele anunțau o epidemie de gripă care avea să facă ravagii. Adusă din America de Sud.

Odinioară, bolile europenilor îi îmbolnăviseră pe azteci și contribuiseră la prăbușirea mărețului lor imperiu. Acum era rândul bătrânului continent să cunoască ravagiile unui flagel importat de dincolo de Ocean.

Îl îngrijora și misiunea pe care o acceptase fără să chibzuiască prea mult. De fapt, nici n-avusese cum s-o refuze. „Oare în ce m-am băgat? M-am aruncat cu capul înainte în necunoscut.” De aceea n-avea niciun chef de conversație. Trăncăneala din compartiment îl înnebunea. Flecăreală pe subiecte anodine, cum numai niște inși neinteresanți puteau să poarte, ca să treacă timpul.

Totuși, reuși să ațipească în legănatul vagonului.

Cineva îl scutură de umeri.

Era bancherul.

— Am ajuns la Ploiești. Aici e o oprire mai lungă. Nu coborâți cu noi să bem un ceai?

— Mulțumesc, dar nu mă simt prea bine.

— Un ceai fierbinte v-ar întrema.

— Nu, mulțumesc.

De-abia apucă să-și scoată batista și strănută întorcându-și capul spre fereastră.

Ațipi din nou. Când se trezi, afară era lumină.

Cei trei sporovăiau în continuare. Oare nu dormiseră? Imposibil să nu fi tras câte un pui de somn. Probabil și mâncaseră – se simțea miros de friptură și de plăcinte. Se prefăcu în continuare că doarme. Dar nu putea să nu audă ce-și vorbeau ceilalți, întrerupându-se unul pe altul.

Bancherul era intrigat de soarta lui Cuza.

— De ce l-au dat jos? Încerca să înnoiască țara. I s-a făcut o nedreptate strigătoare la cer!

— Unora nu le-au convenit reformele pe care le propunea. Prea multe schimbări într-un timp scurt. Au

venit în avalanșă. De aceea unii boieri s-au ridicat împotriva lui, lămurii proprietarul de podgorii.

Vorbea pe tonul unui atoateștiutor, al unui „dăștept”.

— Ca să nu mai zic de Biserică. Secularizarea averilor mănăstirești a fost pentru cler o lovitură năprasnică. Și-a făcut dușmană toată tagma preotească. Iar cu popii nu te pui. Dacă nu vor, nu-ți botează copilul, nu oficiază sfânta taină a cununiei, nu te conduc la groapă...

— Și mie îmi pare rău de domnitorul ăsta chipeș, se amestecă în vorbă și văduva. Era frumos ca o cadră. Și ce bine îi stătea în uniforma de colonel! Femeilor li se scurgeau ochii după el.

— De aici i s-a și tras – prea umbla prin iatacurile altora, punctă cu subînțeleș bancherul. Dacă vrei să conduci o țară, trebuie să te porți mai înfrânat. Toți ochii sunt ațintiți asupra ta și ți-e judecată orice mișcare. În privința asta a greșit, nu s-a purtat ca un conducător.

— Aveți dreptate. Câte a mai pățimit sărmăna Doamnă Elena de pe urma lui! Dar a mers cu el în exil.

Văduva o compătimea sincer pe nenorocoasa soție a domnitorului.

Se așternu tăcerea. „Poate că n-or să mai dea din gură”, își zise Dron. „Poate or fi obosit.”

Aș!

— Și Carol e plin de intenții bune. Ne-am câștigat Independența, am ajuns Regat... Economia a-nceput să meargă... Ce mai încolo și-ncoace – e bine.

— Fără Puterile străine n-am fi fost nimic.

— E meritul lui c-a jucat cartea câștigătoare. Are pretutindeni relații. E înrudit cu capete încoronate...

— Acum avem și drum de fier...

Bancherul pufni în răs.

— Cel mai mult mi-a plăcut ce le-a făcut aliaților ruși.

— Ce le-a făcut?

— O, scumpă doamnă, asta o să rămână de poveste...

— Da?

— Rușii trebuiau să ajungă la Dunăre ca să dea piept cu turcul. Dar Vodă al nostru nu le-a dat voie să treacă înarmați prin Principate. Le-a pus în vedere să mărșăluiască fără puști și piese de artilerie. Armele și tehnica de război le-au transportat ai noștri până la

Nicopole. De-abia acolo și-au recăpătat soldații țarului puștile și muniția.

— Ingenios!

— Când s-au întors în țara lor a procedat la fel. Le-a dat înapoi armele doar la granița care ne separă.

— Ingenios!, repetă femeia.

— Cu muscalii nu te joci. Cine știe ce idei le-ar fi venit dacă s-ar fi trezit înarmați pe pământurile noastre!

— Poate că astăzi am fi vorbit rusește. Dar chiar așa a făcut?

— Jur pe Sfânta Cruce!

Reluă după o scurtă pauză:

— În timpul războiului a spus o frază care nu va fi uitată. Când tunurile românești au tras prima salvă, a zis: „Asta-i muzica ce-mi place!”

— A, da... Unii l-au acuzat c-ar fi belicos. Iată ce înseamnă să desprinzi o frază din contextul în care a fost rostită.

Văduva se plictisise de politică.

— Sinceră să fiu, sunt cam îngrijată că mă întorc la Iași. Iașul a devenit un târg periculos. Mă bate gândul să mă mut de-acolo. Zău așa!

— De ce, scumpă doamnă?

— N-ați auzit de ucigașul care bânuie noaptea?

— Ce ucigaș? Eu n-am auzit nimic, zise bancherul.

— Ba eu am auzit câte ceva despre un individ care înjunghie femei.

— Femei?

Proprietarul de vii zâmbi cu subînțeles.

— Știți, femei din alea... Să mă scuze doamna.

— Înseamnă că nimeni din compartimentul ăsta n-are de ce să se teamă, hohoti bancherul.

Văduva își schimbă dintr-odată discursul. Glasul îi deveni aprig.

— De fapt, n-am să plec din Iași. Nu sunt o lașă. Și tare mult mi-ar plăcea să-l dau eu în vileag pe ucigaș.

Bancherul se miră.

— Cum așa, scumpă doamnă? E periculos, cum bine ați spus!

Își scoase evantaiul dintr-o geantă, își făcu de câteva ori vânt cu el și vorbi cu și mai multă înverșunare.

— Tocmai de aceea. A venit timpul ca și noi, despre care se spune că aparținem sexului slab, să arătăm ce putem. Am stat prea mult în umbra bărbaților. Suflă un

vânt nou – emanciparea femeilor. În curând, vocea noastră va răsună pretutindeni. O să vedeți, societatea va deveni mai puternică datorită nouă, datorită ideilor și energiei noastre, spiritului nostru novator.

Erau gândurile ei sau repeta ca o flașnetă dereglată cele auzite la întrunirile doamnelor, la care lua parte?

A doua variantă i se părea mai plauzibilă – exprimarea n-avea nimic personal, parcă ar fi citat din discursul cuiva.

— Mă rog, asta-i o altă discuție, nu vreau să intru în polemică. Dar să vă lansați pe urmele unui ucigaș...

Femeia voia să-și reverse tot năduful.

— Ca să nu mai zic de prejudecata că femeile trebuie să stea cumiți acasă la cratiță și la crescut plozi, în timp ce bărbații lor umblă creanga. De ce? De ce oprești numai pentru ele? Ce le e permis soților trebuie să le fie îngăduit și soțiilor. Vremea Penelopelor s-a dus...

De data asta îi privi ea cu subînțeles pe cei din jur.

Fără să vrea, Sebastian Dron începu să se foiască neliniștit.

— A, iată cine a făcut ochi... Bună dimineată!

Văduva îl cerceta cu luare-aminte cu ochii ei albaștri.

— Vă simțiți mai bine?

— Da... Nu... Nu prea.

— Vorbeam de ucigașul care terorizează Iașul. Știți ceva despre asta?

Tânărul îi aruncă o privire uimită.

— Nu.

Proprietarul de vii se repezi să-l pună la curent.

— Extraordinar! îngăimă Dron.

Se lăsă din nou pe spate și închise ochii.

De fapt, nimic nu era extraordinar pentru el. Sebastian Dron studiase la Academia Saint-Cyr din Franța. Dar nu devenise ofițer de carieră. În ultimul an de studii se înființase în cadrul Academiei o catedră care îi captase atenția: Catedra de Criminalistică. Absolvise cursurile cu notele cele mai mari. I se propusese să rămână în rândurile polițiștilor francezi. Refuzase – în țară avea să aibă și mult de lucru, și posibilități ca să se distingă.

Cel puțin așa susținea în fața celor care se minunau de ce dăduse cu piciorul unei posibile cariere excepționale.

Acasă fusese primit cu brațele deschise. Poliția română se moderniza, avea nevoie de specialiști bine pregătiți și cu idei înnoitoare.

La câțva timp după ce poposise pe malurile Dâmboviței își terminase de rezolvat probleme personale care nu puteau fi amânate.

Acum fusese expedit la Iași, într-o misiune secretă și dificilă. Trimis special ca să ajute autoritățile ieșene să-l prindă pe ucigașul care, de câteva luni, lovea la adăpostul nopții.

Era un prilej să aplice în practică tot ce învățase.

Dacă tovarășii lui de călătorie ar fi știut cine e, l-ar fi potopit cu întrebări.

Văduva nu-l mai socotea interesant – flirta cu ceilalți doi.

Făcură popas și la Roman. Pe peron zări mai mulți cerșetori – unii șchiopi, sprijinindu-se în cârje, alții fără mâini. Unora le lipseau ambele picioare și erau purtați în niște cărucioare de lemn trase de țânci murdari.

— S-au jertfit pentru țară. Ne-au eliberat de otomani. Și iată cum i-am răsplătit! E o rușine!

Bancherul coborî și împărți niște gologani sărmanilor în zdrențe.

— Măcar să aibă de-o pâine! zise el revenind la locul său.

— Ce suflet bun aveți!, îl laudă văduva și, ca din întâmplare, se sprijini de umărul lui.

Sebastian Dron adormi din nou.

Când se trezi îl uimi liniștea din compartiment.

Se dumiri imediat – cei trei ieșiseră pe culoar unde fumau continuând să vorbească.

La două ore după prânz trenul opri la Iași. Își luă în grabă rămas-bun, bucuros că scăpase de companionii lui gureși, își recuperează cele două valize mari transportate la vagonul de bagaje și ieși din gară, însoțit de un hamal care îi purta calabalâcul. Se întrebă cum ar fi suportat călătoria în urmă cu ani, când de la București la Iași se mergea în rădvane trase de cai. Ar fi înnebunit ascultându-i pe cei trei vorbind zi și noapte timp de o săptămână.

Ploua.

Nu vedea nicio casă în jur, de parcă trenul i-ar fi lăsat în câmp.

Urcă rapid într-o birjă, ca să scape de potopul din cer.

Vizitiul de pe capră se întoarse spre el.

— Poruncă, boierule!

— La Hotel Traian.

Porniră agale – vizitiul nu se grăbea, de parcă era plătit cu ora.

Hotelul arăta ca în Occident – Dron avea să afle curând că fusese ridicat după planurile lui Gustave Eiffel. În holul spațios coloane înalte de marmură susțineau tavanul din care atârnavă candelabre.

Era animație – mai mulți călători sosiseră în același timp. Unii așteptau îndeplinirea formalităților tolăniți pe canapele. Alții ocupaseră locuri la niște măsuțe rotunde și beau ceai sau cafea, împrăștiind nori de fum din țigările pe care le fumau. Cei impaciențați făceau slalom printre busturile de marmură așezate pe niște pedestale din același material.

Rezervase un apartament trimițând o depeșă prin telegraf. La recepție îl aștepta o surpriză.

— E un plic pentru dumneavoastră, *monsieur* Dron.

Apartamentul era exact cum și-l dorise – un salonaș, un birou, un dormitor cu un pat cât un câmp de luptă, o sală de baie. Covoare și covorașe în culori vii pe jos, care ar fi atras-o și pe cea mai pretențioasă albină.

Îi dădu un bacșiș băiatului care-i adusese valizele și rămase singur.

Se așază într-un fotoliu – era obosit, îl dureau capul și nu scăpa de frisoane. Ar fi trebuit să comande un ceai fierbinte. Se mulțumi să ia doar câteva pastile și să bea un pahar cu apă.

Își aduse aminte de plic. De la cine putea fi? Asta era culmea! Cine știa de sosirea lui?

Îl deschise fără să se grăbească.

Era o invitație. Prefectul de poliție Mitrache Filipescu îl poftea la ora 19 acasă la el, unde avea loc o sindrofie.

Nu era trecută nicio adresă.

Îi era din ce în ce mai rău – oare putea să-l refuze? Cum ar fi interpretat gestul lui? Insubordonare față de un superior?

Dar nu lui trebuia să-i dea socoteală de modul în care acționa. Nu avea niciun șef ierarhic la Iași.

Însă de unde știa de venirea lui? O singură persoană din târg ar fi trebuit să fie la curent cu deplasarea asta.

Își schițase un plan care se baza tocmai pe interpretarea unui rol care nu-i divulga identitatea reală și-i îngăduia să se miște cu ușurință în medii diverse. Un filfizon în căutare de petreceri până în zori și de aventuri galante, superficial și plin de bani, dornic să-i risipească și să uite de tutela părinților.

Nu mai putea acționa incognito. De acoperirea lui se alesese praful. Trebuia să-și croiască alt plan.

Însă cineva ar trebui tras la răspundere.

Să se ducă? Să nu se ducă?

Se hotărî să se ducă.

Se spală până la jumătate folosind apa din cănile de lângă lavoar. Se rase, își dădu cu apă de colonie și se îmbracă în ținuta de gală – cămașă albă, redingotă, pantaloni cu vipușcă, pantofi de lac. La gât își înnodă o eșarfă.

Se uită în oglindă – arăta convenabil. Părul negru și bogat dat pe spate, nasul drept, gura cu buze cărnoase, sprâncenele arcuite și genele lungi.

Gropița din bărbie îl făcea și mai interesant, ca de altfel și alunița de pe obrazul stâng.

Își aminti cum îl privise văduva din tren și zâmbi.

Mai avea timp, așa că ațipi într-un fotoliu.

La un moment dat sări ca ars – mai era o jumătate de oră până la sindrofie.

Ceasul lui se oprise când coborâse pe peron, dar pendula de pe perete probabil că marca exact trecerea timpului...

Luă prima birjă pe care o zări în fața hotelului.

După câteva minute simți că i se face rău. Mirosea a ceva neplăcut... a ce? Parcă a brânză.

Strigă la bărbatul de pe capră.

— A ce miroase?

— A, am dus un boier care avea trei putinici cu brânză acoperite cu pânză. Asta a fost ieri. Nici azi n-am scăpat de miros. Dimineață de-abia am reușit să înham calul. Fornăia și dădea din copite. Nu voia să se apropie de birjă.

— Oprește aici!

I-ar fi trebuit plămânii unui pescuitor de perle, să fi înmagazinat o rezervă cât mai mare de aer curat ca să poată respira.

— Mai e o azvârlitură de băț.

— N-auzi? Oprește aici!

Plăti și își continuă drumul pe jos. Ploua în continuare. Umbrela nu-i era de mare folos. Iar pantofii lui strălucitori deja erau acoperiți de mazăgă.

Din loc în loc se zăreau ferestre luminate anemic.

Nu vedea nicio casă care ar fi putut să aparțină cuiva din *high life*. „Oi fi trecut de ea?”

Se întoarse și dădu nas în nas cu trei indivizi.

— Domnilor, nu vă supărați... Știți cumva...

N-apucă să-și termine fraza și un pumn îl trânti la pământ.

— Scoate banii!

Doar o clipă trimisul special rămase în balta unde fusese proiectat. În următoarea secundă era în picioare și mânuia cu ambele mâini umbrela strânsă, ca pe o sabie de *kendo*. Lovea genunchi, brațe, cefe, așa cum învățase la orele de instructaj în artele marțiale.

În curând cei trei se văitau trântiți în noroi. Dar n-apucă să-și savureze succesul.

Brațe vânjoase îl apucară pe la spate într-o strânsoare de fier.

— Derbedeule! Ataci oamenii pe stradă? La zdup cu tine!

Încercă să se smulgă, dar îl înconjuraseră cel puțin patru vardiști, în ochi cu satisfacția de a fi prins un infractor. Țigănele lor chemau și pe alții.

— Dați-mi voie... E o neînțelegere...

— Mai încape vorbă?

— Nu-i lăsați să scape!

Profitând de faptul că nimeni nu-i lua în seamă, cei trei pungași o luaseră la sănătoasa.

— Ce-i larma asta?

Mai intrase cineva în scenă și deodată vardiștii încremeniră.

— Am prins un borfaș care jefuia oameni. Chiar lângă casa dumneavoastră, domnule Prefect de poliție. Asta da îndrăzneală!

Trimisului special îi veni inima la loc.

— E invers, domnule Prefect de poliție. Golanii ăia voiau să mă jefuiască.

— Minte!

— Tăceți până nu vă ia mama-dracului! Aduceți-l mai aproape.

Acum îl vedea mai bine – un om scund, pântecos, cu o mulțime de decorații pe piept.

— Cine ești?

— Sebastian Dron. M-ați invitat în seara asta la dumneavoastră.

Dacă n-ar fi fost beznă, chipul schimonosit al prefectului ar fi speriat și pe cei mai puțin slabi de înger.

— Dobitocilor! Cretinilor! Vă plângeți că leafa e mică, dar nu știți să deosebiți un domn de un derbedeu! Valea!

Mitrache Filipescu îi strânse cu putere mâna trimisului special.

— Iertare! Iertare! Haideți în casă!

Fără să-i pese de rangul celuilalt, Sebastian se smulse din strânsoare.

— Nu merg! Nu vedeți în ce hal arăt?

— Așa se întorc eroii din războaie. Poartă urmele bătăliilor. Nu vă mai fandosiți! V-așteaptă toți! De-abia așteaptă să vă cunoască!

Intrară umăr la umăr într-un salon puternic luminat de un candelabru uriaș. Vreo douăzeci de bărbați și femei, de toate vârstele, îmbrăcați ca pentru o astfel de ocazie, conversau tolăniți pe canapele și în fotolii și așteptau să li se servească băuturi și gustări. O mică orchestră se auzea îngânând un vals. Câteva perechi dansau fără prea multă convingere.

Mitrache Filipescu își dresă glasul.

— *Mes amis*, vă rog, puțină atenție!

Toți din încăpere se întoarseră spre el.

— Am bucuria, am onoarea, am cinstea să vi-l prezint pe domnul Sebastian Dron, trimisul special de la București, care ne va ajuta să punem mâna pe ucigașul care ne terorizează urbea. Aplauze pentru domnul Dron!

Îl împinse în față pe tânărul fâstăcit. O clipă mulțimea rămase încremenită. Apoi toți cei prezenți izbucniră în râs.

Hohotele îl făcură neauzit pe amfitrion, singurul care bătea din palme.

În pragul ușii stătea un individ murdar de noroi din cap până în picioare. Bucureștiul își bătea joc de orașul lor trimițându-le o astfel de vedenie de coșmar?

Sebastian se întoarse brusc spre ușă, dar Prefectul de poliție i se puse în cale.

— Nu râdeți, stimați concetățeni! De-abia a poposit în orașul nostru și acest tânăr brav a anihilat o bandă de hoți.

„Am anihilat-o și voi i-ați dat drumul.”

— Culae! Sile! Duceți-l pe domnul Dron la baie și ajutați-l să se curețe. Noi îl vom aștepta cu un pahar de șampanie.

În timp ce servitorii îi îndepărtau noroiul de pe haine, Sebastian își puna mereu aceeași întrebare: „Oare dinadins m-a dus Filipescu în fața oaspeților săi, ca să mă facă de răs?”

După o jumătate de oră era din nou în salon, dar nu arăta cu mult mai bine. Însă Prefectul de poliție părea încântat. Chel, cu barbișon și mustață, n-avea pic de astâmpăr cu mâinile – ba își potrivea pe nas ochelarii cu o ramă abia vizibilă, ba își aranja papionul sau îl bătea pe umeri pe Sebastian.

Cu un pahar de șampanie luat de pe o tavă, acesta porni să-i cunoască pe invitați – pe primar, pe comisarul șef al poliției, pe comandantul garnizoanei, pe directorul Spitalului Socola, pe directorul Spitalului Central, pe Inspectorul școalelor... Cei mai mulți însoțiți de consoartele lor.

Toți păreau binevoitori, dornici să-i strângă mâna, să-și exprime încrederea în reușita misiunii lui, curioși să afle cum va acționa. El însă tare ar fi vrut să știe ce gândesc de fapt.

„Încă unul care taie frunză la câini, venit aici ca să-și umple teșchereaua și să ne dea nouă lecții.”

Nici nu gustase din șampanie, dar era amețit, așa că nu reținu niciun nume.

— Vai de mine și de mine! Am avut cinstea să călătoresc în același compartiment cu o asemenea personalitate și n-am bănuțit nimic... Secretos din cale-afară! Ce mai încolo și-ncoace, un adevărat trimis special!

Tresări. În fața lui se afla văduva din tren, îmbrăcată tot în negru, dar parcă și mai frumoasă, cu ochii verzi strălucind veseli și puternic fardată. Rochia mulată pe

corp îi puna în evidență silueta perfectă. Avea mânuși lungi, albe, pe brațele marmoreene – expresia o reținuse dintr-o proză citită nu demult.

Se fâstâci ca și Cuza prins într-un alcov străin.

— Ce personalitate? Care personalitate?

— Nu fiți modest! Și chiar ați pus la pământ trei derbedei înainte de a intra aici? Asta ați învățat la Paris? Și eu care credeam că vă petreceați nopțile cu dansatoarele la Moulin-Rouge!

Aruncă o privire pe fereastră. Pe cer strălucea o lună imensă, semn că ploaia, în sfârșit, se oprise.

Iar văduva turuia întruna. O auzea ca și cum i-ar fi vorbit de la mari depărtări. Simțea cum îi crește și mai mult febra. Chipurile invitaților i se păreau măști de carnaval. Nu mai știa nici unde se află și nici ce căuta aici. Făpturi și obiecte se roteau în jurul lui. Tot mai repede, tot mai repede... Într-un vălmășag multicolor.

Scăpă paharul de șampanie din mână și apoi căzu secerat pe covor.

Când se trezi nu-și dădu seama din prima clipă unde se află.

Era întins pe un pat, într-o încăpere cu pereții albi. Mirosea puternic a medicamente.

„M-au dus la spital? Așa de rău mi-a fost?”

Ușa se deschise încetișor și o infirmieră în vârstă își făcu apariția pășind neauzit, ca și cum, de fapt, ar fi plutit.

— O, am făcut ochi!

Se apropie de el și-i puse mâna pe frunte.

— E bine... Nu mai avem febră. V-am adus un ceiuț ca să luăm medicamentele.

— De când sunt aici?

— De două zile. Am delirat, am avut frisoane... Am bolborosit în franceză. Am pomenit ceva de Sensir... O fi un nume de domnișoară? Ștregarule! Dar acum suntem pe calea cea bună. Încă trei zile și scăpăm de doctori.

Nici prin gând nu-i trecea să mai rămână aici.

— Încă trei zile? Nici vorbă. Am zăcut destul. Aduceți-mi hainele! Plec! Plec imediat!

Se ridică brusc din pat, dar căzu înapoi, amețit.

— Imposibil! Trebuie să ne refacem complet. Nu ne ținem încă bine pe picioare!

A doua tentativă de a se ridica fu încununată de succes.

— Vrem să vorbim cu un medic!

Fără să vrea începuse să se exprime ca infirmiera.

După două ore de pertractări avu câștig de cauză.

— Vă dau drumul pe propria dumneavoastră răspundere, îl apostrofă agasat doctorul Valentin Salac. Să nu ziceți că nu v-am zis. Măcar luați medicamentele pe care vi le prescriu.

— Dacă suntem ascultători ne facem acușica bine, subliniase grijulia doamnă în vârstă care pășea mai apăsător de când plecarea lui Sebastian devenise iminentă.

Ajuns în apartamentul lui de la hotel își scoase lucrurile din valize și le aranjă meticulos în dulap – cămăși, ciorapi, lenjerie de corp, redingote, papioane și lavalieri, costume... Încălțările le înșiră lângă un perete, în holul de la intrare.

Își luase multe, bănuind o ședere de durată.

Nu-i plăcea să trambaleze un arsenal de arme când pleca undeva. N-avea decât un Colt Single Action Army, patentat în 1872. Calibrul 45. Butoiașul lui adăpostea șase cartușe. Robust, ușor de demontat și montat pentru a-l curăța. Se împăca bine cu el. Era elegant, cu patul placat cu sîdef și deosebit de efice – nu degeaba i se spunea Peacemaker!

Puse revolverul într-o pungă de piele, o închise astfel încât să nu pătrundă ploaia în ea, și o atârna de un cui descoperit sub pervazul unei ferestre.

Se spală, se rase și îmbracă o altă ținută – hainele purtate la sindrofie le lăsă ca să-i fie curățate și călcate. Se uită în oglindă – îi plăcea haina de culoare maronie pe care n-o îmbrăcase decât o dată. Iar pantalonii arătau ca și când tocmai i-ar fi luat de la magazin. Putea să iasă din nou în lume, deși încă mai simțea o jenă în gât și nasul încă îi mai curgea.

Coborî în restaurant și bău o cafea. Pe o farfurioară i se aduse un croissant, pe care nu reuși să-l termine.

La o masă zări trei domni care discutau cu însuflețire. Ceilalți clienți erau cufundați în lectura ziarelor.

Și pe masa lui era un ziar împăturit. *Curierul de azi*. Îi aruncă o privire indiferentă, totuși, în timp ce sorbea din lichidul fierbinte, îl luă și începu să citească.

În curând îl cuprinse din nou amețala.

Chiar în noaptea în care el se afla la zaiafetul Prefectului de poliție, ucigașul lovise din nou. Parcă o făcuse dinadins, ca să arate că nu-i pasă de niciun trimis special din Capitală.

N-avu răbdare să parcurgă întreg articolul.

Ieși din hotel clătinându-se ușor – era clar, nu se înzdrăvenise pe deplin, domnul Salac avea dreptate că nu voia să-i dea drumul din spital, dar nu mai avea răbdare să mai lânzească până s-o face cu adevărat bine.

Nu mai ploua.

Un soare anemic încerca să-i încălzească pe trecătorii care se mișcau de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume. Pășeau fără graba pe care o observase în mersul celor din Capitală – pietonii din Paris i-ar fi lăsat și mai mult în urmă.

Și nu păreau a fi terorizați de spectrul ucigașului misterios, așa cum susțineau cu vervă ziarele și cum proclamase și văduva din tren – acum îi știa numele, Adela Moiescu.

Trei birje își așteptau mușteriii. Ochi una mai arătoasă. Îi deschise portiera și aspiră aerul dinăuntru – nu mirosea a brânză, nici a altceva care să-i provoace greață și s-o ia la goană.

— Unde vă duc, conașule?

— Ești muscal?

— Ca toți birjarii de p-acilea.

— Vreau să închiriez birja asta pentru o săptămână.

— Cum vă e voia, conașule! Unde mergem?

— La Prefectura de poliție.

— Nu-i prea plăcut să ajungi acolo.

— Nu ți-am cerut părerea.

Imediat îi păru rău de tonul pe care îl folosisese.

După ce străbătura o cale întortocheată opriră în fața unei clădiri impunătoare, cu multe coloane, cu multe brizbizuri pe fațadă, care fără îndoială aparținuse cuiva înstărit până o cedase sau o vânduse statului.

Prefectul de poliție căscă ochii mari când îl zări intrându-i în birou. Fuma un trabuc și era cât pe-acți să-l scape dintre degetele lui butucănoase.

Stătea la un birou vechi – pe peretele din spatele lui era o reproducere după *Atacul de la Smârdan* al lui Grigorescu.

— Domnul Dron! Ce bine-mi pare! V-ați făcut bine?
Trimisul special n-avea chef să discute probleme de sănătate.

— Am citit la gazetă că iar s-a comis un omor.
Mitrache Filipescu oftă cu năduf.

— Așa e... Dar luați loc!

— Nu stau mult. Cum s-a întâmplat?

— Tot o femeie de stradă a fost înjunghiată.

— Unde s-a produs atacul?

— Pe Dealul Copoului.

— N-a lăsat nimic în urmă?

— După omor a început din nou ploaia. Oamenii mei n-au găsit nimic suspect. Dar nu vreți un trabuc?

— Nu.

— O apă? O cafea? Ceva mai tare?

— Mulțumesc, altă dată. Dar ce părere aveți despre omorurile astea?

Bărbatul se ridică de la birou și începu să se plimbe prin încăpere.

— Numai un nebun le-ar putea comite. De fapt, în urmă cu șase luni a fugit unul de la Socola.

— Socola?

— Acolo e casa noastră de nebuni. Dar degeaba îl căutăm – nu dăm de el.

— Îl suspectați?

— E unul dintre suspecti.

— Mai sunt și alții?

Mitrache Filipescu se dădu bătut și recunoscu spășit.

— Nu.

— Femeia aia unde e acum?

— Unde să fie? La Morgă.

— Victimele astea... prostituatele... țin de vreo casă de toleranță?

Prefectul de poliție pufni cu dispreț.

— Ne jigniți... Noi n-avem tractire de astea... Dar chiar nu vreți un trabuc?

— Nu. Dacă n-aveți case de toleranță femeile astea lucrează pe cont propriu?

— Cam așa ceva. Dar noi combatem...

Cu un gest al mâinii trimisul special îi întrerupse tirada.

— Să știți că noi vă acordăm tot sprijinul. Vă stăm la dispoziție. Doar un semn să faceți.

— Mulțumesc. Mai am o singură întrebare: de unde știți de sosirea mea la Iași?

Prefectul de poliție izbucni în râs.

— Dacă noi nu știm, atunci cine poate să știe? De ce ne plătește statul?

Trabucul i se stinsese, așa că îl abandona într-o scrumieră.

Dron ieși din clădire mai nedumerit ca înainte și se urcă în birjă.

— Încotro, boierule?

— La Morgă. Ba nu. La Socola.

— La nebuni?

— Da.

— Într-o zi o să ajungem cu toții acolo, zise bărbosul de pe capră.

De data asta nu-i răspunse nimic.

Întunecatul secret (2)

În noaptea aceea fusese înnebunit – turnase cu găleata, iar mintea lui era gata s-o ia razna dacă nu găsea vreo destrăbălată să-și potolească pârjolul care-l ardea.

Dar toate parcă se ascunseseră alungate de ploaie.

În cele din urmă dăduse peste o arătare la care numai un tip beat putea să se uite.

Măcar numele îl era frumos – Sonia.

I-l spusese fără s-o întrebe.

Ceruse banii în avans – era pesemne pățită, unii n-o plăteau după ce-și satisfăceau poftete.

Reușise să-și potolească simțurile – doar asta conta. Ezită dacă să păstreze și de la ea vreo amintire. Se opri la rinichi. I-ar fi adus aminte fața ei de matroană stafidită.

Și totuși, plăcerea fusese intensă, peste așteptări.

Oare trebuia să pună etichete pe borcane? Deja se adunaseră multe. Dorea să țină minte cui aparținuse fiecare organ.

Femeilor pe care le ucidea le lua ceva intim. Era un semn de respect. Un act de adorare. Prin urmare, deschizându-le toracele, pieptul, nu le profana. Le aducea un omagiu suprem dorind să le vadă alcătuirea, ceea ce nu putea vedea nimeni, nici măcar ele.

Dacă i-ar fi spus cineva că e un criminal ar fi izbucnit în râs.

Ceea ce făcea el ținea mai mult de știință, de artă. Nu putea fi comparat cu un ucigaș care suprimă vieți jefuindu-și victimele, ori acționând sub imperiul urii declanșate de gelozie sau de o aprigă dușmănie.

Spitalul era în mijlocul unui parc cu mesteceni, fagi, stejari...

O clădire de pe care cădea tencuiala. Nici acoperișul nu se prezenta într-o stare prea bună. Streșinile atârnav, multe burlane căzuseră. Cuiburi de păsări în unele hornuri prin care nu ieșea fum.

Directorul Sever Bazilescu nu se miră de vizita lui. Își răsuci cu delicatețe vârfurile mustății. Își mângâie chelia. Trase de gulerul înalt al cămășii care probabil că îl strângea. De-abia după aceea îi răspunse la salut.

— Ne-am cunoscut acum câteva seri. Vă așteptam.

Sebastian se strâmbă amintindu-și de ce intrare spectaculoasă în scenă avusese parte la serata organizată de Filipescu.

— Aș fi venit mai curând dacă n-aș fi căzut la pat.

— Am auzit. Sper că azi vă simțiți bine.

Pe masa la care stătea așezat domnea o ordine desăvârșită – un teanc de coli de hârtie în dreapta lui, în față un toc și o călimară, un *coupe-papier*, în stânga o scrumieră fără niciun muc în ea. Mai multe scrisori așteptau să fie desfăcute și eventuale răspunsuri. Sebastian putea pune pariu că scrisul doctorului rivaliza cu al celor mai iscusiți caligrafi.

— Luați loc. Cu ce vă pot fi de folos?

Se așeză pe unul dintre cele două scaune din încăpere. Dacă ar fi avut o riglă și ar fi măsurat la ce distanță se aflau față de biroul doctorului ar fi constatat că erau poziționate la exact aceeași depărtare.

— V-a fugit un pacient?

— Da.

Izbucni în râs.

— Dar nu e ceea ce spun unii și alții. Ilie Stan n-ar putea să omoare pe nimeni. E un om blând, cu mințile rătăcite după ce nevasta și-a rupt gâtul căzând de pe o scară. Izbucnește în plâns din senin, stă în genunchi ore în șir și o invocă pe Fecioara Maria să-l apere de cele rele... Îndrugă nu știu ce de Sfinții Apostoli... Câteodată are pauze în memorie... Atunci rămâne ceasuri întregi cu privirea ațintită în gol. Nu mai știe nici cum îl cheamă.

Sebastian luă de pe masă cuțitașul de desfăcut scrisori și începu să se joace cu el. Doctorul îl privi cu îngrijorare, ca și cum *coupe-papier*-ul valora cât bijuteriile Coroanei.

— Dar cum a scăpat de aici?

Sever Bazilescu miji ochii – ridurile de la colțurile lor se înmulțiră.

— V-am spus, nu e un bărbat violent. Avea voie să se plimbe de unul singur prin parc. Cine știe, o fi ieșit pe poartă într-un moment în care nu l-a văzut nimeni și n-a mai nimerit să se întoarcă. Ar fi bine să dăm de el cât mai curând, altfel o să-l găsim mort la vreo margine de drum. Pentru unii e mai comod să dea vina pe el, fiindcă nu sunt capabili să-l descopere pe adevăratul făptaș.

— Oare ar putea fi un nebun?

— Poate. Dar nu unul dintre pacienții mei. N-am niciunul cu manifestări care să-i pună pe alții în pericol. Tuturor le-am pus diagnostice exacte. Oricine ar veni în control n-ar descoperi nicio neregulă în evaluarea lor și în medicația prescrisă.

Dron nu se dădu bătut.

— Dar noaptea...

— Da?

— ...noaptea nu s-ar fi putut ca vreunul dintre ei să se fi furișat în oraș și să fi făcut de petrecanie acelor femei?

— Imposibil! Noaptea se închid porțile, ușile, se face apelul... Avem paznici... Până dimineața nimeni nu părăsește incinta.

Bazilescu începuse să-și piardă răbdarea. „Ia te uită! Un mucos îi pune la îndoială capacitatea de a avea grijă de pacienții săi!”

Dron nu dori să mai întindă coarda.

— Mulțumesc.

Și totuși nu plecă.

— Domnule doctor, să presupunem, totuși, că ucigașul e un dezaxat...

— Nu de la mine.

— Nu de la dumneavoastră. Ce i-ar putea provoca dorința de a ucide în mod repetat?

Sever Bazilescu ridică din sprâncene care, în mod curios, deveniră paralele cu mustața.

— Literatura de specialitate înregistrează numeroase astfel de cazuri. Foarte mulți ucid pentru că ar auzi,

chipurile, voci care le poruncesc să curme viața unuia sau altuia. Susțin că atunci se află sub voința altcuiva. Nu mai răspund de ei înșiși. Alții le dictează comportamentul.

— Am știință despre așa ceva. Nu cumva e doar o modalitate de a-și justifica omorurile? O manieră de a da vina pe alții? Un mod de a scăpa de judecată și de condamnare?

— Nu. Indivizii aceia chiar aud comenzile sinistre. Cine poate ști ce dereglaje se produc în mințile lor de le ascultă ordinele! Creierul e un organ gingaș. E destul ca o singură celulă s-o ia razna și o ființă pașnică se poate transforma într-o fiară.

Sebastian nu era prea convins, dar îl invită din priviri pe doctor să continue. În fizionomia acestuia se petrecu o nouă schimbare. Își răsfrânse buza de jos, astfel încât și aceasta deveni paralelă cu sprâncenele și mustața. De-abia acum observă că și rama care încadra o reproducere după *Atacul de la Smârdan* era paralelă cu ele. Oare nu cumva suferea de halucinații?

Când însă își continuă vorba, chipul doctorului arăta ca la începutul întâlnirii.

— Hm... Asupra altora acționează Luna.

— Luna? Cum așa?

Sebastian se întrebă dacă de mirare nu i se modificase și lui expresia feței.

— Nu există încă o explicație științifică, dar când e Lună plină se comit multe asasinat.

— Se manifestă atunci din cer o forță care tulbură mințile? Învălmășește gândurile? Înfierbântă creierii?

— Cam așa ceva. Dar nimic nu e adevărat de vreun studiu serios. Încă se emit doar supoziții.

— Dacă așa ar sta lucrurile, de ce numai pe unii îi apucă pandaliile?

— V-am spus – nu-i nimic argumentat științific. Așa cum nu poți să dai crezare teoriilor lui Cesare Lombroso că trăsăturile fizice ale feței unui om pot să dezvăluie dacă respectivul e criminal sau nu.

— Interesant!

În sinea lui își spuse: „Dacă ne-am lua după Lombroso, jumătate dintre locuitorii planetei ar trebui să fie închiși.”

Doctorul își dresă vocea.

— Sunt și cazuri în care culoarea unor haine declanșează instinctul ucigaș. Pare de domeniul

fantasticului, dar așa e.

Chiar era greu de crezut așa ceva.

— Cum adică, dacă ești îmbrăcată într-o rochie de culoare roșie, să zicem, riști să ți se taie beregata?

— Da. Evident, foarte multe cazuri au conotații sexuale. Ucigașul nu cunoaște satisfacția decât dacă își omoară partenera în timpul actului sexual.

„Ca văduva neagră care își devorează masculul după reproducere.”

Și-o aduse aminte pe Adela Moisescu, dar alungă repede imaginea ei.

Se uită întrebător la directorul spitalului. Aștepta să-i mai ofere detalii din experiența sa, dar acesta nu mai avea nimic de adăugat. În schimb, îl privea arzând de nerăbdare să-l vadă plecat.

— Mulțumesc, domnule Bazilescu. Scuze de deranj.

Se înclină și ieși. Înainte de a pleca avu grijă să pună *coupe-papier*-ul exact în locul de unde-l luase. De-abia atunci încordarea doctorului se risipi. Ceea ce nu-l împiedică să sară de la locul lui și să așeze în poziția inițială scaunul pe care îl ocupase trimisul special.

— **Ș-amu? întrebă birjarul.**

— Cum ziseși că te cheamă?

— Nu zisei, da' Ivan mă cheamă.

— Mână la Morgă, Ivane!

— După nebuni, la Morgă... Bună treabă. Dii!

De morgă răspundea un bătrânel firav, îmbrăcat într-un halat de o albeață inexplicabilă având în vedere mediul în care lucra. Pe dedesubt purta o vestă de culoare vișinie. Ochelarii cu lentile bifocale îi dădeau înfățișarea unui batracian blajin. Mâinile îi erau acoperite de pete maro.

— Doctor Benone Suceavă.

— Sebastian Dron.

— Încântat. Dar ce tânăr sunteți! Cred că n-aveți cu mult peste douăzeci de ani. Am dreptate?

— Cam așa ceva.

— Ați vrea s-o vedeți pe ultima victimă a ucigașului?

— Bine ar fi dacă ar fi ultima.

Doctorul își trecu o mână prin părul des și doar puțin încărunțit.

— Aveți vreo problemă în prezența morților? Vi se face rău? Vă impresionează și leșinați?

— Sunt obișnuit.

Asistase la multe autopsii până ajunsese să nu se facă de răs.

Doctorul era însă prudent.

— Totuși, mai bine să fim siguri. Dați-vă cu alifia asta sub nas. Alungă mirosurile neplăcute. M-am săturat să fac curat după vitejii care mă asistă când umblu cu bisturiul într-un cadavru.

Îl conduse într-o încăpere de la subsol cu pereții acoperiți de faianță. Pe o masă de zinc din mijloc se zărea trupul gol al unei femei. N-arăta grozav – un chip îmbătrânit înainte de vreme, carnea fleșcăită, păr pe picioare. Ar fi trebuit de mult să se lase de meserie.

— Să vă fac cunoștință cu Sonia. Numele complet nu i-l știu. Ocupația i-o bănuieți.

— Cum a fost omorâtă?

— Strangulată.

— Cu vreun cordon?

— Nu. Cu mâinile. Se pare că ucigașul are multă forță. Și apoi i-a scos rinichii. A procedat ca un profesionist. A folosit un bisturiu, deschizându-i pieptul. Cu mare, mare grijă.

— Adică tăietura în formă de „Y” de pe piept nu vă aparține?

— Nu.

— Și chiar a folosit un bisturiu?

— Dacă folosea un cuțit de bucătărie n-ar fi reușit o astfel de incizie perfectă.

— Și la celelalte victime a procedat la fel?

— Exact. Și nenorocitelor ăloră le-a prelevat organe. Uneia splina, alteia pancreasul, celei de-a treia ficatul...

— În ce scop?

Benone Suceavă ridică din umeri.

— Cine poate ști?

— Să fie un chirurg care are nevoie de organele astea pentru lecțiile de anatomie? Din câte am auzit, e o mare lipsă de material didactic. Uneori sunt dezgropate cadavre din cimitire pentru ca studenții să poată vedea din ce e alcătuită ființa umană. Cică s-ar plăti foarte bine.

Benone Suceavă ridică din nou neputincios din umeri. De data asta dădu impresia că refuza să poarte o povară pe care cineva se încăpățâna să i-o pună în spate.

— Atunci?

Legistul se uită jur-împrejur, ca și cum ar fi dorit să se asigure că nu-i mai aude și altcineva.

— Am auzit de cazuri de canibalism.

Dron se crispă.

— Adică există indivizi care consumă ficat uman prăjit?

— Sau poate crud.

Trimisului special i se zbârli părul pe ceafă. Bucata de croissant pe care reușise s-o înghită la restaurantul hotelului începu să i se zbată în stomac.

— I-ați cercetat hainele?

— Nimic deosebit. Sunt în sacul acela. Niște boarfe care trăsesc a parfum ieftin. Vreți să aruncați o privire?

— Nu. Ce culoare are rochia pe care o purta?

— Roșie.

Tresări.

— Cum?

Doctorul se uită la el speriat.

— Ce-am spus de v-a șocat așa?

— Nimic. Celelalte femei purtau tot rochii roșii?

— Nu.

— Unghiile?

— O, știu unde bateți... N-avea nimic sub unghii, semn că nu s-a luptat cu agresorul, nu l-a zgâriat, nu i-a rupt ce-avea pe el...

— Semne de viol?

— Nici la ea, nici la celelalte n-am dat de urme de penetrare vaginală. Și nici la primele n-am găsit nimic sub unghii.

— Dacă n-au fost semne de luptă, putem presupune că ucigașul le inspira încredere.

— Cu siguranță. Și e diabolic. Doar vorbim despre niște femei cu experiență. Dacă le-a înșelat vigilența înseamnă că n-au simțit niciun pericol în prezența lui. I-au căzut în brațe ca niște găsculițe.

Trimisul special rămase pe gânduri.

— În prezența cui nu te simți în pericol?

Medicul își cumpăni răspunsul.

— În prezența cuiva cunoscut.

— Așa e. Dar și un individ pe care îl vezi pentru prima dată te poate păcăli. Îți poate vorbi mîeros, poate fi îmbrăcat în haine bune...

— Evident.

— Ce clienți aveau?

— De toate soiurile: lucrători la casele care se construiesc sau se demolează, studenți, ba chiar și elevi... Se zvonește că și domni din înalta societate apelează la serviciile lor.

Lui Dron îi veni greu să creadă că un domn spilcuit s-ar fi simțit ispitit de nurii femeii de pe masa de zinc. Dar gusturile nu se discută.

— Și unde își practicau meseria? Prin tufele din grădini?

— Și pe-acolo, mai ales vara, și dacă mușteriii sunt grăbiți și nu mai au răbdare. Dar, de obicei, femeile astea au niște coșmelii unde-i duc. În cazul ăsta tariful e altul. Cel puțin așa am auzit.

Pufni cu scârbă.

— Când mă gândesc că în încăperile alăturate uneori sunt plozi care aud totul...

— Am înțeles de la domnul Filipescu că în oraș nu există tractire.

— Ei, da, ce să zică și el? Apără onoarea târgului.

— O ultimă întrebare: celelalte victime unde sunt?

— Au fost îngropate. Pe socoteala Primăriei. N-aveam cum să le țin aici până se încheie ancheta. Nu vedeți ce folosim ca să menținem o temperatură scăzută? Mai mare rușinea!

Abia acum înțelese care era rostul hârdaielor cu blocuri de gheață înșirate de-a lungul pereților.

O tânără tot în halat alb deschise ușa, dar văzându-i pe cei doi vru să se retragă.

— Nu te sfii, Emilia, vino încoace!

Emilia era cât Dron de înaltă, cu spatele lat și brațe vâjnoase. Fața părea să-i fi fost cioplită în piatră. Ochiul — de culoarea oțelului. Dacă ar fi strâns o nucă în pumn n-ar fi spart-o, ar fi zdrobit-o.

— Domnule Dron, ea e ajutorul meu cel mai de preț. Mânuieste bisturiul cum alții nu reușesc să învețe într-o viață de om. Nu știu ce m-aș face fără ea. N-am avut un învățăcel mai bun.

Trimisul special umblase prin multe morgi, dar era pentru prima oară când întâlnea o femeie medic legist.

Emanciparea de care vorbea văduva în tren era în plin avânt... Până unde se va ajunge? Vor fi femei care vor conduce locomotive, sau vapoare transatlantice, sau garnizoane militare?

— Ei, eu vă las...

Își luară rămas bun în holul spațios de la intrare. Dar tocmai când dădu să plece, Benone Suceavă îl opri cu un gest și-i arătă cu mândrie un grup de bărbați care tocmai intraseră pe ușă.

— Stați să vă mai prezint pe cineva. Avem în vizită trei specialiști din Italia, Franța, Anglia... Ne dau o mână de ajutor ca să ne modernizăm. Ne-au promis aparatură frigorifică, dulapuri cu sertare unde să păstrăm cadavrele, instrumentar... Facem și schimb de experiență...

Pe cei trei îi văzuse nu demult în restaurantul hotelului discutând animat.

Francezul era un individ sastisit parcă de viața pe care o trăise, italianul râdea cu gura până la urechi de parcă s-ar fi aflat la reprezentarea unei comedii, iar englezul privea în jur arborând un aer de superioritate. Toți trei erau îmbrăcați ca și cum ar fi venit de la o recepție. Bun cunoscător în accesorii de vestimentație, la italian remarcă redingota de o croială impecabilă, la francez fronseurile de la cămașă, la englez jobenul care-l făcea mai înalt. Toți trei purtau pardesie elegante, de culoare verde, de la aceeași casă de modă. Costau, probabil, o avere.

Își strânsesă mâinile, schimbă câteva vorbe de conveniență și se despărțiră plecând fiecare în treaba lui.

Ivan îl aștepta răbdător.

— Amu?

— Nu știu.

— Așteptăm până știți. Pân' atunci îngăduiți să spui o vorbă?

— Zi!

— Eu mă chitesc că ați venit la Iași ca să dați de urma cremenalului.

De ce n-ar ști până și birjarii ce misiune avea?

— Și dacă ar fi așa?

— Pierdere de vreme. Nu-i niciun cremenal.

— Zău?

— Noi, prostimea, nu credem.

— Dar au fost omorâte femei!

— În fiecare lună e omorât un bărbat, o femeie. Nu-i un singur cremenal. Aista-i doar un zvon.

La asta nu se gândise cu mintea lui de trimis special. Era o ipoteză interesantă. Ba nu. Modul de operare al asasinului era același.

— Și atunci?

— Șineva are interesul să-l scoată din funcție pe primar. Îi vrea locu'. De-aia bagă spaimă în poporâni. Ca ei să se burzuluiască și să-l deie gios. E la mintea cucoșului! Bag mâna-n foc!

— Cine are interesul ăsta?

— Păi, conașule, de un' să știu eu? Și chiar de-aș ști, aș spune, ca să-mi aprind paie-n cap? Da' mai adăstăm? Merjem?

— Hai pe Copou, unde a fost omorâtă femeia aia acum câteva zile.

— Ai auzit, Vultane? Dii! Pe Copou.

Ajunseră degrabă.

— Aișea e.

Se dădu jos și începu să se uite jur-împrejur. Nimic nu amintea de scena unei crime. În pământul moale se întipăriseră pașii multor oameni. Nimeni nu delimitase un perimetru în care neaveniții să n-aibă acces, nimeni nu supraveghea locul, nimeni nu mai cerceta după o posibilă urmă...

După ce fusese ridicat cadavrul toți o zbughiseră care încotro.

Dacă primii care sosiseră aici ar fi descoperit vreo probă i s-ar fi spus, fără îndoială.

Sau poate că nu, dacă cineva râvnea fotoliul primarului și nu dorea ca ancheta să fie finalizată prea curând. O ipoteză interesantă? Nu. O aiureală. Trebuia să și-o alunge din minte.

Sau poate că existase ceva ce-ar fi sărit în ochi doar unui profesionist. Asta era o presupunere care mai degrabă putea fi luată în considerare.

O pasăre se zbătu într-un copac și stropi fini îl acoperiră din creștet până în tălpi. O descoperi ascunsă printre crengi – o cioară? o vrabie? un guguștiuc? E posibil să fi asistat când s-a comis crima? Dacă da, iată un martor pe care nu-l va putea interoga.

Își aduse aminte de o prelegere a unui profesor pe care n-avea s-o uite niciodată: „De fiecare dată când două ființe umane intră în contact, ceva este transmis celeilalte și invers. Poate fi praf, sânge, celule ale pielii, murdărie,

fibre, reziduuri metalice. Dar un schimb are loc și de-aceea putem să-i prindem pe cei vinovați.”

Dar Benone Suceavă fusese categoric: nu se descoperise niciun indiciu. În orice caz, nu la Sonia.

— Aveți noroc, boierule!

Se uită surprins la birjar.

— Ce-ți veni?

— O pasăre v-o pictat pălăria. E de bine!

Își scoase pălăria și șterse furios găinațul pe care pasărea aceea bezmetică i-l lăsase ca amintire.

Sau poate ca o pedeapsă pentru că n-o convocase ca martor.

Câteva dintre urmele întipărite în pământul moale îi atraseră totuși atenția.

Mai mult într-o doară se gândi să le verifice. Cine știe? Poate mai prezentau interes.

Îl trimise pe Ivan să-i aducă niște ipsos și o găleată cu apă. Turnă cu atenție amestecul rezultat în acele adâncituri lăsate de niște încălțări în pământ și așteptă ca să se întărească.

— Știi un cizmar?

— Un ciobotar? Ar hi unu' cole-așa...

Purtă cu grijă mulajele până la cizmar.

Nu reuși să vorbească cu el până când acesta nu termină de bătut niște ținte în pingeauna unei ghete.

Stătea pe un trepied și murmura din când în când: „Ce-am făcut să nu se mai desfacă.”

Tocmai când voia să plece și să caute un alt atelier – se săturase să se uite la calapoadele și bucățile de piele risipite prin jur – meșterul se îndură de el.

— Amu-i gata!

Puse cu satisfacție pe un raft gheata reparată, ca pe un trofeu.

— Ce mi-ai adus? Să știi că am mult de lucru. În primu' rând îi servesc pe cunoscuți. Pe mata nu te știu.

Era morocănos și fără chef de-a mai primi alte comenzi.

Sebastian se stăpâni să nu-i zică vreo două și desfășură ziaarele în care transportase mulajele.

— Ce-i asta?

— Poți să-mi spui ce încălțări au tălpi de forma asta?

Cizmarul îl măsură din priviri, ca și cum s-ar fi simțit jignit.

— Aiasta-i chiar de mirare! Sigur că poci. Îs ciobotar din tată-n fiu. Da' costă! Trebe să desfaci larg baierile pungii.

— Plătesc.

Liniștit în privința asta, bărbatul în vârstă, cu un șorț de piele care arăta de parcă prinsese și năvălirile tătarilor, luă mulajele la cercetat unul câte unul, ca un expert care vrea să epateze cu competența sa.

— A, aiasta-i o talpă de cizmă. Nu crez că-i de ofițar. Aiasta-i de la o gheată de domni – bine grijită. Aiastalaltă de la o ciubotă de polițai. N-o să mai ție mult. Aiasta-i de la o botină de duducuță – mi-au trecut multe prin mână.

Sebastian se abținu să întrebe răutăcios dacă se referea la încălțăminte sau la duducuțe.

— Aiasta-i tot de la o gheată de fimeie – însă un număr cam mare. Cea care-o poartă a hi zdravănă la trup. Modelu' ista nu l-am văzut niciodată. Pesemne-i străin. Fină lucrătură.

Se scărpină pe după gulerul cămășii.

— Țe vrei să fac amu? N-am material să lucru ciubote noi. Și durează. Toată lumea dă năvală la mine.

— Ține pentru osteneală.

În timp ce meșterul evalua dacă fusese plătit destul, Sebastian scoase din buzunar o coală de hârtie pe care era desenată forma unei tălpi. O compară cu mulajul botinei cu număr mic. Se potrivea perfect – era a victimei.

Mai rămânea să afle cui aparțineau urmele lăsate de o cizmă – poate de „ofițar”?, de o gheată bine îngrijită a unui domn și de o misterioasă botină a unei dame care purta un număr mare.

Ciubota polițaiului nu prezenta niciun interes.

Ieși. Se urcă în birjă. Rămase adâncit în gânduri.

Doar de aceea avea un cap între urechi.

Ivan tuși ca să-i atragă atenția.

Tresări.

— La hotel!

Calul pășea agale. Era un animal bine hrănit, țeșălat cu grijă, potcovit de curând. Fornăia aspirând aerul rece.

Vizitiul ținea biciul doar de formă – nu-și atingea telegarul cu el.

Pe drum zări din loc în loc cazane în care ardeau lemne. În jurul lor se încălzeau o droaie de zdrențăroși de toate vârstele.

— E foc zi și noapte în cazanele astea?

— D-apăi cum! Mai cu samă când dă gerul.

Nu mai întreabă cine plătește lemnele.

— Aiasta-i Primăria!

Tot o casă boierească, fără firmă. Avea ferestre multe, un pridvor larg, cu o fațadă bogat ornamentată.

Îl cunoscuse la sindrofie pe mai-marele urbei. Oare să-i facă o vizită? La ce bun? Poate mai târziu.

Încă era supărat pentru că-i fusese deconspirată prezența la Iași.

Deși el îi solicitase venirea. Deși numai el ar fi trebuit să știe ce hram poartă sub înfățișarea lui de filfizon cu studii în Franța.

— De ce instituțiile n-au firmă la poartă?

Ivan se întoarse spre el.

— Observată-ră-ți? E cu schepsis. Dacă ne ocupă dușmanu', n-a să știe de unde să ne salte conducătorii. Așa îi apărăm noi. Fără ei ne-am rățăși ca oile fără șioaban.

— Vorbești serios?

— Cu asta nu-i de șagă.

— De-aia nici ulițele n-au tăblițe cu numele lor?

— D-apăi cum?

Oare nu-și bătea joc de el?

Vizitiul își dresе glasul.

— Șeva mă arde la lingurică și am îndrăzneala s-o spui, dacă-ngăduiți.

Dron se resemnase – mai întâlnise unul cu limbariță.

— Zi!

Birjarul vorbi după o pauză de efect.

— Nu pricep și pașe de șe se tot vorbește de un cremenal. Parcă o muiere n-ar putea și ea să mânuiască jungheru'! În satu' meu...

Trimisul special tresări. Îl lăsă pe celălalt să-și depene povestea, în timp ce el analiza varianta care tocmai îi fusese servită pe tavă.

Asta da o ipoteză interesantă! Mai demnă de a fi reținută decât prima pe care i-o prezentase birjarul. Nimeni nu se gândise la ea. Dar ar trebui să existe o

femeie și cu multă forță în brațe, și care să știe să mânuiască și un bisturiu ca un specialist.

Emilia! Asistenta lui Benone Suceavă ar corespunde profilului unei asasine. Dar ce-avea de câștigat omorând în stânga și-n dreapta? Nu-i ajungeau cadavrele pe care le diseca? Sau se răzbuna pe niște biete femei care cunoșteau plăceri de care ea n-avea parte? Făcea trafic de organe? N-ar fi imposibil.

Și ar confirma tendința de emancipare a femeilor.

Până la urmă, și varianta asta i se păru o aiureală. Trase din nou cu urechea la ce istorisea birjarul.

— ...așa că până la urmă o recunoscute că ea își omorâse bărbatu', lovindu-l cu toporul-n cap.

Dron obosise și îi era foame.

— Stai!

— Stau.

Trase puternic aer în piept și se îngrețoșă.

— Miroase a brânză?

— Nu. Mirosu' ăsta vine de la Bahlui.

— Bahlui? Ce mai e și ăsta?

— E apa care trece prin târg. Când vine vijelioasă din deal rupe maluri, cară bușteni, mortăciuni... Orătănii, câini, cai cu căruțe cu tot... Am văzut odată o cogeamitea vaca plutind cu crașii în sus. Aracan de ea! Vreți să mergem într-acolo? Nu-i departe, iar lui Vultan îi plăse să pască pe mal.

— Ferit-a sfântul! Hai la hotel.

Scoase din buzunar o batistă, turnă dintr-o sticlută câteva picături de apă de colonie și o ținu la nas. I-ar fi fost mai de folos alifia lui Suceavă.

Pe fața lui Ivan, care mâna în continuare întors pe jumătate spre el, nu se citi nimic.

La un moment dat se aplecă în afară.

Zări în spatele lor o altă birjă. Mai văzuse calul înhămat la ea.

Îl atinse pe umăr pe Ivan.

— Unde te închini, când te închini?

— La Biserica Trei Ierarhi. Da' și la alte besearici. Un'e-apuc. Da' la Trei Ierarhi e cel mai frumos. E aiși, aproape de Ulița Mare.

Adăugă cu mândrie, ca un ghid omniscient, dornic să-și impresioneze turiștii cărora le era călăuză:

— Măria Sa Vasile Lupu o rădicat-o. De, bărbat cuvios... Da' nimeni nu-l întreşe pe Vodă Ştefan. Îi plăseau şi vinul, şi muierile, da' ne-o lăsat o groază de besearici, care mai de care mai ochioasă.

— Haidem acolo.

Poposi în incinta sacră vreo zece minute. Se închină la moaştele Sfintei Parascheva, aprinse o lumânare – cuvioasa tămăduia, alina, dar nu lumina mintea trimisului special ca să-şi ducă la bun sfârşit ancheta. Şi totuşi, parcă prinsese puteri în ambianţa care te ocrotea, nu te strivea, aşa cum simţise ori de câte ori intrase la Notre Dame.

La ieşire, o arătare în straie preoteşti murdare şi ferfeniţite îl apucă de mânecă. În spate purta o desagă. Era de mirare că nu-l doboră la pământ, atât de pirpiriu era.

— Nu-l mai căuta pe ucigaş!

Se smulse din strânsoarea celui lalt.

— Ce spui?

Zdrenţărosul îl înşfăcă din nou.

— Nu-l mai căuta. E trimisul Domnului ca să ne scape de otrepele astea care-şi vând trupul. Are binecuvântarea Lui.

Răsuflarea îi mirosea greţos a ceapă.

Scăpă din nou şi o zbughi pe poarta de fier.

Afară Ivan moţăia pe capră. La o azvârlitură de băţ era cealaltă birjă. Nu vedea cine e înăuntru.

Nu putea să fie o coincidenţă.

— Ce-i cu preotul ăla sau ce naiba o fi?

— E dintr-o altă parohie. E un preot şerşetor. Sau călugăr. Şine ştie cu ce-a hi păcătuit şi-o fost trimis ca să strângă bani pentru besearea lui. De-atâta colindat pe coclauri s-a betegit şi la minte. Dacă n-o hi aşa de când l-o făcut mumă-sa.

— Mare-i grădina Ta, Doamne!

— Socola ar trebui să-i pună numele.

Mai făcu o cruce. Oare călugărul cerşetor putea candida la un loc printre suspecti? Să fi fost trimis să cureţe târgul de desfrânate? Dar ce femeie l-ar fi lăsat să se apropie de ea?

— Acum chiar că mergem la hotel.

— Boieru' plăteşte.

În hol îl aştepta o surpriză.

Dintr-un fotoliu se ridică vioaie Adela Moiescu. Încă o dată își spuse că are un chip atrăgător. Păcat că domnul Moiescu nu apucase să se bucure mai mult timp de ea.

Renunțase la hainele cernite. Îi stătea bine și în bluza de culoarea castanelor și fusta cu multe pliuri. Pe braț purta un pardesiu.

— Bună ziua, domnule Dron!

— Sărut mâinile!

— Cum vă mai simțiți?

— Bine... chiar foarte bine.

Ciuli urechea auzind o nocturnă de Chopin. Zări după o coloană o domnișoară care cânta la pian transportată în altă lume. Ciudată urbe! Rafinatul Chopin și Bahluiul cel urât mirositor!

Vraja se risipi brusc.

— Nu vă e foame?

— Ba da. N-am mâncat toată ziua. Vă invit la restaurantul hotelului. N-am luat încă masa aici, dar să sperăm că au preparate gustoase.

— Altă dată. Acum vă poftesc eu, în altă parte.

— Unde?

— La Bolta Rece.

— Sună ca o invitație la aventură. Să mergem! M-așteaptă o birjă.

O ajută să se urce și se așeză lângă ea. Mirosea a un parfum suav, care-i aducea aminte de un buchet de flori sălbatice.

— Ivane! Știi unde-i Bolta Rece?

— Păi da' cum?

— Atunci dă-i drumul!

Adela Moiescu îi șopti la ureche:

— De ce-i spui Ivan?

— Dacă așa mi-a zis că îl cheamă... E muscal.

— Nu-l cheamă Ivan și nici nu-i muscal.

Nu-i mai puse alte întrebări. Orașul ăsta îl zăpăcea. Și-l mai zăpăcea și frumoasa văduvă care dintr-odată se apucase să-l tutuiască. Din când în când, la cotituri, umărul ei se sprijinea de umărul lui.

Bolta Rece arăta ca o casă de gospodar cu stare. Cu cerdac de lemn, cam înghesuită, cu tavanul jos, pereții cam afumați de la fumul țigărilor, al lămpilor atârinate de grinzi, și cu ferestre mici. Cei care serveau la mese purtau straie țărănești. Nu erau prea mulți mușterii.

Se așezară la o masă rotundă din lemn. Un tinerel căruia abia îi mijea mustața se înființă să ia comanda.

— N-arată ca localurile pariziene, dar să știi că se mănâncă bine. De-aici nu poți pleca flămând.

— Te cred. Ce recomanzi?

Începuse s-o tutuiască și el.

— Brânză cu mămliguță și cu ceapă spartă alături dată prin grunji de sare, pui la ceaun cu mujdei, sărmăluțe cu smântână... Totul stropit cu vin roșu servit la ulică. Apoi, ca desert...

— Ajunge. Mai întâi să le dovedim pe astea.

— Să știi că aici nu-s farfurii, sunt străchini.

— Dar măcar linguri și furculițe au?

— Dacă le ești pe plac îți dau și cuțit. Sunt foarte atenți cu tacâmurile – unii mușterii le șterpelesc.

— Probabil ca să le aducă înapoi spălate.

Mai înainte de a începe să mănânce, băură câte o ținică de culoarea mierii.

— E tare!

— E tare bună, îl completă Adela.

Părul negru îi era revărsat în bucle pe umeri. Câteva şuvițe îi acopereau fruntea înaltă. Cerceii de aur din urechi îi scânteiau când în ei se reflecta o rază de lumină.

Părea cu mult mai tânără. Iar purtarea dezinvoltă îi stătea bine. Domnul Moisescu avusese gust când își alesese consoarta.

La pui li se aduse vinul.

— Vin de ăsta beau și cei mai vestiți mușterii ai crâșmei.

— Cine?

— Eminescu și Creangă. Ai auzit de ei?

— Am auzit de amândoi. Primului i-am și citit câteva poezii.

— Cum ți se pare?

— Bun. Foarte bun. Dar...

— Dar...

— Parcă ar trăi într-un alt secol.

— Și care sunt poeziile care ți se par de-acum?

Îi vorbi despre Verlaine și Rimbaud, îi recită din versurile lor. Trecu apoi la pictorii pe care îi admira – Manet, Monet, Seurat, Gauguin...

Dintr-odată îl cuprinsese pe el chef de vorbă. Uitase de ce venise la Iași, nu-l mai deranja văduva care îl privea cu ochi galeși.

Începuse să se ametească.
Mai cerură două ulcele de vin.
Doi lăutari se apropiară de masa lor. Unul cânta la vioară, celălalt îi zicea din gură:

*Pe lângă plopii fără soț
Adesea am trecut
Mă cunoșteau vecinii toți
Tu nu m-ai cunoscut...*

— Romanța asta e pe versurile lui Eminescu.

— Știu.

— Dar precis că nu știi cât de mult îl enervează pe poet atunci când lăutarii vor să i-o cânte la ureche.

Le întinse câțiva gologani. Lăutarii mulțumiră și dădură să plece, făcând temenele.

— Vă mai dau încă pe-atâta dacă îmi împrumutați vioara.

Se codiră înainte să i-o întindă. Ce-avea de gând feciorașul ăsta care umbla cu o femeie mai în vârstă ca el?

Mai întâi acordă instrumentul ca un virtuoz, ca să nu mai sune jalnic din cauza coardelor slăbite. Apoi începu să cânte. În timp ce interpreta o privea drept în ochi pe frumoasa văduvă. Parcă era un trubadur sub ferestrele adoratei lui. Ce-l apucase?

La sfârșit toți cei de față începură să bată din palme.

— Boierule, nu ne mai da niciun ban. Noi ar trebui să plătim pentru ște-am ascultat. N-am mai auzât așa șeva.

— Luați de-aici și valea!

Adela era în extaz. Își dusesese o mână la gură și-l sorbea din ochi.

Se scutură de vrajă într-un târziu.

— Ce-a fost asta?

— *Balada* lui Ciprian Porumbescu. Ar trebui s-o știe toți violoniștii din lume. Din păcate, n-am învățat-o încă pe toată.

— N-am mai auzit-o. E extraordinară! Iar tu ești magnific!

Gânguri cu subînțele.

— Mai ai taine pe care nu le știu?

— Nu exagera. Sunt un interpret de duzină. În fosa orchestrei Operei de la Paris nu m-ar primi nici să car pupitrele.

— Chiar atât de exigenți sunt?

Nu-i așteptă răspunsul. Se ambalase și își puse o mână pe umărul lui.

— Fac cinste cu încă două ulcele! Artă trebuie sărbătorită!

Se trezi cu o groaznică durere de cap, dar nu deschise imediat ochii.

Avusese un vis încântător.

Se făcea că o îmbrățișa pe Adela, că o săruta cu patimă în timp ce ea îl dezbrăca și se dezbrăca și ea, aruncând hainele pe jos. Se prăbușiseră înlănțuiți pe pat și făcuseră amor cu înfocare.

— De ce zâmbești?

Tresări și deschise ochii. Sprijinită într-un cot, frumoasa văduvă îl privea cum stă răsturnat pe perne.

Sprâncene frumos arcuite, gene lungi, bărbia rotunjită... Înnebunitorii ei zulufi de pe frunte...

— O, *mon Dieu*! N-a fost un vis!

— Ai fi vrut să fie un vis?

— Unde suntem? Cum am ajuns aici?

— Ești în casa mea. Nu-ntreba însă cum am ajuns aici – nici eu nu știu prea bine. Vinului băut din ulcele e greu să-i cunoști măsura.

Încercă să se dea jos din pat înfășurată într-un cearșaf. Lui îi trecuse însă brusc mahmureala. O înșfăcă și o trase înapoi în așternuturi. Nu-i mai păsa de nicio misiune și de niciun ucigaș.

De-abia în dimineața următoare trimisul special păru să se dezmeticească.

— Ivan!

— Ce-i cu Ivan?

— M-așteaptă cumva în fața casei?

Adela izbucni în râs.

— L-am lăsat slobod din prima seară. I-am zis că o să-i dau semn când să vină să te ia.

Trimisul special părea cuprins de panică.

— Cheamă-l înapoi! Trimite o slujnică după el! O, *mon Dieu*! Ce scandal! Sunt de atâtea zile în Iași fără să urnesc ancheta asta blestemată! Parcă mi s-au făcut farmece. M-așteaptă o muștruluală!

Îl privi cu cochetărie.

— Mai rămâne să dai vina pe mine.

— Nu. Pe mine dau. Pe mine mă condamn. Sunt slab, sunt un nevolnic! Nu se poate pune bază pe mine...

În sinea lui își zise că, fără voia lui, se comportase exact așa cum plănuise inițial: ca un filfizon ahtiat de plăceri. Dar nu-și mai avea rostul o asemenea acoperire, din moment ce se știa cine este. Presimțea c-avea să tragă destule ponoase în urma nesăbuiței sale. Bârfele n-aveau să întârzie mult până vor face deliciul întregului târg. Clevetitorii de-abia așteaptă să faci un pas greșit.

Se îmbracă în grabă fără să îndrăznească să se uite în oglindă. Își luă în fugă rămas bun de la femeia care îl prinsese în mrejele ei precum Circe pe Ulise.

Adela nu încercă să-l rețină, dar era dezamăgită. Îi spuse doar în șoptă, în timp ce-i mângâia părul căzut pe frunte:

— N-am corespuns? Franțuzaicele sunt mai focoase?

În stradă îl aștepta birja închiriată.

Înainte de a urca se uită jur-împrejur – răsuflă ușurat nezărind niciun ochi iscoditor.

— La hotel! îi zise lui Ivan neîndrăznind să-l privească în ochi.

— La otel, c-am potolit clocoteala din vine.

Nu-i veni în minte un răspuns usturător.

Dar, după câteva minute îl apostrofă, ca și cum avea nevoie să-și reverse mânia pe cineva.

— Nu te cheamă Ivan.

— Nu.

— Și nu ești muscal.

— Așa îi.

— Atunci de ce te dai drept altcineva?

— În Iași nu poți hi birjar dacă nu ești muscal. Nu ești primit în breaslă. Și trebuie să fii echipat – rubașcă, pantaloni bufanți, centiron, cășiulă căzăcească... Barbă, neapărat îți trebe barbă... Și părul vâlvoi.

Se uită la el – se descrisese cu exactitate.

— Și ce te faci dacă ai mușteriu un muscal adevărat și-ți vorbește pe limba lui? Nu-i așa că o-ncurci?

— Aș! Mă fac că n-auz.

Ploua din nou și atmosfera sumbră îi sporea neliniștile.

— De data asta tot Bahluiul miroase?

— Nu, acu' vântu' bate dinspre abator. Ar trebui să merjeți ș-acolo.

— Mă lipsesc.

— Eu doar am zâs. Dacă dați cu odicolon pe la nas n-aveți grețuri. Mai aveți picături în sticluța ceea. Da' așa-i mai bine, să ne ținem departe de abator. În unele zile s-aud de-acolo niște răgete... Și lumea se dușe ca la șirc să vadă șe dibași meșteri îs acolo. Mușchiulețu' de-o parte, spata în altă parte, antricotul coala... Însă e unul care scoate organele vitelor de zâși că-i scamator. Una-două și uite ficatul, uite inima... Frumos curățate, tocma' bune de aruncat în tigaie.

— Saprستي! Ce zici? Scoate organe?

— Da' Doamne-iartă-mă, dară nu s-or vinde vitele la piață cum le-o fâtat mumele lor!

— Și cum îl cheamă pe individul ăsta?

— N-am de unde ști, n-am fost nișiodată acolo. Niși mie nu-mi plașe la abator. Zâc și eu șe-am auzât de la alții.

„Oare n-ar trebui să dau o raită și pe acolo?”

Calul înainta alunecând uneori prin noroi. Stăpânul lui avea chef de vorbă.

— La Iași miroase frumos în luna lui Șireșar. Atunși înfloresc teii. Niși Bahluiul, niși abatorul nu-i dovedesc.

Lipit pe un gard, un afiș vechi anunța o reprezentație cu *Iașii în carnaval* de Vasile Alecsandri. Ar fi vrut să vadă piesa. Oare se mai juca?

La recepție îl aștepta o telegramă.

„Unde ai dispărut? Raportează imediat.”

Nu cumva ocupantul birjei care îl urmărise avusese misiunea de a informa Bucureștiul de toate mișcările pe care le făcea? Dar dacă avea o altă însărcinare, din partea altcuiva?

Nimeni n-avea de ce să-i trimită o telegramă. Mai ales în termenii ăștia duri. În cel mai rău caz i-ar fi fost trimisă o depeșă folosind un cod dinainte stabilit. Nu se putea comunica în clar în ocazii de astea.

Telegrama era o lucrătură. Cine își băgase coada? Deja cineva îi urmărea mișcările pas cu pas.

Se duse în baie și se îngrozi – cearcăne uriașe, barba crescută în dezordine, fața trasă... De aia se uita așa de lung la el Ivan și zicea din când în când „boje moi”. Trebuia imediat să revină pe linia de plutire.

Dar ieși din baie cu un alt gând. Scotoci într-una dintre valize și scoase o sticlă cu absint.

„Zâna verde” – așa numeau poezii băutura asta. Într-adevăr, după ce beai mai mult din ea începeai să vezi plutind în jurul tău zâne înveșmântate în verde. Și îți venea să scrii poezii, chiar dacă nu aveai ca ocupație versificația.

Începu să bea blestemându-se pentru că plecase din Paris, dând cu piciorul unei cariere ce putea fi strălucitoare.

Se blestemă și că venise într-un oraș pe care nu-l înțelegea și care-l obosea, unde toate se petreceau anapoda – șapte dealuri cu străzi care porneau când te așteptai mai puțin și se afundau când ți-era lumea mai dragă, fără nume și numere, grădini care ascundeau case luxoase sau niște maghernițe, prefecți de poliție care puneau bețe în roate propriilor anchete, muscali care nu erau muscali, doamne din lumea bună care cădeau la așternut cu bărbați abia cunoscuți, ucigași care se pricepeau la chirurgie, nebuni scăpați din ospiciu, călugări cerșetori apărători ai asasinilor... Urbea asta în care toate erau cu susu-n jos se căpătuisse și cu un trimis special, o hahaleră cu ifose de mare criminalist, un alt travestit printre atâția alți travestiți. Iașii în carnaval? Ba bine că nu! Nimeni nu era ceea ce pretindea că este, fiecare încerca să-l păcălească pe celălalt, minciuna era la ea acasă...

Fals, fals, fals... Totul era fals.

Nimerise la o petrecere cu oglinzi care deformau imaginile, astfel încât nu mai puteai ghici adevărata înfățișare a celor reflectați în ele. Poate unii se amuzau când se vedeau schimonosiți, sluiți, devenind din obezi – slăbănogi, din scunzi – lungani, dar el începea să-și piardă răbdarea.

Sau poate exagera. Încă nevindecat pe deplin de pe urma răcelii, furios pe el însuși, îi învinovătea pe alții de neputințele lui.

Cotrobăi din nou în valiză și scoase o pipă de lut. O umplu cu un amestec dintr-o punguliță și-o aprinse cu flacăra unui chibrit.

Chiar după primul fum ameți și mai mult.

Nici el nu era ce spunea. E-adevărat, avea o diplomă de la Saint-Cyr, dar era falsă, de ochii lumii. E drept, absolvise o școală, dar nici măcar nu putea spune unde e.

Fusese dus acolo într-o noapte, legat la ochi, și timp de patru ani nu ieșise decât rareori din pădurea unde se înălța o clădire în mijlocul unei poieni, un luminiș înconjurat cu gard de sârmă ghimpată și cu paznici înarmați. Buchisise cărți de criminalistică, participase la cursurile unor profesori care știau totul despre crimele și criminalii din toate secolele, învățase să tragă cu pistolul și cu pușca, ore în șir exersase cum să folosească pumnalul și sabia, fusese supus la interogatorii barbare, ca să știe cum să-l păcălească pe cel mai abil anchetator dornic să-i smulgă secretele, cunoscuse tot ce se putea cunoaște despre tehnicile de supraviețuire, învățase scrierea cifrată și cum să spargă coduri.

Ca pregătirea să-i fie cât mai temeinică, studiasse filosofie, literatură, artă, astfel încât să fie capabil să poarte o discuție elevată în cel mai rafinat salon, unde s-ar fi putut refugia un individ pe care-l urmărea.

I se aduseseră din țară cărți, reviste și ziare, ca să nu se rupă total de meleagurile unde văzuse lumina zilei.

O dată la trei luni era totuși dus la Paris, unde avea voie să-și facă de cap prin cele mai deocheate cabarete, sau să viziteze muzee, să meargă la teatru sau la Operă. Dar și acolo trebuia să se perfecționeze în știința de a scăpa de sub supravegherea unor urmăritori necunoscuți. De cele mai multe ori reușise să le înșele vigilența, lăsându-i cu buza umflată.

Încercase și ceea ce ar fi fost suprema consacrare, premiul cel mare: să ajungă singur în tabăra de instrucție. Dăduse greș, se rătăcise și trebuise să vină la locul de întâlnire stabilit de supraveghetorii săi, ca să se reîntoarcă în cazarmă. Nici în ziua de azi nu știa unde petrecuse patru ani.

La sfârșitul perioadei de antrenament, tot legat la ochi, fusese dus din nou la Saint-Cyr și, într-un cadru festiv, printre bărbați în uniforme strălucitoare, i se înmânase o diplomă care n-avea nicio legătură cu pregătirea pe care o primise, însă îi conferea un statut de invidiat.

Nu fusese pregătit să conducă trupe pe câmpul de luptă și să le ordone să deschidă focul împotriva pozițiilor inamice sau să atace cu baioneta; frontul pe care știa el să acționeze era invizibil și prin urmare ar fi avut nevoie ca de aer de acoperirea la care se gândise și care acum nu mai exista.

Cineva avusese grijă să-l deconspire.

Mai bău un pahar și încă unul. Îmbrăcat într-un halat lung până la podea străbătea încăperea cu pași mari, bolborosind cuvinte fără noimă în toate limbile pe care le cunoștea. Se oprea din când în când în fața ferestrei, scruta întunericul de afară – felinarele din fața hotelului transformau ambianța într-un decor lugubru.

Din când în când și-o amintea pe Adela tolănită languros între perne. Cu mult efort își alungă dorința de a-i face o vizită.

Încă din copilărie Sebastian avea o problemă cu ucigașii.

Însă până la paisprezece ani trăise ca în Paradis.

Vara și-o petrecea la moșia părinților săi; iarna venea la București sau plecau toți trei în străinătate. Cunoșcuse multe orașe care îl fermecaseră cu înfățișarea lor, cu locuitorii lor, cu obiceiurile lor.

Pretutindeni în jurul lui era un cocon protector. Nimic rău nu-l putea atinge.

Toți au un loc de care își amintesc în clipele de restriște, întorcându-se cu gândul acolo când vor să se simtă ca într-un vis frumos.

Pentru el acel loc era Conacul.

Acolo era liber s-alerge pe câmpuri, să rătăcească prin pădure, s-asculte cântecul mierlelor, sticleților, cucilor, să vadă păsările cum vin primăvara și cum pleacă atunci când începea să se simtă frigul.

Se culca în iarbă și-și ațintea ochii pe cer la cocorii care treceau într-o formație perfectă, urmărind clipa în care din coada șirului o zburătoare se desprindea, bătea mai iute din aripi și lua locul celei care era în frunte, aceasta rămânând în urmă, ca să se odihnească.

La balta unde se scălda asista la spectacolul oferit de berzele pășind pe picioarele lor zvelte. Din când în când, își afundau ciocul în apă, și când îl scoteau, un pește se zbătea încercând s-ajungă din nou printre pietrele de unde fusese înșfăcat.

Umbla desculț prin roua scânteietoare de pe pajiști; se dezbrăca de cămașă ca să-l prindă soarele – adeseori i se jupuia pielea de pe spate, fășii-fășii.

Îi plăcea să se uite în fântâni, aplecându-se mult peste ghizduri. În apa din adâncuri zărea reflectați norii

de pe cer. Printre ei se vedea și pe el până la umeri. Atunci chiuia bucuros: „Sunt cu capul în nori! Sunt cu capul în nori!”

Asta-l uimea peste măsură: ca să atingă cerul, trebuia să privească în jos!

Copiii țăranilor îl primeau în jocurile lor – nu era cu nasul pe sus, și toți îl socoteau pe tatăl lui un stăpân cumsecade, care nu le lua și cenușa din vatră, cum procedau alți boieri. Dimpotrivă, ori de câte ori dădeau de vreun necaz la el apelau și totdeauna le sărea în ajutor.

Avea guvernantă, profesori cu care învăța să scrie și să citească, să socotească și să rezolve probleme, să deprindă limbi străine. Nimic nu i se părea greu sau inutil, tot ce afla nou îl bucura, nu era dintre aceia care abia așteaptă să se termine lecțiile ca s-o șteargă la joacă.

Mama lui cânta la mai multe instrumente – de la ea a prins drag de vioară și a luat primele lecții. I s-ar fi părut un sacrilegiu să-i iasă vreodată din vorbă acestei femei frumoase și fragile, veșnic cu zâmbetul pe buze.

Îi plăcea să-i mângâie părul negru revărsat pe umeri, când i se cuibărea la piept aspira cu nesaț parfumurile cu care se dădea, se topea când îl chema s-o asculte interpretând vreo sonată.

Și tatăl lui iubea glumele și împreună puneau la cale diverse șotii, ca să se-amuze și să-i amuze și pe alții. Împreună cu el construia zmeie din hârtie colorată, cioplea săbii de lemn cu care se duelau, arcuri cu săgeți ca să tragă la țintă, sau sulite din trestii pe care să le-arunce pentru a vedea cine are mai multă precizie și forță.

Mult îi mai plăcea să zăbovească amândoi în bibliotecă, fiecare citind câte o carte, în timp ce mama se auzea cântând la pian într-o cameră alăturată. Câteodată se ducea în brațele lui și-și continuau lectura stând în același fotoliu.

N-aveau mulți vizitatori la Conac și atunci nu se porneau oște care să dureze până în zori. Mai des venea pe la ei cel care, peste ani, avea să devină ministru, un bărbat cu înfățișare severă, cu ochi aprigi și obișnuit să ordone, dar pe care nu l-a auzit niciodată ridicând vocea când le era oaspete.

Fratele tatălui său.

Dar fericirea n-a durat la nesfârșit.

Într-o vară, părinții lui Sebastian călătoreau cu diligența spre un oraș depărtat. În cale le-a apărut o bandă

de tâlhari. Au tras cu pistolul în vizitiu, i-au omorât pe cei cinci pasageri, i-au jefuit și s-au făcut nevăzuți.

Vizitiul avea să mai trăiască două zile. Anchetatorii n-au scos mare lucru de la el – își amintea doar că bandiții aveau fețele acoperite cu basmale, ca jefuitorii de diligențe de dincolo de Ocean, iar cel care îl conducea avea un tatuaj pe brațul drept – un mănunchi de trei pumnale.

Oricâte cercetări s-au făcut nu s-a dat de urma lor.

Unchiul care avea să devină ministru a promis și o recompensă uriașă celui care va da de ei.

Zadarnic.

Sebastian a fost în pragul disperării. S-a gândit să-și ia zilele. Nu-și mai vedea rostul în această lume.

Coconul protector fusese sfărâmat.

Viitorul ministru l-a luat însă sub oblăduirea lui, asigurându-i un trai din care să nu-i lipsească nimic.

Deși era singur și nu avea copii, nu l-a adoptat. L-a crescut, însă, ca și cum ar fi fost propriul său fiu.

A numit la moșie un administrator de nădejde care periodic să-i dea raportul.

Toate veniturile se duceau într-un cont la care Sebastian urma să aibă acces după ce avea să împlinească douăzeci și unu de ani.

Cheltuielile de întreținere, de educație și le-a asumat în întregime el.

I-a făcut pe voie și l-a trimis, tot pe banii lui, la Saint-Cyr, unde i-a surâs norocul pentru că urmase școala aceea specială.

Ea îi hotărâse destinul.

Toți au năzuințe, aspirații, visuri.

Visul lui Sebastian Dron era acela de a-i găsi pe ucigașii părinților lui și de a-i pedepsi fără milă.

N-avea decât un indiciu – un individ cu trei pumnale tatuate pe brațul drept.

Trei pumnale ale căror mânere se terminau cu capete de șoim.

Nu fusese zi în care Sebastian să nu se gândească în ce mod ar putea pune mâna pe ucigași. Croia planuri care mai de care mai fantasmagorice, inventa cele mai crude torturi ca să-i chinuie înainte de a le curma viața.

Revenind la București pornise cu febrilitate în căutarea lor.

Diligența fusese jefuită în apropiere de Pitești. La început investigația se desfășurase pe plan local, apoi cazul, care tergiversa, fusese încredințat autorităților din București.

Ceru dosarul întocmit în urmă cu mai bine de un deceniu. Conținea file puține și dezvăluia o treabă făcută de mântuială de niște anchetatori incompetenți.

Citi de mai multe ori paginile acoperite cu un scris ilizibil și care începuseră să se îngălbenească.

Ceva îi atrase atenția. Nu greșelile de ortografie – cu astea se obișnuise.

Împreună cu soții Dron mai călătoriseră trei persoane. Una dintre ele era bancherul Mihai Voinescu.

După spusele asociatului său Cornel Lobadă, acesta avea într-un cufăr o mare sumă de bani care trebuia transferată la o sucursală din Ardeal. Despre acest transport nu știau decât cei doi. Se apelase la o modalitate discretă tocmai pentru a nu incita pe cineva să organizeze vreo lovitură.

Cufărul fusese găsit la scena crimelor, fără nimic în el.

Desigur, se putea crede că tâlharii ieșiseră în calea călătorilor din întâmplare. Din comoditate, din nepricepere, oficialitățile îmbrățișaseră varianta asta.

Pe nimeni nu-l dusesese capul să se întrebe dacă nu cumva cineva le servise bandiților un pont și că ei merseseră la sigur.

La vreo două luni de la tragicul eveniment, doi hoți se strecuraseră în casa lui Lobadă. Bancherul ținea multe arme în locuința sa. Pe unul, Crivoi, îl împușcase mortal, iar celălalt, Mafei, pe care doar îl rănise, fusese aruncat în temniță, după un scurt popas într-un spital.

La câțva timp după aceea bancherul rămas fără asociat a mai fost vizitat într-o noapte de alți doi tâlhari. În schimbul de focuri care a urmat, unul dintre ei, Toma, a primit un glonț în cap, iar pe al doilea, pe Silvestru, au pus mâna polițiștii care țineau sub observație strictă domiciliul lui Lobadă, și l-au dus la închisoare. După un proces fără nimic senzațional, și el primi o condamnare pe viață ca și Mafei.

Între primii doi care intraseră prin efracție și ceilalți nu s-a stabilit nicio legătură. Mafei și Silvestru nici

măcar n-au fost confrunțați.

Anii au trecut, iar afacerile domnului Cornel Lobadă au cunoscut o înflorire spectaculoasă. Devenise unul dintre marii bogătași din țară.

Șefii unei case de asigurări scrâșniseră din dinți, dar acoperiseră paguba din urma jafului – actele care le fuseseră prezentate erau fără cusur.

Lobadă nu trăia însă o viață de invidiat din toate punctele de vedere. Și acasă, și oriunde se deplasa, gărzi de corp îi asigurau paza.

Se temea și de umbra sa.

Sebastian îi vizită în mai multe rânduri pe Maței și Silvestru și încercă să aducă vorba despre atacul diligenței. Amândoi aveau buzele pecetluite, făcând figuri mirate, jurându-se că nu au nicio legătură cu tragicul eveniment. „Noi suntem hoți mărunți, domnule, nu ne-aruncăm la lovituri așa mari.”

Degeaba făcu apel la cele mai sofisticate tehnici de interogare. Trebuia încercat altceva.

Maței își dădu drumul la gură de-abia după ce pe Silvestru îl înjunghie în hruba sa un condamnat la moarte care aștepta ziua execuției. Ca să povestească de-a fir a păr ce se petrecuse în ziua când soții Dron își pierduseră viața nu ceru decât să fie mutat într-o închisoare mai sigură, unde să nu-l amenințe nimic.

Bănuiala lui Sebastian se dovedi a fi fost întemeiată. Bandiții nu atacaseră la întâmplare. Căpetenia lor, Gorovei, fusese tocmnit de către Lobadă să-l asasineze pe Mihai Voinescu. I se spusese că într-un cufăr avea să dea peste o sumă uriașă de bani – plata pentru omor.

Într-adevăr, găsiseră cufărul, dar în el nu se aflau decât haine. Atunci îi cuprinsese turbarea și împușcaseră pe toată lumea.

După care începuseră să-l vâneze pe Lobadă. Le era clar că își însușise banii din bancă și dăduse vina pe tâlhari.

Despre Gorovei află doar că își făcea veacul în București, că frecventa tavernele deocheate și nu avea domiciliu stabil.

Timp de câteva zile umblă prin mai multe crâșme rău famate. Chiar când voia să se lase păgubaș zări la o masă dintr-o speluncă un individ prizărit care făcea braț de fier cu o matahală – doar băutura îl putea face să creadă că are șanse de izbândă. Își suflecăse mâneca

bluzei pe care o purta și pe braț i se vedea tatuajul cu cele trei pumnale.

În jurul lor se puneau pariuri – nimeni nu-i dădea vreo șansă prizăritului beat.

Banditul ieșise singur într-un târziu din tavernă împleticindu-se, ca să se ușureze și să-și mai vină în fire după ce pierduse confruntarea cu matahala. Sebastian se furișase în spatele lui și-l înțepase cu un ac uns cu o alifie care îi paralizase îndată orice mișcare. Cu o birjă pe care o conducea chiar el îl transportase pe străzile în beznă și-l închisese în pivnița casei sale.

Îl ținuse legat câteva zile. Îi dăduse apă, mâncare... Individul se holba la el fără să înțeleagă nimic.

Sebastian de-abia se abținea să nu-și pună în aplicare torturile la care se gândise. Însă nu putea să-și periclitizeze planul.

De câteva ori pe an Lobadă își comanda haine la Viena. Acestea îi veneau în cufere aduse printr-o firmă de transport internațional. Era înnebunit să se îmbrace după ultima modă.

Dacă ai bani, poți face orice...

Sebastian plăti o sumă substanțială curierului care transporta cufărul, asigurându-l că-l va duce el la destinație – era un prieten al domnului Lobadă și voia să-i facă o surpriză.

Scoase hainele și-n locul lor îl vârî pe Gorovei care nu pricepea nimic.

— Ai să ajungi în casa bancherului Lobadă. Dacă vrei să scapi, ține-ți gura și nu fă niciun zgomot. Când o să ridice capacul, știi ce trebuie să faci, doar vrei asta de mult. Mulțumește-mi că te-ajut să te răzbuni pentru țeapa pe care ți-a tras-o și mișcă-te cât mai puțin.

Îl închise în cufăr cu două pistoale încărcate.

Lobadă venise de la bancă și găsisese cufărul în birou. Se repezise îndată la el bucuros, ca să afle dacă îi fusese onorată comanda în cele mai mici detalii.

Când se uită înăuntru îl zări pe Gorovei. N-apucă să tipe – două pistoale i se descărcară simultan în piept.

Însă banditul nu reuși să scape pe fereastra deschisă. Alertați de împușcături, paznicii năvăliră în încăpere și-l ciuruiră pe tâlhar.

Nici Maței nu mai avu zile multe. Muri de infarct, deși nimeni nu știa că suferă de inimă.

Sebastian putea să respire ușurat. Bătuse și ultimul cui în coșciug.

Dar, după ce toată povestea se sfârșise, își spusese deseori că ucigașii părinților lui scăpaseră prea ușor...

Și ce era cel mai grav, nu simțea nicio alinare...

Era complet amețit, începuse să aibă halucinații, dar mai duse încă o dată paharul la gură, și mai aprinse o pipă exact când razele Lunii răzbiră de dincolo de nori. Avu o străfulgerare în minte, dar nu reuși să-și ducă gândul până la capăt, și abia apucă să pună paharul pe masă și să se rostogolească în pat.

Întunecatul secret (3)

*O*ri de câte ori avea timp ieșea să se plimbe prin oraș.

Se uluia de amalgamul de embleme ale unor vremuri diferite, de parcă se trăia concomitent în mai multe epoci.

Îi plăcea să meargă pe ulițele întortocheate și să caște gura la vitrinele în care mărfurile erau puse de-a valma.

Îl fascinau mai ales oamenii care făceau haz din orice, chiar dacă unii dintre ei erau îmbrăcați mizerabil și se cunoștea că mâncau pe sponci.

Îi încânta limba melodioasă în care se înțelegeau, atât de deosebită de cea pe care o vorbea el.

Nu se sinchiseau dacă ploua sau era caniculă, dacă bătea vântul sau nu se simțea nicio adiere.

Păreau mai liberi și mai cu chef de viață decât locuitorii din țările pe unde umblase.

Și nu păreau deloc terorizați de omorurile comise în oraș.

Își vedeau netulburați de treburile lor.

Asta îl bucura – intenția lui nu era să provoace spaimă.

De aceea, nici ziua, nici noaptea nu-i considera pe cei pe lângă care trecea drept o posibilă pradă.

Două zile nu ieși din apartamentul său de la hotel.

Nu suferea de nimic. Se trezea în zori, își făcea flotările și genuflexiunile care îl mențineau în formă, se spăla, se bărbiera și se așeza într-un fotoliu în fața ferestrei. Comanda de mâncare în cameră. Nu primea servitoarele la curățenie. De fapt, nu primea pe nimeni, nici măcar pe Adela care îl implorase s-o lase să-i spună câteva vorbe.

Făcea totul mecanic. Poate că La Mettrie avusese dreptate când comparase omul cu o mașină. E destul s-o pornești și ea execută ce are în program să facă, până la uzura finală.

Stătea în fotoliu și medita. Se chinuia să-și readucă în memorie ideea care-i trecuse prin minte înainte de a goli ultimul pahar cu absint.

Dar nu reușea și pace. Orele treceau și el tot se tortura încercând să descopere ce revelație avusese în noaptea aceea.

Privea la Luna care apărea tot mai mare în fiecare noapte. Dar mai era până când avea să fie Lună plină.

Își aduse aminte de prima zi pe care o petrecuse în acest târg care parcă nu voia să-l primească și se lupta cu el ca un organism care respinge un virus. Bătăia cu hoții, apariția lui caraghioasă la sindrofia dată de mai-marele poliției, amețala de care fusese cuprins la fereastra prin care răzbăteau razele astrului nopții... Un astru cu înfățișare puhavă, ca un chip de om bolnav...

Asta e! Cum de nu-și dăduse seama?

Și doar Benone Suceavă o spusese limpede: „...când e Lună plină se comit multe asasinate.” Sau cam așa ceva.

Dormi pe sponci, așteptând dimineața.

Ura nopțile în care nu putea pune geană pe geană.

Atunci îl asaltau gândurile pe care dorea să le țină cât mai ascunse, ca să nu-l răscolească.

Și-ar fi dorit să le depoziteze undeva, într-un loc care apoi să-i devină inaccesibil.

În orele de insomnie îi veneau în memorie chipurile părinților săi. Retrăia momentele de maximă fericire pe

care le cunoscuse la Conac alături de ei. În urechi îi răsunau glasurile lor, vorbele pe care le rostiseră, gesturile pe care le făcuseră.

Arșița îi cuprindea coșul pieptului. Ochii i se umezeau.

Nimic nu va mai avea dulceața clipelor de odinioară.

Își închipuia și cum le-ar fi fost viața dacă ar mai fi trăit.

Inventa întâmplări în care ar fi fost protagoniști toți trei.

Imagina glume pe care și le-ar fi spus, drumuri pe care le-ar fi străbătut împreună pe meleaguri necunoscute.

Educația cazonă primită în școală nu-l transformase într-o brută. Nu ajunsese ca un soldat întors din Războiul de 30 de ani, care văzuse atâtea orori încât nimic nu-l mai mișca.

El încă se emoționa când vedea șiruri de cocori pe cer, când auzea cântecul mierlelor sau se plimba cu picioarele goale pe o pajiște cu iarba plină de rouă.

Încă se mai gândea cu o strângere de inimă la Ileana, prima lui iubire. Oare ce se alesese de ea?

Năuc de neodihnă, coborî în fugă treptele hotelului.

Se repezi la birja lui Ivan.

— Unde-ați fost, boierule?

— Dă-i bice! La Prefectura de poliție!

— Da' tocmeala dintre noi s-o gătat!

— Te plătesc și pentru zilele când n-am mers și pentru încă o săptămână.

— Da' zilele astea i-am dus și pe alții! Sunt plătit!

— N-are importanță.

Simți în nări un iz ciudat. Aspiră de câteva ori și se dumiri. Mirosea a brânză. Dar acum nu-i mai păsa.

Cum îl zări, un comisar de poliție se repezi la el.

— I-am prins!

— Pe cine ați prins?

— Pe hoții care au vrut să vă buzunărească. Trebuie să confirmați că ei sunt. Da' nu-i nicio îndoială, ei sunt.

— N-am vreme.

— Nu se poate, trebuie să veniți cu mine.

Îi recunosc imediat pe cei trei care îl atacaseră. Arătau pleoștiți și era clar că fuseseră bătuți.

— Nu-s ei.

— Cum să nu fie ei? Au recunoscut.

— Când cineva e altoit cu frânghia udă recunoaște și c-a omorât-o pe mă-sa.

Ieși din încăpere ca o nălucă și se duse la arhiva de la subsol. Un omuleț îmbrăcat într-o uniformă imposibil de ghicit dacă era de militar, de polițist sau de ceferist sări speriat în picioare.

— Să trăiți!

— Dă-mi dosarele boarfelor care au fost omorâte.

Deși tremura din cap până-n picioare, acesta le descoperi imediat și i le întinse. Îl privi cum le răsfoiește și își notează ceva pe o hârtie.

Apoi îl văzu cum o zbughește pe trepte în sus.

Oftă – odinioară le urca și el așa iute.

Un curier venit în fugă îi aținu calea.

— V-așteaptă dom' procuror Raul Popescu.

Întâlnirea asta îi dădea planurile peste cap – voia să meargă în altă parte, ce mai voia și ăsta?

Procurorul Raul Popescu își avea biroul tot într-o fostă casă boierească. Părea spațioasă și bine îngrijită.

Sebastian ciocănise la ușă, însă nu-i răspunsese nimeni. Apăsase pe clanță și intrase într-o încăpere mai mare decât cea în care lucra Prefectul de poliție. Și cu un mobilier cu mult mai scump. Până și reproducerea după *Atacul de la Smârdan* ocupa aproape întreg peretele din spatele lui Raul Popescu. Nici în lucrarea reprodușă la o scară mai mare ostașii nu înaintaseră mai mult în teritoriul inamic.

Dar înainte de a remarca toate astea înțepenisise în prag.

Procurorul era ocupat – de aceea nu auzise bătăile în ușă.

În brațele lui se unduia o blondă vizibil bucuroasă de tratamentul pe care i-l aplica șeful ei.

Când îl zăriră, cei doi se desprinseră din îmbrățișare fără grabă și fără s-arate c-ar fi stânjeniți fiindcă au fost surprinși într-o astfel de ipostază. Cu un firesc dezarmant, Raul Popescu luă la întâmplare un dosar de pe birou și i-l înmână fetei care se prelinse cu un mers sfidător pe lângă Sebastian, ca și cum acesta nici n-ar fi existat.

În sinea lui Sebastian își zise că doar într-un spectacol de teatru colegii de serviciu se pot giugiuli,

dacă autorul piesei include scene fierbinți, sau dacă regizorul le introduce pentru a-i ațâța pe spectatori.

Procurorul era cel mai tânăr înalt funcționar pe care îl întâlnise până acum la Iași. Îmbrăcat într-un costum de culoare bej, cu o vestă albastră, cu fața complet rasă, părul tuns scurt și lins, reprezenta o altă generație, dornică să se desprindă de cea care o precedase.

Sebastian păși pe covorul nou-nouț.

Procurorul îl privi, chipurile surprins. Obrajii îi erau puțin roșii, dar nu din cauza stânjenelii. Rujul pe care îl folosea blonda angajată era de vină.

— Domnul Sebastian Dron! De ce nu v-a anunțat secretara?

— Pentru că nu-i în secretariat.

De data asta lui Raul Popescu îi apărură pete roșii pe obraji din pricina furiei.

— Pe unde umblă baba asta? O s-o dau afară!

De când intrase în clădirea Procuraturii, trimisul special nu văzuse decât tineri îmbrăcați după moda promovată de șeful lor. Sufla un vânt de înnoire, era de mirare că bătrâna secretară rezistase atât, „lupii tineri”, cum li se spunea în Capitală, călcau totul în picioare pentru a se afirma...

Nu veni să-i strângă mâna, însă îl invită să ia loc într-un fotoliu.

— Suntem amândoi cam de aceeași vârstă, așa că sper să ne înțelegem.

— Ar trebui să ne înțelegem chiar dacă n-am avea cam tot atâția ani.

— Evident, evident...

Sorbi apă dintr-un pahar, fără să-i ofere și oaspetelui său.

— Iată de ce v-am chemat...

— Puteam să refuz, dar am venit doar din curiozitate.

— Desigur, desigur... Voiam să vă anunț chiar eu că misiunea dumneavoastră la Iași s-a încheiat.

Sebastian își încruntă sprâncenele.

— Nu sunteți în măsură să-mi dați ordine.

— A, nu... A, nu... Puteți rămâne în orașul nostru cât vreți. Puteți să vă plimbați, să admirați locurile...

Zâmbi cu subînțeles.

— Să legați cunoștințe... Dar nu mai e nevoie să umblați după ucigașul de dame – parcă așa îi spun

ziarele —...

Își umflă pieptul cu mândrie.

— ...pentru că l-am prins.

Sebastian tresări.

— Ce spuneți?

— Am pus mâna pe el. Eu și colegii mei. Dacă alții n-au fost în stare...

Sebastian își reveni cu greu din surpriză.

— N-am auzit nimic!

— De-abia mâine voi informa opinia publică, într-o întâlnire specială. I-am chemat să participe pe mai-marii orașului, pe gazetari... A, da, am invitat și oameni de cultură... De-acum urbea asta nu va mai fi terorizată.

Trimisului special nu-i venea să creadă.

— Și cine e asasinul?

Raul Popescu își scoase tabachera, extrase o țigară fină, o aprinse, aspiră câteva fumuri cu voluptate și oftă cu tristețe.

— Cine e, cine e... Un amărât.

Lui Sebastian nu-i venea încă să creadă.

— Și cum l-ați prins?

Procurorul arboră un aer de superioritate.

— Mai simplu decât ați crede. Era în custodia noastră pentru un alt omor. O încăierare la beție. Mi-a venit ideea să-l interoghez eu. Și am obținut mărturisirea care ne interesa. De, nu oricine știe să ia la întrebări un suspect!

„Și nu oricine se umflă în pene ca tine”, își zise absolventul de Saint-Cyr în gând. „Nu cumva tu mi-ai trimis telegrama aia? Nu cumva tu mi-ai pus oameni pe urme? Ce interese ai?”

— Aș putea vorbi și eu cu el?

Raul Popescu făcu un gest mărinos cu mâna.

— Cum să nu, cum să nu... Chiar vreau să vă convingeți singur de eficiența noastră. Să vă spun unde-l găsiți... Dar mai întâi – o întrebare: e-adevărat că v-ați întâlnit cu Gore Poenaru?

— Habar n-am cine e.

Procurorul se uită la el cu îndoială.

— Gore susține altceva. Cică ați stat de vorbă și i-ați spus despre mine c-aș fi un carierist jegos. Așa e?

— Nu-l cunosc, nu m-am întâlnit cu el, prin urmare n-am stat de vorbă cu el.

Însă în sinea lui, Sebastian chiar îl considera pe individul îmbrăcat după ultima modă un carierist jegos.

Închisoarea era pe culmea unui deal din apropierea oraşului.

O întreagă pădurice fusese culcată la pământ pentru ca să se ridice o construcție sinistră din bolovani de râu – de o parte și de alta a drumului încă se mai vedeau rădăcini de copaci care nu fuseseră scoase din pământ.

Clădirea de formă paralelipipedică avea un singur etaj. Chiar dacă n-ai fi știut la ce folosește, pe măsură ce te apropiiai de ea inspira tot mai multă teamă.

O înconjura un zid de piatră. Le-ar fi fost greu și oștilor lui Suleiman Magnificul să-l escaladeze sau să-l dărâme.

Adăpostea puțini deținuți. Unii așteptau să apară în fața judecătorului, alții – execuția. Câțiva făceau o haltă aici înainte de a fi trimiși la muncă în ocnele de sare, cu fiare la mâini și la picioare, în căruțe păzite de gardieni înarmați, trecând prin așezări unde cei care li se nimereau în cale aruncau cu bulgări de pământ în ei și-i împroșcau cu sudălmi.

După ce paznicii îi legitimară și îi lăsară să intre în curte, văzură niște prizonieri lucrând la un podium pe care se înălța o spânzurătoare. Un ștreang din frânghie trainică se legăna deja în vânt. În timp ce băteau cuie cu ciocanele, despicau cu securea bușteni, tăiau scânduri cu fierăstraiele, cei care lucrau râdeau de glumele pe care și le spuneau, de parcă ar fi ridicat casa unui vecin.

Sebastian și Ivan se uitară unul la altul fără să zică nimic.

Un gardian îl conduse pe trimisul special la subsol, luminându-i calea cu un felinar.

Trecură prin fața mai multor celule. Unii condamnați agățați de zăbrele îi priveau cu ochi goi, alții bolboroseau rugăciuni sau îi înjurau cum le venea la gură. Cei mai mulți dormeau.

Ciceronele se simți dator să ofere explicații. În glasul lui nu se simțea nicio brumă de compasiune, de parcă ar fi vorbit despre soarta Cleopatrei, a cărei moarte nu mai îndurera azi pe nimeni.

— Aici e un individ care a furat cai din herghelia boierului Iftode... Țsta a încercat să păcălească lumea cu

bani falși – încă nu și-a turnat complicii care au o tiparniță de făcut bancnote... A... Țsta și-a bătut muiera până aia și-a dat duhul... Pentru el e spânzurătoarea pe lângă care ați trecut... O fac trainică, pentru că de ea trebuie să mai atârne în ștreang și alții. Și ăla de-l căutați...

Se opriă în dreptul unei celule pe care gardianul o deschise cu o cheie aleasă dintr-un mănunchi zornăitor.

Nu l-ar fi mirat dacă și în hruba unde Gheo Cazan își aștepta sentința ar fi dat peste reproducerea tabloului *Atacul de la Smârdan*.

Dar pereții de piatră erau goi și pe ei se prelingeau firișoare de apă care formaseră o baltă în mijlocul încăperii.

Era frig și trăsnea a mucegai.

Deținutul avea lanțuri la mâini și la picioare. Cu greu ghiceai că are și frunte la capul pe care părul des și negru crescuse în dezordine.

Purta o cămașă de cânepă și nădragi groși. Își ținea mâinile în poală – palmele îi erau cât niște tingiri.

Stătea pe marginea unei lavițe de lemn acoperită doar cu o rogojină subțire și umedă. Privea pierdut la Sebastian, de parcă voia să spună: am mărturisit, ce mai vrea și ăsta de la mine?

— Care ți-e numele?

— Gheo Cazan.

— Cu ce te ocupi?

— Îs tâmplar.

— De ce ești închis?

— I-am dat cep lu' Bulei. Da' zău că n-am vrut, dom' procoror, zău că n-am vrut. A fost o sfadă la beție. Ne-am înjurat din pricina muierii după care umblam amândoi și-am scos cuțatele. Eu am fost mai iute. Dacă nu dădeam eu primul, acum Bulei era în locul meu.

Trimisul special nu mai pricepea nimic.

— Și altceva?

Prizonierul clătină din cap.

— Alșeva nica. Or să m-atârne în ștreang, nu-i ășe? De dimineață auz cum bat ciocanele...

— Dar de femeile alea nu-mi spui nimic?

— Care fimei?

— Țlea de le-ai înjunghiat.

— N-am junghiet pe nimeni.

Își dădu seama că-l luase gura pe dinainte.

— Ba da. Le-am scos mațele la câteva.

— La câte?

Rămase tăcut, de parcă ar fi numărat în gând.

— Păi... La fo patru.

— De ce?

O tăcere și mai lungă.

— Șelălalt dom' procoror a zâs să zâc că nu sufăr curvele. Uite de-aia le-am scos mațele.

— Și cum ai făcut?

Cazan încercă să arate cum procedase, dar lanțurile îl împiedică să-și miște mâinile așa cum voia.

— Cam așa.

În clipa aceea se auzi un urlet înspăimântător. Sebastian tresări ca mușcat de un șarpe. Celălalt rămase indiferent.

Se părea că în curând numele proprietarilor tiparniței de bani vor fi știute.

Trimisul special încercă să-și adune gândurile. Începea să se dumirească.

— Știi unde-și are locul inima în pieptul omului?

— Șine nu știe? Ici-șă, în stânga.

— Dar ficatul?

— În dreapta. Jos, în burtă.

— Splina?

Încercă să se scarpine în cap, dar nu reuși – lanțurile de la mâini erau prea scurte.

— Iaca asta nu știu.

— Rinichii?

Tăcere.

Sebastian scoase din geanta lui un scalpel. Se apropie de deținut – de-abia acum îi simți răsuflarea mirosind a băutură.

— Știi ce-i ăsta?

— Un cuțataș. Măiculiță, da' ascuțat mai e! Și-i micuț. E pentru decojit nuși?

Era limpede – nenorocitul fusese jucat în foi de viță.

— Gheo Cazan, spune drept: tu le-ai omorât pe femeile alea?

Bărbatul în lanțuri izbucni în plâns.

— Dacă așa a zâs dom' procoror...

— Ce ți-a promis ca să spui că tu le-ai omorât?

Trupul celuilalt se zguduia în timp ce lacrimile îi curgeau în pâraiașe printre firele bărbii dese.

— Aracan de mine, șine m-o fi blăstămat! Fimea mi-o murit acu' trei ani. De-atunși văz sângur de copilașii mei. Trei suflete am! Dacă m-agață în ștreang, șine-o să vază de ei? N-o să mai aibă pe nime. Or să moară de foame. Da' dom' procoror e milos. Mi-o zâs: „Gheo, pe tine tăt te spânzură. Recunoaște că le-ai făcut felu' și otrepelor alea! Și statul va avea grijă de plozii tăi până s-or fașe mari.” Așa mi-o zâs și am mărturisit totu'. Om milos, dom' procoror! Niși măcar nu m-o bătut.

Un alt urllet sfâșietor răsună de pe culoar.

Fără să se mai sinchisească de prezența vizitatorului său, Cazan se aplecă și luă de sub laviță o ulcică de vin din care bău cu lăcomie. Raul Popescu dorea cu tot dinadinsul ca inculpatul său să aibă mintea tulbure, ca să-l manipuleze cum îi era voia, să-l atârne în ștreang și să raporteze triumfător rezolvarea cazului.

De data asta secretara era la postul ei, însă nu-i băgă în seamă protestele și năvăli în biroul procurorului.

Puțin îi păsa dacă blonda mai împărțea rujul cu el.

Acesta studia un dosar cu multe file, dar își ridică imediat ochii când auzi deschizându-se ușa.

Arăta radios.

— Ei, v-ați lămurit?

Sebastian se aplecă mult peste biroul lui, ca și cum ar fi dorit să-l înșface de guler.

— Ai făcut un troc, nenorocitul!

Procurorul zâmbi cu condescendență.

— În profesia mea se fac deseori învoieli cu inculpații. Ar trebui să știi asta. Mecanismul justiției permite așa ceva.

Trimisul special îl fulgeră cu o privire rea.

— Ți-ai bătut joc de amărâțul ăla! I-ai promis ceva ce nu poți îndeplini. Te-ai jucat cu viața lui!

Aproape răcnea.

Bărbatul în costum se ridică și veni în mijlocul încăperii. Îndepărtă o scamă imaginară de pe haină. Își potrivi cureaua de la pantaloni. Își examinează pantofii. Nu părea să fie deloc tulburat de acuzațiile care i se aduceau. Parcă se pregătea de o nouă întâlnire cu angajata dornică să avanseze în carieră cu ajutorul nurilor ei.

— Și-așa or să-l spânzure!

— De unde știi? O să fie un proces. Poate scapă. Poate n-a omorât pe nimeni și altcineva l-a ucis pe Bulei ăla. A fost beat, nici nu mai ține minte ce-a făcut. Sau dacă l-a omorât poate are circumstanțe atenuante.

Procurorul părea interesat doar de vestimentația lui. Își controlează butonii de aur de la cămașă.

— Aș!

— Ți dai seama ce faci? Oprești o anchetă. Lași un ucigaș liber să omoare din nou. O să ai pe conștiință alte victime.

Răspunse cu o siguranță în glas care-l ului pe Sebastian.

— N-o să mai omoare niciodată. Și-a făcut suma. Gata!

— De unde știi?

— Așa-mi spune mie un al șaselea simț.

— Pe dracu!

— Ai să vezi!

— De ce-ai făcut mizeria asta?

Raul Popescu se așează liniștit într-un fotoliu, studiindu-și o dungă de la pantalonii cadrilați.

— Pentru că nu puteam lăsa nerezolvat cazul ăsta. Pentru că orașul trebuia să-și regăsească liniștea. Avem datorii față de cetățenii acestei urbe care au încredere în noi și așteaptă să fim fermi și siguri în hotărârile noastre. Și pentru că noi, cei tineri, trebuie să ne afirmăm. Ce n-au rezolvat hahalerele alea bătrâne am rezolvat noi. Și-au trăit traiul, și-au mâncat mălaiul! Acum e rândul nostru! E timpul ca ruginiții să se dea la o parte!

Trimisul special aproape că se sufoca de furie.

— Gargaragiule! Prin urmare n-ai clocit asta de unul singur! Ai o șleahță care îți pupă tălpile!

— După cum vezi...

Se aplecă în față și spuse șoptit.

— Dacă vrei, te putem lua părtaș. Putem spune că ai contribuit alături de noi la prinderea ucigașului. Ești tânăr, dornic de afirmare; ai nevoie și tu de succese care să te propulseze în ierarhie. Doar n-o să alergi până la sfârșitul carierei după criminali! Vine o vreme când trebuie să te liniștești și să stai la căldurică într-un birou confortabil. Uite-așa, ca mine!

Lui Sebastian i se urcă din nou sângele la cap.

— N-o să mă asociez la mârșăviile tale.

— Orice om are un preț. Care-i prețul tău?

— Ce scârnăvie ești!

Cuvintele tari care i se adresau nu-l deranjau pe Raul Popescu. Rânjea în continuare.

— Și ce-o să faci? Sărmanul ăla și-a recunoscut faptele în fața martorilor. A semnat declarația.

— Unde e?

Procurorul întinse o mână și luă câteva pagini de pe birou. I le întinse triumfător.

— Semnătura lui n-a fost obținută cu forța.

Trimisul special începu să citească în șoaptă: „Eu, subsemnatul Gheo Cazan recunosc...”

Nu parcurse decât primele fraze. Pradă furiei începu să rupă colile, în bucățele tot mai mici, lăsându-le să cadă pe covor, ca o ninsoare murdară.

De-abia acum Raul Popescu își ieși din fire și sări în picioare.

— Hei! Ce faci? Cum îți permiți? Astea-s documente oficiale. Te pot acuza de obstrucție a justiției.

Sebastian era de nerecunoscut. Manieratului trimis special, care vorbea politicos și cu birjarii, care nu înjura decât uneori, și atunci în franceză, ca să nu-l înțeleagă toată lumea, îi sărise țandăra și-i venea să-l dea cu capul de toți pereții pe înfumuratul din fața lui.

— Închide pliscul dacă vrei să mai stai în biroul ăsta! Pe Cazan n-ai decât să-l acuzi c-a omorât un bărbat la beție. Asta-i ceva real. Sau poate că nu e. Se va stabili la proces, așa că nu te grăbi să-i ridici spânzurătoarea. Să nu te prind însă că-i pui în cârcă și alte omoruri! Te zbor din procuratură împreună cu ciracii tăi cu tot! Oricât de „lupi tineri” ați fi și oricâte propteale ați avea! Nu vă puneți cu mine! Habar n-ai de ce sunt în stare când mi se urcă sângele la cap văzând nemernici ca tine!

Se-ntoarse brusc și ieși trântind ușa. Nu-i aruncă nicio privire secretarei care plângea.

Vizitiul îl aștepta fără să pară impacientat.

— Sunteți cam roș la față. V-ați întâlnit cu careva? Chiar se vedea cât de tare își ieșise din fire?

— Nu-i bine să te iei la harță cu procurorii. Au pânea și cuțatu'. Taie în carne vie dacă-i calși pe bățături.

Aerul rece îl mai liniști pe Sebastian.

— La Observatorul astronomic!

— N-avem așa ceva.

La asta nu se așteptase. Planul lui amenința să se ducă de râpă.

Nu se dădu bătut.

— Dar în târgul ăsta nu e careva pasionat să cerceteze stelele? Unul care după ce asfințește soarele stă cu luneta la ochi? E imposibil să nu fie! Peste tot sunt zănateci de-ăștia.

Ivan își scoase căciula și se scărpină în creștet.

— De, ar fi unu' care noaptea se holbează la ceriu. Îi zășem Lunatecu'. Știe planetele cum îmi știu eu veșinii.

— Haidem la el! Grabnic!

— Parcă dau turșii! bodogăni birjarul în barbă, punându-și la loc căciula pe cap.

Apoi, și mai încet:

— Turșii nu mai dau p-ași. Alții dau târcoale, șeara mă-sii!

Pe drum trecură pe lângă un zid pe care îl mai văzuse și altă dată. De-abia acum se uită cu mai multă atenție la el.

Tencuiala crăpată era plină de mângălituri. Probabil copiii îl foloseau drept tablă pe care scriau cu cărbunele.

Multe cuvinte obscene.

Linii drepte, curbe sau frânte, fără niciun înțeles, doar pentru a satisface plăcerea cuiva de a murdări o suprafață albă.

Pătrate, triunghiuri, cercuri care se intersectau după o logică imposibil de priceput.

Sus de tot cineva pictase un ochi imens, care parcă scruta împrejurimile până departe.

Pentru a-l zugrăvi nu folosiseră doar cărbune, ci și vopsele combinate cu măiestrie, pentru a da impresia de cât mai mare veridicitate.

Pleoapele fuseseră conturate cu migală, cu o culoare care privitorului îi aducea în gând aspectul pielii. Și pentru fiecare firisor negru din geană fusese nevoie de multă răbdare din partea artistului – numai cineva cu știința picturii putea mânui pensula cu atâta delicatețe. Irisul – de un albastru rece, pupila întunecată larg deschisă, ca să absoarbă cât mai multă lumină.

Acestui ochi părea să nu-i scape nimic, înregistrând trecerea oamenilor pe străzi, zborul păsărilor și insectelor, alunecarea norilor pe cer, întâmplările din fiecare zi și din fiecare noapte.

Supraveghea totul.

Era obsedant – oriunde te-ai fi aflat ai fi jurat că se uită la tine, că nu poți scăpa de iscodirea lui.

De fapt, ochi de diverse dimensiuni mai văzuse desenați pe zidurile din oraș, dar niciunul atât de mare ca ăsta.

Oare se sugera că totul se vede, se știe și e sub control?

Dedesubtul ochiului de pe peretele ăsta – o propoziție:

RADA CÂNTĂ CA EROS.

O declarație de iubire?

N-avea de gând să-și bată capul cu asta.

Mai ales că pe coama zidului stătea cocoțat călugărul cerșetor care, când îl zări, îi strigă cu glasul lui de scapete:

— Lasă-l pe ucigaș în pace! Nu-l mai căuta! E trimisul Domnului! Ne scapă de nerușinatele alea!

Sebastian îl zori pe vizitiu; călugărului zdrențăros îi putea veni ideea să coboare ca să stea de vorbă.

Lunatecu' locuia într-o căsuță care de-abia mai rezista să nu cadă. Un alt omuleț, ca și arhivarul, care însă nu părea înfricoșat de precipitatul emisar de la Centru. Dimpotrivă, părea bucuros că îl căuta cineva. Se învârtea prin cameră ca un titirez, muta lucrurile de colo-colo, ca să-i facă loc să stea...

— Minunat! Minunat! Mai sunt oameni interesați de astrele nopții. Dacă am fi mai mulți... Dar...

Dron nu-l lăsă să continue.

— Vă rog să-mi indicați nopțile cu Lună plină din ultimele patru luni.

Cererea nu stârni perplexitate.

— Imediat, imediat!

În timp ce astronomul amator scotocea entuziasmat printr-un vraf de dosare, Sebastian aruncă o privire către instrumentele prin care acesta scruta cerul din urbea celor șapte coline. Poate că erau mai bune decât luneta lui Galileo Galilei, dar nu cu mult.

— Poftim!

Se uită la datele calendaristice pe care le scrisese omulețul 2. Erau aceleași pe care le copiasse el din dosarele omulețului 1.

Teoria lui avea șanse să fie adevărată.

— Știți cumva când va fi din nou Lună plină?

— Floare la ureche.

Făcu niște calcule și-i mai scrise o dată calendaristică pe coala de hârtie.

— Nu vreți să priviți prin telescop? Tocmai i-am curățat lentilele.

— Mulțumesc, cu altă ocazie.

Lunatecu' nu voia să-l lase să plece.

— O să fie curând o eclipsă de Soare. Să n-o ratați! E un spectacol magnific. Să n-o priviți decât prin sticlă afumată! Altfel dăunează la ochi! Dar știți cauza acestui fenomen care îi speria pe strămoșii noștri?

Răspunsul îl lăsă năuc pe singurul astronom din urbe.

— Cum să nu? Vârcolacii mănâncă Luna.

Îndată îi păru rău de ce spusese.

— Am glumit! Alta-i explicația: Luna se interpune între Pământ și Soare.

— Da, stimate domn! Excelent! Ar mai fi de adăugat...

— Altă dată, domnule Lu... domnule...

Nu știa să-i spună lui Ivan în ce direcție s-o ia.

Ar fi vrut să-i facă o vizită Primarului, dar îl cuprinsese o toropeală de care nu putea scăpa. L-o fi ajuns oboseala după agitația din prima parte a zilei? Ar fi dormit și-n birjă, așa somn îi era.

Se ciupi de obraji, ca să se dezmeticească. Se ciupi și de brațe.

— Mai bine ațâpiți oleacă decât să vă umpleți de vânățai.

Ar fi fost culmea să-l vadă careva tolănit cu ochii închiși în birjă.

— Ivane! Spune ceva ca să mai treacă timpul.

Vizitiul se scărpină pe sub cușmă.

— De, ște să zâc?

— Orice.

Ivan simți că mușteriu lui n-avea chef să pornească din nou în cercetările sale.

— O gâcitoare ar hi bună?

— S-aud.

— Ce-i greu pe casă?

— Ce-i greu pe casă?

— Da.

Se gândi până se dădu bătut.

— Nu știu.

— Mai gândiți-vă!

Se lăsă păgubaș.

— Spune-mi tu!

— Ne, ne... E musai să găciți.

În dreptul lor se opriră cei trei specialiști străini care îl ajutau pe Benone Suceavă să-și modernizeze stabilimentul.

N-avu încotro și schimbă câteva vorbe cu ei. Își revenise și ardea de nerăbdare să se ducă în treaba lui.

Răsuflă ușurat când îi văzu plecând, îmbrăcați ca întotdeauna impecabil, umăr la umăr, pășind în același ritm. Parcă alcătuiau o singură ființă cu trei capete, șase brațe și șase picioare.

Monstruoasa lighioană se opri în loc privind cum pe Ulița Mare treceau câteva căruțe cu țigani. Cu siguranță, nu mai văzuseră așa ceva – puradei desculți care alergau după căruțele încărcate cu bulendre, femei ghemuite sub coviltirele numai petice, alăptându-și țăncii în văzul tuturor, câini costelivi care hămăiau încercând să muște caii răpciugoși care se opinteau trăgând încărcăturile prea grele, biciuiți fără milă de bărbații cu lațe cocoțați pe capre, îmbrăcați în veste de piele sub care purtau cămăși de culoare roșie.

Ivan nu se abținu să nu comenteze.

— Acu' sunt slobozi! Vai de muma lor!

Dron n-avea chef să-i plângă pe acești urgisiți care scăpaseră de robie, dar fuseseră lăsați de izbeliște de o stăpânire care nu știa ce să facă cu ei.

Pe el îl interesa investigația lui.

Până acum fusese mânuit ca o marionetă de către un păpușar tembel. Venise clipa în care să ia în propriile sale mâini controlul evenimentelor. N-avea să mai permită nicio abatere de la planul pe care și-l stabilise.

Însă îi era din nou somn.

Ajuns la hotel, amână, totuși, să se-ntindă pe pat.

Se îmbracă într-un halat, luă un teanc de coli de hârtie și cu un *coupe-papier* le tăie în două, ca și cum ar fi dorit să trimită niște bilețele.

După care se așează la birou și încep să scrie cât mai caligrafic cu putință. După ce termină operațiunea asta trase complet draperia, astfel încât să nu mai intre lumina de-afară.

Înfipse bilețelele în draperie cu bolduri.

La sfârșit se trase un pas înapoi și își contempla munca.

La școala unde se specializase în criminalistică avea o tablă pe care înșira elementele cazului pe care îl avea de rezolvat: victima (sau victimele), arma crimei, probele descoperite la fața locului, suspectii, profilul ucigașului (ucigașilor)..., astfel încât în orice moment să aibă o viziune completă asupra anchetei.

Nu era ca la școală, dar improvizația putea să-i fie de folos, ordonându-i gândurile.

Pe primele patru bilețele scrisese numele victimelor și datele când se comiseseră asasinatelor: Hortansa (5 iulie), Cora (3 august), Mia (2 septembrie), Sonia (2 octombrie).

Vârste cuprinse între 22 și 40 de ani.

Un alt bilețel: Profesia victimelor – prostituate.

Arma crimei – bisturiu.

Organe extrase în ordinea asasinatelor: splină, pancreas, ficat, rinichi.

Probe culese la fața locului – Nicio probă.

S-au executat mulaje după câteva urme de la locul ultimei crime. Neconcludent. Doar o botină de femeie care poartă un număr neobișnuit.

Martori – Niciun martor.

Suspecți – Ilie Stan, pacient la Socola. În momentul ăsta nu se știe unde e.

Ucigașul – Individ cu cunoștințe de medicină, sau posibil lucrător la o măcelărie sau abator; are charismă, inspiră încredere; trebuie să fie un tip cu nervi de oțel; lovește și în natură, și în spațiu închis; are forță în mâini. Sugrumă apăsând cu degetele osul hioid.

Alte întrebări: e un localnic sau un venetic? Are antecedente? Unde s-ar putea adăposti?

La ce-i trebuie organele prelevate – (posibil pentru lecții de anatomie, prin urmare ar putea face parte din mediul academic; sau le vinde cuiva, prin urmare e un negustor care singur își face rost de marfa pe care o comercializează).

Cum își alege victimele? Dă din întâmplare peste ele sau le urmărește înainte de a le curma viața?

Mai aruncă o privire la draperie analizând posibilele conexiuni între cele scrise pe bilețele, dar se făcuse seară și nu mai avea chef de lucru.

Adormi împăcat – astăzi repurtase mai multe victorii. Cea mai importantă era aflarea datei când ucigașul va acționa din nou – 31 octombrie.

Pe asta n-o scrisese pe vreun bilețel.

Toată noaptea visă un ochi imens care supraveghea locurile.

Intră val-vârtej în clădirea Prefecturii de poliție.

Un polițist îi aținu calea.

— Ce vrei?

Omul în uniformă era cuprins de euforie.

— De data asta chiar i-am prins.

— Pe cine ai prins?

— Pe hoții care v-au atacat. Au recunoscut tot.

— Mai au vreun dinte în gură?

Polițistul se simți jignit.

— Noi nu batem suspectii.

— Numai pe cei care nu-și recunosc faptele.

— Nu batem pe nimeni.

— Lasă-mă să trec, n-am timp de fleacuri!

— Și cu ăia ce să fac?

— Dă-le drumul!

Polițistul se uită la el ca la un smintit și se dădu la o parte.

Dar Sebastian se răzgândi să mai intre la Prefectul de poliție. Mai putea amâna să-i dea vestea cea mare.

Era mai bine așa.

Erau prea mulți cei care nu-și țineau gura în urbea asta.

Pretutindenii ochi.

Pe ziduri de case și de prăvălii, pe garduri, pe monumente, pe stâlpii felinarelor, pe panourile care anunță spectacole, pe geamuri...

Pictați cu culorile artiștilor, cu vopsele folosite la construcții, sau cu bucăți de cărbune.

Cu creionul sau cu pensula sau cu tibișirul.

Unii scrijeliti cu cuțitul pe suprafețele de lemn.

Sau cu un cui înroșit în foc...

Ori realizați picurând un acid pe suprafețele de tablă.

Senini, vicleni, ranchiunoși, parșivi, îngroziți, mincinoși, încrezători, veseli, cutezători, adormiți, posomorâți, pofticioși, creduli, drăgălași, deznădăjduiți, batjocoritori, lacomi, mânioși, răzbunători, triști, blânzi, înțelepți, nerușinați, cinstiți, vioi, blânzi, înghețați, drăgăstoși, iscoditori...

Unele desene erau reușite, altele păreau mai mult niște mângăleli.

Copii și adulți, femei și bărbați – toți sunt cuprinși de febra creației și se simt datori să-și etaleze talentul aplecându-se mereu și mereu asupra aceluiași subiect.

Desenând și pictând numai ochi.

În sfârșit se afla în fața primarului Cosmin Demetriade.

Chiar dacă nu ar fi arătat atât de distins, lui Sebastian tot i-ar fi fost rușine că-l ignorase atâta vreme.

Părintele urbei avea cam 55 de ani, era bine clădit – dacă în necrologul lui se va scrie că va lăsa un gol imens în urma lui nu se va greși cu nimic. În fizionomia lui piesa de rezistență erau favoriții – în firele încărunțite și lungi de păr, cei șapte pitici puteau să se joace în voie de-a v-ați ascunselea.

În ciuda înfățișării de luptător, privirea îi era a unui om înfrânt. Abătut. Chiar îndurerat.

— Bună ziua, domnule Sebastian Dron. Cu ce vă pot fi agreabil?

Tonul îi era ironic.

— Mai întâi ar trebui să lămurim o chestiune.

— S-o lămurim. De ce nu? Dar luați loc. Vă servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc.

Rămase în picioare.

— Am fost trimis aici cu misiunea de a vă contacta în primul rând pe dumneavoastră.

— Așa e.

Pe măsură ce vorbea tonul lui Sebastian era tot mai ridicat.

— Nimeni altcineva nu trebuia să știe cu ce misiune am venit.

— Din nou vă aprob.

Chiar dacă amfitrionul său rămânea calm, nu se mai putu abține și răbufni:

— Atunci cum se face că de-abia sosit la Iași primesc o invitație la o petrecere? Și unde? În casa Prefectului de poliție, plină de invitați care n-aveau de ce să mă cunoască și, pe cei mai mulți, nici eu n-aveam de ce să-i cunosc? Vă dați seama că a doua zi numai despre asta s-a vorbit în târg? Pe unde trec m-arată lumea cu degetul!

Cosmin Demetriade rămase tăcut.

— Cineva nu și-a ținut gura. Cine? A trebuit să-mi schimb întreaga strategie din moment ce-am fost deconspirat. Nici acum nu știu exact cum ar fi mai potrivit să acționez. Și, ceea ce este și mai grav, nu știu în cine să am încredere. Parcă aș merge prin valuri de ceață.

Nici de data asta primarul nu zise nimic. Stătea nemișcat pe scaunul din spatele biroului său și doar din când în când își trecea mâna prin părul încărunțit și des. Era vizibil încurcat.

Îl invită din nou să ia loc într-un fotoliu și de-abia într-un târziu se hotărî să vorbească, privind mai mult la tabloul de pe perete – desigur, reproducerea după *Atacul de la Smârdan*. Oare găsea sprijin la ostașii care se avântau cu dârzenie, nerăbdători să-și înfigă baionetele în inamici?

— Domnule Dron, aveți dreptate și îmi cer scuze pentru inconvenientele de care v-ați lovit. Vă asigur că n-am nicio vină. Am păstrat tăcere în legătură cu sosirea dumneavoastră aici. Doar câțiva dintre colaboratorii mei erau la curent. Și i-am prevenit să tacă mâlc.

— Desigur, justificări se pot găsi.

Primarul nu-i luă în seamă tonul persiflant.

— Domnule Sebastian Dron, nici prin gând nu vă trece cu ce ne confruntăm aici. Ca s-o spun pe șleau, ați nimerit într-un viespar. În toiul unor ciocniri de forțe. În mijlocul unor dispute care nu se vor rezolva așa de ușor. O, să fim bine înțeleși, nu e vorba numai de crimele astea oribile. E vorba de ceva mult mai mare.

Ascultându-l, lui Sebastian i se tăie răsuflarea. „Ceva mult mai mare decât crimele pe care trebuia să le rezolve?” Își masă discret ceafa – dormise strâmb sau îl trăsese curentul.

— Cineva se folosește de aceste asasinat pentru a da o lovitură de mari proporții.

— Ce spuneți?

— Sunteți amabil să veniți aici?

Se apropiară amândoi de o masă mare dintr-o latură a încăperii pe care era întinsă o hartă.

— Asta e harta Iașului. Desigur, nu a Iașului actual, ci a orașului pe care îl visez și pe care l-am promis alegătorilor mei.

Trimisul special o studie cu atenție. Nu amintea prin nimic de hățișul de ulițe înguste care se intersectau după logica unui marinar întors pe nava lui după o noapte petrecută prin tavernele dintr-un port. Văzu bulevarde largi și lungi, pe care trebuiau să se înalțe construcții moderne, realizate conform cu arhitectura îndrăznească a unui timp deschis spre inovație și fantezie. Noile clădiri cu forme zvelte, cu multe ferestre, urmau să adăpostească Universitatea, Biblioteca, Filarmonica, Opera, Teatrul, Primăria, Prefectura, Poliția, Spitalul – cele mai importante instituții dintr-un oraș.

Surâse văzând că i se hărăzise un loc și Observatorului astronomic.

Totul frumos ordonat, ca în capitalele occidentale.

Cosmin Demetriade se uită drăgăstos la harta de pe masă, realizată de un arhitect cu un pronunțat talent la desen.

— Asta-i dorința mea arzătoare. Vreau să transform urbea noastră, s-o schimb în totalitate, ca să nu ne mai fie rușine cu ea. Vreau ca valorile pe care le avem să rămână aici, unde s-au născut, nu să plece prin alte părți și să aducă faimă altor locuri. Să vă dau un exemplu.

Trimisul special era numai ochi și urechi.

— Poate ați auzit de „Junimea”.

— Da.

— Junimiștii se întâlneau în casa lui Vasile Pogor, sau la Titu Maiorescu. Poate ați auzit și de ei.

— Doar de ultimul.

— Veneau la întâlnirile astea poeți, prozatori, dramaturgi, istorici... Oameni care fac cinste culturii noastre. De ce să nu le punem la dispoziție un Ateneu al Artelor, ca să se simtă mai în largul lor, nu stând pe cap unor gazde care, oricât de binevoitoare ar fi, tot ar fi deranjate? Într-un astfel de lăcaș publicul ar da năvală ca să-i asculte. Ar avea ce învăța.

Amărăciunea i se citea pe chip și nu făcea niciun efort ca s-o ascundă. Favoriții i se zbârliseră – cu puțin

efort acum avea loc și Albă ca Zăpada.

— De ce să nu invităm oameni de cultură străini care să ne țină prelegeri? De ce să nu găzduim festivaluri de literatură, de muzică, de teatru, așa cum sunt în alte părți ale Europei? Dar cum să-i chemăm la noi? Unde să-și prezinte arta? Unde să-i cazăm? Unde să mănânce?

Rămase tăcut doar o clipă.

— Țsta e visul meu – să transformăm Iașul într-o capitală europeană a culturii. Și cineva încearcă să se căpătuiască profitând de el.

Sebastian fusese impresionat. Acum era nedumerit.

— Cum?

— Pentru a croi bulevarde e nevoie să intrăm pe pământurile oamenilor. Nu le poți lua cu japca, trebuie să-ți despăgubești.

„Prin alte părți se iau cu japca”, își spuse în sinea lui trimisul special. „Și nimeni nu îndrăznește să murmure.”

— Și ce vă împiedică?

— De când cu crimele astea, prețurile s-au dus în jos. Mulți și-au vândut proprietățile și s-au mutat în alte orașe. Și alții sunt pe punctul de a pleca. E un adevărat exod.

„Adela Moiescu, de pildă”, își zise tot în gând Sebastian, înfiorându-se la amintirea trupului ei gol.

— Păi asta e bine. Cumpărați mai ieftin.

— Da, dar Primăria n-are acum bani. Și-au apărut indivizi care numai în aparență cumpără pentru ei. De fapt, cineva acționează din umbră și acumulează zeci de hectare. E un plan bine pus la punct.

— Pe care apoi le va vinde la un preț dublu.

— În cel mai bun caz. Văd că ați înțeles.

— Și pe cine bănuieți de mișcarea asta?

— Dacă aș ști... Și chiar dacă aș ști, ce aș putea face? Oamenii au voie să vândă și să cumpere la prețul pieței. Nu-i poate opri nimeni.

— Și credeți că ucigașul comite crimele în cârdășie cu cumpărătorul necunoscut?

— Ei, n-aș merge cu gândul atât de departe. Ba chiar aș zice că nu e nicio legătură. Dar cumpărătorului ăsta îi convine ca ucigașul să nu fie prins, sau să fie prins cât mai târziu. De aceea vi s-au pus bețe în roate de cum ați apărut. De aceea ați fost discreditat. Ați văzut ziarele de azi?

Îi întinse câteva gazete. Nici n-avu nevoie să citească articolele – caricaturile spuneau totul. Una îl înfățișa murdar de noroi din cap până-n picioare alergând cu limba scoasă după un ucigaș care îi dădea cu tifla. O alta prezenta o femeie care îl ținea în brațe în timp ce el cerceta cu lupa scena unei crime. În a treia, Sebastian Dron număra pe degete cadavrele din jurul său.

Roși. Apoi îl cuprinse furia. Venele de la tâmpile i se umflară.

— Dacă pun mâna pe asasin se va potoli isteria asta!

— Cu siguranță.

— Și nu bănuieți pe nimeni care dorește să dați greș?

— Mulți îmi râvnesc postul... Mulți ar fi capabili să se folosească de o conjunctură nenorocită ca să se căpătuiască... Ca și dumneavoastră, nu știu în cine să mai am încredere. Pretutindeni sunt iscoade și trădători. Se vorbește pe la colțuri și se stabilesc conjurații. Iar corupția...

Dădu din mână a lehamite.

— Și chiar nu e nicio soluție?

— Ar fi câteva.

Își mângâie favoriții – Sebastian și-i închipui pe pitici întinzându-se de plăcere.

— Și de ce nu apelați la ele?

Umbra unei îndoieli trecu pe fața Primarului.

— În primul rând ar trebui să se pună capăt asasinatelor. Asta ar curma nebunia vânzărilor.

— Fără doar și poate.

— Și ar fi și un bărbat care ar putea să ne dea o mână de ajutor ca să urnim lucrurile pe un făgaș bun. Dar nu vrea să se-amestece.

— Cine?

— Prințul.

— Prințul?

Orașul ăsta îl lua din nou prin surprindere. Aici locuiau și Prinți!

— Așa-i spunem noi. E cel mai puternic om din ținut. A avut strămoși pe scaunul Moldovei. Dar și pe al Țării Românești. Și rude de viță nobilă în Ardeal.

— Da?

— Un om misterios, care de o vreme nu mai iese din Palatul lui. Îi asigură paza niște mercenari. Și slujitorii pe care i-a angajat sunt aduși din străinătate. Dimineața ridică pe un catarg din curte un drapel cu blazonul

familiei lui – trei urși care stau spate în spate, ridicați pe labele dinapoi. Seara, tot în sunete de trompetă, îl coboară. Un ciudat. Are o fată – asta e mai puțin bizară. De câteva ori am vrut să stau de vorbă cu el, dar m-a refuzat.

Dron se codi înainte să-i mai pună încă o întrebare. S-o pună? Să n-o pună?

— De Prefectul de poliție ce părere aveți?

Primarul se uită la el de parcă i-ar fi crescut cornițe pe frunte.

— Ce părere să am? El e cu treburile lui, eu îmi văd de-ale mele... Ne ajutăm când avem nevoie unul de altul.

— El m-a deconspirat.

Părintele urbei oftă resemnat.

— Ei, ce să faci? Suferă de megalomanie. A vrut să se dea mare în fața oaspeților săi prezentându-le un trimis de la Centru. Dar e om de treabă, pe care poți conta. Cel puțin așa cred. Nu pe el am ciudă, ci pe altcineva.

— Pe cine?

— Pe javra care i-a spus că sosiți. E de-aici, din Primărie. Dacă-l dibui, dau cu el de-azvârlitelea.

Să spună despre întâlnirea cu procurorul? Să nu spună?

Mai bine să tacă – și așa celălalt era destul de cătrănit. Nu avea viață ușoară. Singur și-o făcea grea. Pentru că îndrăzne să viseze la binele urbei sale.

Primarul oftă din nou conducându-l spre ușă.

— De fapt, nu mai bag pentru nimeni mâna în foc. Însă în dumneavoastră am încredere c-o să vă duceți misiunea la bun sfârșit. Cine v-a recomandat mi-a dat asigurări ferme în această privință.

Dron se cam îndoia c-avea să iasă la liman în toată istoria asta încâlcită.

— A, mai stați puțin...

— Da?

— E-adevărat că i-ați spus lui Gore Poenaru c-aș fi un incapabil?

Cornițele apăruseră acum pe capul Primarului. Sebastian începu să se bâlbâie.

— Cum să spun așa ceva? Nici nu știu cine e Gore Poenaru.

Din nou cu o brumă de îndoială pe chip, Cosmin Demetriade îi deschise ușa ca să-l lase să iasă. Stând în prag se uită cum se îndepărtează vizitatorul său și își

mângâie îndelung favoriții, ca și cum de-abia acum l-ar fi deranjat hârjoana Albei ca Zăpada cu neastâmpărații pitici.

— **Ivane!**

— Poruncă!

— Știi unde-i Palatul?

— Palatul Prințului? Șine nu-l știe!

— E departe?

— Pentru Vultan nimic nu-i departe.

După vreo jumătate de oră îl zăriră, ridicat semeț pe o culme domoală, la poalele unei pădurici. Îl înconjura un gard înalt de piatră. Pe coama lui erau înfipite țepușe ascuțite din fier.

Poarta era păzită de doi vlăjgani îmbrăcați la fel – tunici închise până sus cu bumbi strălucitori, pantaloni cu vipușcă vârați în cizme. Pe cap aveau căciuli căzăcești. În mâini țineau puști.

N-aveau însă nimic amenințător.

Coborî din birjă și se apropie de ei. Îi aruncară o privire indiferentă.

— Bună ziua!

Dădură doar din cap.

— Aș vrea să vorbesc cu Prințul.

Se uitară unul la altul. Cel mai înalt dintre ei catadicsi să-i răspundă.

— Prinț nu primește.

— Vă rog spuneți-i că îl caută Sebastian Dron.

Auzi același răspuns.

— Prinț nu primește.

N-avea niciun rost să insiste, mai ales că nu știa în ce limbă trebuia să vorbească. Făcură cale întoarsă.

Pe un catarg din mijlocul curții văzuse, într-adevăr, fâlfâind un steag. Dacă pe el era imprimată imaginea a trei urși n-ar fi putut spune.

Dăduse greș cu audiența la Palat.

Dar nu era supărat.

Ar fi trebuit să respecte protocolul și să nu cadă neanunțat pe capul Prințului – poate își spăla ciorapii, poate își rădea bătăturile, sau își dădea în cărți.

Îl lăsase liber pe Ivan și acum își comandase o cafea în holul hotelului – își dăduse întâlnire cu un informator.

Primul pe care îl racolase până acum.

Încă din prima zi studiasse busturile din marmură albă ale împăraților romani, așezate pe pedestale dintr-o marmură de altă culoare: Octavian Augustus, Caligula, Nero, Caracalla, Domițian, Vespasian... Nici urmă însă de împăratul Traian. Era culmea să lipsească dintr-un hotel care-i purta numele!

Dar începea să nu se mai mire de nimic în orașul ăsta.

Se amuză aducându-și aminte de o vorbă a lui Vespasian căruia i se reproșase că introdusese o taxă pentru folosirea toaletelor publice. „Banii n-au miros”, replicase acesta sec.

O vorbă care devenise celebră.

Se așază pe o canapea și sorbi din ceașcă lichidul negru și fierbinte. Mirosea îmbietor – oare de unde fusese importată cafeaua?

Când n-avea ce face se distra închipuindu-și cum vor arăta oamenii din fața lui peste mulți ani.

De pildă, blonda aceea de o frumusețe răpitoare care privea pe fereastră va fi de nerecunoscut la șaizeci de ani – va arăta de optzeci, cu o piele pergamentoasă, numai riduri, suferind o îmbătrânire prematură, cauzată de o boală fără leac a epidermei. Oare știa ce-o așteaptă?

În schimb domnul acela de cincizeci de ani va avea un obraz proaspăt, tineresc, și peste două decenii.

Iar băiatul acela urâțel, cu obraji scofâlciți și cu multe coșuri, va face ravagii printre femei – culmea!, peste ani va deveni un bărbat chipeș cum n-ar crede nici părinții dacă le-ar spune acum.

Îi plăcea să citească și pe buzele oamenilor – la școală fusese un as la proba asta, era necesară în meseria lui.

Două doamne cam pe la patruzeci de ani, cu părării imense, purtând rochii care se țineau în bretele, lăsându-le umerii goi, fumau și discutau cu însuflețire așezate la o măsuță.

— E tare drăguț!

— Și pare de treabă!

— Cred că multora li se scurg ochii după el.

— O fi liber?

— Aș! A pus vreuna gheara pe el.

— Cum n-am norocul ei!

Sebastian sări de la locul lui zărindu-și informatorul.
Trecând pe lângă cele două doamne le strecură cavernos:
„Sunt liber! Sunt liber! Și-așa o să tot fiu!”
Nu se aplecă să le ridice țigările scăpate pe jos.

Întunecatul secret (4)

Cel mai senzațional număr de la circ îl prezenta Fraser, un lungan ciolănos, îmbrăcat într-o jiletcă roșie, combinată fistichiu cu pantaloni verzi.

Când apăsarea în arenă saluta publicul scoțându-și jobenul, pe care imediat și-l punea la loc peste peruca bogată care îi ascundea chelia.

Mica orchestră intona un marș. Pe acordurile lui erau aduse în arenă două dulapuri identice, din brad, fără niciun ornament pe ele, nici prea înalte, nici prea late. Se deplasau pe niște roți mici.

Maestrul făcea tot soiul de mișcări ca să întrețină curiozitatea spectatorilor și să sporească tensiunea. Apoi deschidea ușile celor două piese de mobilier – înăuntru nu era nimic.

După aceea își făcea apariția în pași de dans o fetișcană subțirică și puternic machiată.

Fraser o lua de mână, o prezenta asistenței și o invita să intre într-unul dintre dulapuri. Închidea ușa în urma ei. Închidea și ușa celuilalt dulap.

Se mai auzea doar răpăitul tobelor care marcau un moment de mare încordare.

Maestrul se concentra și își mișca mâinile înainte și înapoi, ca și cum prin vârfurile degetelor lui s-ar fi răspândit jur-împrejur fluxuri magnetice.

Tobele se auzeau tot mai tare.

Cu chipul transfigurat, Fraser deschidea ușa primului dulap. Înăuntru nu mai era nimeni.

— Uau!

Mulțimea era stupefiată.

Fără să-i pese de reacția celor prezenți, se apropia încet de celălalt dulap și-i deschidea și acestuia ușa.

Din interiorul ei saluta publicul zâmbind fata care dispăruse.

Lumea era în delir. Aplauda, fluiera, tropăia.

Maestrul și asistenta lui făceau reverențele de rigoare și se retrăgeau după cortina din catifea.

A aflat curând ce truc folosea maestrul pentru numărul său: două dulapuri cu funduri duble și două fete gemene, care se ascundeau și apăreau la comandă.

*Ceea ce părea că ține de magie era o banală
păcăleală.*

*Dar îi rămăsese în memorie și avea s-o folosească și
el.*

De la primul său informator, Sebastian află despre deshumările din cimitirul Eternitatea.

În luna august, la adăpostul nopții, cadavrele a trei femei fuseseră scoase din gropile unde așteptau cu încredere Judecata de Apoi, ca orice binecredincios care a dus o viață onestă, n-a lipsit duminica de la slujbă, s-a spovedit în mod regulat și a pus bani în cutia milei.

„Curios!”, își zise trimisul special. „Ucigașul de dame omoară numai femei ca să le ia diverse organe. Oare nu tot el le-a tulburat somnul de veci acestor răposate? Vrea să compare țesuturile proaspete cu cele pe cale să putrezească? E un interes științific la mijloc?”

Doar o săptămână paza la cimitir fusese întărită. În curând se revenise la starea de mai înainte, potrivit delăsării care urmează după niște măsuri drastice. Nu erau destui oameni ca să vegheze noaptea, nu erau fonduri ca să fie plătiți. Nici măcar spărturile din gard nu fură toate astupate.

Famiile celor care dăduseră ortul popii după luna august hotărâseră să stea ele noaptea lângă mormintele celor decedați. Însă, după ce începuseră ploile și se lăsase frigul, renunțaseră la inițiativa lor temerară – unii se aleseseră cu frisoane, alții riscaseră să fie dați afară din slujbe pentru că adormeau la serviciu cu capul pe masă, cei mai mulți pur și simplu nu mai aveau chef.

Voluntariatul acesta îți mai cerea și să nu fii slab de înger și să nu tresari înfricoșat ori de câte ori trosnea vreo creangă, sau ți se năzărea vreo nălucă plutind prin aer hohotind batjocoritor. Or, nu toți făceau față unor astfel de exigențe riscante, oricâtă bunăvoință ar fi avut.

Lui Sebastian nu-i păsa de fantome, așa că aștepta liniștit, ascuns după un cavou – persoana care îi vânduse pontul îi garantase că în noaptea asta se va întâmpla ceva care să merite pândă. Își cânta în gând *Marșul funebru* al lui Chopin pentru a fi în ton cu atmosfera de cuvioșenie și a aduce și un modest omagiu necunoscuților și necunoscutelor cazați la doi metri sub pământ.

Trecu de miezul nopții – oare informatorul său să se fi înșelat? Zgomotul metalic al frunzelor bătute de vânt, trosnetul crengilor uscate i-ar fi scos din minți pe cei mai

temători. Iar cucuveaua care parcă îngâna și ea în *sotto voce* *Marșul funebru* i-ar fi pus pe fugă.

Ce făcea paznicul? Probabil dormea, după ce dăduse gata o sticlă de vin, având grijă ca sforăitul său să nu-i trezească pe cei pe care îi avea în custodie.

Neavând ce face se gândi la cei aflați sub tăpșanul ăsta pe care odinioară treceau turme de oi.

Li se vor mai aduce flori câțiva ani.

Vor mai fi pomeniți o vreme.

Apoi nimeni nu va mai veni la ei. Nu-i va mai plânge nimeni. Vor fi uitați.

Ce se va alege de oasele lor după două-trei veacuri? Chiar și cele mai impunătoare cavouri vor deveni o ruină și se vor afunda în pământ. Iar aici va fi din nou un tăpșan cu iarbă grasă, pe care vor trece din nou turme mânate de ciobani neavând habar ce ascunde pământul de sub picioarele lor.

Deodată ciuli urechea – sesizase ceva ce nu se mai auzise până atunci. Nu se înșela, avea auzul fin al unui acordor de pian.

Noaptea era întunecoasă și totuși zări trei siluete care se îndreptau cu hotărâre spre un mormânt proaspăt.

Întâmplător văzuse numele de pe provizoria cruce de lemn – Crina Pasat. Doamna Pasat poposise numai 62 de ani în această Vale a Plângerii și trecuse în lumea celor drepti din pricini care lui îi erau și aveau să-i rămână obscure.

Oare ucigașul după care umbla se afla printre cei trei?

Doi dintre ei începură să sape cu hârlețele după ce smulseseră crucea și o trântiseră cu nepăsare pe un dâmb. Păreau niște băiețandri. Nici cel care îi supraveghea sprijinit de căruțul pe care urmau să poarte trupul neînsuflețit nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât ei. Cu un felinar în mână îi urmărea cum lucrează, pufnind din când în când nemulțumit.

Munceau în tăcere și cu spor – pământul era încă afânat.

— Am dat de sicriu!

— Mai încet că vă ia mama-naibii! Nu mai vedeți niciun gologan de la mine. Scoateți sicriul!

Atunci se hotărî să-și facă apariția.

— Vă rog, nu vă supărați, aici e cimitirul Eternitatea?

Cei trei încremeniră, care unde se afla, și se uitară la el cu ochii scoși din orbite, ca și cum ar fi ieșit dintr-un mormânt în care fusese îngropat de viu din greșeală.

Stupoarea celor doi săpători ținu doar o clipă. Săriră din groapă și o luară la sănătoasa, sprinteni ca niște iepuri urmăriți de ogari bine antrenați – Sebastian ar fi pus pariu că nu se vor mai aventura într-un cimitir până când nu vor ajunge ei înșiși pe nășălie.

Tânărului de lângă căruț îi căzură umerii, ca și cum s-ar fi recunoscut învins.

Nu încercă să fugă.

Îi luă felinarul, îi lumină fața, îi dădu ocol ca să-i examineze redingota lustruită de atâta purtare.

Știa cu cine are de-a face.

— Student?

— Mda.

— Însetat de cunoaștere? De o cunoaștere pe care n-o poți căpăta la ore, pentru că sunt cadavre puține și învățăceii sunt mulți?

De data asta tânărul se uită în ochii lui, dar nu-i răspunse.

— Cum te cheamă?

Tăcere.

— Te-am întrebat ceva.

— Moraru. Cristian Moraru.

— Ai vreun act?

Profanatorul de morminte izbucni sperînd cucuveaua care se retrase în alt colț al cimitirului. Își luase însă partitura cu ea fiindcă din nou i se auzi cântarea funebră.

— Da' cine ești dumneata de mă iei la întrebări?

Faptul că erau apropiați ca vârstă și îi vorbise până acum politicos îl făcea îndrăzneț.

— Crede-mă, n-ai vrea să știi!

Îi întinse o legitimație pe care într-adevăr scria numele studentului Cristian Moraru.

— Nu-i de laudă ce fac, dar vreau să devin un medic desăvârșit. N-am cum dacă nu descopăr secretele corpului omenesc. Cum bine ați zis, avem la dispoziție cadavre puține – lucrăm în special pe trupurile celor care au fost spânzurați pentru crimele lor. Cadavrele de femei pe care le primim le numeri pe degetele unei singure mâini. Mi se pare anormal ca tainele lor să rămână ascunse. Ce fel de doctor voi fi dacă nu le cunosc alcătuirea? Voi bâjbâi

când va trebui să pun un diagnostic, voi merge pe ghicite, voi recomanda tratamente necorespunzătoare, mă voi face de râs. Știința nu poate progresa dacă nu apelăm și la metode mai puțin ortodoxe.

Discursul tânărului nu-i smulse aplauze lui Sebastian. Dimpotrivă, îl îndârji să-l descoase pe un ton vehement.

— La familiile pe care le-ai îndurerat nu te gândești?

Niciun răspuns.

— Știi ce te-așteaptă?

— Ocna.

Sebastian nu știa ce să facă. Dintr-odată îi dispăruse aplombul. Îi era milă de tânărul acesta a cărui frunte boltită putea fi a unui viitor chirurg eminent.

Așa că întoarse foaia.

— Ia cazmaua!

— Cum?

— Ia cazmaua și astupă groapa.

Îl ajută și el să arunce pământ peste sicriu. Dacă paznicul s-ar fi trezit din beție și i-ar fi văzut, s-ar fi dus din nou la culcare, nu înainte de a mai goli o sticlă.

Sebastian nu voia să arate că s-a înmuiat. Se răsti la studentul însetat de cunoaștere.

— Pune și crucea! Vezi să stea dreaptă!

Smulse niște flori sălbatice și le împrăștie pe mormântul proaspăt.

— Și acum, valea! Nu-ți uita căruțul și uneltele. Și să nu te mai prind că dai târcoale vreunui cimitir! Sunt cu ochii pe tine! Ai înțeles?

— Da.

Înhămat la căruț o porni spre spărtura din zid pe unde intrase.

— Stai!

Tânărul încremeni resemnat. Până la urmă străinul ăsta se răzgândise și o să-l dea pe mâna poliției.

— Da?

— Ce-ai făcut cu cadavrele pe care le-ai furat?

Respiră ușurat.

— Le-am îngropat în celălalt cimitir. Cu crucile lor la cap. Voiam să anunț familiile, ca să știe unde le găsesc. Voiam să le trimit niște scrisori anonime.

— Nu le-ai ars? Nu le-ai lăsat de izbeliște în pădure, pradă animalelor?

— V-am spus, sunt în cimitirul Învierea. Cu toate organele puse la loc. Totul cusut cu grijă.

Auzindu-l, îi veni să se ducă să se culce lângă paznic.

Însă se simți mai liniștit că-l lăsase să plece pe aspirantul la glorie.

— Dă-i drumul!

Cristian Moraru se opinti din nou să urnească din loc căruțul.

După câțiva pași își întoarse capul și întreabă din mers:

— Cine sunteți?

— Un necunoscut căruia i-ai tulburat somnul. Nu cel de veci, sper să mai am mult de trăit. Am să te bântui dacă nu-ți respecti cuvântul. Și ai grijă să n-ajungi un cârpaci de chirurg.

Nu, nu era ăsta ucigașul pe care-l căuta. Ăla nu cosea inciziile pe care le efectua cu bisturiul.

Uneori, când trecea printre oameni, Sebastian nu le vedea chipurile, fiind atras mai mult de îmbrăcămintea pe care o purtau.

În urmă cu două sute de ani îmbrăcatul domnilor și doamnelor dura mult – se începea de dimineața pentru a fi gata la un eveniment organizat seara. Iar grelele piese de vestimentație cereau umeri de halterofil și stânjeneau mișcările.

De aceea dansurile aveau un ritm potolit, ca să nu solicite prea mult partenerii – la menuet, după câțiva pași se opreau ca să-și tragă răsuflarea și făceau plecăciuni unii în fața altora, și abia apoi se încumetau să mai străbată o postată din sala de bal.

În special amorezii cuprinși de patima lor fierbinte aveau mult de furcă până lepădau ce aveau pe ei, încercând să nu uite de ce se dezbrăcau.

Cei prinși în iatacuri străine sufereau pierderi grele – uneori nu mai apucau să-și pună tunica, sau un ciorap, sau un pantof cu cataramă, în graba lor de a scăpa cu viață de mânia vreunui bărbat gelos, înarmat cu o sabie...

La sfârșit de secol XIX, totul era mai simplu, mai conform cu dorința oamenilor de a avea o mai mare libertate în acțiuni. De pe acum se întrevedea că tendința asta va continua și în secolul următor.

Chiar și în zilele de lucru bărbații purtau redingotă – neagră sau albastră, confecționată dintr-o stofă în funcție de posibilitățile materiale ale fiecăruia. Fără cămăși albe nu se putea ieși în lume. Pantalonii le erau negri sau de culoarea oului de rață. Nu le lipsea jobenul sau melonul. Gulerele tari și înalte îi sileau să stea cam țepeni. La gât – cravate înnodate cu nod de fundă, lavalier. La capătul unor lănțișoare de argint le atârnavă ceasornice ascunse în buzunarul vestei. Cei mai mulți domni mai aveau un accesoriu – bastoane cu măciulii de argint sau sidef. Pardesie și paltoane cu guler căptușit cu blană le completau vestimentația. Ghetete sau pantofi în picioare.

Cam asta trebuiau să poarte dacă voiau să inspire tuturor acel aer de respectabilitate atât de râvnit într-o societate.

La doamne moda era mai complicată și într-o continuă schimbare, de parcă toată ziua croitoresele se întreceau în inventarea unor haine cât mai neobișnuite. Rareori se mai vedeau rochii cu malancof care le ținea înfoiate. Se trecuse la rochii care permiteau o mai mare libertate în mișcări, cu talia peste cingătoare. Corsetul nu mai era nici el atât de căutat – dietele începuseră să-și facă efectul, nu prea des mai zăreai matroane trupeșe. Mâneci lungi și largi. Fuste lungi și drepte. Rochiile la guler și la mâneci aveau dantele. Bluzele încheiate până sus cu un rând de nasturi. La gât – de obicei perle. Mănușile lungi erau nelipsite la ținutele de seară. În picioare – pantofi escarpin sau ghetete cu carâmb înalt.

Un simplu accesoriu putea transforma o vestimentație.

Toți acești reprezentanți ai protipendadei treceau printre țărani împovărați de șube grele, până la pământ, sau, dacă era mai cald, de cojocale. Pantaloni de dimie, rezistenți. Chimire late, cu ținte. Ciubote sau cizme, saboți de lemn, dar cei mai mulți cu opinci. Femeile lor purtau fote bogat ornamentate și ii din pânză albă de in, bumbac, borangic, cu diverse cusături multicolore.

Și mai era și o armată de zdrențăroși care folosea ce aruncau sau dădeau de pomană cei mai înstăriți – pantaloni peticiți, haine jerpelitate de la costume, ghetete scâlciate cu tălpile aproape desprinse.

Deseori, vara umblau desculți.

Acest vălmășag de forme și culori îl amețea pe trimisul special – se credea descins într-o lume unde o

putere nevăzută plimba haine de colo-colo, doar ca să fie privite, admirate ca într-o vitrină uriașă.

Dacă nu cumva o ceată de fantome colinda îmbrăcată așa.

Ursu'! Ursu'!

Strigătele îl rupseră din reveria lui.

Mai întâi crezu că pe stradă cineva îl striga pe unul pe care îl chema Ursu și nu dădu nicio atenție. După noaptea în care făcuse de strajă în cimitir avea ochii cârpiți de somn.

— Ursu', bă! Ursu'! Feri din calea lui!

De-abia după ce auzi și alte țipete, din ce în ce mai alarmate, se uită jur-împrejur.

Nu departe de el, o ursoaică și doi pui scotoceau cu boturile într-o grămadă de gunoi pe care cineva îl lăsase la poartă, ca să fie luat în căruțe de cei însărcinați cu curățenia orașului.

„S-a strâns mulțimea ca la urs”, glumi în sinea lui trimisul special. „Or fi scăpat de la circ?”

Oamenii băteau cu ciomege și bastoane în cazanele unde zi și noapte ardeau focuri, fluierau ținând degetele în gură, chiuiiau, încercând să sperie animalele. Acestea nu se sinchiseau, de parcă dăduseră peste ceva deosebit de gustos, iar larma din jurul lor le îmboldea să se ghiftuiască și mai abitir.

„Nu sunt de la circ – n-au belciuge în nas.”

O haită de câini hămăia respectând o distanță care nu-i punea în pericol, dar nici nu le făcea de rușine curajul.

Pisicile se cocoțaseră pe garduri și contemplau scena chipurile fără prea mare interes.

O femeie îl fixa insistent – „ce naiba vrea? Doar nu crede c-am să mă duc la ursoaică și-am s-o iau la șuturi ca să-și ia plozii și să se care în pădure!”

Femeia chiar asta spera. Trecând pe lângă el murmură cu dispreț: „Bărbații din ziua de azi!”

— O pușcă! N-are careva o pușcă?

— Da, da! Aduceți o pușcă!

Cuvântul rostit de mai multe glasuri avu un efect inexplicabil asupra celor trei patrupede îmblânite. Dintr-odată o luară la goană spre ieșirea din urbe. Ursuleții în frunte, ursoaica dându-le câte un brânci dacă rămâneau în

urmă. Avuseseră parte de un festin pe cinste înainte de hibernare.

— E-te-te! Se tem de pușcă!, zise femeia uluită. Au priceput ce spunem!

Sebastian își ridică ochii spre cer, implorând ajutorul divin ca să nu-și iasă din fire.

Mai curând se putea presupune că în maldărul de gunoi răvășit nu mai era nimic apetisant.

Își păstră observația pentru el – n-avea niciun chef să lege o conversație cu imbecila necunoscută care mai avea și tenul pătat. Dacă prostia ar dura, individa asta s-ar fi zvârcolit în praf în cele mai mari chinuri!

Îl prinsese de mână și nu-i mai dădea drumul.

— Lasă-mă, femeie, în pace!

După ce episodul cu urșii se terminase cu bine grație vajnicilor și vigilenților cetățeni, după ce scăpase teafăr și de femeia cu tenul pătat, o cotoroanță se ținuse scai de el din centru.

Fără voia lui o urmăse pe o ulicioară, de parcă îl hipnotizase.

Îl trăsesse într-o curte și acum voia să-l bage în casă – unde ești, Ivane, ca să mă scapi?

Ce era aici? Tractir? Nu se vedeau perdele roșii la ferestre, dar nu era obligatoriu ca doar sub protecția lor să se consume desfătări secrete. Matracuca avea să-i ofere vreo fetișcană?

— Hai să-ți găcească baba în ghioc! Doar nu te mânc!

Arăta ca o zgripturoaică din basme, mică, zbârcită, cu nas coroiat și cu dinți puțini – când vorbea sâsâia ca un șarpe din recuzita unui făchir. Dar avea putere în brațe, chiar dacă părea de o sută de ani.

Pe pereții camerei în care îl târâse erau numai bufnițe împăiate, mai mici sau mai mari – după ce numără cincisprezece se lăsă păgubaș.

Îi apăsă cu palmele umerii ca să se așeze pe un scăunel. Se instalează și ea pe un altul în fața lui. Între ei era o masă rotundă, joasă.

Cum de ajunsese aici?

O dată îl privise scorpia asta și uitase de unde venea și unde se ducea. Îi făcuse farmece? De aceea se simțea fără vlagă și fără voință?

Doamne! În ce oraș nimerise?

Încerca să reziste vorbelor ei învăluitoare, dar i se închideau ochii, picotea, se înmuiase de tot.

— Pentru un fecioraș așa mândru nu-i destul ghiocul, nu-s destule nici cărțile, nici bobii. Te-a deocheat careva. Ți se zbate ochiul stâng?

„Adela Moiescu? Sau individa cu obrazul mâncat de o eczemă?”

— Da' baba are leac pentru asta. Așteaptă olecuță.

Dintr-un ungher se auzi o voce: „Zâua bună!”

Tresări – nu zărise pe altcineva când intrase.

Glasul îi dădu din nou binețe. De data asta amenințător.

— Răspunde-i, domnișorule, că altfel o țâne așa toată zâulica.

De-abia atunci zări corbul care se foia într-o colivie și-l ațintea dușmănos.

Un corb vorbitor!

— Ăștia trăiesc sute de ani. Crez că și Marele Ștefan l-a auzât cum dă din plisc. Mă mir că nu i-a tăiat gâtul, că era iute vărsătoriu de sânge dacă-l supăra careva.

Baba se duse la plita încinsă unde într-un ceaun fierbea un lichid roșiatic. Cotrobăi pe niște rafturi și începu să arunce în el ierburi murmurând: tătăneasă, păpădie, pir, busuioc, izmă... Corbul o îngâna, ca și cum verifica dacă rețeta e cea corectă: tăneasă, pădie, pir, buioc, izmă... Nu reușea să repete corect cuvintele lungi, sau începea să dea semne de ramolism.

Luă de pe foc ceaunul și-l puse pe masă. Îi acoperi capul cu o pânză și i-l aplecă deasupra lui.

Aburii îi arseră fața, dar degetele puternice ale babei nu-l lăsau să scape de dogoarea insuportabilă.

După câteva clipe nu se mai zbătu și se lăsă în voia sorții. Fie ce-o fi! Era sigur, infuzia aceea avea să-l termine. Un sfârșit mai puțin glorios nu-și putea închipui. Raul Popescu și-ar freca mâinile de bucurie.

Vrăjitoarea începu să cânte cu un glas neașteptat de melodios:

Fugi deochi

Dintre ochi

Lasă fruntea

Iar curată

Și obrazul

*Fără pată
Și urechea
Să auză
Cântec vesel
Zâs din frunză.
Fă sminteala
Să dispară
Și nicicând
Să vină iară.*

De data asta corbul nu mai zise nimic – probabil nu știa cuvintele descântecului, sau nu se cuvenea să le rostească, pentru ca să nu risipească vraja, sau adormise confundându-l cu un cântec de leagăn.

Amețise și i se făcuse somn. „Ăsta o fi sfârșitul?”

Dintr-odată simți o sfârșeală și nu mai știi nimic de el... În schimb văzu mulțimi învălmășite, trupuri ciopârțite în războaie, corăbii cu pânze albe străbătând mările, fiare alergând după pradă, sate și orașe în flăcări, valuri cât cei mai înalți copaci măturând casele de lângă plaje, cutremure despicând pământul, sclavi trudind în arșiță pe câmpuri de bumbac, ghețari plutind pe oceane la voia întâmplării, bărbați ridicând catedrale, populații pierind în epidemii de holeră, nori de lăcuste pustiind ogoarele, stele izbindu-se în ceruri...

...Când își reveni se pomeni din nou în centru. Vizitiul se uita la el mirat.

— Pe unde ați umblat?

Îi răspunse cu obidă.

— La baia de aburi.

De data asta porțile se dădură imediat în lături.

Prințul trimisese după el o caleașcă – pe ușile ei cu geamuri era imprimat blazonul cu cei trei urși. Ornamentele de pe caroseria din lemn lăcuit închipuiau împletiri de ramuri cu frunze aurite. Trandafiri roșii erau pictați ici-colo.

Pe drum avu timp să-i admire interiorul spațios, îmbrăcat în mătase, banchetele moi, tapițate cu piele, scăunelele pe care îți puteai odihni picioarele.

Iar arcurile deosebit de flexibile atenuau orice șoc provocat de hârtoape – parcă plutea, birja lui Ivan i se părea acum un vehicul pentru tortură.

Închise ochii și se închipui un conte invitat să-și prezinte omagiile la Curtea Regală. Își alungă rapid gândul din minte. Ce e și omul! E destul să se lăfăie într-o trăsură elegantă și visează la un alt statut, la o viață de huzur.

Bani avea destui, nu-și dorea mai mulți, nici un trai mai luxos.

După ce trecură de cei doi paznici înarmați, caii mânați de un vizitiu în livrea o porniră pe o alee lungă, acoperită cu pietriș multicolor, care scrâșnea sub roți. De o parte și de alta aleea era flancată de stejari care atingeau, cu siguranță, suta de ani.

Opriră și vizitiul îi făcu semn să se dea jos.

Aruncă o privire jur-împrejur.

Curtea era imensă și acoperită de un gazon de o culoare verde ireală. Din loc în loc tufe de cimișir tăiate la un metru înălțime. Multe răsaduri de flori care vara încântau ochii. Lespezi de piatră înconjurată de jnepeni.

Un labirint din arbori de tuia de doi metri înălțime.

Un loc ideal pentru adăpostul unui ucigaș?

Pâlcuri de mesteceni.

Un havuz reprezentând niște sirene arunca jerbe de apă.

Pe catargul din mijlocul curții vântul flutura steagul cu ininteligibilul blazon. Trei urși spate în spate. Celui din fundal i se vedea doar capul.

Trăsura dispăru pe după clădire.

De-abia acum se uită la aceasta.

Într-adevăr, era un palat, așa cum văzuse deseori prin locurile unde își trăise prima tinerețe. Două corpuri de clădiri de două etaje, fiecare cu șase ferestre mari, încadrau un al treilea corp mai lat, de numai un etaj, cu trei rânduri de ferestre la parter și alte trei rânduri sus. În vârful corpurilor laterale era câte un foișor. Intemperiiile înnegriseră tabla de pe acoperiș. La capătul de sus al burlanelor – garguie înfățișând capetele unor viețuitoare bizare. Fațada fără multe ornamente părea zugrăvită de curând.

Urcă zece trepte de marmură până la terasa al cărei mozaic înfățișa scene de vânatoare. Niciuna nu inspira o încreștare pe viață și pe moarte – vânătorii și animalele parcă uitaseră de ce se găseau față în față.

Între doi lei de piatră îl aștepta un majordom îmbrăcat în frac, cu mănuși în mâini. În pantofii lui

strălucitori se putea urmări trecerea norilor pe cer.

— Bună ziua!

Omul cu părul complet alb se înclină ușor și-l invită să intre pe ușa masivă dintr-un lemn lăcuit.

În hol se afundă într-un covor care-i încetini pașii. Mai multe scaune stil Louis XV se înșirau pe lângă pereți. Pe aceștia erau tablouri care înfățișau domni severi, îmbătrâniți de așteptare – parcă veniseră demult în audiență. Trăiseră în secole în care se râdea mai puțin și se bea mai mult – toți aveau obraji roșii și ochii tulburi. Pe tavanul înalt era pictată o scenă bucolică – păstorițe și păstori se hârjoneau îmbrăcați în haine pe care ciobănașii din realitate n-ar fi avut bani ca să și le procure nici dacă-și vindeau turmele. Câțiva amorași dolofani vegheau ca joaca lor să nu degenereze cumva într-un dezmăț și să-i agite pe uncheșii cu multe decorații încremeniți pe pânzele de pe pereți.

Un candelabru uriaș lumina în plină zi.

O scară în spirală, tot din marmură, cu balustrade aurite, ducea la etaj. Cine n-avea antrenament, până sus își dădea duhul.

Majordomul deschise ceremonios una dintre ușile laterale și-l pofti înăuntru, lăsându-l singur – buzunarele lui inspirau încredere, nu erau destul de largi ca să poată ascunde vreun obiect din încăpere.

Fusese în multe biblioteci particulare, dar niciodată într-una de dimensiunile acesteia.

În vitrinele înșiruite de-a lungul pereților erau mii de volume. Pe o scară urcai la o arcadă unde aveai acces la rafturi care adăposteau alte tomuri.

Se apropie ca să citească titlurile cărților în franceză, engleză, latină. Opere de Aristotel, Platon... Eschil, Sofocle, Euripide... Suetoniu, Tacitus, Polybios, Caesar... Homer, Catullus, Horațiu, Virgiliu, Ovidiu... Toate în coperti de piele.

L-ar fi interesat să vadă dacă sunt și autori contemporani.

— Bună ziua!

Se întoarse surprins – n-auzise pe nimeni intrând.

Era impunător palatul. Era impunătoare biblioteca. Dar stăpânul lor era și mai impunător.

Un trup înalt și masiv susținea un cap acoperit cu o coamă leonină, ușor încărunțită. Ochii aveau strălucirea albăstruie a gheții. Palid, de parcă soarele s-ar fi simțit

intimidat să-i atingă chipul. Arăta cu mult mai bine decât moșnegăraia solemnă din hol. Doar că n-avea decorații pe redingota croită dintr-o stofă scumpă. Le purta oare numai la ceremonii?

Se așezară în fotolii de piele, cu o masă rotundă între ei. Imediat majordomul deschise ușa lăsând o femeie în vârstă, cu un șorț alb imaculat și cu o bonețică de aceeași culoare să aducă o tavă de argint încărcată.

Cei doi dispărură pe neauzite.

De altfel nu răzbătea niciun zgomot în încăperea aflată parcă sub un clopot de sticlă.

— Ne-au adus ceai, cafea, dulceață de trandafiri, apă... În sticla asta e un coniac francezesc. Serviți-vă cu ce vă place. Eu o să iau un coniac.

Vorbea sacadat, ca și cum toată viața ar fi dat ordine.

— Aș bea și eu coniac.

Sorbiră din băutura catifelată servită în păhăruțe de cristal.

Nu știa dacă trebuia sau nu să laude băutura. Nu știa dacă trebuia să deschidă gura fără a fi întrebat. Contele chemat să-și prezinte omagiile se simțea stingher. Habar n-avea cum să se comporte, necunoscând eticheta.

Fiindcă, de fapt, era un plebeu.

Hotărî să nu zică nimic. Se prefăcu interesat de cele patru picioare ale măsuței – se terminau în labe de panteră. Sau era vorba de o altă felină?

Amfitrionul întrerupse tăcerea care amenința să devină stânjenitoare.

— Vă rog să mă iertați pentru că nu v-am primit data trecută. Oamenii mei au consemnat să nu lase să intre pe nimeni care nu e invitat. Nădăjduiesc că ați înțeles. Sper că n-au fost grosolani.

— A fost vina mea pentru că m-am poftit singur.

Mai sorbiră din licoarea parfumată.

— Ați dorit să mă vedeți.

Ce să-i spună? „Am dorit să-l cunosc pe cel mai puternic om din ținut. El ar putea salva urbea asta dacă n-ar fi ocupat să ridice un steag pe catarg dimineața și să-l coboare seara.”

Parcă îi zări pe moșuleții din tablouri clătinând din cap dezaprobat.

— Am... cum să vă spun?... Sunt la Iași cu o misiune delicată.

— Știu.

Ar fi fost culmea să nu știe.

— Ce părere aveți despre ce se întâmplă pe-aici?

— N-am nicio părere. Sunt lucruri firești.

— Firești?

— Da. Atunci când plebea se face tot mai auzită, lucrurile ies din țățâni. De un secol sunt răzmerițe, revolte, revoluții care ne împing pe un fâgaș tot mai periculos. Ordinea statornicită de veacuri se clatină. Vulgul visează să pună mâna pe putere. În nebunia lui crede că va aduce liniștea pe Pământ, o mai bună înțelegere între oameni. Libertate! Egalitate! Fraternitate! Ce vorbe fără acoperire! Ce naivitate! Ba nu! Ce prostie!

Uncheșii din tablouri aprobară din cap, zornăindu-și medaliile.

— Dar revoltele astea n-au fost justificate?

— Ba da, ba da... Aristocrația nu și-a făcut datoria. A fost lacomă, leneșă, coruptă, nemiloasă... N-a avut grijă de cei pe care trebuia să-i conducă.

— Prin urmare...

— Prin urmare își merită soarta. Au fost niște neisprăviți, iar niște parveniți le-au luat și continuă să le ia locul, repetând aceleași și aceleași greșeli. Nu învățăm nimic din lecțiile istoriei.

— Eu îmi mai pun un strop de coniac. Mai doriți?

— Tot un strop.

Băură.

— De când e lumea, unii conduc și alții sunt conduși. Și unii și alții au obligații, potrivit statutului lor. Când aceste îndatoriri nu sunt respectate apar tensiunile, dihonii. Se rupe contractul social despre care vorbea un filosof și toate încep să meargă de-a-ndoaselea.

Brusc își aduse aminte de o întâmplare de la Conac.

Avea vreo zece-unsprezece ani și printre tovarășii lui de joacă apăruse și o fată.

Ileana era cam de aceeași vârstă cu el. Avea un păr de culoarea spicelor coapte, împletit într-o coadă care-i ajungea până la brâu. Ochii de un albastru intens. Purta o ie întotdeauna curată și o fustă dintr-o singură foaie. Mirosea a flori din pădure. Tot timpul râdea și făcea gropițe în obraji.

După o vreme ajunseseră să se plimbe singuri, ținându-se de mână, pe potecile din pădure.

Atingerea ei îl înfiora.

Într-o zi îndrăzni s-o sărute.

N-apucă să se bucure de dulceața buzelor ei.

Din spatele lor apăru un bărbat care o apucă de coadă, trăgând-o încolo și-ncoace.

— Marș acasă!

Se repezi la el.

— Las-o în pace!

Tatăl ei nici nu băgă în seamă loviturile administrate de pumnii lui mici. Cu o palmă l-ar fi dat de-a rostogolul. Își târî fata în casă, lăsându-l pe el să se zbată neputincios în curte.

Acasă povestise întâmplarea plângând.

— Tatăl ei a avut dreptate.

Își privise uimit mama.

— Ați mers prea departe. Nu se face așa ceva. Nu între niște copii care n-au nicio șansă să-și ducă mai departe prietenia.

— De ce?

— Uită-te unde stă ea și unde stai tu.

— Dar de ce noi avem atâtea și ei nu au?

— La întrebarea asta n-au știut să răspundă nici cei mai mari învățați.

Tresări dându-și seama că nu mai auzea glasul Prințului.

— Scuzați-mă, am avut un moment de cădere... de amețală. De mai multe zile nu mă simt prea bine.

— Probabil v-am plictisit.

— Da' de unde, îmi place să vă ascult.

— Ați fi primul care face asta.

— Doar nu vreți să cred că n-aveți un cuvânt greu în lumea în care trăiți.

— Un cuvânt greu?

Cumpăni înainte de a-și continua vorba.

— Să vă spun ceva... De pildă, eu am fost împotriva Unirii.

Dron tresări – nu se așteptase la asta.

— Nu fiți surprins.

— De ce v-ați opus?

— Știam ce se va întâmpla după Unire. Știam că Moldova o să decadă, că Iașul va deveni un oraș mai puțin important, fiindcă toate valorile noastre vor pleca la

București. Și au mai ales domnitor și un militar care nu e de viță nobilă și care s-a comportat lamentabil.

— Dar Regele de acum? El e de viță nobilă.

— Da, dar nu-i de-al nostru, nu-i pământean. Nu s-ar fi găsit vreun urmaș al domnitorilor de odinioară pe care să-l pună în frunte? S-ar fi găsit, dar ar fi fost acceptat?

Fără să vrea puse o întrebare care-i stătea pe buze:

— Ați fi fost interesat?

— M-așteptam la o astfel de întrebare...

Zâmbi cu amărăciune.

— Uitați-vă în jur. Asta-i lumea mea. De zeci de ani îmi petrec viața printre cărți. Ele mă feresc de vulgaritatea care se manifestă în societate, mă ajută să pricep ce-a fost bun și ce-a fost rău de-a lungul secolelor, ce căi să urmăresc. Eu trăiesc într-un univers pe care mi l-am făurit singur și n-am nevoie de nimeni altcineva. Respect tradiția, îmi respect strămoșii și dimineața și seara când pe catargul pe care l-ați zărit în curte se coboară sau se înalță steagul cu blazonul familiei mele sunt mândru că nu fac parte din cohortele încăierate în lupta pentru putere.

— Bravo, papa!

Amândoi tresăriră. În bibliotecă se ivise o tânără îmbrăcată într-un costum de călărie. Era îmbujorată la față, iar părul arămiu părea răvășit de vânt. Ochii negri îi sclipeau veseli.

Cei doi bărbați se ridicară în picioare.

— Draga mea, ți-l prezint pe domnul Sebastian Dron. Domnule Dron, ea e fiica mea Sorana.

Fata nu-i întinse mâna, așa că trimisul special doar se înclină în fața ei.

— Ai făcut o plimbare până la pădure?

— Da. Am avut chef să respir aerul tare de-acolo. Doamne, cum miroase frunzișul de pe jos toamna...

— Singură?

— Da.

— Nu te mai hazarda. Ai uitat de ucigașul care bântuie prin zonă?

Tânăra nu-i răspunse. Luă de pe tavă o farfurioară cu dulceață și gustă din ea servindu-se de o linguriță.

După aceea se întoarse spre Dron.

— Măine mergem la o vânătoare de mistreți. S-au plâns țăranii că dau iama pe câmpuri. Scurmă ogoarele în

căutare de hrană. Lasă prăpăd în urma lor. Nu sunteți amator să participați?

Încercă să răspundă pe un ton cât mai politicos.

— N-am fost niciodată la o vânătoare și nici n-am să mă duc vreodată. Dar s-a făcut târziu. E timpul să plec. Vă mulțumesc că m-ați primit. Poate îmi spuneți cu altă ocazie ce părere aveți despre ce se petrece aici.

În hol uncheșii parcă îl mustrau: „Trebuia să accepți invitația fetei. Și trebuia să mai stai. În sticlă a mai rămas coniac. Puteai să ne aduci și nouă.”

Părul majordomului părea și mai alb din pricina refuzului său.

În fața scării îl aștepta aceeași trăsură care îl adusese de la hotel.

Ar fi preferat să-l supună la cazne birja trasă de Vultan.

Încă sub impresia celor discutate cu Prințul, a doua zi se plimba prin oraș ca să-și mai pună ordine în gânduri.

Trebuia să ia o pauză. Năucise de atâtea întâmplări, de atâtea discuții. Cele mai multe fără rost.

Deodată o larmă izbucni în spatele lui.

Se întoarse și zări patru derbedei care fugăreau un puștan. Când îl ajunseră începură să-i care cu sete pumni și picioare, până îl doborâră. Loviturile se abăteau în continuare asupra trupului care se zvârcolea chircit, cu mâinile pe cap, ca să se apere.

Din doi pași ajunse la locul încăierării.

— Ce se întâmplă aici?

Reuși să înșface de gulere pe doi dintre atacatori. Ceilalți doi izbutiră să-i scape și urmăreau scena de la distanță, gata s-o ia la fugă în caz de pericol.

Niciunul dintre trecători nu se sinchisea de ceea ce se întâmpla pe stradă. Un vardist aflat în preajmă se prefăcea interesat de mărfurile expuse într-o vitrină.

Puștiul se ridică de pe jos – nu avea mai mult de paisprezece-cincisprezece ani. Fața îi era plină de sânge și lacrimile îi curgeau pe obraji. Se ținea de coaste, schimonosindu-se de durere.

Derbedeii încercau să se smulgă din strânsoare, dar Sebastian îi ținea strâns.

— Ce-aveți cu el? Nu vedeți că-i mai mic decât voi?

Nu primi niciun răspuns. Atunci i se adresa celui bătut.

— Cum te cheamă?

— Gusti.

— Gusti și mai cum?

— Gusti și-atât.

— Ce au cu tine?

Băiatul nu se simțea în largul lui. Intervenția trimisului special îl scăpase pentru moment, dar bănuia ce va urma după ce acesta va pleca – va încasa o chelfăneală și mai strașnică.

— Ce au cu tine?

Se hotărî să vorbească.

— Vor să mă trimită la cerșit și să le dau lor ce câștig.

Îi sfredeli cu privirea pe vlăjganii care se zbăteau în mâinile lui.

— Așa e?

Nici de data asta nu se-nvredniciră să deschidă gura. Nu păreau deloc înfricoșați. Unul dintre ei scuipă aproape de ghetele pe care le purta Sebastian.

Se înfurie.

— Știi ce? Lovește-i și tu. Eu îi țin.

Cel bătut își ridică ochii la el, dar nu schiță nicio mișcare.

— N-auzi? Lovește-i!

Gusti se dădu înapoi, de parcă ar fi dorit să o ia la sănătoasa.

— Nu pot.

— De ce? Ți-e frică?

— Nu-mi place să mă bat.

Și mai făcu un pas înapoi.

Sebastian îi apucă de urechi pe cei doi și începu să le răsucescă.

— Au!

— Băgați la cap: dacă vă prind că vă mai atingeți vreodată de băiatul ăsta, vă tai urechile! Spuneți-le asta și amicilor voștri.

Chiar dacă urechile celor doi ardeau ca focul, îi mai smuci încolo și-ncoace ținându-i de ele.

— Acum ștergeți-o! Și nu uitați ce v-am spus!

Vagabonzii o luară la picior, bucuroși că scăpaseră doar cu atât. Când grupul se reîntregi începură cu toții să

se hlizească, să înjure și să facă semne obscene în direcția lui Sebastian.

„Iar m-am amestecat într-o treabă care nu mă privea”, oftă acesta.

Gusti nu voia să se îndepărteze de apărătorul său, presimțind că nu-i va fi moale dacă dă din nou ochii singur cu cei patru bătauși.

— N-avea teamă! N-or să mai îndrăznească să-ți facă nimic.

Îi privi hainele ferfenițite și murdare.

— Unde stai?

— Într-o casă părăsită. Toți stăm prin case părăsite.

— Părinții tăi?

— Îs orfan. Toți suntem orfani.

— Ia de-aici ca să-ți cumperi ceva de mâncare. Bani ăștia îți ajung și pentru niște haine mai ca lumea. Când ai nevoie de ceva, sau dacă se mai leagă vreunul de tine, caută-mă la Hotel Traian. Sebastian Dron e numele meu.

Îi veni o idee.

— Dacă se-ntâmplă ceva prin oraș vino și-mi spune. O să te răsplătesc dacă-mi aduci informații interesante.

Băiatul ascunse ce primise într-un buzunar al pantalonilor săi zdrențuiți.

Se uită îndelung după el – nu-l urmărea nimeni.

Era cuprins de amărăciune. „Ce-am rezolvat cu asta? I-am asigurat mâncarea pentru câteva zile. După aia o să cerșească din nou. Dar cum va trece iarna printre ruinele alea unde își are adăpostul? Va mai rezista încă un an?”

Încercă să-și șteargă din memorie obrajii cu pistrui ai puștiului și ochii lui mari.

Noaptea, înainte de a adormi, își aduse aminte de primul caz pe care îl rezolvase.

Și atunci pornise de la zero.

Primise o vacanță de o lună de zile.

Cunoștea deja multe dintre marile orașe, așa că se hotărâse să viziteze și câteva orășele.

Mai multă liniște, mai multă tihnă. Exact ce-i trebuia după lunile de instrucție dură.

Așa nimerise și în Lamballe, în nord-vestul Franței. Străzi cu case de cel mult două etaje, oameni puțini și dornici de pace, cu tabieturi provinciale.

Tocmai își terminase prânzul – la restaurantul hotelului L'Hirondelle se serveau preparate de pește minunate – și se bea un roze răcoritor, când de masa lui se apropiase o femeie trecută de prima tinerețe.

— Domnul Sebastian Dron?

— În carne și oase.

Purta un *deux-pièces* elegant, dintr-o stofă subțire, potrivit pentru arșița de-afară. Avea un chip drăgălaș, care însă exprima tristețe și îngrijorare.

Nu-i plăceau deloc chipurile drăgălașe care exprimă tristețe și îngrijorare.

— Luați loc, vă rog!

Se așeză privind cu atenție în jur.

— Un pahar de vin? O cafea?

Îl refuzase cu un gest molatec al mâinii.

— De unde îmi știți numele?

— De la recepție.

— A, da? Și ce-ați dori de la mine?

Femeia însă îi întinsese un petec de hârtie. Pe el era scris cu litere de tipar: O SĂ MORI CA ȘI STRĂMOAȘA TA!

— Iată ce-am primit.

O privise mai atent. Oare avea de-a face cu o nebună?

— Și cine era strămoașa dumneavoastră?

Nu-i răspunse imediat, de parcă s-ar fi jenat.

— Prințesa de Lamballe. Cea căreia i-au tăiat capul pe stradă în timpul Terorii. Confidenta Mariei Antoaneta. Eu sunt o urmașă a ei, Jeanne Lamballe. Și sora mea, Camille a primit o astfel de scrisoare de amenințare. A fost găsită masacrată la marginea orașului, pe stâncile de pe țarm.

L-au trecut fiori. Citise despre cutremurătorul caz. Dar ce putea el să facă? De ce-l abordase?

— Poliția anchetează?

Jeanne Lamballe pufni cu dispreț.

— Poliția! Ce să facă poliția într-un orașel ca ăsta? Polițiștii de-aici de-abia își găsesc dimineața nădragii, ca să se îmbrace. Cum or să găsească ăștia un ucigaș? Un asasin atât de sigur pe el încât are îndrăzneala să-și anunțe intențiile?

Sebastian nu știa ce să spună. Povestea era încurcată.

— Dar ce vreți de la mine?

— Purtați o uniformă – de militar? De polițist? Nu cunosc uniforme. Mai sunteți și străin de locurile astea, prin urmare de încredere, n-o să mușamalizați cazul. Vă implor să-l aflați pe ucigașul sorei mele și să-mi oferiți și protecție! Viața mea e în joc, atârnă de un fir de păr!

Își zisese în gând: „Îmi ceri doar atât?”

Se blestemase că se îmbrăcase în uniformă – conform uzanțelor militare dimineață trebuise să meargă la garnizoana din oraș ca să-și anunțe prezența și să-i fie semnate documentele de călătorie.

Ce să facă? Îi era milă de biata femeie. Amenințarea care plutea deasupra capului ei era reală. Nu putea s-o expedieze ca pe o necunoscută care i-ar fi cerut s-o însoțească la o nuntă, pentru că partenerul ei a căzut la pat și nu se cădea să se ducă singură.

— Unde locuiți?

— În hotelul ăsta. La camera 11.

— Vă sfătuiesc să nu plecați nicăieri.

Se dusesse în camera lui și se schimbase în haine civile.

Primul drum îl făcu la bibliotecă. Nu era prea bine garnisită, dar descoperi multe lucruri despre Prințesa de Lamballe.

Maria Luisa Teresa de Savoia se născuse în 1749. Avusese parte de o educație rigidă. La 16 ani fusese căsătorită cu Louis Alexandre de Bourbon, Prinț de Lamballe, posesor al unei averi uriașe, una dintre cele mai mari din Europa. La 19 ani rămăsese văduvă – soțul ei, un curtezan notoriu, murise de o boală venerică.

Printr-o împrejurare favorabilă ajunsese la Curte ca Domnișoară de onoare. Fire plăcută, devenise confidenta Reginei Maria Antoaneta, ocupând funcția de superintendent la Tuileries.

A stat lângă regină în ceasurile de cumpănă de după izbucnirea Revoluției franceze. A refuzat să depună jurământul împotriva monarhiei. În ziua de 3 septembrie 1792 a fost data pe mâna mulțimii care vâna aristocrații aventurați pe străzi și nu se declarau dușmani ai regalității. A fost dezbrăcată de hainele ei scumpe în hohotele de râs ale gloatei, a fost violată, bătută, i s-au tăiat sânii și, în cele din urmă capul. I l-au înfipt într-un par și au defilat cu el pe străzi. Se spune că au trecut așa și pe sub ferestrele casei unde era închisă Maria Antoaneta. I-au scos și inima din piept și au arătat-o

străpunsă de o țepușă. Teroarea iacobină în toată splendoarea ei și-a arătat atunci încă o dată puterea. A mai făcut o victimă, scăpând de o faptură teribil de periculoasă.

Sebastian descoperise și câteva tablouri care o înfățișau. Cel mai reușit i se păruse cel pictat de Antoine-François Callet. Pictorul o surprinsese într-un moment de împăcare cu sine însăși și cu lumea, zâmbind cuceritor, fără niciun presentiment al nenorocirilor care se vor abate asupra ei. În poală ținea un șirag de trandafiri, pe cap purta o pălărie sofisticată, încununată și ea cu trandafiri.

După ce contemplase încântătorul chip, Sebastian dăduse peste reproducerea unei stampe anonime de la sfârșitul secolului al XVIII-lea care înfățișa supliciul îndurat de prințesă pe străzile Parisului în prag de nebunie. Îl cuprinsese un val de mânie văzându-i pe meșterii, croitorii, peruchierii, cizmarii și calfele lor hlizindu-se la vederea trupului decapitat, pe gospodinele fericite de spectacolul care li se oferea, pe vagabonzii zdrențăroși gata să lovească din toate puterile cu piciorul capul rostogolit pe pavaj. O gloată de barbari însetată de sânge, urlând dementă bucuria de a fi dărâmat o orânduire care îi împila, având credința nătângă că moartea aristocraților îi va elibera și le va aduce bunăstarea și mântuirea.

Cine o amenința pe Jeanne Lamballe? Cine îi omorâse sora într-un asemenea atac dement?

Mai existau oare sclerați care doreau pieirea chiar și a urmașilor unor familii de nobili? Până acolo mergea ura lor?

Explicația trebuia să fie mai simplă.

N-avea niciun rost să meargă la poliție. De ce să stea de vorbă cu el? Ce-l legitima să ceară informații? N-avea nicio împuternicire din partea cuiva.

Studiase cu atenție biletul primit de Jeanne. Nu-i oferise niciun indiciu. Nu de la el trebuia să pornească.

Trebuia să mai stea de vorbă cu tânăra domnișoară, s-o descoase, să afle mai multe amănunte. Dar tocmai când ajunsese în fața hotelului văzuse plecând în trombă o trăsură de la spital.

O presimțire neagră îl cuprinsese și se repezise val-vârtej la recepție, dând la o parte mulțimea care se strânsese curioasă, așa cum se întâmplă atunci când are loc un eveniment nenorocit.

— Ce s-a întâmplat?

Funcționarul părea pierdut cu firea. De-abia reușise să îngaime:

— Domnișoara de la 11 a fost omorâtă.

Luase o birjă și se repezise la spital. Acolo o infirmieră îi oferise cu amabilitate lămuriri aflând că e fratele victimei. Nu, domnișoara nu fusese omorâtă. Doar rănită. Nu, nu fusese împușcată. Fusese înjunghiată. Nu, nu fusese atins niciun organ vital. Da, după ce ajunsese la spital intrase imediat în operație. Da, erau șanse să scape. Mai târziu avea să-i ofere și alte amănunte. Acum însă ar fi bine să nu mai stea în calea celor care nu-și mai văd capul de treburi.

Timp de trei zile bântuise fără țință prin Lamballe. De vacanța lui se alesese praful.

De-abia în a treia zi i se permisesese să stea de vorbă cu Jeanne.

Arăta slăbită pe patul cu cearșaf de un alb imaculat, vorbea în șoaptă, dar părea mai puțin înfricoșată ca la prima întâlnire – să fi fost efectul calmantelor? Sau se resemnase cu gândul că n-are scăpare?

— Ce s-a întâmplat?

Femeia își potrivea mai bine perna de care se sprijinea.

— După ce ne-am despărțit m-am dus la mine în cameră. Citeam ceva când mi s-a părut că aud un zgomot. Am ridicat ochii din carte și am ascultat. Fiindcă zgomotul nu s-a repetat, m-am cufundat din nou în lectură. Și deodată m-am pomenit că năvălește un bărbat în cameră, cu un cuțit în mână. Fața îi era acoperită cu o basma până la ochi. S-a repezit la mine – i-am blocat cuțitul cu cartea. A dat să mă-nșface de păr, dar l-am pocnit cu un sfeșnic în cap. L-am amețit. I-am smuls și basmaua. Am apucat să ies pe coridor și am început să țip. De prin camere a început să iasă lumea. El a început să înjure și a luat-o la fugă. Trecând pe lângă mine mi-a vârât cuțitul în coaste. Am leșinat și m-am trezit la spital. Asta-i tot.

— I-ați văzut chipul?

— N-am să-l uit niciodată.

— Cu ce era îmbrăcat?

— În niște pantaloni de piele și o cămașă cadrilată.

— Nu l-a remarcat nimeni de la recepție când a urcat.

— Cred c-a venit pe acoperiș.

A cântărit-o din ochi.

— Sunt niște pictori în oraș. V-ați putea întâlni cu unul dintre ei ca să-i facă agresorului un portret după descrierea dumneavoastră? M-ar ajuta foarte mult în anchetă să știu cu cine am de-a face.

— Cum să nu!

— Îl aduc mâine dimineață. Până atunci, odihniți-vă.

Patru ore i-a luat pictorului realizarea desenului. Era un venerabil de modă veche, un tipicar atent la detalii, punea întrebări, ștergea, revenea, dar la sfârșit Jeanne a exclamat entuziasmată: „E leit el!”

Agresorul avea ochi mici și apropiați, o frunte îngustă și fălci proeminente, nasul borcănat. Fizionomia lui i-ar fi dat dreptate lui Lombroso – ucigașii pot fi recunoscuți după chip.

Ce urma să facă în continuare?

În primul rând, în complicitate cu medicii spitalului, a răspândit vestea că fata n-a scăpat în urma operației.

A presupus că individul nu plecase din oraș, dorind să-și finalizeze atacul. Asta în varianta că venea de prin alte părți. Dacă însă un localnic o înjunghiasse pe Jeanne și afla că femeia murise, lăsa cu siguranță garda jos – nimeni nu mai putea să-l recunoască și să-l arate ca făptaș.

Lamballe era un oraș mic. A început să bântuie pe străzi, să intre prin localuri, doar-doar îl va zări din întâmplare.

N-a arătat nimănui desenul – nu voia să agite apele.

Răbdarea i-a fost răsplătită – într-o seară a intrat într-o tavernă și l-a întâlnit în compania unor tovarăși de-ai lui.

Stăteau la o masă și beau vin direct din sticle. Povesteau luându-și unul altuia vorba din gură și râdeau grosolan.

Erau din categoria celor care o mutilaseră pe Prințesa Lamballe. Ți-i puteai închipui lovindu-i capul însângerat cu picioarele și urlând ca smintiții: „Libertate! Egalitate! Fraternitate!”

Atacatorul doamnei Jeanne Lamballe a plecat clătinându-se. S-a furișat în urma lui și a aflat unde stătea – într-o căsuță prăpădită de la marginea orașului.

Timp de câteva zile nu l-a scăpat din ochi. Oriunde se ducea îl urma ca o umbră.

Până într-o seară când a luat-o într-o direcție la care nu se aștepta.

Castelul din Lamballe e pe o colină împădurită. Are două turnuri mari, rotunde, cu ferestruici prin care odinioară se trăgea cu muschetele asupra dușmanilor. Nu putea adăposti multă lume în caz de primejdie. Se dovedise o fortificație vulnerabilă în mai multe rânduri.

Proprietarul era cel mai bogat om din partea aceea de lume.

Tocmai la poarta masivă a acestui castel a bătut cel care o agresase pe Jeanne. A bătut și i s-a dat drumul.

A stat vreo jumătate de oră.

Ce legătură putea fi între un asasin și un membru de vază al societății?

A doua zi s-a repezit la spital.

— Jeanne! Îl cunoașteți pe Jean Cavalier?

— Dacă îl cunosc? E dușmanul meu de moarte.

— De ce?

— Strămoșii lui, care erau niște sărăntoci cu gura mare, niște revoluționari dornici de căpătuială, au pus mâna pe averea Lamballe. Au urmat procese, s-au pronunțat sentințe, când în favoarea unei părți, când în favoarea celeilalte. Nici în ziua de azi nu e stins litigiul. Dar de ce mă întrebați?

— De ce nu mi-ați spus până acum?

— Ce legătură are cu asasinarea sorei mele, cu agresiunea împotriva mea?

I-a povestit despre întâlnirea de la miezul nopții.

— Ciudat! Foarte ciudat!

— Nu-i ciudat nimic. Mai sunt urmași ai familiei Lamballe?

— Eu am rămas ultima.

— Ăsta-i planul: să vă elimine pe toți, astfel încât familia Cavalier să-și însușească totul fără a mai fi târâtă prin tribunale. Un plan diabolic. Dar nu v-am întrebat cum vă simțiți.

— Cu mult mai bine.

— Aveți grijă de dumneavoastră.

A cercetat colecțiile ziarelor. Într-adevăr, între cele două familii se desfășura un război pe viață și pe moarte de aproape o sută de ani. Ambele aveau și partizani, și contestatari.

Seara, funcționarul de la recepție era numai zâmbet.

— Domnișoara Camille a scăpat.

— Cum? Ce?

— Moartea ei a fost doar un zvon.

Cineva nu-și ținuse gura.

S-a repezit la spital.

— V-ați întors așa de repede? S-a întâmplat ceva?

A pus-o la curent cu mersul lucrurilor. A părut resemnată.

— Ei, asta e...

— Nu vă dați bătută. Nu uitați ce strămoasă neînfricătați avut. Nu și-a trădat regina, deși dacă abjura scăpa cu viață.

A îmbrăcat un halat de doctor și s-a postat la o oarecare distanță de rezerva ei.

S-a întâmplat așa cum a bănuț. În a doua noapte a apărut. Trebuia să-și execute misiunea.

S-a furișat în spatele lui și i-a apucat brațul în care ținea ridicat cuțitul, gata s-o înjunghie pe Camille care dormea.

După o încăierare scurtă i-a tăiat răsuflarea lovindu-l în plexul solar. L-a imobilizat cu ajutorul Camillei care între timp se trezise. I-a legat brațele și picioarele cu cordoanele unor halate.

Spumega de furie.

Zarva a alertat personalul medical.

— Chemați poliția! Avem un ucigaș printre noi!

L-au dus în arest. Acolo a mărturisit totul – e mai bine să nu știi ce se întâmplă în beciurile poliției în timpul interogatoriilor.

Monstrul a fost condamnat la moarte. Dar Jean Cavalier nu a putut fi implicat pe baza mărturiei unui asasin.

Însă a pierdut procesul cu Jeanne Lamballe, ultima descendentă a unei Prințese care fusese batjocorită pe străzile Parisului în timpul Marii Terori.

...La câteva luni de la întâmplare a primit o scrisoare de la bancherul lui. Acesta îl informa în stilul precis al celor cu profesia sa că domnișoara Jeanne Lamballe instituise o rentă anuală pe numele lui.

Întunecatul secret (5)

Îl citise pe Lombroso și nu pricepea de ce se bucura de atâta popularitate.

Îl socotea un mărginit, un șarlatan.

În lucrarea sa «Omul criminal» el lega acțiunile criminalilor de înfățișarea lor. Asimetria feței, dimensiunile excesive ale fălcilor și ale pomeților, nasul strâmb, urechile de dimensiuni neobișnuite, lungimea excesivă a brațelor indicau, fără putință de tăgadă, în opinia lui, indivizi cu tendințe ucigașe.

Se uita în oglindă cu încântare. Vedea un chip plăcut, frumos modelat, un nas bine proporționat, urechi de o mărime potrivită, brațe de o lungime deloc ieșită din comun.

Nimeni nu i-ar fi atribuit înclinații ucigașe.

Domnul Lombroso ar fi trebuit să găsească o altă modalitate de a-și câștiga pâinea, nu mințind lumea.

Bolnav? El bolnav? Haida-de!

Nu era întreg la minte? Ce prostie!

Cum i-ar mai putea spune Lombroso și alți farsori ca el care studiau ființa umană și se lăudau că o înțeleg în cele mai mici detalii?

Smintit, Țicnit, nebun, dement, descreierat...

Țăcănit...

Dereglat la cap...

Sărit de pe fix...

Scrântit...

Sonat...

Dezechilibrat mintal...

Și în multe alte feluri.

Minciuni. Numai minciuni.

Dacă l-ar controla cineva cu adevărat priceput n-ar descoperi la el nimic deranjat.

Dimpotrivă, s-ar uimi de capacitatea lui de a absorbi cunoștințe noi, de a le pune în aplicare cu fermitate și inteligență, de a-și croi destinul potrivit unor planuri atent chibzuite.

Un nebun n-ar fi în stare de atâta coerență în acțiuni.

Însuși faptul că nimeni nu-l bănuiește este un semn al înzestrării sale superioare. Un scrântit s-ar da de gol imediat. El însă se mișcă netulburat printre oameni și-și vede de drumul la capătul căruia îl aștepta Gloria.

Chiar nu mai știa încotro să se îndrepte.

Se plimba fără țință pe una dintre ulițele podite cu scânduri groase, când întâlnește o casă cu o firmă la poartă care îl umple de uimire: DETECTIV PARTICULAR.

Prima firmă pe care o vedea.

Intrigat, intră în curte și pătrunse în casa păraginită. În antreu zări două uși care abia se mai țineau în balamale. Una dintre ele se deschise brusc și o femeie în capot, cu părul în dezordine, țâșni pe ea mânioasă. Odată cu ea năvăliră și aburii de la o mâncare pusă pe foc.

— Dacă-l cauți pe ăla care umblă toată ziua creanga, bate la ușa ailaltă! Nu mă mai deranjați pe mine!

Dispăru atât de repede încât Sebastian nu apucă să-i propună să-i împrumute briciul ca să-și radă mustața.

Ciocăni la ușa care i se indicase. Nu-i răspunse nimeni. Mai ciocăni de câteva ori, cu același rezultat.

Oare detectivul, ca și Raul Popescu, exersa cu vreo angajată cum se puteau transmite cunoștințele prin metoda *bouche à bouche*?

Apăsă pe clanță și intră într-o încăpere cu pereții coșcoviți. Podeaua nu mai fusese măturată de multă vreme, geamul singurei ferestre era pătat de multe generații de muște extrem de productive. Un birou cu vopseaua dusă, un scaun șubred, un fotoliu cu arcurile mult lăsate.

În fotoliu dormea un flăcău cam de vârsta lui. Bucălat, cu părul blond cârlionțat. Lângă el, pe un covoraș zdrențuit, era răsturnată o sticlă de vin goală. Ultimele picături îl pătasera și mai mult.

Tuși ca să-și facă simțită prezența. Insul deschise ochii alene și-i aruncă o privire indiferentă. Nu se osteni să-și dea jos picioarele cocoțate pe un taburet. Era probabil foarte mândru de ghetele lui, care nu mai fuseseră de multă vreme curățate, și le prezenta în toată splendoarea lor.

— Da?

— Aici lucrează un detectiv particular?

— Eu ce crezi că fac?

— Dormi.

De-abia acum se învrednici să se ridice. Se uită cu jale la sticla de pe jos.

— Scuză-mă, am avut o noapte grea. Dar până la urmă am pus mâna pe el.

— Da?

— Să nu crezi c-a fost ușor.

— Îmi închipui.

— Am dus o adevărată bătălie cu el.

— Bravo!

— De aia am sărbătorit de unul singur victoria. N-a fost ușor să pun mâna pe el.

Dron îl privi în tăcere.

— Afurisitul se ascunsese în niște tufișuri. Dar l-am dibuit.

— Despre cine e vorba? Despre un hoț? Despre un ucigaș?

În glasul lui se ghicea admirație. „Ia te uită ce tare e flăcăul ăsta! Nici nu l-ai crede în stare de așa ceva!”

Celălalt începu să râdă.

— Ei, poate o să vină și ziua aia... Dar, până atunci, alerg cu limba scoasă după câinii pe care îi pierd madamele când cască gura la vitrine.

Dron reveni cu picioarele pe pământ.

— Și ai succes?

— De cele mai multe ori, da. În noaptea asta, de pildă, am pus mâna pe derbedeu. O fiară – mi-a sfâșiat haina.

De-abia acum îi observă Sebastian mâneca ruptă.

— O s-o trec pe nota de plată.

„Noroc că de-a lungul mileniilor dimensiunile dinților animalelor s-au micșorat”, își spuse Sebastian. „Altfel detectivul ar fi rămas fără braț”.

— Alte cazuri nu mai ai?

În obrazii flăcăului apărură pete roșii.

— Soți geloși mă angajează să le urmăresc nevestele necredincioase.

Absolventul de Saint-Cyr strâmbă din nas – nici dacă s-ar afla la mare ananghie n-ar accepta o astfel de anchetă.

— Și ești căutat deseori pentru așa ceva?

Detectivul oftă cu obidă.

— Nu prea. În ziua de azi bărbaților nu le mai pasă dacă li se pun coarne. Au mai multă liniște dacă închid ochii.

Ușa se dădu brusc de perete și femeia cu mustață apăru în prag, aprigă și pusă pe harță.

— Nu mai vorbești așa tare! Mă deranjați!

Dispăru trântind ușa.

— Ce-i cu ea?

— E cam sărită de pe fix. Dar nu-mi cere chirie prea mare.

— De ce nu-ți pui o firmă și pe ușă, ca să n-o mai sâcăie clienții care te caută?

— Nu mă lasă. Și după aia tot ea zbiară.

— Dar un caz mai acătării n-ai rezolvat?

— Ba da... Adică nu... Dar am asistat la o anchetă care m-a lăsat cu gura căscată.

— Zău?

— Da.

— Pot să povestesc?

— De ce nu?

Sebastian chiar era curios să afle cum se desfășura o anchetă prin părțile astea.

Înainte de a începe detectivul își dresă glasul și adoptă o poză solemnă.

— Era într-o vară care părea să nu se mai sfârșească. De când răsărea și până la apus, soarele pârjolea totul. De nicăieri nu venea nici măcar o boare de vânt. Niciun strop de ploaie. Multe fântâni secaseră, râurile le puteai trece cu piciorul. Din cauza arșiței, în păduri izbucneau incendii.

— Lasă poezia! Treci la fapte!

Detectivul înghiți în sec.

— Eram cu un mare anchetator. Îi ziceam Șeful. Bombănea „Să-l aud la iarnă pe vreunul că se plânge de frig!”. Își ștergea de zor transpirația de pe frunte cu o batistă cât un cearșaf. „O să aibă de-a face cu mine.”

— N-ai de gând să lași înfloriturile de stil?

Nu era chip să-l determine pe celălalt să adopte un ritm mai vioi.

— Trecuse încă o zi cu o zăpușeală cumplită și înserarea care se apropia nu prevestea răcoarea mult așteptată. Ne aflam pe un deal, într-o pădurice de stejar unde mirosea a încins și a putred. După mai multe zile de anchetă, strâns cu ușa, ucigașul își recunoscuse fapta și, în cele din urmă, ne indicase locul unde îngropase cadavrul. Un caz banal, rezolvat fără mari bătăi de cap – uneori mai ai și bafta asta. Era singura consolare pentru

trambalatul prin vipia aia. Asistasem la dezgroparea victimei – doi țărani din satul apropiat se oferiseră să ne ajute – și ne pregăteam să ne strângem catrafusele și să ne luăm tălpășița.

Sebastian începuse să se plictisească.

— Până aici nimic palpitant.

— Răbdare. De-abia acum începe ce-i mai interesant.

— Hai, că mai am și alte treburi.

Detectivul particular continuă să povestească având aceeași mină gravă.

— Unul dintre săteni mai zăbovea în groapa de unde fusese scos tânărul ucis – o scenă greu de suportat de către cei cu inima slabă. Eu și Șeful ne pregăteam să ne îndreptăm spre birja care ne adusese până acolo.

De pe marginea gropii, celălalt sătean își zorea tovarășul de trudă.

— Hai, Toadere, că ne-apucă noaptea. Acu' ți-ai găsit să scurmi pământul?

Toader continua să sape de parcă nu l-ar fi auzit. A fost rândul meu să intervin cu nerăbdare în glas.

— Hai, bre, lasă cazmaua că te uităm aici și te mănâncă lupii!

Nici de data asta omul n-a părut interesat de faptul că atâția inși așteaptă puși pe jar.

M-am apropiat din nou de groapă. De-abia atunci Toader s-a oprit din lucru. Și-a ridicat privirea spre mine și mi-a zis cu vocea înceată.

— Aici a mai fost îngropat cineva.

Șeful l-a auzit și imediat s-a înființat și el.

— Ce bâigui acolo?

— Am dat de niște schelete.

A ieșit din groapă ca să-mi facă loc să cobor eu.

— E o femeie, a murmurat Șeful care, stând pe vine, se uita în jos, la picioarele mele. Iar alături e un bărbat.

Îmbrăcămintea era însă putrezită. Așa ceva se purta cam pe la începutul secolului.

Unul dintre săteni îmi ghici nedumerirea.

— Om fi dat peste vreun cimitir.

— Mda, i-a răspuns Șeful cu îndoială, și a început să cerceteze oasele peste care dădusem întâmplător.

— De ce-or fi îngropați aici, în inima pădurii?

De data asta vorbise Toader.

Nici pe el nu l-a luat în seamă. Era ceva care vădit îl intriga. Dar de-abia după ce a fost sigur a vorbit, lăsându-ne pe toți cu gura căscată.

— Înșii ăștia n-au murit de moarte bună.

Unul dintre noi n-a scăpat prilejul să trântască o glumă.

— Parcă e vreo moarte bună! Dar după ce v-ați dat seama?

— Cineva le-a tăiat capul. Uită-te la vertebrele gâtului – sunt sfărâmate.

— Așa e, m-am minunat după ce am aruncat și eu o privire. Asta-i culmea: anchetăm o crimă și dăm peste alta. Numai că pe asta nu mai avem nicio șansă s-o rezolvăm; s-a petrecut cu mult timp în urmă.

Șeful s-a uitat liniștit la noi.

— Îți spun eu când s-a întâmplat: acum vreo șaptezeci de ani.

M-am holbat la el.

— De unde știți?

— Întreabă-l pe Toader. Ia zi-i și puștiului ce legendă circulă prin locurile astea!

Toader avea până în 30 de ani. Fața îi era suptă, iar părul îi încărunțise mai devreme decât ar fi fost de așteptat.

— Ce să zic? Unii spun că pe dealurile astea apare din când în când un strigoi. Răsare pe neașteptate în calea drumeților și-i bagă în sperieți. Dar nu-i un strigoi așa cum îl știm din bătrâni. Asta n-are cap.

Era clar că omul avea chef de vorbă.

— Acum mulți ani un boier a pus ochii pe fata unui țăran de pe pământurile lui. Dar fata l-a respins. Era în vorbă cu feciorul cel mai arătos din împrejurimi și voia să facă nuntă cu el. Dar nunta n-a mai avut loc.

— De ce?, am întrebat eu pus pe jar.

— Chiar în noaptea nunții mirii au dispărut. S-a zis că au fugit în lume, ca să se pună la adăpost de mânia acelui boier și s-au aciuat pe altundeva. I-au așteptat, i-au bocit, i-au căutat. Totul în zadar. Părinții nu i-au mai văzut niciodată. De fapt, ei n-au apucat să fugă în lume ca să-și piardă urmele. Au fost uciși din porunca boierului. Uită-te la falangele degetului inelar al fetei – poartă un inel deosebit de prețios, cu monogramă. Boierul voia să i-l dăruiască dacă i-ar fi îndeplinit voia. După ce a ucis-o, i

l-a pus în deget. A vrut ca măcar așa să fie a lui. Inelul cu monogramă îi aparținea. Asta e proba vinovăției lui.

— Din păcate, pe criminal n-avem cum să-l pedepsim.

Am pornit-o spre birjă. Trebuie să recunosc, tot drumul m-am uitat cu grijă în jur. N-aveam niciun chef să întâlnim o fantomă fără cap. Nu-i așa că a fost un caz bizar?

— Într-adevăr. Dacă nu cumva e doar o legendă. Dacă nu cumva ai născocit-o chiar tu, ca să-ți dai importanță.

Detectivul începuse să se dezmeticească. Se uită cu mai multă atenție la Dron și se lovi cu palma peste frunte.

— Ei... dar stați... nu cumva sunteți trimisul special de la București?

Dintr-odată încetase să-l mai tutuiască.

— Ba da.

— O, ce onoare pe capul meu! Să stau de vorbă cu un profesionist! Poate într-o zi o să-mi povestiți cum acționați.

— Poate.

— Am auzit de Agenția Pinkerton din America. Sunt tari. Foarte tari. Așa aș vrea să ajungă și agenția mea.

Deveni visător. Dar imediat își reveni.

— Vă rog... luați loc.

Îi arătă fotoliul. Sebastian se uită cu neîncredere la antica piesă de mobilier.

— Mulțumesc, nu mai stau mult.

— Nu beți un vin cu mine? Mai am o sticlă.

— Nu vă deranjați. Dar cine e șeful de care mi-ai vorbit?

— O, a fost grozav... A rezolvat zeci de cazuri... Domnul Fabian Antonescu.

— Nu l-am întâlnit la Prefectura de poliție.

— Nici n-aveați cum. S-a pensionat. Sunt bucuros că am apucat să-i fiu în preajmă în câteva ocazii. N-ați regreta dacă ați vorbi cu el.

Îi venise o idee.

— Domnule... cum vă cheamă?

— Angelo Serafim.

„Asta da nume potrivit pentru un detectiv”, își spuse în sine sa. „«Agenția Serafim» are toate șansele s-ajungă vestită și peste hotare.”

— Ați fi dispus să-mi dați o mână de ajutor?

Tinerelul tocmai luase o sticlă dintr-un ungher. Lichidul avea o culoare incertă. Scoase dopul și trase o dușcă. Auzind cele spuse de trimisul special se înecă și începu să tușească.

— O, ar fi grozav... Mai încape vorbă? Ce trebuie să fac? Tarifele mele nu sunt de speriat.

Sebastian se blestemă imediat pentru că-i solicitase ajutorul. Probabil că individul era rareori treaz și, în mod cert, n-avea nici experiență.

Se hotărî totuși să încerce marea cu degetul.

— Uite despre ce e vorba...

— Sunt numai urechi.

„Să știi că ai dreptate”, își zise Dron observându-i de-abia acum urechile mai mari decât s-ar fi potrivit pe craniul flăcăului și pe care acesta încerca să și le acopere sub părul crescut în neorânduială.

— În ultima vreme s-au vândut în Iași multe case, terenuri... M-ar interesa să aflu cine le-a cumpărat.

— O, asta-i simplu. Înscrisurile sunt în arhiva Primăriei. Am o cunoștință acolo. Într-o zi, două am situația exactă.

— Uite un avans pentru munca ta.

— O, mulțumesc... Și chiar nu beți un vin cu mine? Trebuie să am un pahar pe undeva...

— Altădată.

Ieși cu maximum de viteză ca să nu mai dea nas în nas cu zgripturoaica. Deja își spunea că dăduse cu banii de-azvârlitelea de la prima oră.

Mai trecuse de multe ori pe lângă zidul acesta.

Era singura porțiune rămasă întreagă dintr-o bisericuță care se prăbușise în 1880, când fusese un cutremur grozav, după cum îi spusese Ivan. Chiar de 25 Decembrie.

Nu fuseseră victime, dar multe case fuseseră avariate sau transformate în ruine.

Pe tencuiala lui copiii scriau cu cărbune, cu vopsele, tot felul de mășcări, sau desenau figuri de oameni, de animale și păsări.

Rareori se uita la ele – porcăriile scrise îl îngrețșau, iar desenele nu dovedeau pic de talent artistic.

Dar ochiul acela imens pe care îl văzuse de prima dată îl obseda.

Îl intriga și propoziția care n-avea nimic de-a face cu prostiile care o înconjurau.

RADA CÂNTĂ CA EROS

De-abia acum observă chenarul care o încadra, ca s-o pună și mai mult în valoare, ca rama un tablou.

Cine era Rada? Și de când Eros cânta?

Atenția îi fu atrasă de altceva.

Un ins se cățara pe zid. Fără scară, fără niciun alt ajutor. Se folosea cu îndemânare doar de asperități, de crăpături.

Voia să șteargă mizeriile etalate în văzul public?

N-apucă să-și răspundă. Văzu în fața lui o fată care abia pășea. Se clătina când într-o parte, când în alta. Se ținea de garduri sau de pereții caselor. Uneori se poticnea, gata-gata să cadă.

Îi era rău? Era beată? O bătuse careva?

Când o văzu că vrea să traverseze se repezi la ea și o apucă de umeri – tocmai auzise venind o birjă.

— Ce faci? Vrei să te nenorocești?

O întoarse cu fața spre el. Plângea. N-avea mai mult de douăzeci de ani. Un chip drăguț, palid, încadrat de un păr cânepiu, cârlionțat. Dacă ar fi încăput pe mâna unei specialiste dintr-un salon de înfrumusețare, ar fi arătat cu siguranță bine.

De-abia atunci își dădu seama că era oarbă.

Fata i se lăsă moale în brațe.

— Salvați-mă, domnule!

— Cum de umbli singură prin oraș?

— Vai de mine și de mine! Putem sta jos undeva?

Am amețit.

Intrară într-un părculeț din apropiere și se așezară pe o bancă.

— Cum te cheamă?

— Sofia.

— Eu sunt Sebastian. Unde stai? Hai să te conduc la tine acasă. Ai tăi or fi îngrijorați.

— Nici nu știu dacă mai am casă. Nici nu știu dacă ai mei mai trăiesc.

— Ce spui?

Începu să bocească și mai amarnic.

— În ce an suntem?

O privi cu mai multă atenție. Oare avea de-a face cu o nebună? Încă o ființă cu mințile rătăcite îi ieșea în cale?

— Spuneți-mi, domnule, în ce an suntem?

Nu știa cum să reacționeze. S-o dea pe glumă? S-o ia în serios?

— Am fost răpită în 1881.

Era clar, fata de lângă el nu era în toate mințile.

— Aveam paisprezece ani atunci. Stăteam pe o băncuță în fața casei noastre. Ascultam cum trece lumea. Recunoșteam după pași dacă erau bărbați, femei, copii... Până când...

Se opri din vorbit și începu să strige:

— E mort! A murit canalia aia!

Sebastian nu știa ce să facă. În jurul lor nu era nimeni. Cui să ceară ajutor?

O luă cu binișorul.

— Hai acasă! Unde stai?

— Pe Dealul Șorogari. Dar n-o să-i mai găsim pe-ai mei. Tocmai voiam să ne mutăm la Botoșani. Tata se trăgea de-acolo.

Trimisul special nu știa cum să iasă din încurcătură.

— Haidem atunci la poliție!

— Nu merg! Nu eu l-am omorât.

— Pe cine n-ai omorât, fată dragă?

— Pe cel care m-a răpit.

— Te rog, ai încredere în mine. La poliție rezolvăm totul.

Încerca s-o convingă vorbindu-i cu glasul lui cel mai blând.

— Dacă mergem acolo n-or să-mi facă nimic?

Deși rochia de pe ea părea nouă, mirosea a mucegai.

— Nici nu știu cine sunteți.

— Sunt un om care nu-ți vrea răul. Crede-mă!

Fata se întoarse spre el și începu să-i cerceteze fața mișcându-și degetele pe fruntea lui, pe nas, pe gură...

— Ce tânăr sunteți!

— Haide cu mine! N-o să pățești nimic. Ai cuvântul meu.

Se ridicară amândoi și o porniră încet, braț la braț. Celor care îi întâlneau le păreau a fi o pereche care tocmai s-a certat.

Comisarul Marcel Croitoru îl lăsă pe Sebastian să povestească fără să-l întrerupă.

Nu se întâlniseră până atunci – timp de câteva săptămâni comisarul se luptase în spital cu o boală căreia îi venise de hac de-abia de curând.

Din când în când își potrivea *pince-nez*-ul care avea tendința să-i cadă de pe nas.

Comisarul avea vreo cincizeci de ani. Un chip de om cumsecade. Te-ai fi așteptat ca în curtea casei să aibă o hulubărie.

Pe chipul său nu se putea citi nimic. Dar, așezat la birou, asculta cu cea mai mare atenție.

Trimisul special își sfârși relatarea. De-abia atunci comisarul i se adresă fetei:

— Cum te cheamă?

— Sofia Solonaru.

Reprezentantul ordinii publice tresări. Dacă s-ar fi aflat în mijlocul porumbeilor săi, aceștia și-ar fi luat zborul.

— Bănuiam.

Ieși de după birou și veni în fața lui Sebastian care, ca și fata, stătea pe un scaun, cu brațele încrucișate la piept.

— Domnule Dron, această domnișoară spune adevărul, a dispărut în urmă cu șase ani. Am căutat-o de-am înnebunit. Părinții ei s-au dat de ceasul morții încercând s-o găsească. Am umblat după ea prin pădure, am scotocit prin catacombe, crezând că s-a rătăcit pe-acolo... Am întrebat în dreapta și-n stânga – toți au dat din umeri, n-a văzut-o nimeni. Până la urmă ne-am zis că au sfâșiat-o lupii.

— Mai bine mă mâncau lupii.

— Unde ai fost, Sofia?

Fata începu să plângă din nou.

— M-a răpit din fața casei. M-a momit cu niște dulciuri. M-a dus în casa lui și din prima seară și-a făcut poftele cu mine. Un animal!

Pince-nez-ul comisarului căzu, rămânând atârnat de lăntișorul prins la o cheutoare a redingotei.

Și Sebastian se cutremură.

— Mi-a zis că n-am să fiu decât al lui, numai și numai al lui. Că are să mă păstreze toată viața doar pentru el.

— Te-a bătut?

— Și-a folosit forța doar ca să mă aibă, dar în șase ani nu mi-a dat nicio palmă. A avut grijă să-mi dea de

mâncare, mi-a cumpărat rochii și fuste noi, pe măsură ce creșteam... Îmi vorbea întotdeauna pe un ton potolit și-mi jura dragoste veșnică... Era nebun.

Comisarul se întoarse la locul lui.

— Și cine-i bărbatul ăsta?

— Nu știu.

Cei doi se uitară unul la altul.

— Cum așa?

— Nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Dar n-ai încercat să scapi, să strigi după ajutor?

— O, și încă de câte ori... Dat toți anii ăștia m-a ținut în pivnița casei. Degeaba am țiptat ore și ore în șir – n-avea cum să mă audă nimeni, fiindcă nu-l vizita nimeni, și glasul meu n-ajungea până-n stradă.

Din nou cei doi bărbați se uitară unul la altul. Deabia acum comisarul își puse *pince-nez*-ul din nou pe nas.

— Și cum ai scăpat?

Urmă din nou o repriză de plâns.

— Nu l-am omorât eu!

— Liniștește-te și spune ce s-a întâmplat.

Sebastian scoase o batistă și i-o puse în mâini. Fata începu imediat să-și șteargă lacrimile.

— Azi, ca de obicei, a ridicat capacul de la pivniță ca să-mi aducă de mâncare. A început să coboare scara îngânând așa cum făcea întotdeauna: „O mâncărică bună pentru soțioara mea!”. Eram pe lavița pe care dormeam și mă rugam ca nu cumva să-i vină din nou cheful să se culce cu mine.

Deodată am auzit cum trosnește o treaptă și cum bărbatul se prăvălește până jos. Nu s-a văitat, n-a gemut. A rămas nemișcat acolo unde a căzut. M-am apropiat de el și l-am zgâlțâit. N-a dat niciun semn de viață. Atunci mi-am spus că poate ăsta e norocul meu. Am urcat băjbâind scara – n-am găsit nicio treaptă ruptă. Când am ajuns sus am dibuit unde e ușa. Am ieșit în curte, am nimerit poarta și am deschis-o. Am mers o vreme ținându-mă de garduri, de ziduri, până l-am întâlnit pe domnul tânăr care m-a adus aici. O să mă închideți din nou? M-am saturat să stau închisă! Vreau la părinții mei! Mi-e dor de ei!

Comisarul avea vreo cincizeci de ani. Un chip de om cumsecade. Te-ai fi așteptat ca în curtea casei să aibă o hulubărie.

Acum arăta ca o fiară zădărnă în bârlogul ei.

— Ticălosul!

În păr îi apăruse cu vremea o meșă albă, care avea tendința să stea în sus. O netezi cu palma de câteva ori înainte de-a vorbi.

— Părinții tăi au plecat din oraș, însă o să le dăm de urmă. Doamne! Ce bucurie o să le facem! Dar mai întâi ar trebui să aflăm unde ai fost ținută sechestrată. Cum să procedăm?

Sebastian se gândise deja la asta.

— Sofia, spune-mi, te rog, ce zgomote auzeai stând în pivnița aia?

Fata rămase pe gânduri înainte de a răspunde.

— Cel mai des îl auzeam pe el cum se mișca prin încăperile de sus. Muta câte un scaun, scăpa câte vreun lucru pe jos...

— Altceva?

— Zgomot de căruțe... Un fierăstrău cu care se tăiau lemne... Copii care țipau... Cântec de cocoși...

Comisarul își îngropă fața în mâini.

— Cu informații de astea n-avem cum să găsim locul, domnule Dron!

Acesta însă nu se dădu bătut.

— Dar mirosuri? Ce mirosuri simțeai?

— Mirosuri de la mâncărurile pe care le gătea. Ciorbe, tocănițe... Vara aerul era parfumat – de la florile de tei, de la regina-noptii. Câteodată însă veneau mirosuri grele de la abator.

„Asta ar fi un indiciu – dar câte case nu sunt pe lângă abator?” – își zise trimisul special.

— El... el cum mirosea?

Sofia se strâmbă.

— A metale... Și parcă lucra lângă foc... Nu știu ce să spun.

Comisarul îl privea întrebător. De-abia după câteva clipe lui Sebastian îi veni o altă idee.

— Sofia! Rochia pe care o porți pare a fi destul de nouă.

— Am primit-o de curând.

Marcel Croitoru prinse ideea din zbor.

— Hai să dăm o raită prin prăvălii. Poate își aduce aminte vreun negustor cui a vândut rochia asta.

Avură noroc – după patru încercări un prăvăliaș le spuse cine fusese cumpărătorul. Gogu Ifrim, lucrător la un atelier de tinichigerie – „tare de treabă bărbat!”

Spre seară dădură de adresa la care locuia. Pe el îl găsiră în pivnița casei sale. Murise de un atac de cord – Sebastian nici nu mai avea nevoie de raportul autopsiei ca să fie sigur de asta.

Adormi cu greu în patul lui de la hotel. Se zbuciumă îndelung închipuindu-și prin ce chinuri trecuse Sofia în anii săi de captivitate. Cum își petrecuse timpul? La ce se gândise? Poți să înnebunești fără să faci nimic, zăcând zile și nopți pe o laviță. Câtă cruzime a avut ticălosul ăla de-a ținut-o sechestrată atâția ani?

Avusese, totuși, un singur noroc fiind oarbă: nu văzuse cum arăta răpitorul ei. Participând alături de el la un concurs de frumusețe, Quasimodo ar fi câștigat fără probleme.

Într-un târziu îl luă somnul, nu înainte de a-și spune c-a mai trecut o zi fără să se ocupe de misiunea sa.

Marcel Croitoru avusese delicatețea să nu-l întrebe nimic despre stadiul în care se aflau cercetările sale.

Dimineața sări din pat de cum făcu ochi.

Toată noaptea se zvârcolise, visând cuvintele acelea scrise pe zidul care încă nu se prăbușise.

RADA CÂNTĂ CA EROS

Ce naiba însemna asta?

Un amoretz își preamărea iubita care avea glasul ca al unei zeițe?

Sau era altceva?

Un mesaj ascuns?

La școală se familiarizase cu multe coduri secrete folosite de-a lungul secolelor pentru a comunica fără ca inamicii să prindă de veste.

De pildă, grecii rădeau un sclav pe cap și îi scriau pe scalp. După ce îi creștea părul la loc îl trimiteau la aliați care îl tundeau pentru a citi mesajul.

Dura cam mult un astfel de mijloc de a ține legătura cu cineva – s-au pierdut lupte pentru că podoaba capilară a mesagerului nu avea o viteză de creștere care să țină pasul cu mersul evenimentelor.

Cezar își încifra mesaje înlocuind fiecare literă dintr-un text cu cea de a treia care urma în ordine alfabetică („a” înlocuit cu „d”, „b” cu „e” etc.). Ca totul să fie și mai complicat, literele din textul latin erau

înlocuite cu litere grecești, conform unui tabel de corespondențe dinainte stabilit.

Nenorocoasa Regină Maria Stuart, catolica pretendentă la tronul Angliei, folosise și ea un cifru când a scris partizanilor săi și și-a transmis ordinele. Din păcate, un criptanalist priceput a spart codul și, pe baza scrisorilor ei compromițătoare, a fost condamnată la moarte.

Călăului i-au trebuit trei lovituri ca s-o decapiteze. Când în sfârșit a vrut să-i ridice capul ca să-l arate mulțimii, spre stupefacția lui a constatat că ține în mână o perucă însângерată.

Nu se știe dacă s-a mai apelat la serviciile gădelui respectiv.

RADA CÂNTĂ CA EROS, RADA CÂNTĂ CA EROS, RADA
CÂNTĂ CA EROS...

Toată dimineața își bătu capul să descifreze mesajul ascuns. Dar era oare vorba de o comunicare secretă?

Încercă mai multe combinații să vadă dacă nu descoperă un alt înțeles cuvintelor enigmatice. În zadar.

Tocmai când era gata să renunțe își dădu seama că nu încercase cea mai simplă manieră de a dezlega misterul: anagrama.

Înnegri alte coli de hârtie schimbând ordinea literelor din cuvinte.

Până la urmă avu succes.

Dar rezultatul nu-l bucură. Dimpotrivă. Îl îngrijoră.

Mesajul de pe zid îi era adresat lui.

DRON, CARĂ-TE ACASĂ!

Cine îl scrisese? De ce nu-l scrisese în clar? Oare cineva îi testa capacitatea de a dezlega mistere?

Sau ucigașul îi trimitea un avertisment?

În cazul ăsta, se dovedea mai redutabil decât crezuse. Nici anagramarea nu era la îndemâna oricui.

Stă pe o bancă în parc.

Privește la monumentul dedicat Războiului de Independență.

O copie în piatră nereușită a *Atacului de la Smârdan*.

Dar el se gândește la altceva.

Nu-i vede și nu-i aude nici măcar pe copiii care se joacă în jurul lui.

Ce-ar fi dacă... dacă și-ar înscena moartea?

L-ar putea convinge pe doctorul Valentin Salac să-i constate decesul în urma unei boli contractate în Franța și să elibereze certificatul de înmormântare.

Un sicriu sigilat ar fi trimis la București cu trenul pentru ca trupul să fie înhumat.

Un sicriu gol.

Procedând așa, ar putea să bântuie deghezat prin Iași, fără ca nimeni să mai tragă de el în dreapta și-n stânga.

Un locuitor anonim.

Sub o acoperire oarecare ar avea mai multe șanse să-l descopere pe criminal.

Însă prea târziu i-a venit ideea asta.

Deja e prins într-un angrenaj din care nu poate scăpa.

S-au pus în mișcare mecanisme; a le opri ar însemna să-și ia ancheta de la zero.

Și n-ar mai avea nici sprijin logistic, oricât de precar a fost până acum.

În ochii desenați cu creta pe soclul monumentului citește încuviințarea pentru decizia sa de a rămâne în continuare trimisul special Sebastian Dron.

Invitația la cină sosise cu o zi înainte.

În ea nu se menționa cine mai era invitat.

De data asta refuză să se urce în caleașca Prințului. Apelă la serviciile lui Ivan. Pentru o asemenea ocazie acesta îmbracă o livrea, împrumutată sau cumpărată special.

Stârni senzație printre ceilalți birjari.

— Te-ai pricopsit, Ivane!

La ora 19 fix Sebastian se afla în fața ușii din lemn lăcuit de la Palat. Imediat aceasta se deschise și venerabilul majordom îl pofti înăuntru.

Își lăasă pardesiul în mâinile lui și-l urmă în sufragerie.

În mijlocul încăperii se afla o masă cu douăsprezece scaune. Dar farfurii și tacâmuri nu se găseau decât în dreptul a trei dintre ele.

Ba nu. Mai erau și la celălalt capăt al mesei.

Imediat apărură și Prințul, însoțit de Sorana.

Se înclină ușor unii în fața altora, fără să-și dea mâna, și se așeză.

Prințul în capul mesei, tinerii față în față.

Sebastian se bucură – nu avea să fie nevoit să poarte discuții cu persoane necunoscute, numai de dragul conversației.

— Pentru dumneavoastră e o oră potrivită pentru a lua masa de seară? se interesă Sorana.

— Nu mănânc la ore fixe.

— Asta-i rău, interveni Prințul. Încă un semn al grabei cu care trăim.

Ușa se deschise și trei fete îmbrăcate în rochii simple, de culoare neagră și cu șorțuri tari ca tabla, de la apret, aduseră mâncarea. Imediat în aer se răspândi un miros îmbietor.

— Ne servim noi, zise Prințul și cele trei plecară la fel de tăcute ca și atunci când veniseră.

Sebastian le studiase chipurile și nu citise pe ele nici teamă, nici sfială, nici slugărnicie.

Amfitrionul îi servi cu supa de pește care aburea. Își puse și lui în farfuria adâncă de porțelan pe care o avea dinainte.

După care își sprijini capul între mâini.

— Binecuvântează, Doamne, aceste bucate...

Sebastian tresări. Nu se aștepta la un astfel de preludiu al cinei.

Supă era delicioasă. Și friptura din carne de vânat era opera unui meșter bucătar iscusit, servită cu un sos dulce-acrișor, condimentată cât trebuie și alături de care se afla o salată din mai multe frunze de culori diferite.

De-abia izbuti să dovedească și crema de zahăr ars.

Dacă ar fi fost singur, ar fi plescăit satisfăcut, s-ar fi mângâiat pe burtă și s-ar fi culcat.

Schimbară doar câteva vorbe – la masă nu se vorbește. „Cum a fost la vânătoare?” „Un eșec total – pe mistreții aceia parcă i-a anunțat cineva, cine știe unde s-au ascuns.” „Bine că ploile au încetat.” „Cât o să mai stați la Iași?”...

Dar ce era cu invitația asta? Se simțea ca și cum venise la pețit.

La sfârșitul mesei Prințul mai rosti o rugăciune.

Apoi se ridică.

— Vă invit în bibliotecă pentru o cafea și un coniac.

— Pe mine vă rog să mă scuzați... Precis o dați pe politică și discuțiile astea mă plictisesc de moarte.

— Cum vrei, draga mea, cum vrei...

În curând, de la etaj, se auzi un pian.

Cufundați în fotolii cei doi sorbiră prima gură de cafea.

Și-acum ce urmează? Îmi propune să-i iau fata de nevastă? O să mă-ntrebe ce avere am, cum stau cu sănătatea, câți copii îmi doresc? O să-mi ceară să semnez un contract prenupțial?

Dar vorbele pe care le rosti celălalt îl descumpăniră.

— Data trecută m-ați întrebat ce părere am despre ce se petrece aici.

— Așa e.

— Și nu v-am răspuns.

— Într-adevăr.

— Domnule Dron, n-aveți impresia că orașul ăsta, târgul ăsta, cum vreți să-i spuneți, e supus unui experiment?

— Pardon?

— De ce-ați venit la Iași?

— Din păcate o știe toată lumea: ca să anchetez niște crime.

— Corect. Și s-au mai comis astfel de crime la noi?

— Din câte știu, nu.

— Așa e. În schimb, în Occident s-au comis cu duiumul.

— Mda...

— Asta nu vă duce cu gândul că evenimentele petrecute la noi s-au întâmplat pentru a testa modul cum reacționează la așa ceva o populație abia ieșită din bordeie?

Nu răspunse.

— Să vă dau un alt exemplu: ați auzit de o casă în Iași în care se consumă droguri?

— Există așa ceva?

— O frecventează și oameni cu pretenții. Creată tot după model apusean.

— Hm...

— De casele de toleranță care funcționează ca în Franța, în Anglia nu se poate să nu fi auzit...

Ca să nu fie nevoit să răspundă, Sebastian sorbi din coniac.

Pianul se auzea tot mai puternic – Sorana se dezlănțuise.

— Pe vremea când plăteam biruri la turci, trebuia să le trimitem și fecioare pentru haremurile lor. Azi facem la fel, doar direcția în care se îndreaptă frumoasele noastre e alta.

Trimisul special se încăpățâna să rămână tăcut.

— Adică nu mai pleacă la Stambul, ci la Paris, la Londra... Ca să scape de sărăcie își vând de bunăvoie trupurile.

— Exagerați...

Prințul pufni nemulțumit ca un dirijor care aude o notă falsă în ansamblul pe care-l conduce.

— Lumea își iese din țâțâni. Semințiile se amestecă, își pierd obiceiurile, le adoptă pe ale altora care nu li se potrivesc. Mase mari sunt dislocate, năvălesc în orașe. Nu mai lucrează nimeni pământul, dar nici fabrici nu sunt ca să ocupe forța de muncă. Progresul nu e pus în acord cu fondul românesc, cu tradiția. Ne falsificăm pe zi ce trece. În curând va fi un haos total.

Își trase răsuflarea.

— Copiem ca niște maimuțe modele care ni se impun, chipurile mai bune decât rosturile noastre statornicite de veacuri. Se visează la o utopică nivelare a claselor. E imposibil să fim toți la fel.

— Prin urmare nu sunteți de acord cu domnul Cosmin Demetriade.

— Are intenții bune, dar se pripește. Eu sunt pentru o creștere naturală, organică. Nu-i bine să sărim peste etape. Nu ni se potrivește tot ce vine de pe alte meleaguri. Cel puțin nu în momentul ăsta. De la lentoarea și tabieturile turcilor n-avem cum să ne adaptăm peste noapte la ritmurile iuți ale occidentalilor. Dau un exemplu la întâmplare: dezrobirea Țiganilor.

— Ce-i cu ea?

— S-a făcut fără cap, într-un val de entuziasm general. Am eliberat niște oameni și i-am lăsat pe drumuri fără căpătâi. Acum bântuie ca bezmeticii – mulți dintre ei fură, îi terorizează pe cei care i-au eliberat și chiar ucid pentru o bucată de pâine. Nu mai au niciun stăpân de care să asculte.

— Trebuiau să rămână robi?

— Nu. Diriguitorii trebuiau să le dea drumul pe rând, după ce le-ar fi asigurat condiții de viață omenești,

după ce le-ar fi creat școli și locuri de muncă, după ce societatea nu i-ar mai fi privit ca pe niște paria. Mai e o gogoriță pe care o trâmbițează „progresiștii” din ziua de azi.

Îl privi întrebător.

— E vorba de împărțirea moșiilor. Vă dați seama ce s-ar întâmpla dacă s-ar realiza așa ceva?

Cum Sebastian tăcea își continuă vorba:

— Să zicem că fiecare familie de țărani primește zece pogoane. Bun! Lasă moștenire celor două odrasle pe care le are câte cinci pogoane. Vă dați seama la ce se ajunge după încă două generații? Țăranii vor stăpâni petece de pământ de pe care vor culege recolte de nimic.

Luă paharul de coniac de care încă nu se atinsese și-l duse la gură.

— Dar nebunia asta va avea loc, mai devreme sau mai târziu. Au grijă agitatorii să stârnească spiritele.

— Ce agitatori?

— N-ați auzit? Prin sate colindă indivizi cu broșuri și manifeste și-i îndeamnă pe oameni la răscoală, la alungat din conace proprietarii și la împărțit pământul. Chipurile străbat satele din porunca expresă a regelui. Iar bieții oameni chiar iau de bune balivernele astea.

Lui Sebastian nu-i venea să creadă.

— Nu se poate!

— Ba da. Și atunci nu-ți vine să crezi că pe spinarea noastră cineva realizează un experiment? Desigur, să credem că la noi a fost plasat un ucigaș în serie ar fi o exagerare. Apariția lui în spațiul nostru n-a fost premeditată. Dar cei care ne țin sub observație își freacă mâinile de bucurie: a apărut un element nou, neprevăzut, și au prilejul ca experimentul lor să fie mai complex.

Se ridică în picioare, ca să se dezmoștească. Aruncă un lemn în șemineu. Căută puțin prin bibliotecă și reveni cu o revistă în mână.

— Ați auzit de Titu Maiorescu?

Nu-i așteptă răspunsul.

— Nu există azi un bărbat cu o minte mai lucidă decât domnul Maiorescu. Un bărbat cu capul pe umeri.

Răsfoi revista până ajunse la pagina căutată.

— Iată ce susține: „Înainte de a avea partid politic, care să simtă trebuința unui organ, și public iubitor de știință, care să aibă nevoie de lectură, noi am fundat jurnale politice și reviste literare și am falsificat și

disprețuit jurnalistica. Înainte de a avea învățători sătești, am făcut școli prin sate, și înainte de a avea profesori capabili, am deschis gimnazii și universități și am falsificat instrucțiunea publică. Înainte de a avea o cultură crescută peste marginile școalelor, am făcut atenee române și asociațiuni de cultură și am deprețiat spiritul de societăți literare. Înainte de a avea o umbră măcar de activitate științifică originală, am făcut Societatea academică română. Cu secțiunea filologică, cu secțiunea istorico-arheologică și cu secțiunea științelor naturale, și am falsificat ideea academiei. Înainte de a avea artiștii trebuincioși, am făcut conservatorul de muzică; înainte de a avea un singur pictor de valoare, am făcut școala de bele-arte; înainte de a avea o singură piesă dramatică de merit, am fundat teatrul național...”

Au trecut douăzeci de ani de când a scris asta, dar lucrurile nu s-au schimbat. Forma fără fond, cum bine a numit-o, caracterizează societatea românească de azi, și tare mi-e teamă că așa va fi multă vreme în continuare.

Dădu o pagină și începu din nou să citească:

„...este mai bine să nu facem școală de loc decât să facem o școală rea, mai bine să nu facem o pinacotecă decât să o facem lipsită de arta frumoasă...” Admirabil!

Rămase cu privirea ațintită spre ceva ce numai el vedea.

— În Iași sunt niște doctori străini. Am auzit că vor să facă o clinică.

Pufni cu dispreț.

— De unde-or să ia specialiști? De la noi? Îi numeri pe degete. Din străinătate? Cine-o să vină în văgăuna asta?

Dădu să se ridice, dar se lăsă din nou în fotoliu.

— Shakespeare vorbește undeva, într-o piesă, despre universul dintr-o coajă de nucă; și în dimensiunile acelea miniaturale s-ar putea găsi o întreagă lume. Dacă ar sparge cineva nuca unde chipurile ne aflăm noi, tare mi-e teamă că n-ar găsi nimic. E cea mai bună metaforă pentru forma fără fond.

Rămase pe gânduri.

— Uneori mă întreb dacă nu suntem ca pasagerii clandestini care stau în fundul calei și nu știu nimic despre ce se petrece pe punte. Sus e zbucium, e viață, unul ține cârma, altul calculează poziția navei, iar altcineva de pe catarg anunță unde se văd țărături

îmbietoare. Se coboară și se ridică vele, se fac pregătiri pentru a înfrunta o furtună. Dar în întunericul de jos domnesc liniștea și indiferența. Toți își spun „fie ce-o fi”, și nu știu nici măcar dacă se îndreaptă spre direcția dorită.

Își frecă încheieturile de la mâini – începuse să cunoască necazurile vârstei?

— Dar dacă Maiorescu se înșală? Dacă și eu mă înșel aderând la ideile lui? Neamul nostru e tare enigmatic. Un adevărat mister! Dovadă? Numărul mare de ghicitori pe care le-a născocit. E o modalitate de a ascunde realitatea, și de a se ascunde și el, ca să nu poți să-l descoperi.

Sebastian tresări. Să-l întrebe oare „ce-i greu pe casă?”. Se lăsă păgubaș, ar fi putut părea nesperios.

Totuși spuse în doi peri.

— Mai curând ghicitorile astea probează istețimea minții. Sunt teste de inteligență și pentru cei care le compun, și pentru cei care le dezleagă.

Celălalt însă își urmărea propriile lui gânduri.

— Dimitrie Cantemir a scris o carte care îmi place foarte mult: *Istoria ieroglifică. O alegorie*. Dacă o citești crezi că e un basm care descrie o luptă între păsări și animale. Doar *Scara numerelor și cuvintelor ieroglificești tâlcuitoare* de la sfârșit îți deslușește ce-a vrut să spună de fapt Inorogul.

— Inorogul?

— Autorul apare el însuși în carte sub înfățișarea acelui animal fabulos.

Lui Sebastian îi veni în minte imaginea unui cal cu un corn în frunte, pe care o văzuse când era mic într-o enciclopedie.

— Și neamului nostru i-ar trebui o astfel de *Scară* pentru a-l desluși. Nu credeți? Dar cine s-o facă?

Întrebările Prințului rămaseră fără răspuns.

Continuă fără nicio legătură cu ceea ce spusese mai înainte.

— Pe cei mai mulți dintre angajații mei i-am adus din străinătate. Costă, dar mă ascultă fără crâcnire. Nu mă întreb niciodată ce gândesc când le dau vreun ordin. Sunt plătiți ca să-l execute. Prompt și ireproșabil.

Prințul se ridică și puse revista la loc.

Ezită înainte de a-i mai pune o întrebare.

— Am auzit că vi s-a propus să fiți domnitor.

Își scutură energic coama, ca un dirijor pletele când dorește să obțină efecte dramatice de la instrumentiști.

— Am început să scriu un eseu despre Putere. Ca să conduci, trebuie mai întâi să-ți dorești cu ardoare să te afli în fruntea unui neam. Eu nu mi-am dorit și nu-mi doresc așa ceva.

— De ce?

— Sunt timpuri în care eu nu-mi găsesc locul. Aș fi un despot dacă aș urca pe tron. N-aș îngădui nicio abatere de la reguli. Aș pedepsi drastic orice încălcare a legii. Eu cred că nu putem fi conduși încă decât cu o mână de fier. În statele care proclamă libertatea, egalitatea, s-a ajuns la respectarea ordinii după secole de intoleranță. Asta-i, pe scurt, opinia mea.

— Înseamnă că regele de azi n-are nicio șansă.

— Ba are. Pentru că e străin. E văzut ca un Salvator care a potolit dihonnia dintre boieri. Nu mai sunt certuri pentru Putere. Își poate vedea de proiectele lui. O, ar fi fost minunat să avem un domnitor pământean! Doar că ar fi fost înlăturat imediat, cum s-a mai văzut în atâtea rânduri în istoria noastră.

Obosise. Era evident că nu-l mai interesa subiectul.

Începu să vorbească despre altceva. Nu mai avusese probabil de mult un partener de discuție și voia să-i destăinuie cât mai multe obsesii de-ale sale.

— Cei mai mulți dintre noi sunt simple viețuitoare – se nasc, cresc, se hrănesc, procrează, trudesca niște robi, până când se sfârșesc. Degeaba fac umbră pământului – în urma lor nu rămâne nimic. Absolut nimic. E ca și cum nici n-ar fi fost. Habar n-au de ce-au apărut. Nici măcar nu se-ntreabă. Milioane și milioane și milioane de oameni au avut și vor mai avea destinul ăsta. Bărbați care nu sunt buni decât cel mult de carne de tun în războaie; femei care vor aduce pe lume alte generații fără alt rost decât acela de a muri în lupte. Vom fi din ce în ce mai mulți, pentru că și înclășările armate sunt din ce în ce mai de amploare și e nevoie de tot mai mulți combatanți. În marea asta de ființe insignifiante, rudimentare, apar rareori cei care contează – în artă, în știință... Sau mari conducători.

Trimisul special urmărea spusele gazdei sale cu suflarea tăiată.

— Închipuiți-vă o masă de șah. Pe ea sunt aranjate piesele confecționate din materiale diferite. Unele din lemn ordinar, celelalte din fildeș. Cine credeți că va câștiga? Cel care va muta piesele din lemn sau adversarul lui? Evident, nu se poate ști dinainte. Piesele croite din ceva mai valoros nu asigură cuiva automat victoria. Chiar dacă nu vrem, suntem ca aceste piese de șah. Nu contează statutul nostru, rangul nostru – importanți sunt jucătorii care ne decid destinul. Suntem învinși sau victorioși în funcție de capacitatea lor de a elabora strategii și de a lua decizii. Noi suntem doar niște marionete, ne supunem, nu le ieșim din cuvânt.

Prințul începuse să divagheze. Sebastian nu-l mai putea urmări. Noroc că amfitrionul său își dădu și el seama și își întrerupse discursul.

Se apropie de o litografie.

— Iată-l pe Ion Vodă căruia i-au zis „cel Cumplit”. Mai rar un om de o asemenea bravură și dragoste de țară. Și ce sfârșit groaznic a avut! Legat de patru cămile mânate în patru direcții!

Se opri la o altă litografie.

— Fernando Cortes! Ce semeț îi înfruntă pe indigenii care n-au mai văzut cai și n-au mai auzit cum bubuie o pușcă!

Continuă să se plimbe cu mâinile la spate.

— Deseori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii care au migrat mii de ani din Africa, ajungând până în fundul Siberiei n-ar fi găsit un pod de gheață pe care să pășească și să ajungă în Alaska! Dacă mai întârziiau puțin, între America și Asia ar fi fost o întindere de apă. Cele două continente de dincolo de Atlantic ar fi rămas sub stăpânirea unor animale fabuloase, ale unor păsări cu pene în culori nemaivăzute! Cortes ar fi rămas cu buza umflată când a debarcat în Mexic. N-ar mai fi avut pe cine să jefuiască.

Se opri gânditor în fața unei stampe.

— Moartea Prințesei Lamballe... Ce oroare! Groaznic a pățimit femeia aceea!

Ciuli urechea. Oare Prințul pomenea dinadins de primul lui caz?

— De fapt, în anii aceia viața din Europa începuse s-o ia razna. Au ajuns în fruntea bucatelor tot soiul de neisprăviți dornici de parvenire, însetați să ia locul celor

care stăpâneau de drept. Chipurile în numele unor idei progresiste.

Se opri și în fața unui mic tablou. Culmea! Sebastian nu băgase în seamă lucrările astea de artă la prima sa vizită în bibliotecă.

— Artileriști din cadrul Gărzii Imperiale a lui Napoleon. Ce primitive arată țeștile prin care odinioară se aruncau ghiulele! Nici nu se compară cu tunurile din ziua de azi. Culmea e că războaiele impulsionează tehnologia. Interesant e și că imperiile dăinuie tot mai puțin.

Sări la altceva, ca și cum ar dori să abordeze cât mai multe subiecte.

— Se vorbește despre abolirea pedepsei cu moartea. Au ajuns să-l contrazică și pe Dumnezeu... Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte... Nu, așa ceva nu mai e valabil.

Tăcu atunci când ajunsese în fața unui tablou ce înfățișa o femeie în floarea vârstei. Frunte bombată, nas drept, gură senzuală, părul strâns într-un coc greu. Ochii exprimau bunătate. Cu mâna dreaptă se ținea de mijloc, ca și cum ar fi dori să simtă sub degete moliciunea rochiei din catifea neagră. La cealaltă mână îi scânteia un diamant.

Un șirag de perle îi atârna la gât.

— Soția mea. E singurul tablou care mi-a rămas de la ea. Pe celelalte le-a distrus, fără să știu. I se părea că n-o reprezintă.

Rămase câteva clipe nemișcat, ca și cum ar fi dori să se reculeagă.

— Ne-am cunoscut la un bal, la Paris. Ne-am simțit atrași unul de altul din prima clipă. Am băut șampanie, am dansat... Ne potriveam, chiar dacă eu eram ceva mai în vârstă. Lumea parcă era numai a noastră. Ne-am mai văzut de câteva ori tot în astfel de împrejurări. Iar după câteva luni am oficiat nunta.

Toți s-au așteptat la o ceremonie grandioasă, cu oaspeți mulți, cu toalete cum numai în vis îți apar. Noi însă am fugit într-un orășel unde nu ne știa nimeni și un paroh bătrân ne-a cununat într-o bisericuță modestă.

Au urmat ani care au fost o înlanțuire de momente de fericire maximă. Călătoream mult, vizitam muzee, ne duceam la teatru și la concerte... Iar după ce s-a născut Sorana trăiam parcă toți trei într-un Paradis terestru, numai al nostru. Credeam că nu se vor sfârși niciodată

clipele de magie care ne fuseseră hărăzite. Deseori îl invocam pe Lamartine: „*O temps! suspend ton vol...*”

Până când a venit nenorocirea.

Se întorsese spre tânăr, dar nu părea să-l vadă.

— La așa ceva atât de abject, de odios, de crud, nu m-aș fi așteptat niciodată.

Se opri ca și cum ar fi dorit să-și stăpânească un geamăt.

— Plecasem pentru o săptămână. În absența mea a dispărut, fără să lase nicio scrisoare în care să spună unde este. Au căutat-o zi și noapte. Au chemat ajutoare de prin alte părți. În cele din urmă au găsit-o.

Se cutremură.

— Au găsit-o pe niște stânci. Goală. Violată. Capul tăiat îi fusese înfipt într-un par. Inima îi fusese scoasă din piept și agățată într-o țepușă.

Sebastian sări în picioare.

— Ce spuneți?

— Da, domnule Dron. Camille Lamballe a fost soția mea.

Se uită din nou la tablou, fără să ia în seamă tulburarea celui alt...

— Când m-am întors și am aflat vestea cumplită mi-a venit să-mi pun capăt zilelor. Nu-mi păsa nici măcar c-aș fi lăsat-o singură pe Sorana. Până la urmă s-ar fi resemnat. M-a luminat însă Cel de Sus și n-am făcut pasul necugetat. Am găsit un sprijin în Marc Aureliu: „Nicăieri nu-și găsește omul un adăpost mai liniștit și mai senin decât în propriul lui suflet.” Dar cât a trebuit să mă zbat ca sufletul meu să devină liniștit și senin încât să poată oferi un adăpost!

I se uită în ochi.

— Ar fi trebuit să vă caut și să vă mulțumesc pentru că ați salvat-o pe Jeanne și l-ați aruncat în închisoare pe ucigaș. În zilele acelea n-am avut puteri, mai târziu n-am știut unde să dau de dumneavoastră.

Sebastian se așeză copleșit.

— Nu știi dacă ați aflat, dar ucigașul a scăpat de ghilotină.

Tânărul sări din nou în picioare.

— L-au salvat avocații? Vreun judecător corupt? A evadat?

— Luați loc, domnule Dron! Nu-i bine să ne lăsăm pradă emoțiilor. Mie, unuia, nu-mi fac deloc bine.

Se așezară amândoi. Trimisul special își mai turnă în pahar și luă o înghițitură zdravănă. Prea multe surprize pentru o singură seară.

— Acum ați înțeles de ce am vrut să ne întâlnim. Am vrut să cunoașteți istoria până la capăt. Și am dorit să aflați cât de mult v-am admirat curajul și istețimea. Și compasiunea de care ați dat dovadă față de un semen asaltat de pericole. Tot mai rar oamenii sar în ajutorul altora. Din păcate, stirpea din care faceți parte e pe cale de dispariție.

Obrajii lui Sebastian se împurpurară.

Gazda făcu un gest spre rafturile bibliotecii.

— Mulți înțelepți au scris despre asta. V-aș putea cita din ei – dar nu vreau să fac paradă de erudiție.

Sebastian ardea de nerăbdare să știe altceva.

— Ziceați de ucigaș c-a scăpat de ghilotină...

Printului, însă îi venise un alt gând.

— Un tip uman, domnul Guillotin. A inventat un instrument perfect. Ghilotina aduce moartea cea mai rapidă. În trei secunde. Nu se compară cu securea călăului sau cu ștreangul. Și nu obosește niciodată. Trebuie doar să ai grijă să-i ungi mecanismele. Nu-i bine să le atace rugina.

Trimisul special nu se lăsă dus cu vorba.

— Ziceați că asasinul nu i-a putut cunoaște eficiența.

Stăpânul Palatului parcă ținea o dizertație – vorbea pe un ton rece și se exprima cât mai exact, pentru a-i fi înțelese cuvintele.

— Așa e. Într-o dimineață a fost găsit în celula lui cu capul tăiat. Acesta era înfipt într-un ciot de lemn. Îi fusese scoasă și inima și atârnată cu sfori de grilaj. Era în pielea goală. Înainte de a-și da duhul fusese violat. E știut, în închisori, orientarea sexuală suferă mutații.

Sebastian îl privea pe Print ca pe o arătare dintr-o lume supranaturală. Nu îndrăzni să-l întrebe nimic.

— Jean Cavalier a avut și el parte de un sfârșit deloc glorios. La o vânătoare la care participa, un glonț rătăcit i-a străpuns pieptul. Când l-au găsit era de nerecunoscut. Mistreții îi trăsese trupul în niște tufișuri și-l sfâșiaseră, îi smulseseră carnea de pe el și i-o mâncaseră. La autopsie s-a constatat că mai era viu când au tăbărit pe el animalele.

Își scoase ceasul dintr-un buzunar al vestei și se uită la el.

— Ei, s-a făcut târziu... Am vrut doar să aflu ce gândește tânăra generație care a studiat în Occident, dar am vorbit mai mult eu. Poate data viitoare... În orice caz...

Se opri ca și cum șovăia dacă să spună sau nu ce gândea.

— ...în orice caz, mă îndoiesc că o să vă duceți ancheta la bun sfârșit. Dacă bănuiala mea cu experimentul e reală...

Sebastian își simți orgoliul rănit, dar nu zise nimic.

...altcineva ține hăturile.

Și totuși îndrăzni să-i mai pună o întrebare.

— Blazonul... blazonul dumneavoastră... ce înseamnă?

Răspunsul veni imediat, fără a-i spulbera nedumerirea.

— E visul meu, domnule Dron. Cel mai arzător vis al meu și al strămoșilor mei.

Își consultă din nou ceasul. Sebastian pricepu aluzia și se pregăti să plece.

Dar amfitrionul se uită curios la el.

— Circulă o vorbă... Nu știi dacă e adevărată...

— Ce vorbă?

— Se zice că ucigașii în serie sunt fermecători. Asta ar explica de ce pot înșela vigilența victimelor.

— E prima oară când aud așa ceva.

Prințul îl conduse până la ieșirea din Palat.

— O clipă... Gore Poenaru susține c-ați spus despre mine c-aș fi o „tombateră”.

Sebastian se înroși.

— Doar nu credeți o minciună ca asta!

Prințul schiță un zâmbet.

Uncheșii din tablouri rămaseră la fel de posomorâți.

— Nici nu-l cunosc pe acest Gore Poenaru.

— Noapte bună, domnule Sebastian Dron! Noapte bună!

Pianul nu se mai auzea de mult.

Masa de peșit fusese amânată.

Sebastian ieșise din hotei ca să scape de durerea de cap care îl chinuia.

Discuția cu Prințul îl întorsese pe dos. Îi răvășise tot sistemul de valori.

Îl asalta un vălmășag de gânduri. Nu știa asupra căruia dintre ele să zăbovească.

La Camille Lamballe și la moartea ei în chinuri îngrozitoare?... La concepțiile Prințului despre viață?...

O plimbare prin aerul rece i-ar fi făcut bine.

Dar nu se așteptase să se trezească învăluit într-o ceață atât de deasă.

Înainta fără să aibă niciun punct de reper – nu se zărea nicio lumină.

Doar din loc în loc se vedeau flăcările din cazanele în jurul cărora se încălzeau cei fără adăpost.

Mai bine ar fi făcut cale-ntoarsă.

Dar tocmai atunci auzi pe cineva în urma lui.

Pășea ușor, ca și cum n-ar fi dorit să-i fie remarcată prezența.

Se opri. Și celălalt se opri.

O porni din nou. Dar celălalt ori călca mai ușor, ori intrase în vreuna dintre case.

Se întoarse brusc și o luă în direcția din care venise.

Aveau să se ciocnească dacă încă îl mai urmărea.

Însă acum pașii se îndepărtau.

Urmăritorul devenise urmărit.

Cine era? Ce voia?

O luă la fugă ca să-l ajungă.

Înainta cu greu – ghetele îi alunecau în mazăgă.

Se opri și ascultă cu atenție.

Nu se mai auzea decât găfăitul său.

Deodată, din ceață se ivi o siluetă.

Inima începu să-i bată mai tare.

Se blestemă că nu-și luase revolverul la el.

Așteptă încordat.

— *Oh, monsieur Dron! Quel brouillard.*

Doctorul francez se opri în fața lui. Părea băut.

— *Vous-allez à l'hôtel?*

— *Non, monsieur.*

— *Vous vous promenez... C'est bien, c'est très bien... Mais quel brouillard!*

Francezul își văzu de drumul lui. După câțiva metri dispăru în beznă.

Sebastian mai rămase câteva clipe întrebându-se dacă el fusese cel care-l urmărise.

Durerea de cap deveni insuportabilă.

O zări chiar în clipa în care cobora ultima treaptă a scării hotelului.

— O, ce surpriză!, se fâstâci el.

Sorana purta o rochie lungă de culoare vie, cu un desen geometric greu de descifrat. Pe cap avea o pălăriuță cu panglică verde, așezată ștângărește. Pe umeri – o pelerină de ploaie. În mâna dreaptă ținea frâiele a doi cai.

— Nu vă place vânătoarea, domnule Dron. Dar o plimbare cu calul v-ar ispiti?

Sebastian uită deîndată ce treburi își propusese să rezolve de dimineață.

— Așa ceva nu se refuză. Pe care încalec? Pe cel negru?

— Ai ghicit.

— Mi l-ați ales pe cel mai năvălaș.

— Ba pe cel mai bleg.

Nu era deloc bleg și lui Sebastian îi trebuia câteva clipe ca să-l facă să-l recunoască de stăpân. După aceea răspunse cu docilitate la orice comandă – la școala pe care o absolvise trimisul special avusese în program și cursuri de echitație.

Iubea caii.

Oare cum de se lăsaseră îmblânzite aceste animale care vreme îndelungată se bucuraseră de libertate?

Îi văzuse odată cum trăiau în sălbăticie, păscând pe o pășune imensă, cu iarbă grasă. Păreau puternici, mândri, intangibili, de o frumusețe ireală, de parcă ei erau stăpânii a toate câte sunt, de parcă ei erau cele mai reușite viețuitoare care apăruseră vreodată. Nu reușise să se apropie prea mult de ei – când îl simțiseră o porniseră într-o goană nebună, cu cozile ridicate în vânt, cu ochii scoși din orbite de spaimă. Dispăruseră în câteva clipe – îi mai auzise un timp doar cum loveau cu copitele în pământ, tot mai departe, tot mai departe...

În câte sute de bătălii de-a lungul veacurilor căzuseră secerăți de lănci, sulite, săbii, săgeți, gloanțe, ghiulele, participanți fără voie la războaiele pe care le purtau oamenii, adevărații stăpâni?

Iar la sfârșitul luptelor erau hecatombe de cadavre – cai și călăreți înfrățiți în moarte.

Picioarele Soranei încălțate cu ghete se legăneau pe partea stângă a murgului ei – nu călărea în șă, ci de-a latul

ei. Mergeau la pas, iar lumea care-i întâlnea se oprea în loc ca să-i privească.

O pereche de admirat.

— Așa cum ești îmbrăcată nu te pot provoca la întrecere!

— Norocul tău!

— Încotro mergem?

— Pe Bucium.

Lui Sebastian îi era indiferent. Nu-și putea închipui un început de zi mai agreabil – o plimbare cu calul, alături de o femeie frumoasă.

Poate Adela Moiescu era mai arătoasă, mai expansivă, temperamentală, îi cucerea mai ușor pe cei din jur, cochetând cu o drăgălășenie care putea degenera pe nesimțite în vulgaritate.

Sorana, însă, era distinsă. Avea acea noblețe cu care te naști, n-o dobândești la școala bunelor maniere. Generații contribuiseră la cizelarea aspectului și comportamentului ei princiar.

O mână dusă la frunte.

O clipire din pleoape.

Un zâmbet abia schițat.

Nimic din gesturile ei, din mimica ei nu-i aduceau aminte lui Sebastian de alte femei.

Trecuse printr-o experiență cumplită. Își pierduse mama într-un mod groaznic. Încasase, probabil, și alte lovituri.

Ce era în sufletul său nu știa nimeni. Zbucium? Suferință? Doruri tainice? Pe chip însă nu i se vedea prin ce nenorociri trecuse. Exprima seninătatea pe care doar naturile biruitoare ale celor mai grele încercări o pot atinge.

Și mai râdea și frumos – orice compozitor s-ar fi dat de ceasul morții să poată transpune pe note sunetele pe care le scotea.

Oare cum trăia alături de un tată atât de misterios? Cum se împăca spiritul ei uneori jucăuș cu ursuzenia lui? Îi împărtășea ideile? Încerca să i le combată? Aveau loc dispute între ei?

Nu-i lipsea un anturaj de tineri? Nu-și dorea petreceri la care să danseze? Nu-i plăcea să i se facă curte?

Dacă se gândea bine, și Sorana era o enigmă.

În curând lăsară în urmă ultimele case.

Urcau acum pe un drum care ducea spre o pădure deasă. Copitele cailor se auzeau sonor, pământul deja se întărise de parcă n-ar fi plouat de multe săptămâni. Păsări se roteau alene deasupra copacilor. Cerul era fără nori.

— Hai să intrăm în pădure!

— Dacă știi să ne mai întoarcem... Dar ce-i asta? Parcă se-aude ceva.

— Ți-e frică de pădure și de lighioanele care trăiesc aici? Sau vrei doar să mă sperii?

La început trebuia să meargă aplecați, pentru ca să nu-i lovească crengile. După o vreme găsiră o potecă și înaintară mai lesne.

Aerul era proaspăt, tare, amețitor.

Zgomotul nu se mai auzea.

Calul lui Sebastian se poticni.

— Stai!

Descălecă în grabă – calul nimerise într-o groapă acoperită de frunze, dar nu pățise nimic.

Cu vârful gheții Sebastian începu să răscolească mormanul pe care călcase calul. Nu părea a fi o simplă adâncitură în pământ.

— Ce-i asta?

Sorana se dădu jos de pe murg și se uită la rândul ei.

— A, asta trebuie să fie o intrare într-o subterană... Am auzit de ele, dar e prima pe care o văd.

— O subterană?

— E de pe vremea războaielor cu turcii. S-au săpat multe în dealul ăsta. Serveau drept ascunzători pentru cei care nu voiau să cadă în mâinile cotropitorilor. În special fetele se refugiau aici, ca să n-ajungă în haremul sultanului.

„Iar acum ar putea folosi drept adăpost unui anumit ucigaș...”

Luă o creangă de pe jos, îi înfășură unul dintre capete cu niște cârpe și le aprinse. Ardeau cu un miros neplăcut.

— Ce faci?

— Vreau s-arunc o privire.

— Doar nu crezi c-am să intru în mizeria asta.

— Așteaptă-mă aici.

Subterana era mai înaltă decât își închipuise, dar tot trebuia să înainteze de-a bușilea. Torța improvizată nu-i fu de niciun ajutor – se stinse îndată. Izbi cu ea în stânga,

în dreapta, ca să afle distanța pe care o avea până la pereți.

După câteva minute se hotărî să se întoarcă. Trebuia să revină cu un felinar. Locul merita cercetat.

Dar tocmai atunci zări în beznă strălucirea unor ochi.
„Am dat de ucigaș!”

Bucuria îi fu de scurtă durată. „Ochii unui om nu se văd așa în întuneric.”

Deodată luminițele acelea se apropiară și un animal tâșni pe lângă el. O vulpe? Un dihor?

Sebastian ieși din subterană. Inima îi bătea cu putere.

Ajuns afară începu să se curețe de pânzele de păianjen care îl acopereau ca o haină străvezie.

— N-am dat decât de-o dihanie. Nu știu cine s-a speriat mai tare.

Nu-i răspunse nimeni.

Se uită în jur. Nu erau nici Sorana, nici caii.

„Dacă are chef de joacă, nu și-a găsit partenerul. Vizita în văgăuna aia nu m-a binedispus.”

— Domnișoara Sorana!

Niciun răspuns.

O căută zadarnic vreo jumătate de oră.

Cercetă urmele de pe pământ. Cel puțin cinci cai se aflaseră la un moment dat în luminiș în timp ce el se înfrunta cu dihania aceea în grotă.

Veniseră oamenii Prințului s-o smulgă din mrejele plebeului amator de cavalcade?

Îl lăsase Sorana dinadins în pădure ca să-și bată joc de el?

Dar atunci ai cui erau caii ale căror potcoave se întipăriseră în porțiunile cu pământ moale?

Se hotărî să se întoarcă în oraș. Toți cei pe care-i întâlnea priveau lung după el. Din nou cu hainele mototolite și murdare – o excelentă sursă de inspirație pentru caricaturiști.

Clocotea de mânie când ajunse la palatul Prințului.

— Vreau să vorbesc cu domnișoara Sorana!

— Domnișoara nu întors.

— Ei, aș!

Fără să țină cont de protestele paznicilor, o luă la fugă pe alee și nu se opri decât pe terasă.

Majordomul se ivi într-o clipă, de parcă l-ar fi așteptat în spatele ușii. Niciun mușchi de pe față nu-i

tresări văzându-l în ce hal arată.

— Bună ziua!

— Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Sorana!

— N-a venit de la plimbare. N-ați fost împreună?

Avântul i se potoli brusc – bătrânul n-avea de ce să-l mintă. Deveni dintr-odată îngrijorat.

Pe terasă își făcu apariția și Prințul.

— Ce s-a întâmplat?

Dron își trase răsuflarea și începu să povestească precipitat.

— Am fost cu Sora... cu domnișoara Sorana... pe dealul Buciumului. Cu caii... Am dat de o subterană... Eu am intrat... Când am ieșit, nu mai erau nici domnișoara Sorana și nici caii.

Prințul se uită fix la el.

— Au răpit-o!

— Ce ziceți?

Celălalt nu-i răspunse și se îndreptă spre intrarea în Palat.

— În cazul ăsta trebuie să anunțăm poliția.

Prințul se întoarse pe jumătate și pufni disprețuitor:

— Poliția? Poliția care de-atâtea luni nu-i în stare să prindă un ucigaș?

Pe Dron remarcă îl făcu să înghită în sec.

Prințul și majordomul se făcură nevăzuți.

Trimisului special nu-i mai rămase decât să coboare treptele terasei și să se îndrepte spre poartă.

Avea ceva drum de străbătut pe jos până la hotel.

Oamenii Prințului o găsiră înaintea polițiștilor alertați de Sebastian.

Având planul subteranelor alcătuit cu mulți ani în urmă de către un profesor interesat de vestigiile lăsate de înaintași, le luară la rând și le cercetară cu toată atenția.

Sorana zăcea într-una dintre ele, legată cu mâinile la spate și cu un sac murdar pe cap, cu veșmintele rupte. Fusese violată.

O duseră la spital, dar după câteva ore Prințul trimisese majordomul care o luase acasă.

Acum stătea într-un pat din dormitorul ei, acoperită de o plapumă până la gât. Încăperea era în semi-întuneric, așa că Sebastian îi zărea cu greu chipul palid.

— V-am chemat ca să vă spun cum a fost. Sunt datorare o explicație. Dar mai întâi dați-mi un pahar cu apă.

Îl goli pe jumătate și i-l întinse să-l pună pe o măsuță.

Se străduia să vorbească limpede, dar încă era sub imperiul încercării prin care trecuse. Nu-l mai tutuia.

— Ne urmăreau de la început, n-au dat peste noi din întâmplare, zgomotele pe care le-ați auzit n-au fost doar o părere, n-ar fi trebuit să vă iau în râs. Imediat ce-ați dispărut în văgăuna aia, trei indivizi s-au repezit din tufișuri asupra mea, mi-au astupat gura și mi-au pus pe cap un sac. Pe față aveau măști ca de carnaval. Purtau niște sumane negre. M-au urcat pe un cal și m-au dus ca pe un sac de cartofi ceva mai încolo, până la grota unde am fost descoperită. Acolo și-au făcut rapid mendrele cu mine. De scârbă am vomitat, mă mir că nu m-am sufocat cu ce-a ieșit din mine. Nu le-am auzit glasurile – probabil își vorbeau prin semne. M-au lăsat fără să le pese dacă o să mai trăiesc sau nu.

— Scuzați-mă, la început am crezut că mi-ați făcut o farsă. Nu vă ascund, am venit într-un suflet la palat ca să vă cer socoteală.

Fata zâmbi amar și nu zise nimic.

— Să fi fost un jaf?

— Cu siguranță c-a fost și un jaf – au dispărut caii, mi-au luat broșa, cerceii, inelele, brățările... Dar eu eram prada râvnită. A fost ceva premeditat. Ceva împotriva tatălui meu. Cineva dorește cu tot dinadinsul să-l doboare pentru totdeauna. Nu-i prima tentativă. N-o să fie nici ultima.

Sebastian nu era atât de sigur de varianta asta.

— Vă dați seama ce lovitură ar fi primit dacă m-ar fi găsit moartă? Sau dacă n-aș mai fi fost găsită niciodată?

Bărbatul cu coamă leonină nu și-ar mai fi revenit după încă un atac atât de năprasnic.

— Oare ucigașul femeilor de stradă o fi având un amestec?

Sorana își adună forțele ca să răspundă – deja vorbise prea mult, obosise.

— Numai dacă are complici. Numai dacă între timp a prins gustul violurilor. Numai dacă între timp nu-i mai arde să omoare.

— Mda...

Scoase mâna dreaptă de sub plapumă și-i făcu semn să-și dea scaunul mai aproape.

— Promite-mi c-ai să-i prinzi.

Din nou îl tutuia.

Nu-și dusesese la bun sfârșit nici ancheta pentru care venise și pe cap îi mai căzuse încă una.

— Am să fac tot ce e posibil.

— Iar după ce pui mâna pe ei...

Se înfioră bănuind ce va spune când își va continua vorba.

— ...omoară-i!

O lăsa să se odihnească și coborî tulburat scara până în hol.

N-apucă să iasă în curte – ușa bibliotecii se deschise și Prințul îl opri cu un semn. I se adresa cu severitate.

— V-am cerut să nu implicați poliția.

Tânărul nu răspunse.

— De altfel, s-a dovedit încă o dată cât de eficientă e.

Dron tăcu în continuare.

— Nu știu ce ați vorbit cu fata mea. Vă cer din nou să nu vă mai amestecați și să nu-i amestecați nici pe alții.

Celălalt nu deschise gura.

— Eu am să mă ocup de problema asta. Eu și oamenii mei. S-a înțeles? Nu-mi place să spun de două ori același lucru.

Uncheșii din tablouri îl scrutau ca să vadă dacă pricepuse.

Ce putea să răspundă?

Majordomul țâșni dintr-un ungher și ieși vijelios în curte. Era mai agil decât l-ai fi crezut.

Prin ușa deschisă de la intrare răzbătu o zarvă neobișnuită pentru aceste locuri. Ce se mai întâmplase?

Prințul și Sebastian ieșiră pe terasă.

Doi cai băteau din copite în josul treptelor. Unul murg, altul negru. Chiar dacă n-ar fi avut pe ștei blazonul Prințului, Sebastian ar fi recunoscut caii care-i purtaseră pe el și pe Sorana prin pădurea de la Bucium.

Trei țigani – unul la vreo șaizeci de ani, ceilalți doi de nici douăzeci de ani erau înconjurați de oamenii Prințului. La câțiva metri în spatele lor se înghesuiau alți țigani cu femei și copii.

Țiganul bătrân își scoase pălăria.

— Binefăcătorule, mă știți, eu sunt bulibașa peste șatra pe care ați omenit-o de-atâtea ori. Nemerniciiăștia doi zic că au cumpărat caii pe te miri ce de la niște drumeți. Străiniiăștia zic că i-au găsit la marginea pădurii, fără stăpân. Mucoșii s-au bucurat de chilipir și au adus caii în șatra noastră. Cum să facă așa ceva? N-au văzut însemnele binefăcătorului nostru pe ștei?

— Și-acum ce vreți?

— Vor primi osânda după legea noastră. Chiar aici. În fața tuturor. Ne dați voie?

— Faceți ce zice legea voastră că trebuie să faceți.

Țiganul bătrân se răsti la cei doi care tremurau de frică.

— Dezbrăcați-vă!

Văzând cum se codesc începu să le smulgă hainele de pe ei.

— Alde voi ne fac de răs neamul!

Rămași la bustul gol, clănțăneau acum și de frig.

Bulibașa scoase un bici cu coadă scurtă pe care îl purta la brâu. Era împletit din mai multe curele, iar la capătul lor sclipeau câțiva plumbi.

Își luă avânt și începu să-i biciuiască. Plumbii smulgeau carnea, curelele lăsau dăre vineții.

În curând cei doi se rostogoleau de durere, țipând, plini de sânge, dar neîndrăznind s-o ia la fugă.

Prințul contempla scena ca și cum ar fi asistat la un spectacol care nu-l emoționa.

Dron nu așteptă să vadă sfârșitul supliciului și se îndreptă spre ieșire. Îi fusese de-ajuns.

Sebastian avea o dilemă legată de cei doi flăcăi oacheși biciuiți.

Cine putea garanta că nu participaseră la viol, iar povestea cu caii cumpărați de la niște străini nu era cumva o invenție, pentru a-și acoperi mârșăvia?

Pe de altă parte, în niște dughene apărură câteva dintre bijuteriile Soranei. Toți declarau că le cumpăraseră de la niște indivizi pe care nu-i mai văzuseră niciodată. Vorbeau stricat românește. Niciunul, însă, nu purta suman.

Să fi fost, totuși, doar un jaf urmat de viol?

De ce era Sorana atât de sigură că a fost o lovitură dată tatălui ei?

Umbla adâncit în gânduri și n-auzi birja care se apropiase în viteză.

În clipa următoare era trântit la pământ.

Când se dezmetici îi zări în jurul lui pe cei trei borfași cu care făcuse cunoștință în prima seară petrecută la Iași.

— V-am tras la timp – birja aia vă făcea praf. Unii mână ca nebunii... Niște descreierați!

Îl ajutară să se ridice și să-și scuture hainele.

— Nu mai mergeți prin mijlocul drumului, domnișorule!

Bâigui câteva cuvinte de mulțumire.

— Noi trebe să zicem mulțam. Nu ne-ați băgat la pripon.

Vru să le dea niște bani, dar ei se îndepărtară de parcă ar fi fost ciumat.

Tresări auzind o altă birjă lângă el.

Calul lui Ivan era în spume.

— Dar-ar holera în el de trăsnet! Nu l-am ajuns.

— Pe cine?

— Pe ăla de era să vă facă chisăliță. S-o perdut pe niște ulițe. Dus o fost!

— N-ai recunoscut birja?

— Nu-i de-a noastră. Șine știe ce hram poartă ăl de-o mână...

— Cum adică? În birjă nu era cineva cunoscut?

— Eu așa mă chitesc.

Ce-i cu asta? Nu-i o întâmplare? Îi vrea cineva pielea?

— Domnule Dron!

Angelo Serafim venise de pe celălalt trotuar, mai să-i cadă în brațe. Era mai radios decât îl văzuse prima oară.

— Salut!

— Am vești im-por-tan-te! Nu știam însă de unde să vă iau. Sunteți mai mult pe drumuri.

— Importante zici?

— Așa zic.

Ce vești importante putea să-i aducă singurul detectiv particular din oraș? Voia oare să-l mai stoarcă de bani?

— Acum n-am timp. Trec eu pe la biroul tău.

Își aduse aminte de zgripturoaica mustăcioasă.

— Mai bine treci tu spre seară pe la hotel.

Se urcă în birjă lăsându-l pe detectiv amărât.

După ce se îndepărtară, Ivan se simți dator să puncteze:

— Pe ăsta încă nu l-o înțărcat mă-sa. Încotro?

— Unde își au sălașul țigani?

Muscalul care nu era muscal ridică din sprâncene.

— Hai, Vultane la balaoacheși!

Chiar după ultimele case se întindea o câmpie țepoasă. La marginea ei câteva căruțe erau dispuse în cerc, ca ale husiților pe Muntele Tabor. În mijlocul lor se înălțau câteva corturi cu petice multicolore. Femei trebăluiau în jurul unor ceaune atârinate de crăcane deasupra focurilor, puradei se alergau – unii dintre ei primeau câte o palmă dacă se apropiau prea mult de bărbații așezați pe niște bușteni.

Mirosurile nu erau deloc îmbietoare. Căruțele arătau jalnic. Caii – costelivi. Oamenii – zdrențăroși. Până și soarele arăta aici ca un disc format din mai multe țandări de culori diferite.

Un artist ar fi realizat un tablou pitoresc. Ținând cont de faptul că n-ar fi simțit mirosurile ambiantei, vizitatorii unui muzeu unde ar fi fost expus l-ar fi considerat o reușită.

Dron intră cu hotărâre în cortul care i se părea mai semeț.

Bulibașa stătea pe un pat, tolănit pe niște perne. Fuma dintr-o lulea.

— Bună ziua!

Stăpânul locului de-abia se îndură să-i arunce o privire, fără să zică nimic.

— Ce vreți?, întrebă el într-un sfârșit. V-a dispărut ceva? Cum dă careva cu jula, cum țigani îi de vină.

— Am venit pentru altceva.

De-abia acum bulibașa îl privi cu mai multă atenție. Imediat sări în picioare și începu să se ploconească.

— Iertare... Nu v-am recunoscut... Sunteți omul binefăcătorului nostru.

— De ce-i zici binefăcător?

— Da' cum altfel? El ne trimite de-ale gurii sau bani. Ar trebui și alți boieri să facă la fel.

Dron se miră în sinea lui, dar trecu la altceva.

— Ce-i cu băieții pe care i-ați biciuit ieri?
 — Ce să fie? Îi oblojesc muierile. Da' luați loc... Să vă aduc ceva de băut?
 Refuză dând din mână.
 — Unde au fost cei doi acum două dimineți?
 Bătrânul deveni circumspect.
 — Unde să fie? Pe ici, pe colo...
 — Mai precis?
 Glasul i se înăsprise.
 — Într-un sat. Nu-i prea depărțișor.
 — I-a văzut careva?
 Bulibașa izbucni în râs.
 — Ahă! Mulți.
 Se uită întrebător la el.
 — S-au agățat de niscăi orătanii. I-au alungat poporării cu pietre. De, le-au dat tiuleiele, îs greoi, ciorditul nu mai e de ei. Puradeii îs de bază la trebușoare d-astea. Îs mai iuți.
 ...Ajuns la hotel recepționarul îl informă că îl așteptase „*monsieur* Angelo Serafim” care spusese că-l va căuta a doua zi. „Am vești importante să-i dau, așa să-i spuneți. Colosale!”

Nici a doua zi nu se întâlnește.

Când coborî dimineața în hol, la recepție era agitație. Directorul se stropșea la recepționar.
 — Cum adică n-a venit de două zile?
 Recepționarul asculta cu ochii în jos.
 — Cum o cheamă?
 — Elisaveta.
 — Știi unde stă?
 — În mahalaua Țicăului.
 — Trimite pe cineva după ea. Ba nu. Du-te chiar tu. Pune pe cineva să-ți țină locul. Ai plecat? Ai venit? Dacă nu apare nici azi, o dau afară.
 Abia atunci directorul îl zări pe Sebastian. Deveni dintr-odată lapte și miere. Un astfel de client nu ai în orice zi.
 — Bună dimineața!
 — Așa să fie! Probleme?
 Pusese întrebarea de complezență. N-avea chef de stat la taclale. Celălalt răspunse cu năduf.

— Da, probleme cu personalul. O femeie de serviciu lipsește de două zile. În loc să zică mersi că i-am dat de lucru...

Sebastian nu avea chef să-i asculte litania și, după ce luă micul dejun, ieși din hotel. Ivan îl aștepta citind un ziar. Vultan se înfrupta din brațul de fân proaspăt pus sub botul lui.

Scena îl umplu de mirare.

— Citești gazete?

— Păi da' cum! Mușterii mă întreabă de una, de alta... Trebe să știu și să le răspunz.

Un răspuns potrivit.

— Și ce mai scrie la gazetă?

— De data asta nimic despre noi.

— Despre noi?

— Adică despre dumneavoastră.

Sebastian păli, gândindu-se că Ivan văzuse caricaturile care-l batjocoreau.

— Scârța-scârța pe hârtie... Țștia fac gazetele. Toarnă numai minciuni.

Îi veni inima la loc.

Ivan puse ziarul sub pledul de pe capră.

— Vultan întreabă încotro o pornim?

Nu-i răspunse. Atenția îi fusese atrasă de mulțimea din piață. Unii purtau prapuri, mai mulți preoți citeau din terfeloage ținute de dascăli sau improșcau cu agheasmă în cele patru zări. Din când în când toți îngenuncheau și-și făceau cruce.

— Doamne-miluieste! Doamne-miluieste! Doamne-miluieste!

Sebastian privea în jur năuc.

— E vreo sărbătoare? Habar n-am avut!

— Mț!

— Atunci?

— Se ține o slujbă de alungare a ploilor.

— Dar nu mai plouă!

— Și șe? Dacă s-o hotărât să se iasă cu prapuri, e musai să aibă loc „proșesiunea”. A fost anunțată? A fost. Nu mai încape tocmeală.

Rosti apăsă cuvântul „procesiune”, cules probabil din vreo gazetă.

Trimisul special se abținu să comenteze – tot mai multe evenimente din urbea asta n-aveau niciun înțeles pentru el.

Mulțimea cu preoții în frunte se urni cu pas domol spre Ulița Mare. Pâlcuri de oameni i se alăturau cântând cu evlavie. Printre ei îl zări pe călugărul cerșetor. Părea pașnic și pătruns până în adâncul ființei de ceremonial.

Vardiști însoțeau coloana fără să pară prea entuziasmați de implorările adresate Celui de Sus. Cu siguranță că discuțiile dintre ei se refereau mai curând la promisiunile de a li se mări leafa și dacă pentru a urgenta asta ar fi trebuit să organizeze și ei o procesiune.

Ca să treacă timpul intră în hotel și se așează pe o canapea s-o asculte pe zâna de la pian.

N-o zări.

Cineva uitase o culegere de basme culese de un învățător. N-avea ce face și se apucă să citească.

Amu cică a fost odată un împărat mai grozav decât toți ceilalți împărați de pe lume. Avea castele fără de număr, pământuri care dădeau roade îmbelșugate în fiecare an, oștiri bine înarmate care ar fi alungat orice dușman. Avea supuși care i-ar fi îndeplinit orice dorință.

Împăratul începuse să îmbătrânească, se simțea tot mai slăbit, deși nu-l rodea nicio boală. Fiindu-i sfârșitul tot mai aproape, trebuia să hotărască pe mâinile cui să lase împărăția.

Într-o dimineață l-a chemat pe cel mai mare dintre feciorii săi.

Acesta era un tânăr vrednic, frumos – li se scurgeau fetelor ochii după el, și nu-i ieșea niciodată din cuvânt. Dar nu-i plăcea să mânuiască armele, nu participa la întrecerile organizate în fiecare lună la curte. Își petrecea timpul mai mult în bibliotecă – zilnic îl vedea cu o altă carte în mâini.

— Fiule, vine vremea să-mi iau rămas-bun de la lumea asta.

— O, tată, e prea devreme să te gândești la așa ceva! Ești în putere! Mai ai încă mulți ani de trăit.

Împăratul l-a întrerupt.

— Știi mai bine că se-apropie clipa despărțirii. Și m-am gândit să-ți las ție împărăția.

— Dar nu mă pricep să conduc! Frații mei s-ar descurca mult mai bine.

— N-ai de unde să știi până nu încerci.

— Tată, fii bun așa cum ai fost întotdeauna cu mine. Nu lăsa povara asta pe umerii mei. S-ar alege praful de tot ceea ce ai realizat.

— Prin urmare nu vrei?

— Iartă-mă, dar nu-s de mine trebile împărăției. Dacă-mi lași mie cărțile din bibliotecă m-ai face fericit.

Tare mult s-a amărât împăratul auzind vorbele astea, dar n-avea inimă să-și impună cu de-a sila voința.

A doua zi l-a chemat în Sala Tronului pe cel mijlociu.

Acesta era un pișicher și un zurbagiu, un ahtiat de măriri, căruia mult i-ar fi plăcut să se cocoaze în jilțul tatălui său.

Împăratul l-a pus la o încercare înainte de a-l lăsa moștenitor.

— La hotarul de Răsărit e o cetate pe care n-am putut-o cuceri niciodată. E ocrotită de un Glob magic, din sticlă. Dacă te uiți prin pereții lui transparenți vezi toate întâmplările din lume, de la începuturile ei până azi. Vezi chiar și viitorul. Adu-mi-l și împărăția va fi a ta.

— Mare scofală, i-a răspuns feciorul cel mijlociu. În câteva zile ți-l aduc pe o pernă de catifea.

Și-a schimbat hainele tivite cu aur cu altele umile, a încălecat pe o mârtoagă ca să nu bată la ochi și într-o săptămână a ajuns în cetatea de la Răsărit.

A intrat pe poartă și a întrebat în stânga, în dreapta, unde e ascuns Globul magic.

— Unde e ascuns?, s-au minunat cei întrebați. Nu-i ascuns. E în mijlocul pieței.

Într-adevăr, era acolo, așezat pe un soclu. Nu-l păzea nimeni.

A întins mâna să-l ia, uimit de cât de ușoară era încercarea la care îl supusese tatăl său. Dar zadarnic l-a cuprins cu degetele – n-a reușit să-l ridice, deși era mic și nefixat cu nimic.

L-a cuprins cu mâinile amândouă și s-a opintit ca să-l smulgă. Zadarnic.

A transpirat din cap până-n picioare de efort.

S-au adunat câțiva în jurul lui.

— Se vede că nu ești de pe-aici, altfel nu te-ai mai chinui să-l ridici. Acolo e de veacuri și acolo va rămâne pentru vecie.

După câteva zile s-a lăsat păgubaș, dar a început să privească înăuntrul lui.

Și ce-a văzut l-a uimit peste măsură.

Era destul să se gândească la ceva și îndată în Glob apăreau imagini ale acelor evenimente.

A văzut cum s-au născut stele, cum s-au purtat războaie, cum au căzut și s-au ridicat cetăți, cum s-au născut și au murit oameni... A văzut chiar și cum a apărut el pe lume.

A privit și în viitor și s-a îngrozit: stele zdrobindu-se de pământ, râuri de foc pârjolind pădurile, vulcani aruncând cenușă și pietre până la mari înălțimi, munți căzând în ape, oameni și jivine fugind în toate părțile, fără scăpare, negăsind nicăieri adăpost.

Singur, Globul magic rămânea intact în tot acest haos.

A căzut în genunchi.

— Scapă-mă, Doamne! Ai milă de mine! Ferește-mă de urgie în Globul ăsta! Nu mă osândi să trăiesc ce-am văzut!

Imediat ruga i-a fost ascultată și minunea s-a împlinit.

Împăratul l-a așteptat în zadar, așa că după o vreme l-a chemat pe feciorul cel mic. ăsta era inimos din cale-afară. Sărea în ajutorul oricui. Toată lumea îl iubea.

— Fiule, fratele tău cel mare nu vrea să-mi urmeze la tron. De fratele tău mijlociu nu știu ce s-a ales. Așa că n-ai rămas decât tu să conduci împărăția asta. Asta mi-e voia, n-ai încotro.

— Ar fi mare cinste, dar câtă vreme nu știm nimic despre fratele meu plecat în cetatea aceea de la Răsărit, n-aș avea liniște să ocârmuiesc.

— Atunci du-te după el.

Mezinul a plecat în căutarea fratelui său.

În curând l-a regăsit surghiunit în Globul acela miraculos. Un omuleț mai mic de o palmă care se agita și-i făcea semne de bucurie că-l revedea.

I-a făcut și el semne să aibă răbdare, c-o să-l elibereze.

A încercat să sfarme Globul cu barosul. N-a reușit. L-a încins la un foc năprasnic. Zadarnic. A turnat pe el substanțe care atacă și fierul. Același rezultat.

S-a lăsat păgubaș. Dar nu și-a părăsit fratele. A rămas lângă el toată viața, ca să-i țină de urât.

Fratele cel mare n-a avut încotro și i-a luat locul tatălui său, când acesta și-a dat obștescul sfârșit. E

pomenit și-n ziua de azi ca un împărat înțelept. Nu degeaba și-a mutat jilțul în bibliotecă.

Iar eu am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea-asa.

Era un basm frumos, dar îl enervă modul în care fusese povestit – pe învățător nu-l dusesse capul să noteze cu exactitate vorbele celui care i-l spusese, ca un folclorist adevărat. Dacă ar fi folosit vorbirea populară ar fi avut mai mult farmec, i-ar fi creat o atmosferă de întâmplare petrecută în veacuri apuse.

Lăsă cărțulia în locul unde o găsisese. Văzu cum un băiețuș apare de după o coloană și o înșfacă.

— Mamă! Am găsit cartea! Acolo unde am lăsat-o. Degeaba m-ai certat!

Sebastian ieși din hotel.

— Ce-i greu pe casă, Ivane?

— O să vă dumiriți într-o zi.

— Bine... Dar știi basmul cu împăratul și Globul?

— Cum de nu! Eu i l-am spus unui învățătoriu. Crez că l-a băgat într-o cărțulie de-a tipărit-o.

— Da?

— Putea să-mi dea și mie una pentru truda mea. Un zgârșioab!

Într-o zi ar trebui să-i ceară lui Ivan să i-l spună pe limba lui.

— Are legătură cu `mneavoastră.

— Zău?

— Nu minț.

— Și care-i legătura cu mine? întrebă nedumerit Sebastian.

Ivan bătu în retragere.

— Niciuna conașule, niciuna.

Nu se dădu bătut.

— Semăn cu vreunul dintre frați?

— Olecuță cu mezinul. Vă pasă de toți. Puneți mult suflet în toate și ele vă trag într-o parte sau alta. D'aia nu le dați de cap. Ar trebui să vedeți numai de-ale `mneavoastră. Da' nu vă lasă firea.

„O fi având dreptate”, își zise trimisul special.

Pierduse vremea destul.

Dar tocmai când să-i spună lui Ivan încotro să pornească, îl zări pe recepționarul trimis după Elisaveta. Fugea de mânca pământul, de parcă l-ar fi urmărit o haită hămesită de lupi.

Intră în hotel după el. La timp ca să-l audă pe director bolborosind:

— Cum adică e moartă?

Recepționarul încă găfâia și nu-și găsea cuvintele.

— Și de ce nu te-ai dus la poliție?

— Am vrut să vă anunț mai întâi pe dumneavoastră.

— Bine ai făcut.

Sebastian interveni.

— Hai cu mine!

Se suiră amândoi în birjă.

— Dă-i bice!

— Vultan înțăleje când e o urjănță.

Elisaveta locuia singură într-o casă care se ruina pe zi ce trecea. Sebastian le porunci celor doi să-l aștepte în curte și intră singur în cămăruța unde zăcea trupul fetei. Întinsă pe pat, îmbrăcată într-o rochie de casă, părea că doarme, dar mirosul de cadavru se simțea încă din ușă.

Ca să nu i se facă rău, deschise fereastra care dădea în grădină, după ce o cercetă ca să vadă dacă nu cumva fusese forțată. Nu părea să fi intrat nimeni pe acolo.

Aruncă o privire jur-împrejur – nu era niciun semn de dezordine.

Își întipări în memorie locurile pe unde călcase. O parte din podeaua de pământ era acoperită cu un lăicer destrămat.

Nicio urmă.

De-abia după aceea se apropie de pat.

Nu-i trebui mult ca să-și dea seama că fata fusese sugrumată.

Așternutul nu era în dezordine, semn că nu se zbatuse. Prin urmare, i se luase viața când stătea în picioare și după aceea fusese așezată în pat.

În aparență, cu multă grijă.

Își scoase din geantă lupa și se mai uită încă o dată la pledul de pe pat. Apoi la simulacrul de covor de pe jos. Atunci descoperi o pojghiță lipicioasă, o coajă de culoare albastruie. O răzui cu grijă și o puse într-un pliculeț.

Mai zăbovi vreo jumătate de oră, fără să mai găsească nimic.

Ieși.

Ivan îl ținea pe recepționar de frunte și-l ajuta să vomite în niște tufe uscate.

— Așa, fiule, varsă tăt rău' din tine!

Li se adresa după ce ochii holbați ai băietanului reveniră cât de cât la dimensiunile lor normale.

— La Morgă! Aduceți-l pe domnul Suceavă! Și anunțați poliția!

Când nu mai auzi copitele lui Vultan intră prin gospodăriile din vecinătate. Așa cum bănuia, nimeni nu auzise și nu văzuse nimic.

Benone Suceavă își terminase treaba și acoperise cadavrul cu un cearșaf.

Îi vorbea obosit în timp ce se spăla cu apa dintr-un rezervor agățat deasupra chiuvetei.

— Fata a fost sugrumată. Cu mâinile.

— Ca și celelalte.

— Da.

— Când?

— Acum două zile. Am aflat când a luat ultima masă și, analizând conținutul stomacului, am stabilit cu aproximație chiar și ora decesului.

— Asta fiind când?

— Între zece și unsprezece seara.

Oboseala îi devenise tot mai vizibilă pe chip.

— Dar de ce n-o fi încercat să-i scoată vreun organ?

Doctorul începu să se șteargă cu un prosop pe care i-l întinsese Emilia. Surmenajul îl făcea să fie iritat.

— Domnule Dron, de unde vreți să știu? Asta-i treaba dumneavoastră. Dar de unde sunteți atât de sigur că e vorba de același ucigaș?

La întrebarea asta trimisul special nu găsi răspuns. Îndrăzni totuși să formuleze o observație.

— În toate cazurile e vorba de zdrobirea osului hioid.

— Așa, și? Dacă ar fi fost un altul nu s-ar fi întâmplat la fel?

— Un imitator?

— Un imitator al cui? Nimic nu leagă moartea Elisavetei de celelalte asasinate, oricât am încerca să descoperim similitudini. A fost o femeie de stradă? Nici vorbă! Nici nu i s-a prelevat vreun organ. Nici măcar n-a fost dezbrăcată. Punct.

Sebastian tăcu încurcat.

Lui Benone Suceavă i se făcu milă de el.

— Domnule Dron, ați aflat dacă nu cumva avea vreun iubit gelos? Asta ar fi o pistă. Mulți se încaieră din pricina fetelor sau le fac acestora seama, dacă nu le răspund la avansuri.

— Îi trăgea clopotele unul. Încă n-am dat de el. Am pus să-l caute. Azi-măine dau de el.

— Foarte bine! Nu trebuie să aveți păreri preconcepute. Mai aveți vreo întrebare? Mă cam grăbesc, sunt invitat la o masă.

Auzindu-l, anchetatorul simți un nod în gât.

— Da' ia stați! I-ați spus cumva lui Gore Poenaru că sunt un impostor? Nu m-așteptam la așa ceva din partea dumneavoastră.

Trimisului special i se umflară venele de la tâmpile, gata-gata să-i plesnească.

— Nu cunosc niciun Gore Poenaru.

Plecă furios. În urechi începu să-i răsună *La calunnia* lui Rossini.

*La calunnia è un venticello,
un'auretta, assai gentile
che insensibile, sottile,
leggermente, dolcemente
incomincia a sussurrar.*

Afară îl aștepta un tinerel îmbrăcat destul de modest.

Într-o mână ținea un caiet, în cealaltă un creion. Nu purta ochelari, dar în mod evident suferea de miopie. După înfățișare părea un corector de partituri.

— Sunt de la *Curierul de azi*. Florin Atanasiu.

— Să fiți sănătos!

Extraordinară apariție! De-abia fredonase *Aria calomniei* și, hocus-pocus!, și apăruse un gazetar.

Dădu să-l ocolească, dar celălalt îi blocă drumul. Renunțase la inofensivul aspect de corector al notelor de pe portative. Acum arăta ca un viclean stând la pândă.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— La care n-am de gând să vă răspund.

Din nou încercă să se descotorosească de insistentul jurnalist. Tot fără succes.

— E-adevărat c-ați fost trimis de la București de persoane suspuse?

Tăcere.

— Ultima victimă e tot opera ucigașului de până acum?

Tăcere.

— Aveți legături sentimentale cu doamna Adela Moiescu și cu fata Prințului?

Se abținu cu greu să nu-l pocnească.

În școală jucase multe partide de rugby. Fentă la stânga și o zbughi la dreapta, lăsându-l pe gazetar descumpănit.

Alergă și sări în birjă.

— Arată ce poți, Vultane!

Din urmă îl mai ajunse o întrebare.

— Vă mai interesează domnișoara Sorana după ce-a fost violată?

Ivan scuipe cu scârbă și se întoarse pe jumătate.

— Să-l altoiesc cu bișul?

— Lasă-l în pace. Câștigă și el o pâine.

— De rahat, să mă ierte boierul! De rahat! Șeara măsii!

Sebastian știa multe metode prin care putea demasca un individ care-l mințea în timpul interogatoriului.

Încă din Antichitate anchetatorii s-au preocupat de găsirea unor astfel de modalități. Chinezii, de pildă, le cereau celor cercetați să mestece orez uscat. La sfârșitul întrebărilor îi puneau să-l scuie. Dacă în gură le mai rămâneau boabe era un semn că, de frică, nu produsese destulă salivă și acestea rămăseseră lipite de limbă, de interiorul obrazilor.

Cel mai simplu era să studiezi fizionomia interogaților. O tresărire, o privire într-o parte, o înroșire a obrazilor indicau minciuna.

Sau puteai să le ceri să întindă o mână și pe podul palmei le puneai un bețișor sau un creion. Dacă individul era nesincer, se emoționa și bețișorul sau creionul se mișca și chiar cădea.

Desigur, niciuna dintre metode nu era infailibilă. Existau mincinoși care păcăleau orice anchetator care le

folosea.

Mai sigură era o invenție de dată recentă. Acuzatul era atașat la un aparat care înregistra modificările pulsului. Când mințea, pulsul se accelera.

Sebastian nu avea la dispoziție un astfel de dispozitiv și, de fapt, nici n-avea nevoie. Era sigur că tânărul aflat în fața lui spunea adevărul.

Iubitul Elisavetei.

Dragomir Codrea lipsise cinci zile din Iași. Împreună cu alți căruțași dusese niște butoaie la o cramă dintr-o podgorie depărtată.

Când s-a întors, primul drum l-a făcut la Hotelul Traian, ca să-și vadă iubita. A fost înșfăcat imediat și dus la Prefectura de poliție.

Sebastian a ținut să-i ia el primul interogatoriu.

Codrea n-avea mai mult de 25 de ani. Părul bogat îi încadra fața complet rasă, cu trăsături plăcute la vedere. Ochii roșii arătau că plânsese în noaptea petrecută în temniță.

— Dragomir... Ce crezi de istoria asta?

— Nu știu ce să zâc, domnule.

— Mai avea vreun iubit?

— Era fată cuminte. Mai aveam puțin până ne luam cu acte.

— Cu vecinii cum se avea?

— Bună zâua, sara bună... Niște moși și niște babe pe care aproape că nici nu-i întâlnea.

— Ai fost dus la casa ei. Ți se pare că lipsește ceva?

— N-aș crede.

Era răscolit, trebuia să-i smulgă cu cleștele vorbele din gură.

— Prin urmare nu ne poți spune nimic ca să-l prindem pe făptaș.

Își strânse pumnii noduroși.

— Dacă l-aș afla...

Nu mai zise nimic.

Se uitau unul la altul. Sebastian nu știa cum să-i alunge o durere imposibil de alinat.

Tresări. Celălalt se mișcase și scaunul pe care stătea scârțâise.

— Ar fi ceva...

Trimisul special se uită cu speranță la el.

— Ce?

Codrea rămase mut.

— Ce e?
În sfârșit, prezumtivul suspect deschise gura.
— Acu' vreo săptămână... da, acu' o săptămână...
— Ce-a fost acum o săptămână?
— Arăta îngrijată. Am întrebat-o ce are.
— Și?
— Mi-o zâs că la otel e ceva necurat.
— Ce?
— N-a vrut să spuie. A zâs că poate e o părere. Apoi a-nceput să râdă. Ne-am luat cu una, cu alta și n-am mai pomenit de asta. Apoi am plecat.
— Nu-ți mai amintești nimic?
— Nica.
Zadarnic mai încercă Sebastian să-l tragă de limbă. Codrea se ferecă în muțenie.
Cu toate acestea dădu ordin să fie eliberat.
Avea însă senzația că vor mai sta de vorbă.

Ajuns în camera lui de la hotel, Sebastian mai scrise pe niște hârtiuțe: Elisaveta; Codrea; Hotel.

Lângă cuvântul „hotel” puse un semn de întrebare.
Se dădu un pas înapoi și privi draperia cu bilețele.
Răspunsul era pe undeva, pe acolo. Dar unde?
Dacă ar fi avut bagheta unui magician, la un semn hârtiuțele acelea s-ar fi așezat în ordinea potrivită, dezvăluind misterul.
Dar, până una-alta, nimic nu se lega.

Întunecatul secret (6)

Nu plănuise s-o omoare pe fata aceea. O victimă care n-avea legătură cu mărețul lui plan.

Dar n-avusese încotro.

Îi aflase secretul.

Nu poliția din oraș. Nu trimisul special de la București.

O fetișcană îi descoperise taina.

Oare ce-l apucase de cumpărase sticla aia de vin și o băuse de unul singur?

Blestemata de curiozitate.

Se îmbătase după primul pahar, dar nu se oprise.

Mai băuse unul, și încă unul.

Nu mai rămăsese nimic în sticlă.

Ieșise să-și mai cumpere una. Îi vâjâia capul.

El, care era atât de precaut, își pierduse controlul.

N-avusese răbdare s-ajungă în casă și, ca să scoată dopul, folosisse un scalpel.

Era nesigur în mișcări, îl scăpase pe jos, îi căzuse din mâini și sticla care se spărsese risipindu-și conținutul.

Noroc că era singur pe stradă.

Ba nu. O fetișcană îl privea îngrozită din pragul unei porți.

Cel puțin așa i se păruse lui.

Aceasta se uitase cu spaimă la scalpel, ca și cum ar fi știut ce folosisse „ucigașul de dame”.

N-avusese încotro și-i luase viața.

Nu simțise nicio plăcere.

Moartea ei îi va încurca însă și mai mult pe cei care îl hăituiau.

Iar el nu se va mai atinge de băutură cât timp va mai trăi.

Îl întâlnise din întâmplare, îi aținuse dinadins calea?

Nu știa să-și răspundă.

Adela Moiescu era numai zâmbet. Peste taier purta un pardesiu. Gesticula cu manșonul în care-și ascunsese ambele mâini.

— Ce bine că v-am întâlnit, domnule Dron!

Era un semn bun că nu-l mai tutuia? În sfârșit, găsisese pe cineva s-o consoleze după moartea domnului Moiescu? Cineva care să nu fugă din alcovul ei după prima noapte petrecută acolo?

— Vreau să v-ajut.

Se uită la ea întrebător.

— Vreau să v-ajut la anchetă.

— Cum?

— Ați auzit de doamna Marghioala Calomfirescu?

Îi mărturisi încurcat că nu auzise.

— E cea mai grozavă în materie de spiritism. În seara asta organizează o ședință. Haideți să mergem împreună! S-ar putea să vă fie de folos.

O privi ca și cum i-ar fi propus să cânte de unul singur *Dublul concert de Bach*.

— Am niște treburi de rezolvat.

— N-aveți. Și dacă aveți, lăsați-le baltă.

— Pe deasupra nici nu cred în așa ceva.

— Greșit, complet greșit. Dați drumul birjei – e-aici, aproape.

Dacă își închipuia că-l va duce din nou în iatacul ei se înșela amarnic.

În salonul doamnei Calomfirescu erau deja două mătuși, un ofițer, și surpriză – bancherul din tren. Se salutară ca două vechi cunoștințe, dar nu-și aminti numele lui. Nu reținu nici cum îi cheamă pe ceilalți.

Doamna Calomfirescu îi servi cu fursecuri -, „eu le-am făcut, cu mâna mea” –, cu dulceață de căpșuni și cafele. Cu bijuteriile pe care le purta se putea deschide un mic magazin.

Bancherul îl trase într-un colț și îi șopti:

— Ce cacealma ne-ați tras în tren! Ne-ați lăsat să vorbim ca proștii despre ceva ce știați mai bine ca noi.

Ofițerul o sorbea pe Adela din ochi, dar văduva nu manifesta vreun interes deosebit, sau doar îl ațâța, sau se ferea de ceilalți.

— Haideți dincolo!

În încăperea alăturată era doar o masă rotundă cu scaune în jur. Draperii grele acopereau ferestrele.

— Vă rog așezați-vă!

Luară loc cu toții. Sebastian nimeri între cele două mătuși. Cum de se lăsase convins să participe la aiureala asta?

Gazda aprinse o lumânare și o puse în mijlocul mesei. Era singura lumină.

— Vă rog nu mai vorbiți și apucați-vă vecinii de mâini!

Palmele mătușilor erau cam unsuroase.

— Așa... S-a format lanțul... Simt deja o vibrație... E bine... E foarte bine... Pe cine vreți să chemăm?

— Ținând cont că domnul Dron este pentru prima oară aici, să-l lăsăm pe dânsul să aleagă.

Sebastian n-avea chef să invoce pe nimeni, dar intră în joc, numai ca să aibă de ce râde.

— Eu unul aș dori să vorbesc cu Auguste Dupin.

— Cine e?

— Un detectiv al lui Edgar Allan Poe.

— Și Poe ăsta cine e?

— Un scriitor american.

— Atunci e imposibil! Nu pot fi chemate decât spiritele unor persoane reale.

— Dupin a fost cât se poate de real înainte de a deveni erou de carte.

La proba cu orezul ar fi căzut cu brio.

— Liniște, vă rog! Concentrați-vă!

Toți încetară să mai discute.

— Spirite al lui Auguste Dupin arată-te!

Doamna Calomfirescu nu părea foarte convingătoare. De-abia la a treia strigare îi răspunse un glas răgușit:

— Cine mă strigă?

Sebastian tresări – nu părea vocea cuiva din încăpere. Doamna Calomfirescu stătea cu ochii închiși, prăbușită pe spătarul scaunului. Nu era glasul ei.

— Domnul Sebastian Dron, aici de față, anchetează niște crime. Ar vrea un sprijin ca să prindă asasinul.

Vorbise doamna Calomfirescu.

— Ah, toți vreți să dezlegați mistere... Nu vă mai saturați... De parcă enigme poate să dezlege oricine...

Cine naiba vorbise cu atâta sarcasm? Gazda nu deschisese gura. Să fie altcineva din încăpere?

— Domnul Dron deja îl cunoaște. Are mai multe înfățișări, dar numai una e cea reală.

Glasul răgușit făcu o pauză.

— E ca în *Scrisoarea furată*. Totul e la vedere.

Din nou tăcere.

— Succes, colega!

Scaunul doamnei Calomfirescu se zgudui și ea deschise ochii, privind buimacă în jur. Trimisul special profită de ocazie și-și smulse mâinile din încleștarea mătușilor. Își scoase batista și-și șterse palmele.

Odată aprinsă lumina toți năvăliră pe el.

— Ei? Te-ajută ce ți-a spus?

— Încep să cred că la oracolul din Delfi se iubea mai mult claritatea.

Răsuflă ușurat când îi văzu pe Adela și pe ofițer plecând împreună braț la braț, fără să se sinchisească de ce se vorbește în urma lor.

Pe drumul spre hotel se gândi la Sorana.

Ce-i comunicase spiritul lui Auguste Dupin îl lăsa rece.

Altă dandana care probabil îi va întârzia ancheta.

Racla cu moaștele Cuvioasei Parascheva dispăruse.

Cineva pătrunsese noaptea în biserică printr-o fereastră rămasă deschisă. Dinadins? Din neglijență? Reușise să deschidă sipetul greu, din lemn de stejar cetluit cu cercuri de fier, și furase racla unde se aflau oasele Făcătoarei de minuni.

Comoara cea mai de preț adăpostită la Trei Ierarhi. Cea mai valoroasă relicvă la care se închinău binecredincioșii din Iași și din multe alte părți.

Numai un spărgător de safé-uri ar fi putut să deschidă acele trei lacăte grele și încuietoarea complicată.

Și doar un copil s-ar fi putut strecura prin fereastră îngustă.

Îngrozit, parohul bisericii anunțase imediat furtul la Prefectura de poliție. Oricât se străduise Mitrache Filipescu ca secretul să fie păzit cu strășnicie, cineva scăpase o vorbă la urechea unui palavragiu și, de la

acesta, teribila veste se răspândise ca fulgerul în tot oraşul.

Dacă s-ar fi anunţat un cataclism iminent nu s-ar fi stârnit o panică mai mare.

O mulţime în fierbere se adunase în jurul vestitului lăcaş de cult. Locuitorii indignaţi emiteau cele mai aiuritoare supoziţii.

— E mâna cuiva de la o biserică din străinătate. Mulţi au vrut să aibă ei aceste sfinte moaşte!

— De ce n-ar fi unii de la noi? La câţi nu le crapă buza că n-au o ocrotitoare ca a noastră...

— Aş! Ucigaşul de dame a fost. Vrea să-şi spele păcatele ţinând numai pentru el oasele Sfintei.

— Da' de unde! E un vânător de răscumpărări!

— Mira-m-aş! Satana şi-a vârât coada!

Babele boceau şi se văitau fără contenire.

— Ce-o să ne facem acum?

— Am rămas ai nimănui!

— Aracan de noi!

Sebastian se amestecase printre oameni adus de Ivan care le afla printre primii pe toate. Nu tot ce ziceau unii şi alţii i se păreau prostii.

Cum îl zărise, Prefectul de poliţie se repezise la el.

— Daţi-ne o mână de ajutor, domnule Dron! Ăştia sunt în stare să-mi ia gâtul dacă n-o aduc pe Parascheva înapoi!

Intrase în biserică şi o cercetase cu luare-aminte. Uşa nu fusese forţată. Altă intrare nu era. Nu rămânea decât ferestruica aceea pe care doar cineva foarte subţire se putea strecura. Pe zid rămăseseră câteva urme discrete.

Dar era foarte sus. Cum ajunsese la ea?

Nu se vedea nicăieri nicio scară care ar fi putut fi sprijinită de perete. Nici afară, nici înăuntru.

Puse câţiva vardişti să o caute prin împrejurimi, dar n-o găsiră.

Şi totuşi, cum se căţăraseră hoţul?

Mai avea de dezlegat un mister.

Iar lumea venea, venea, bulucindu-se şi vociferând.

— Păgânii care ne conduc nu sunt în stare să ne păzească Ocrotitoarea!

— Aşa e!

— Huzuresc în scaunele lor şi oraşul se duce de râpă!

— Aşa e!

— Îi plătim degeaba!

— Așa e!

Ar fi fost de-ajuns o scânteie și mulțimea s-ar fi transformat într-o gloată imposibil de ținut în frâu.

Mitrache Filipescu se făcu nevăzut pentru a nu mai ațâța spiritele cu prezența lui.

Se întoarse însă imediat fluturând o hârtie. De pe treptele bisericii li se adresă celor de față.

— Faceți liniște! Am de făcut o comunicare importantă.

— Ei, aș!

— Lăsați-l să vorbească!

— Am primit o scrisoare din partea celui care a furat moaștele.

— I-auzi!

— Cere 100.000 de lei ca să ne-o dea înapoi pe Cuvioasa Parascheva.

— O!

Mulțimea amuți doar pentru o clipă.

— De unde atâția bani?

— Am vorbit cu domnul Demetriade. O parte din bani îi dă Primăria.

— Și restul?

Mitrache Filipescu oftă.

— Numai prin donații putem rezolva problema.

Din nou tăcere. Apoi, ca la un semn, pâlcuri-pâlcuri începură să plece la casele lor. Preotul, Prefectul de poliție și trimisul special rămaseră singuri în curte.

— Ce facem?, se lamentă omul bisericii.

Mitrache Filipescu își ridică jobenul și-și șterse chelia cu o batistă.

— Mă duc din nou la Demetriade. Poate îl conving ca Primăria să acopere toată suma.

Apoi se întoarse spre Sebastian.

— Hoțul vrea ca dumneavoastră să-i duceți sacoșa cu bani.

— Ce?

Numai la asta nu se aștepta omul din Capitală.

— Diseară, la ora zece, aveți întâlnire la intrarea în Bolta Rece. Dacă vede poliție, dispăre cu moaște cu tot.

La zece seara Sebastian Dron patrula prin fața intrării în Bolta Rece.

În mână dreaptă avea o sacoșă cu 100.000 de lei – spre lauda lui Primarul își convinsese colegii din conducere să scoată toți banii din fondul de cheltuieli neprevăzute.

Clipele treceau, dar nimeni nu-l aborda pe trimisul special.

Deodată, de el se apropie un copil al străzii. Îi înmână un plic și o zbughi ca urmărit de un roi de albine.

Pe hârtie citi un mesaj scris caligrafic: *Dealul Copou. Stejarul bătrân. Peste o jumătate de oră. Vino pe jos.*

Până acolo alergă ca să ajungă la timp.

Dar pe trunchiul gros îl așteptau noi instrucțiuni: *Podu Roșu. Într-o oră.*

O nouă cursă pe care o parcurse în fugă.

Nu era nimeni. Dar pe o bârnă din capul podului îl aștepta un alt plic. Pe coala de hârtie era trecută o altă destinație: *Biblioteca. Un sfert de oră.*

Ce făcea individul ăsta? Își bătea joc de el?

N-avea de gând să-i dea banii. Voia doar să-l prindă pe agilul cățărător pe ziduri.

— Saprستي! Idiotule!

— Cu ște v-am supărat, boierule?

Ivan ieși din spatele unui trunchi. Îl urmărise cumva tot timpul?

— Eu sunt idiotul, Ivane! Eu și nimeni altul! Cum de nu m-am prins? Doar totul e la vedere, cum spunea un ilustru detectiv.

În mai multe rânduri văzuse câțiva inși urcându-se pe zidul cu tencuiala acoperită cu mazăgălituri. Fără scară. Fără nimic. Numai folosindu-se de asperitățile și crăpăturile din tencuială.

Auzise și de un club al cățărătorilor din oraș; periodic se întreceau în concursuri urmărite cu mare interes de o mulțime de gură-cască.

Dar asta mai însemna ceva: n-ar fi putut scoate racla pe fereastră și să coboare cu ea.

— Ivane!

— Știu, îs un idiot!

— Nu tu, muscal căpățânos! Iute la Trei Ierarhi!

Preotul își avea casa alături. Nu dormea. Stătea ca pe ace așteptând deznodământul evenimentelor.

— Părinte, haidem în biserică! Vino și tu, Ivane!

Părintele descuie ușa cu mâini tremurătoare și aprinse câteva lumânări.

— Amu ște fașem? Ne închinăm la icoane?

— Nu. Căutăm racla cu moaștele Cuvioasei. Trebuie să fie ascunsă pe undeva.

O găsiră după o jumătate de oră într-un ungher, acoperită cu odăjdii. Ședința de spiritism nu fusese pierdere de vreme – îi adusese aminte de scrisoarea furată care fusese ascunsă la vedere, ca și moaștele.

Se adeverise ce spusese spiritul lui Auguste Dupin: „Totul e la vedere.”

E drept, el se referise la o altă anchetă, cea legată de ucigașul de dame.

Dar al cui fusese glasul?

Părintele se repezi la raclă, îngenunche și începu s-o sărute. Ivan își făcea cruce și el.

— E prima oară când o văz fără să stau la coadă.

Preotul se ridică într-un târziu și se uită cu ochi înlăcrimați la Sebastian.

— Cum v-ați dat seama că totul a fost o înscenare?

— Ca să fure racla ar fi trebuit să acționeze cel puțin doi inși, dacă nu trei. E și grea, și voluminoasă. Pe peretele de sub ferestruică n-am zărit însă decât urmele unuia singur. Pentru planul lui îi era suficient să creeze panică pentru a cere o răscumpărare. Moaștele le-a ascuns cât a putut de bine ca să nu dea nimeni de ele imediat. N-avea de gând să le trambaleze cu el din moment ce primea banii.

— Dar cine a fost?

— Cine să fie? N-o să vă mai deranjeze de-acum, dând târcoale pe-aici ca să prospecteze locul. Călugărul cerșetor.

— Amărâțul ăla?

— Da. L-am văzut ce sprinten a urcat pe zidul unde se întrec cățărătorii. Și e și firav la trup. Și prea dădea târcoale bisericii.

— Mare prefăcut!

— Actor ar fi trebuit să hie!

— Să punem mâna pe el!

— Ehe, cine știe unde-i acum! Dacă a văzut că a ratat lovitura, s-a mutat în altă parohie. Alte moaște sunt în pericol să dispară.

Părintele mai avea puțin și îngenunchea la picioarele lui Sebastian.

— Să fii binecuvântat, fiule! O să te iubească Dumnezeu cât vei trăi pentru fapta ta creștinească.

Se urcară în birjă.

— La otel?

— Mai întâi la Primărie, să lăsăm banii!

— Aoleu, să-i lăsăm mai iute! Nu-i potrivit să umblăm cu atâția bani la noi. Mai ales noaptea! Mai bine să le duși dorul, decât să le porți grija. Mai iute, conașule, mai iute! Dacă ni-i fură careva, la gratii ajungem! Iară ceia cred c-o gătat de rădicat spânzurătoarea.

Îi era foame.

Restaurantul hotelului era aproape plin.

Comandă o supă și o ciulama de pui cu mămliguță. La cafea își aprinse o țigară.

— Tot scump la vedere, domnule Dron! Pe unde bântuiți?

Era limpede că Adela Moisescu chiar renunțase la veșmintele de doliu. O rochie de catifea violet îi sublinia formele apetisante.

Sebastian se ridică de pe scaun, roșu în obraji.

— Sărut mâinile!

— Dar cum se face că sunteți singur?

Nu-i răspunse.

— Nu veniți la masa noastră?

Îi arătă cu mâna masa de la care îi făceau semne cei trei oaspeți ai doctorului Benone Suceavă.

Se gândi să refuze. Ca hipnotizat o urmă totuși pe femeia care atrăgea privirile tuturor.

— Din câte știu, vă cunoașteți! Domnul Salvatore Pitti, domnul Patrick Girou, domnul John Newcomb. Dânsul e domnul Sebastian Dron.

Bărbații își strânseră mâna și luară cu toții loc.

Străinii își continuă vorba în engleză.

— Am spus-o și o mai spun: bun vin se face în Moldova, zise italianul turnându-și în pahar un lichid rubiniu. Ce culoare! Ce buchet! Rivalizează cu cele mai grozave vinuri din lume. Păcat că nu e cunoscut.

— La plecare eu o să iau câteva sticle, adăugă francezul.

— Și eu, îl completă englezul. Vă torn un pahar?

— Nu, mulțumesc, am de lucru în după-amiaza asta. Rămân la cafeaua mea.

Doamna Adela Moiescu bătu din palme.

— Vai, ce palpitantă viață duceți! Alergați după criminali...

Adăugă în românește:

— ...și nu numai după ei. Ședința de spiritism v-a fost de ajutor?

— Chiar! Cum mai merge ancheta?, se interesă francezul.

— Doar nu crezi c-o să ne dezvăluie ceva, spuse râzând englezul.

— Așa că mai bine să-l lăsăm în pace, interveni italianul.

Pardesiele de culoare verde atârnav într-un cuier-pom. Englezul îi surprinse privirea.

— Pun pariu că vreți să știți de ce avem pardesie la fel.

Sebastian ridică din umeri, dar doamna Moiescu se arătă curioasă.

— Ei bine, toți trei am fost acum o lună la București. Noi venisem vara în România și nu aveam haine pentru vreme rea. Ne-am luat pardesie de la același magazin. Alt model nu era.

— A, asta-i explicația...

Doamna se așteptase la ceva mai palpitant și era ușor dezamăgită.

Francezul relua discuția pe care venirea lui Dron la masa lor o întrerupsese.

— O spun și o repet: orașul ăsta are potențial.

— Nu-i ușor să pornești de la zero, oftă englezul. Încă își mai fac nevoile în fundul curții.

— Dă-mi voie, colega, se repezi italianul. E mai ușor să pornești de la zero. Totul e să ai un plan bine stabilit.

— Și mijloace.

— Fără doar și poate. Dar națiunile bogate vor investi aici în mod profitabil.

Adela Moiescu îi făcu semn pe sub masă.

— Nu prea te interesează discuția asta. Dar ce zici de ei? Au scăpat de hăturile de-acasă și zburdă în voie. Mai ales englezul parcă e apucat. Dacă ar afla Regina Victoria de dezmăturile lui nu l-ar mai primi în țară.

Clătină ușor din cap fără să zică nici da, nici nu.

— Când mai mergem la Bolta Rece?

— Nu știu. În curând o să plec.

Dacă ar fi ținut pe podul palmei un creion, acesta ar fi căzut pe jos.

— Și n-o să mai vii niciodată la mine?

— Nu cred.

Adăugă și mai încet:

— A fost o greșeală.

Adela Moiescu zâmbi amar.

— Sunt bătrână și urâtă. Sunt o babă. Cum să se uite domnul Sebastian Dron la o babă?

Italianul se amestecă în vorbă.

— Cine e „baba”? Aici nu e nicio baba. Și nu mai faceți opinie separată, vrem să înțelegem și noi ce vorbiți.

Sebastian se ridică.

— Vă rog să mă scuzați, am niște treburi de rezolvat.

Adela Moiescu îl urmă până la ușă și-i strecură la ureche:

— Chiar i-ai spus lui Gore Poenaru că n-aș fi bună la pat?

O privi uluit.

— Cine-i Gore Poenaru?

— Parcă nu știi...

Îl bătu pe umăr cu mâna ei înmănușată și îi făcu loc să iasă din restaurant.

Ar fi trebuit mai demult să se uite în dulapul cu lucrurile Elisavetei.

Nu era prea târziu nici acum.

Administratorul hotelului îl conduse la un vestiar aflat la subsol și-i deschise dulapul Elisavetei cu o cheie de rezervă.

— N-a mai umblat nimeni în el?

Bărbatul vizibil deranjat de la treburile lui îi răspunse sec:

— Nu.

Un halat albastru cu monograma hotelului pe piept, niște pantofi cu toc jos, o mătură, niște cârpe de șters praful, mai mulți bureți... Nimic altceva.

— Era fată cinstită. N-o să găsiți nimic furat și ascuns aici.

— Nu asta caut.

Câteva fete intrară să se schimbe în ținuta de lucru, așa că bărbatul lăsară locul liber.

Ivan îl aștepta cu ziarul în mână.

— Iată ște-o vărsat din el bolundul cela!

Îi întinse gazeta ca și cum i-ar fi înmănat un șobolan mort.

Trimisul special Sebastian Dron este surdo-mut? nu era propriu-zis un articol. Câteva rânduri însoțeau niște caricaturi.

La întrebarea „E-adevărat c-ați fost trimis de la București de persoane suspuse?” iată ce ne-a răspuns:

O caricatură îl înfățișa cu mâinile la gură.

L-am mai întrebat: „Ultima victimă e tot opera ucigașului de până acum?”

De data asta, graficianul îi prevăzuse gura cu un fermoar închis.

Ne-am străduit să aflăm totuși ceva: „Aveți legături sentimentale cu doamna Adela Moisescu și cu fata Prințului?”

Desenul îl prezenta cu buzele cusute cu ață groasă.

Nici ultima întrebare n-a fost mai norocoasă: „Vă mai interesează domnișoara Sorana după ce-a fost violată?”

Caricaturistul îl înfățișase cu capul într-un morman de nisip, ca un struț.

Rugăm insistent autoritățile de la București să nu ne mai trimită anchetatori muți și surzi.

Îi înapoie ziarul. Ivan se uită cu atenție la el, ca și cum ar fi dorit să se asigure că șobolanul nu înviase.

— Ți-am zis: câștigă și el o pâine.

— Ieri m-am ținut, da' nu mai poci și-o zâc de-a dreptul: o pâne de cacat.

N-apucară să pornească. Angelo Serafim sosise în goană și se puse în fața calului.

— În sfârșit, v-am prins!

Ivan se întoarse spre clientul său.

— Alt gazetar? Pe aista chiar îl pocnesc.

— Lasă-l în pace!

N-avu încotro și coborî din birjă.

Intrară în hotel și se așezară pe o canapea din hol. Zâna nu-și făcuse încă apariția la pian. Sebastian stătea ca pe ghimpi.

Detectivul era surescitat. Scoase o coală de hârtie acoperită cu un scris mărunț. Din câte spuneau unii și alții, cine scria așa era un meschin.

— În ultimele luni s-au vândut opt mari proprietăți cu case cu tot.

Vorbea repede, ca și cum s-ar fi temut ca preopinentul său să nu-și ia tălpășița.

— Calmează-te!

Continuă repezit, ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Cumpărătorii sunt bancherul Alin Severin, directorul Poștei, Tudor Goian, podgoreanul Miu Sorescu, inspectorul școlar Marin Iorga. Bițu Surugiu, Marin Carp și Val Lungu nu știu ce hram poartă.

Numele nu-i spuneau nimic. Ba nu! Bancherul îi fusese tovarăș de compartiment în trenul care îl adusese în Iași. Poate și podgoreanul al cărui nume nu-l reținuse.

— Mulțumesc. Dă-mi lista!

— Mai stați o clipă.

Tăcerea care urmă era de efect.

— Acum urmează bomba!

Sebastian se uită curios la el. Supralicita ca să-l mai stoarcă de niște bani?

— Ce bombă?

Glasul detectivului deveni triumfător.

— Cel puțini patru dintre acești cumpărători sunt în legătură cu Prințul.

Trimisul special tresări. La așa ceva nu se aștepta.

— Cum?

— E exact cum spun. Nici directorul Poștei, nici inspectorul școlar nu aveau bani pentru a cumpăra terenuri. Din ce-am aflat, nici veniturile lui Bițu Surugiu și Val Lungu nu le-ar fi permis astfel de investiții. Le-a dat bani Prințul.

— Prin urmare, afaceri mascate. Prințul s-a folosit de interpuși. Interesant! Foarte interesant!

— Cu siguranță. Dar mai e o bombă.

Altă pauză de efect.

— Și primarul a cumpărat un teren.

La asta chiar nu se așteptase.

— Bravo! Ai făcut treabă bună. Ai stofă de detectiv.

Scoase portofelul.

— Un serviciu de calitate trebuie răsplătit pe măsură.

Celălalt îi întinse lista și se ridică.

— Mi-ați dat destul.

Scrisul mărunt nu era întotdeauna dovadă de meschinărie.

— Am însă o rugămintă: când aveți timp, să-mi povestiți și mie cum se face o anchetă.

Aproape că țopăia când se îndepărtă.

Ivan îl aștepta cu o față care nu prevestea nimic bun.

— Ce mai e?

— S-o aruncat.

— Cine s-a aruncat?

— Feșiorașul.

— Care fecioraș?

— Costel.

— Care Costel?

— Că de se crede mare inventator.

Lui Sebastian îi sări țandăra.

— Vorbește, omule, deslușit.

Ivan își reveni din emoția care îl cuprinsese.

— Costel aista meșterea de mult la o mașinărie cu care să zboare. Niște aripi din șipcă subțire.

— Și?

— Și-o pus aripile aiestea pe brațe și o început să bată din ele. Și-o dat drumu' din clopotnița de la Trei Ierarhi.

— Și?

— Zăb s-o făcut de pământ. Acu' e deja la Morgă. Lu' domn' Suceavă ar fi musai să-i crească simbria. O avut parte de-un maldăr de leșuri.

— Ivane! Tu vorbești serios?

— Da. Ar fi musai să-i crească simbria. Merită.

— Eu vorbesc de ăla care s-a aruncat. Chiar așa a făcut?

— Sub ochii gloatei.

— Și nimeni nu l-a oprit?

— De, te pui cu nebunu'...

Nu era destul de răvășit de ce-i raportase detectivul, mai era și istoria asta cu insul care s-a visat pasăre.

Dar dacă fusese aruncat din clopotniță?

Dacă și el era un martor incomod pentru ucigaș?

Doctorul Suceavă avea să afle curând cum a murit de fapt.

Dar n-avea chef să-i facă o vizită – probabil că în clipele astea tocmai se apucase de autopsie.

De fapt, nu era nicio grabă: prea mulți asistaseră la scenă, n-avea niciun rost să bănuiască o mână criminală.

Nici azi nu se putea urni cu niciun chip din fața hotelului.

Un individ numai piele și os, cu o mustață pe oală și favoriți, puse o mână pe birjă, cu cealaltă își scoase pălăria turtită și se recomandă cu un glas pe care nu i l-ai fi putut bănuși ținând cont de trupul firav.

— Paleontolog Mirel Tou.

— Sebastian Dron.

Se dădu jos ca să-i strângă mâna. Ce mai voia și asta?

— Dispun de informații de primă mână.

Suna atractiv. Îl invită în holul pe care nu-l părăsise de mult. Se așezară pe o canapea. Pianul se auzea, dar din unghiul în care era n-o vedea pe zână.

— Să știți că nu vi s-a spus nimic.

Asta cam așa era.

— Vă ascult.

Întâlnirea promitea să fie interesantă.

— Nimeni n-a avut curajul să ia taurul de coarne și să vă spună adevărul.

Altul care nu știa să intre direct în subiect și-l fierbea la foc mic.

— După cum știți, Iașul se întinde pe șapte coline...

Știa, dar era bine să i se mai spună încă o dată. Parcă și Roma tot pe șapte coline fusese construită. Dar parcă avusese un alt destin.

— Roma și Constantinopole la fel.

— Înțeleg.

De fapt, nu înțelegea nimic.

— Breazu, Bucium, Cetățuia, Galata, Copou, Repedea, Șorogari e numele lor.

Pe unele dintre aceste dealuri fusese.

Paleontologul își trase sufletul și continuă cu amărăciune.

— Unii le cred dealuri.

— Și nu sunt?

— Aș! Ignoranța o să ne piardă într-o zi.

Dacă nu cumva deja ne-a și pierdut.

— Ceea ce unii numesc impropriu dealuri, coline sunt de fapt cocoșele unui uriaș animal preistoric.

— Ha!

Dacă pe fereastră l-ar fi zărit pe băiețandru cu aripi plutind majestuos printre nori, șocul ar fi fost mai mic.

— Da, bunul meu domn... În urmă cu vreun milion de ani trăia un animal care măsura câțiva centimetri de la pământ, dar care se întindea pe sute de hectare. Cea mai mare ființă care a existat vreodată!

Sebastian începea să se dumirească cu cine are de-a face.

— Se deplasa încet... încet... cam zece metri pe an. Când a ajuns pe locul unde e târgul acum, s-a oprit.

— De ce?, întreabă Sebastian fără să vrea. I-a plăcut priveliștea?

— Bună întrebare! Dar și răspunsul meu e bun. Aici Pământul emana o energie cum nu mai găsisese nicăieri. Ea l-a ajutat să-și dezvolte cocoașele astea. Ele i-au asigurat supraviețuirea timp de milenii, ca niște generatoare pline de forță.

— Bine, am priceput. Mai vorbim altă dată.

— N-ați priceput nimic!, tună paleontologul sărind de pe banchetă. Sunteți ca toți troglodiții care mă iau în râs.

— Liniștiți-vă, nu vă ia nimeni în râs. Luați loc și povestiți mai departe.

Pirpiriul se așeză din nou pe canapea.

— Evident, animalul ăsta pe care l-am botezat cu numele meu – Severus Tous – într-o zi și-a dat obștescul sfârșit.

— Evident.

— Au trecut secole, milenii și pământul l-a acoperit.

— Da, e mult praf în zona asta.

— N-au mai rămas decât cocoașele astea care să ne semnalizeze că dedesubt zace un trup al unui animal uriaș.

Sebastian nu mai avea răbdare.

— Povestiți minunat, dar eu cu ce pot să vă ajut?

— Cunoașteți multă lume în Capitală. Oameni politici, potenți... Vorbiți-le de proiectul meu: acela de a deschide un mare șantier care să caute urmele animalului dispărut sub tone de pământ. Dacă l-am descoperi, s-ar vorbi despre noi în întreaga lume. Nicio fosilă de animal preistoric n-ar stârni un mai mare interes.

— Domnule Tou, m-ați convins. Cum ajung la București o să mă agit pentru proiectul dumneavoastră.

— Știința o să vă fie recunoscătoare.
Se ridică, făcu o reverență și se îndreptă spre ușă.
Sebastian se ridică și el. De-abia atunci observă cum câțiva angajați ai hotelului râdeau pe înfundate.

Ca să-și mai potolească furia care îl cuprinsese, ocoli coloana care nu-i permitea s-o vadă pe zâna de la pian. Imediat strânse pumnii ca și cum s-ar fi pregătit de o încăierare – pe claviatură alergau mâinile unui octogenar.

Nici n-apucă să ajungă la ușă și în hotel își făcu apariția Dragomir Codrea.

Părea buimăcit de luxul din jur.

— Dragomir! Pe mine mă cauți?

— Da, domnule...

Pentru a treia oară în acea zi se așeză pe canapea.

Sebastian se trezi vorbind ca un om din popor.

— Care-i baiul?

Bărbatul nedormit de lângă el se strângea în el însuși, ca și cum ar fi dorit să ocupe cât mai puțin loc.

— Mi-am adus aminte ceva...

Sebastian bănuise de la prima întâlnire că nu-i spusese tot.

— Elisaveta era îngrijată...

— Mi-ai spus.

— Da' n-am luat samă...

— Se mai întâmplă.

— Dacă o ascultam, acu' era vie...

Nu-l contrazise.

— Ce ți-a zis?

— Ceva ce n-am priceput. Ceva de pete de sânge într-o scăldătoare.

— Într-o cadă.

— Da.

Sebastian ciuli urechea.

— O descoperit sânge într-o scăl... într-o cadă.

— Mult?

— O țâneam în brațe, eram cu gândul la alte cele, n-o auzam ce spune.

— Și ce-a făcut?

— L-o șters.

— În ce cameră?

— Nu mi-o zăs.

— Altceva?

— Mi-o zâs că-i e frică.
Frica se citea și pe fața lui Codrea.
— Iertăciune c-am venit a vă deranja.
— Foarte bine ai făcut. Ce-i asta?
Dragomir îi lăsase la picioare o traistă.
— Ia, niște mere! Din livada mé. Altceva n-am avut
ce să v-aduc.

— De ce?

— Ați fost omenos cu mine.

Și până s-apuce Sebastian să facă vreo mișcare, se
aplecă și-i sărută mâna.

Se-ntoarse brusc și ieși din hotel aproape în fugă.

Umila traistă a lui Codrea, lăsată ca un semn de
mulțumire, îi aduse aminte o scenă înduioșătoare din
copilărie.

Odată, la Conac, o vijelie neașteptată izbise de un
gard un porumbel. Pasărea rănită nu mai putea zbura –
țopăia prin curte, ridicându-se doar câteva clipe în aer.

Sebastian îl salvase de un motan care îl pândea. Îl
pusese într-o cutie de carton, îi dăduse de mâncare și apă.
După cum îi spusese tatăl lui, n-avea cum să-l oblojească,
doar timpul avea să decidă dacă porumbelul mai avea zile
sau nu.

După vreo zece zile îl descoperise zburând stângaci
prin cameră. După încă o săptămână îi dăduse drumul
afară și îndată porumbelul se avântă spre înălțimi dând
viguros din aripi. Dar se întorsese curând pe pervazul
ferestrei pe unde ieșise, ca și cum ar fi dorit să-și ia
rămas-bun. Înainte de a pleca definitiv acolo unde-și avea
adăpostul, mai venise în câteva rânduri, de parcă nu se
putea despărți de copil, de parcă dorea să-și arate
recunoștința.

Zilnic întâlnește oameni.

Îi vede cum arată, cum se îmbracă și cum se
comportă. Ascultă ce-i spun. E năucit de-atâtea noi
cunoștințe. Multora le uită imediat numele. Probabil că
nici ei nu-l rețin pe-al lui.

Și totuși ar vrea să știe ce fac toți aceștia atunci când
nu-i vede. Cum e Mitrache Filipescu în familie?
Voluptuoasa Adela Moiescu râde tot așa de zgomotos și
când e într-un alt anturaj? Cosmin Demetriade e la fel de
amărât și când ia masa cu-ai lui? Benone Suceavă cum

face să uite de morții pe care îi disecă? Raul Popescu se înfoaie în pene și când își vizitează amanta? Marcel Croitoru oare chiar crește porumbei? Angelo Serafim se ceartă cu zgripturoaica lui gazdă și când sunt singuri? Oare Marghioala Calomfirescu e ventrilocă și face neobosită exerciții ca să-și perfecționeze talentul? Paleontologul Mirel Tou își expune zilnic teoria în fața cui nimereste? Ziaristul Florin Atanasiu sapă de zor să găsească pete în biografia concetățenilor? Studentul Cristian Moraru visează la un flagel care ar decima populația și i-ar oferi, în sfârșit, material de lucru din abundență? Iar Ivan... Ivan... Nu știe nimic despre el.

Dar cel mai mult îl interesează „ucigașul de dame”. Ce-o fi făcând? Pregătește o nouă lovitură? Sau și-a făcut suma, cum spunea procurorul? De ce ăsta era atât de sigur când afirma așa ceva?

La Sorana nu voia să se gândească. Dar nu era chip.

De dimineață se duse în biroul directorului de hotel.

De cum îl zărise, acesta voise să-l dea afară.

— Ce cauți aici?

Îmbrăcat într-o salopetă, murdar de unsoare pe față, cu o șapcă îndesată peste urechi, Sebastian era de nerecunoscut. Pe umăr îi atârna de o curea o lădiță de scule.

— Ce vrei?

— Domnule director, sunt eu, Sebastian Dron.

Bărbatul ieși de după biroul la care stătea și-i veni în întâmpinare. Arăta tulburat de confuzia pe care o făcuse.

— Vă rog să mă scuzați, nu v-am recunoscut!

— Asta mă bucură. Înseamnă că deghizarea mea e perfectă.

— N-am să vă întreb de ce v-ați îmbrăcat așa.

— O să vă spun eu. Azi aș vrea să verific instalațiile din camere.

Celălalt se îngrijoră subit.

— S-a întâmplat ceva? S-a spart vreo țeavă?

Sebastian îi ignoră întrebarea.

— De ce etaj răspundea Elisaveta?

— Stați să verific.

Scoase dintr-un sertar un dosar și-l răsfoi.

— Am găsit. De etajul doi.

— Acum e altcineva în locul ei.

— Desigur. Trebuie cineva să dea cu mătura pe jos, să facă paturile, să schimbe prosoapele...

— Câte camere sunt ocupate la etajul doi?

Se uită din nou în dosarul lui.

— Unsprezece.

— Aș vrea să le controlez.

Îl privi cu îndoială.

— E drept, cei mai mulți sunt plecați la ora asta...
Totuși unii mai pot fi în camere. Cu ce pretext să intrăm?

— Ați spus-o singur – s-a spart o țeavă.

Directorul îl însoți șovăitor până la etajul doi. Acolo îl încredință unei fetișcane roșie de emoție.

— E o țeavă defectă pe undeva. Lasă-l să intre să verifice.

În primul apartament nu era nimeni. Totul era aranjat și strălucea de curățenie. Fetișcana trecuse deja pe aici.

Sebastian se duse glonț în baie și trase ușa în urma lui. Din lădița cu scule scoase un flacon plin cu un lichid albăstrui. La recipient atașă un tub la capătul căruia se afla o pară de cauciuc.

Se aplecă deasupra căzii și strânse para – pe un orificiu al flaconului începură să țâșnească jeturi subțiri de lichid. Le îndreptă spre pereții de metal. În combinație cu sângele, acesta s-ar fi colorat în verde.

„Ar fi culmea să reușesc de la prima încercare.”

După câteva ore era complet demoralizat.

Mai avea doar o mică rezervă din lichidul miraculos după ce intrase în toate încăperile de la etajul doi.

Și nicăieri nu găsisese nici măcar un strop de sânge.

Să nu fi priceput Dragomir ce-i spusese Elisaveta?
Să fi inventat ca să se afle în treabă?

Dar bărbatului în cojocel cu siguranță că nu-i ardea de farse într-un moment în care își plângea amarul.

Directorul însă era fericit – niciun client nu fusese în cameră și deci nimeni nu protestase c-a fost deranjat. *Cartea de impresii* de la recepție n-avea să înregistreze nicio reclamație.

De fapt, Sebastian ar fi trebuit să înceapă cu altceva.

Ceru să i se deschidă din nou dulapul Elisavetei din vestiar.

Luă unul dintre bureți și-l pulveriză cu soluția din flacon.

Nicio reacție.

Al doilea însă căpătă o nuanță verzulie.

— Asta e!

Prin urmare Elisaveta nu aiurase. Văzuse într-adevăr ceva suspect care o costase viața.

Dar cum de nu obținuse un rezultat pozitiv când cercetase băile?

În timp ce-și lepăda hainele de instalator și redevenea trimisul special pe care îl știa toată lumea îi veni o idee.

Îl caută pe director – plecase.

Se repezi la recepție, mai-mai să răstoarne un bust pe care nu-l știa plasat în acel loc. Se opri stupefiat. Era bustul împăratului Traian. Cum naiba nu-l văzuse până atunci?

Agitația lui Sebastian se transmise recepționarului care presimțea o catastrofă. La hotelul ăsta „o catastrofă” însemna „o reclamație”.

— Ai o situație a turelor pe etaje?

Insul tremura ca varga. Cu mâini tremurătoare îi întinse *Cartea de impresii*.

— Ce dracu' să fac cu asta?

— Să scrieți.

— Ce naiba să scriu? Răspunde la ce te-am întrebat: Ai-o-si-tu-a-ți-e-a-tu-re-lor-pe-e-ta-je?

— Da.

— Elisaveta... fata care-a murit... a lucrat zilele astea numai la etajul doi?

— Numai la etajul doi.

— Sigur?

— Da.

Sebastian mai avea puțin și exploda.

— Verifică, nu te uita ca boul la mine!

Recepționarul scoase dintr-un sertar un registru și începu să se uite prin el. Apoi îl privi pierit.

— Acu' o săptămână a ținut locul unei fete care s-a îmbolnăvit. A făcut curat și la etajul unu.

Dintr-odată Dron se liniști. Ce fusese izbucnirea asta? E clar, îl ajunsese oboseala.

Îl puse pe tejghea o bancnotă. Tânărul se uită la ea de parcă ar fi fost falsă.

— Hai, ia-o! Și mulțumesc.

— Și de *Cartea de impresii* n-aveți nevoie?

Dădu din mână a lehamite, se întoarse și o porni brusc spre ieșire, mai-mai să-l ia din nou în brațe pe împăratul Traian și să dea jos cu el. Azi nu mai avea când să controleze și etajul unu.

Se gândea tot mai des la Sorana.

Chiar și când era ocupat cu alte treburi.

Și-o închipuia bătându-l prin Palat și încercând să uite ce i s-a întâmplat.

Ceva imposibil de șters din memorie.

Cei din jur încercând s-o aline.

Ceva imposibil de alinat.

Ar fi vrut să stea lângă ea.

Ar fi vrut să-i țină mâna în mâinile lui.

Nu-i atinsese niciodată mâna.

Mâna ei cu degete lungi, de pianistă.

Ar fi vrut să-i spună vorbe de mângâiere.

Existau oare cuvinte care să-i alunge suferința?

Și-ar fi dorit măcar să stea lângă ea și s-o privească...

Ivan își dresese glasul și se întoarse spre el.

— Crez că trebe s-o luăm prin altă parte.

Smuls din gândurile care îl tulburau, Sebastian se uită la drum. N-aveau cum să treacă, o mulțime le bara calea.

— Iar au ieșit cu prapurii ca să oprească ploaia? Data trecută a plouat de-a rupt pământul. Acum să nu vină cumva potopul.

— Dumnezeu îi bătrân, n-a mai hi auzând bine, o fi înțales alșeva. Da' amu oamenii s-o burzuluiit contra primarului.

— De ce?

— Șică nu e-n stare să țână frâiele în mână. Pre multe omoruri. Târgu' ista parcă-i abator...

Fiecare striga altceva. Din pricina larmei nu se înțelegea nimic. Unii aruncau cu pietre în clădirea primăriei.

De după un colț apărură o altă mulțime.

— Oho! Se-adună ceva lume!

— Saracan de mine, a să hie groasă! Aiștia țân cu primarul. Partizanii lui. Amu cotonogea! Mai ghine o luăm ușurel pe ici-șă, ca să nu dăm piept niși cu unii, niși cu alții. Zurbele nu-s de noi.

— Ia-o pe unde vrei. Dar nu văd niciun vardist care să asigure paza.

— Pe primar o să-l păzască Dumnezeu, dacă s-a uita încoase. Da' cum am zâs, îi bătrân și poate că și cu văzul stă rău.

Benone Suceavă era în biroul lui așezat într-un fotoliu.

Se descălțase și-și curăța cu un cuțitaș pantofii.

— Nu-ș' ce naiba are dezinfectantul ăsta de se lipește așa de tălpi. Mai face și cocoloașe. O să-i spun Emiliei să-l schimbe.

Pe Sebastian îl interesa altceva.

— Prin urmare băiatul ăla de-a vrut să zboare a murit pentru că s-a zdrobit de pământ.

— Fără doar și poate.

— Să-i fi făcut vânt careva?

— N-aș crede. Visa să zboare. Visa cai verzi pe pereți.

— Și Leonardo DaVinci a construit un aparat de zburat.

— Dar el a murit în patul lui. Costel ăsta trebuia demult închis la balamuc.

— Mai știi eu pe unul care ar trebui dus acolo.

Suceavă se opri cu cuțitașul în aer și izbucni în râs.

— Nu cumva l-ai întâlnit pe omul de știință... Pe paleontologul Tou.

— Ba da.

— De câte ori?

— O singură dată.

— Ei, ferește-te dacă-l mai întâlnești! O să-ți spună aceeași tărășenie cu exact aceleași cuvinte. Nu ține minte că te-a mai bătut odată la cap. Dar mai e unul de care Bazilescu ar trebui să aibă grijă. Nu te-a căutat și Sorin Vraciu?

— Nu.

— Fugi de el ca dracul de tămâie! Nici ăsta nu-i în toate mințile: susține că marțienii își stabiliseră odinioară o bază aici de unde colindau Pământul în căutare de metale prețioase de care ei duceau lipsă.

— Mai aveți mulți de ăștia?

— Cine poate ști?

Doctorul se încălță și se apucă să strângă pe o hârtie ce curățase de pe tălpi. De o bucată de vreme trimisul special îl urmărea ca în transă.

— Dobitocule!

— Ce-ați spus?

— Scuze, mie-mi spuneam. Cum de-am uitat?!

Se cotrobăi în buzunar și scoase plicul unde adăpostise ciudata pojghiță găsită în dormitorul Elisavetei.

— Ce ziceți? Bucățica asta poate proveni de la Morgă?

Luă hârtia din mâna doctorului și mirosi cojile. Apoi mirosi și țandăra pe care o avea ca probă.

— Mie mi se pare că miros la fel.

Îi puse doctorului la nas cele două mostre.

— De, știu eu ce să zic... Parcă... Nu bag mâna în foc. Dar ce-i scamatoria asta?

— O să vorbim mai târziu despre asta... Dar spuneți-mi, doctorii pe care îi aveți ca oaspeți când au venit?

— Acum vreo patru luni.

— Deodată?

— La un interval de câteva zile... Nu mai știu.

— Participă la autopsii?

— Nu întotdeauna. Nimeni nu suportă să i se uite cineva peste umăr în timp ce lucrează.

— Și de ce stau de atâta vreme? Nu și-au terminat treaba?

— Ba da. Dar au hotărât să-și ia o vacanță. Le place aici. Aproape în fiecare seară petrec cu lăutari. Mâncarea ieftină, cazarea convenabilă, vin din belșug...

Îi făcu cu ochiul.

— Mai trec și pe la Podu Roșu...

Apoi adăugă în șoaptă:

— Or fi spioni.

— Mai știi?

Sebastian rămase gânditor. În sfârșit, cercul suspiecțiilor se restrângea.

— Pot să iau eu hârtia cu cojile astea?

— Dacă vă sunt de trebuință...

Ajuns în camera de la hotel se spală îndelung, își îmbracă halatul și comandă de mâncare.

Amâna. Nu voia să trăiască o dezamăgire, acum când poate se apropia de criminal.

Bău și un pahar de vin roșu – absintul îi făcea cu ochiul, dar nu se mai atinsese de el din noaptea în care scăpase rău hăturile. Și nu mai fumase nicio pipă.

Așteptă ca servitorul să plece cu farfuriile și tacâmurile folosite și de-abia atunci se apucă de lucru.

Avea asupra lui un mic laborator criminalistic.

Dintr-o trusă scoase două eprubete. Într-una puse o jumătate din coaja găsită la Elisaveta – n-o folosisese pe toată pentru ca să nu piardă proba dacă experimentul dădea greș în cealaltă lăsă să cadă o pojghiță răzuită de pe tălpile lui Suceavă.

Turnă în ambele eprubete un acid, agită și așteptă să vadă ce se întâmplă.

După câteva clipe cojile se dizolvară și în eprubete putea zări un lichid roșu.

Reușise.

Ambele probe proveneau de la Morgă.

Unul dintre doctorii străini era un criminal.

Trebuia să aștepte dimineața ca să-i afle identitatea.

Se întinse pe pat, cu mâinile sub cap.

Până acum avusese doar firimituri. Așchii. Cioburi.

Dar, în sfârșit, începea să se contureze o imagine care lămurea totul.

O, dacă ar fi o oglindă cât cerul în care să se reflecte toate întâmplările din lume! Ce ușor ar fi să descoperi în noianul lor înțelesul fiecărui eveniment! Ar fi suficient să privești în sus.

Sau dacă o ureche imensă ar asculta până și șoaptele cele mai tainice! Ar fi destul să fii atent la înșiruirea vorbelor ca să pricepi acțiunile oamenilor.

Dar numai zeii au dreptul să știe totul.

Adormi zâmbind de gândurile care îl asaltaseră.

Și fără opiu mintea o putea lua razna.

De data asta nu se mai îmbracă în haine de instalator.

Coborî la micul dejun fluierând încetișor începutul unui concert pentru vioară de Paganini. Se așeză la o masă depărtată de masa celor trei străini care veniseră mai devreme. În curând, se ridicară și trecând pe lângă el îl salută ridicându-și puțin pălăriile.

Le lăsă un mic avans apoi se luă după ei.

Așa cum se aștepta, ieșiră din hotel și luară o birjă.

— Ivane! I-ai văzut pe străinii ăia?

— Străini? Parcă s-o născut aici.

— Dacă se-ntorc, dă-mi de știre.

— Cum?

Asta era o problemă.

— Cum... cum... A, da, fă zarvă mare sub ferestre, ca și cum pe Vultan l-ar fi lovit strechea.

— `nțeleș.

De data asta nu mai apelă nici la director, nici la fata care făcea curățenie în etaj. Așteptă ca să nu fie nimeni pe coridorul de la etajul unu și intră în camera italianului. Pulveriză cu soluție cada, fără să obțină niciun rezultat.

Când să iasă îi zări înșirate încălțările lângă un perete. Le cercetă – cel puțin trei perechi de ghete purtau urme de dezinfectant.

În camera francezului nu descoperi nimic – nici la cadă, nici la încălțări.

Însă în cada englezului apărură câteva pete verzulii.

„Te-am prins!”

Doar nu tăiasse găini în vană.

N-apucă să-i studieze și încălțările – de-afară se-auzică nechezat de cai și voci mânioase.

Ieși în grabă și coborî treptele agale. Nu întâlni pe niciunul dintre cei trei nici pe scară, nici în hol, nici în fața hotelului.

Încremeni.

Ivan dădea cu biciul în stânga, în dreapta într-o haită de câini care îl atacaseră pe placidul Vultan.

— Sapristi! Te joci cu inima mea!

— Iertăciune! De unde-or hi apărut javrele aiestea? Primarele s-o sumețit că ne-o scăpat de ele. O zâs că le duce la Pol, să tragă sănii...

Nu-i mai ascultă ocările. Gândul lui era numai la englez. Ce-o fi spălat în cada aia?

Ca să mânuiască bisturiul și să nu-și mânjească hainele cu sânge i-ar fi trebuit o haină de protecție. Un șorț de cauciuc cum poartă doctorii când fac operații. Pe care îl putea purta făcut sul.

L-o fi surprins Elisaveta în timp ce-l spăla?

Dar ce era cu ghetetele și pantofii italianului? El să fi lăsat urma aia în dormitorul Elisavetei? Lucrau împreună? Formau un tandem?

Și mai era o întrebare care nu-i dădea pace: ce făcea ucigașul cu organele prelevate?

La niciunul dintre cei trei nu văzuse vreun borcan cu formol în care să fie cufundat un pancreas, un rinichi...

Dar dacă greșise ignorând posibilitatea ca Ilie Stan, nebunul scăpat de la ospiciu, să fie făptașul căutat?

Luase de bune vorbele doctorului Sever Bazilescu care nu-l credea pe pacientul său capabil de crimă și nu mai cercetase pista asta.

La școala pe care o absolvise așa ceva ar fi fost socotit o eroare.

— Departe-i Corbeanca?

— În două seasuri ajungem. Da-i vrun bairam acolo?

— Numai la chiolhane ți-e gândul, Ivane!

— Numa' gându', conașule, numa' gându'! Da' șine-i Sapristi aista pe care-l tot pomeniți?

— Un amic de-al meu.

— Aha!

O așezare de bordeie. Un sat de vreo sută de suflete. Cei mari plecați care-ncotro, cei mici alergând prin colbul drumului.

— Ilie Stan unde stă?

— La nebuni, strigară câțiva.

Sebastian înghiți în sec.

— Și aici, în sat?

— În bordeiul ăla.

O femeie puțintică la trup le ieși în cale.

— Îl căutăm pe Ilie Stan.

— Șî eu îl caut... Multă lume îl caută. Vai ș-amar de mine! Un feșior am și ăluia i-o luat Dumnezeu mințile. Acu' o plecat și din sanator...

Începu să bocească.

— N-a venit aici?

— Dacă vinia, digrabă îl dușeam înapoi. Acolo îi pe mâni bune. Cum l-o scăpat?

Știuse de la bun început că drumul ăsta n-avea decât un singur scop: să verifice fiecare indiciu, ca să nu regrete pe urmă că l-a ignorat.

— Dar de la ce i s-a tras?

— Fimeia lui o căzut cu scara ș-o ramas lată. Da' de-abie după o săptămână i-o luat Dumnezeu mințile.

— Cum așa?

— Într-o sară, stătem la masă. Deodată, l-am văzut cum să rădică zăcând că el pleacă în șeriu, la Sfinții Apostoli, ca să ste de vorbă cu ei. De-atunși n-o mai fost chip să ne-nțălejem cu el.

— Anunțați dacă vine acasă. La sanatoriu o să-i fie mai bine. Credeți-mă ce vă spun! Acolo mai are o șansă de vindecare.

Intrând în oraș i se păru că-l zărește pe Cosmin Demetriade.

Mergea singur, cu pas iute.

— Hei! Acela nu-i domnul primar?

— Samănă, da' nu răsare! Niși pe departe. Îi conu' Kogălniceanu.

— Ai dreptate, primarul e mai tânăr. L-ai dus vreodată cu birja pe domnul Kogălniceanu?

— De mai multe ori. Mare domn!

— Cine ți s-a mai urcat în birjă?

— Dintre oamenii de samă?

— Da.

— Conu' Alecsandri... Mucalit. Vorovitoriu.

— Și mai cine?

— Conu' Xenopol. Un mutalău, da' tobă de carte din câte am auzât.

— Pe Eminescu l-ai întâlnit?

Ivan pufni în răs.

— O sângură dată. L-am luat de la Bolta Rece. Era cu un prieten de-al lui, Creangă. Un șugubăț. Un chiznovatic. Șică l-o dat afară dintre popi pen'că pușca ciori.

Se înveseli și mai mult.

— N-am să uit tăta viața noaptea șee... O ieșât din crâșmă cu artag — era vremea să-nchidă și fusără ușuiți —, fiecare cu un clondir în mână. Le-o trecut răpede supărarea. I-am plimbat prin târg până o gătat beutura. Povesteau și râdeau, povesteau și râdeau... De, ca oamenii la chef.

— Ce povesteau?

— Mde... Mai mult conu' Creangă vorovea. Conu' Mihai să prăpăde de răs... Era să caz de pe capră de ce auzeam. Pen'că pișicheru' de conu' Creangă zăcea o basnă cu măscări așa deșuchete, că și Vultan țânea

urechile-n gios, ca să n-auză... Iertat să-mi fie de vorba proastă, da' tăta noaptea am visat numa' chizdă...

O bătaie se încinsese în piața de zarzavaturi chiar sub ochii lui Sebastian.

Doi indivizi își disputau o tarabă pe care să-și întindă produsele aduse la vânzare. Își cărau pumni, se loveau cu picioarele, icnind din toți rărunchii. Lumea se dăduse la o parte ca să le facă loc și privea ca la un spectacol cu intrarea liberă. Unii își încurajau favoritul.

— Dă-i, Bălane!

— Nu te lăsa, Corbule!

Bălan era smead la față, Corbu arăta ca tăvălit în făină.

Amândoi aveau pumni ca niște baroase de dimensiuni medii și în curând începură să sângereze.

Doi vardiști aruncară doar o privire și se îndepărtară ca și cum fuseseră chemați urgent în altă parte.

Sebastian vru să-i urmeze, dar tocmai atunci în mâna lui Bălan apăru o lamă care-i atrase atenția.

Era un scalpel.

Nu mai era o simplă bătaie.

Alergă după cei doi vardiști.

— Aia doi sunt gata să se înjunghie!

— Și vrei să ne taie pe noi?

Trimisul special își ieși din fire.

— Vă fac raport dacă nu-i despărțiți!

Vardiștii deveniră țâfnoși.

— Da' cine ești `mneata ca să ne țâpi ordine?

Improviză ca să aibă autoritate.

— Adjunctul Prefectului de poliție. Ieri am fost numit.

Îi aruncară o privire neîncrezătoare, dar se îndreptară fără tragere de inimă spre bătauși.

Îi despărțiră mai ușor decât s-ar fi crezut – parcă de-abia așteptau să intervină cineva, nu mai aveau chef să se umple de sânge și vânătaii.

Dron îl arată pe Bălan.

— Pe ăsta lăsați-mi-l mie!

Vardiștii dădură din umeri și-l luară între ei pe Corbu – după câțiva pași îi dădură drumul.

Bălan mai avea încă scalpелul în mână.

— De unde îl ai?

Arătă cu mâna o prăvălie din apropiere.

— Di colo.

— La ce-l folosești?

— La porc. Îi scoți mațele una-două.

— Și zici că l-ai luat de-acolo?

— D-apăi cum?

— Hai cu mine!

Sebastian intră în prăvălia care, evident, n-avea firmă. Pe rafturile de pe un perete zări seringi, clești de scos dinții, pensete, garouri, ploști, tuburi cu unguente, pomezi, borcane cu diverse pilule...

Un bătrânel în halat alb ieși de după o perdea dincolo de care avea un mic birou.

— Căutați ceva?

— Un scalpel.

Individul începu să râdă.

— Douăsprezece am avut, douăsprezece am vândut. Furnizorul meu mi le-a băgat pe gât, dar am avut desfacere la ele. N-aș fi crezut.

— Cui le-ați vândut?

— De unde să știu? Măcelari, țărani, gospodine... Au descoperit că lucrează mai ușor porcul după ce-l taie. Sau orătăniile. Am să mai fac o comandă. Pot să vă anunț când îmi vin. Sunteți doctor?

— Mulțumesc, nu-i nevoie.

Ieși lăsându-l pe celălalt nedumerit. La ușă îl aștepta Bălan.

— Cu mine cum rămâne?

Sebastian uitase de el. Ce să-i spună?

— Du-te și te spală pe față! Și nu mai scoate cuțitul la oameni! Ia-ți înapoi bisturiul.

— Parcă-i ziceați scalpel.

— Scalpel, bisturiu – tot un drac!

Sebastian simți cum se mișcă patul sub el.

Se trezi instantaneu – știa ce se-ntâmplă, mai trecuse prin momente de astea și nu-l cuprinse panica.

Sări pe podea și încercă să-și păstreze echilibrul, ca un marinăr pe puntea unei corăbii.

Unii se refugiau sub grinzile de la uși în astfel de clipe; japonezii preferau să se vâre sub mese – credea mai mult în experiența lor, întrebându-se de fiecare dată ce

făceau în vremurile când n-aveau această indispensabilă piesă de mobilier.

El însă rămase în continuare în mijlocul încăperii. Cutremurul mai avu două scurte replici și pe urmă totul se liniști.

Se potoliră și țipetele de pe coridoare și nu se mai auziră tropăituri.

Nu-și făcea griji – nu fusese un cutremur puternic.

Poate animalul despre care-i vorbise Mirel Tou încercase să iasă din amortire.

Se culcă și dormi neîntors până-n zori.

Într-adevăr, nu fuseseră victime și doar câteva maghernițe avuseseră de suferit.

Dar se-ntâmplase, totuși, ceva.

Profitând de zăpăceala din timpul nopții, trei deținuți evadaseră din închisoare – dintre care unul condamnat la moarte.

Imediat se constituiseră echipe de căutare formate din forțe polițienești și cetățeni dornici de aventură. Garnizoana din oraș trimise și ea câteva plutoane de ostași. Îi însoțeau câțiva câini de urmă.

Unul dintre evadați își rupsesse un picior când sărise un zid. Rămas în urma tovarășilor săi fu prins după câteva ceasuri de căutare.

Ceilalți doi plecaseră în direcții diferite, pentru a-i deruta pe urmăritori. Unul dintre ei încercă să treacă vadul unei ape ascuns în mijlocul unei cirezi, dar vacile și boii nu-l recunoscuseră ca fiind un semen de-al lor și începură să-l împungă cu coarnele. Ca să scape cu viață strigase la cei care mânau vitele și aceștia, recunoscându-i hainele de ocnaș, îl predară paznicilor înnebuniți că-și vor pierde pâinea fiindcă nu fuseseră vigilenți.

De-abia după o săptămână au pus mâna pe cel de-al treilea. Dar mai înainte au dat în pădure de cadavrul unei femei. Fusese sugrumată și apoi ucigașul îi scosese ficatul și inima. Noroc că au dat de trupul neînsuflețit când încă mai era cald, dacă ar mai fi trecut câteva ore animalele l-ar fi descoperit și n-ar fi lăsat în urmă decât niște oase însângerate.

L-au încolțit într-un hambar – îi era foame și somn, nu mai avea puteri să alerge ținând în mâini ghiuleaua care-i era legată cu un lanț de picior. N-a opus rezistență

la arestare, dar a strigat până a răgușit „Eu sunt cel mai mare! Eu sunt cel mai mare!”

— Ba eu sunt cel mai mare, pe mă-ta de sifilitic!, i-a zis înfuriat unul dintre polițiști și i-a dat un pumn în gură de l-a amuțit.

Dacă unii n-au priceput ce voia să spună ucigașul, Sebastian, care era de față, a înțeles imediat. Cel care aștepta să fie dus la spânzurătoare omorâse, într-o criză de nebunie, cinci oameni cu toporul, când fuseseră la tăiat lemne. Evident, se scrisese din belșug despre cazul lui la vremea respectivă. Acum însă „ucigașul de dame” îl eclipsase și îi rănise orgoliul. Dorea ca steaua lui să strălucească mai tare decât a oricăruia pe firmament.

Bărbații își dădeau pumni în spate, își strâneau mâinile, bucuroși că i-au încătușat din nou pe cei trei. Apărură și câteva sticle de băutură care fură trecute din om în om. Înainte de a pleca înapoi în oraș era nevoie de un popas.

Un ostaș îi atrase atenția. De-abia îi mijise mustața, uniformă îi era prea mare, purta opinci în loc de ghete.

Sprijinit de trunchiul unui copac curăța tacticos un măr.

Sebastian se apropie de el.

— Vreți?, îl întreabă ostașul și îi tăie o felie.

— Nu, mulțumesc. Vreau să văd ce cuțit folosești.

Nedumerit, îi întinse scalpul pe care îl avea în mână.

— De unde îl ai?

— L-am găsit.

Ostașul se înroșise la față.

— Unde l-ai găsit?

Își încreți fruntea, chinuindu-se să-și amintească.

— Păi... l-am găsit acu' vreo două săptămâni, acolo unde începe Copoul.

— Cum?

— Era plin de sânge. O fi tăiat careva o orătanie. L-am șters, l-am frecat bine-bine, cum se curăță baioneta – o vâri în pământ și-o tragi în sus, în jos, și-acu' îl port în buzunar. N-am mai văzut așa ceva. Habar n-am cum se cheamă, da' taie grozav!

Sebastian simți că i se face rău. Dacă flăcăiandrul ăsta care probabil nici nu învățase încă să tragă cu pușca ar ști că instrumentul din mâinile lui sfârtecuse nu demult un trup de femeie și-ar vărsa și mațele din el.

Cum de nu-l văzuse cel care cercetase locul crimei?
Proba asta mai avea vreo valoare după ce circulase
prin mâini străine?

Mai mult ca sigur că nu.

Și nimic nu garanta că îl folosise ucigașul. Putea să-l
fi pierdut altcineva.

Se uită încă o dată la obiectul strălucitor. Era la fel
cu cele vândute la prăvălia din piață.

I-l întinse înapoi ostașului.

— Scalpel îi zice și-l folosesc doctorii. Sau bisturiu.
Fii atent să nu te tai.

Întunecatul secret (7)

Turba.

Izbea cu pumnii în pereți.

Lovea cu piciorul în scaune, ca să-și descarce furia.

Cineva încercase să-l imite.

Își râsese de el.

Îi batjocorise Opera.

O parodiase.

Colegii care citiseră ziarele îi oferiseră amănunte despre barbarul care o omorâse pe femeia aceea în pădure.

Nicio urmă de delicatețe în modul în care acționase.

Folosise un cuțit ordinar.

Nu cunoscuse procedura de deschidere a unui trup pentru autopsie – nici vorbă de tăietura în formă de „Y”.

Ficatul și inima pe care le prelevase suferiseră stricăciuni. Inciziile fuseseră făcute alandala. Ah! Câtă abjecție din partea lui! Cum să aduci prejudicii unor organe atât de gingașe?

Mutilase totul.

Un cârpaci.

Și măcelarul ăsta de duzină se dorea încununat cu lauri!

Se considera cel mai mare.

Visa la o recunoaștere unanimă.

Norocul șarlatanului era că în curând avea să atârne în ștreang.

Altfel s-ar fi dus după el și i-ar fi scos inima pe viu.

Așa li se cuvine celor care aspiră fără îndreptățire la faima altora.

Așa merită impostorii.

Mai trecuse pe lângă zidul mângălit al fostei biserici.

Periodic cineva avea grijă să-l șteargă. Doar ochiul acela imens rămânea neatins.

Obsedant.

Nu mai descoperise vreun mesaj adresat lui.

Dar de data asta era din nou ceva care contrasta cu înjurăturile și desenele din jur.

Cu siguranță că adresantul era el.

**D
A** **B** **T** **S** **L** **O** **R**

Notă cu atenție pe un carnetel literele scrise pe zid și se întoarse la hotel.

Se așeză la birou și transcrise pe o coală de hârtie noul mesaj. Începu să se gândească la o modalitate de a-l descifra.

Acum, când știa în ce zonă trebuia să caute, trebuia să fie mai simplu.

Nu-i trebui mult ca să facă inteligibil totul.

Primul grup de litere însemna că D E PE A.

Al doilea: B CA T.

Al treilea: S ÎN L.

În sfârșit, ultimul grup: O ÎN R.

Desigur, dacă înșiruia literele, DEPEABCATSÎNLOÎNR n-avea niciun înțeles.

Dar primul mesaj îi dăduse cheia de dezlegare: anagrama.

Iar „Î” putea fi tratat ca „I”.

După mai multe încercări de a combina literele astfel încât ele să formeze cuvinte cu înțeles reuși să alcătuiască o propoziție.

Ceea ce transmitea celălalt nu era deloc măgulitor.

DRON ESTE INCAPABIL

După ce va pune mâna pe el își va schimba părerea.

Dar nu-l vedea pe ucigaș compunând mesaje cifrate și cățărându-se pe ziduri ca să le scrie.

Altcineva era autorul.
Cineva din oraș se pricepea la jocuri enigmatice.
În *Curierul de azi* văzuse publicate astfel de probleme distractive.
Le semna un oarecare Ionete.

Îi lăsa bani de fiecare dată când trecea pe lângă el.

Stătea pe o bucată de carton totdeauna curată. Și el arăta îngrijit pentru un cerșetor. Invalid de război? Își pierduse picioarele în vreun accident?

Îi ținea de urât un câine. Părea mai prosper decât stăpânul său.

Tocmai îl miluise din nou și voia să-și continue drumul când un ins care se clătina îi aținu calea.

— Tre... să-mi dai... și mie... un ban. N-am de... hâc... udătură.

— Dă-mi pace!

Bărbatul care mirosea a băutură proastă nu i se dădea din drum.

— A, nu... nu pe gratis. Uite... hâc... ce am aici!

În palmă ținea un medalion.

— Nu-i așa că-i frumos?

Era din argint și înfățișa un cal sărind peste un obstacol.

— Îl vând. Cât... dai pe el?

— N-am nevoie de el.

— Nu fi hain.

— De unde îl ai?

— L-am găsit.

— Ei, aș!

— Parol!

— Lasă-mă să-mi văd de drum.

— Habar n-ai... ce pierzi. Argint curat.

— Ți-am spus, n-am ce face cu el.

— Îl dai la... la ibovnică.

— N-am.

— Dacă ești hapsân...

Cerșetorul ascultase până atunci fără să zică nimic. Intervenii cu un glas de om înțelept.

— Lasă omu' în pace! Vrei să-l pun pe Lăbuș pe tine?

Bețivul se trezi dintr-odată.

— Ia uite bre, ăștia se au ca frații!

Nici cerșetorul, nici bețivul nu știau nimic unul despre altul. Ar fi rămas cu gura căscată dacă ar fi aflat că amândoi făceau parte din rețeaua de informatori a lui Sebastian.

La școală i se spusese: fără informații n-aveți nicio valoare, vă zbateți ca peștele pe uscat. Surse, cât mai multe surse! Momiți cu bani, înlesniți favoruri, faceți cinste în crâșme până i se dezleagă limba cuiva, faceți curte damelor până vă primesc în alcovul lor – în pat se dezvăluie cele mai strașnice secrete!

Trimisul special ajunsese să aibă informatori peste tot: pe străzi, în piață, în instituțiile statului... Copii, bărbați, femei... Se întâlnea ca din întâmplare cu ei și aceștia îi furnizau date plătite generos – ministrul nu-i limitase cheltuielile.

Din păcate, cele mai multe nu aveau legătură cu ancheta lui.

Dar așa aflate multe despre viața orașului, despre mișmașurile care îi îmbogățiseră pe unii: promisiuni de a construi locuințe pentru cei sărmani – banii primiți de la guvern în urma unor contracte suspecte dispăruseră, ca de altfel și semnatarii lor, refugiați în străinătate. Crearea unor orfelinate pentru copiii străzii se soldase doar cu săparea unor gropi pentru fundații, după care constructorii și angajatorii lor plătiți în avans se făcuseră nevăzuți. O afacere profitabilă era cea legată de amenajarea și întreținerea străzilor – erau podite aceleași și aceleași artere, ele figurând a fi fost lucrări noi. De ani de zile pe celelalte ulițe înotai în glod când veneau ploile și ninsorile, sau te umpleai de colb în lunile secetoase.

Se preconizase și strângerea câinilor de pe străzi – un permanent pericol pentru cetățeni – și plasarea lor într-un țarc la periferie. Spațiul amenajat se dovedise însă a fi de cinci ori mai mic decât se stabilise inițial prin acte semnate și parafate – și în acest caz se lucrase cu bani dați înainte și volatilizați fără să fie tras nimeni la răspundere.

Cantina pentru săraci trebuia să ofere zilnic un prânz năpăstuiților sorții. Aceștia însă se bucuraseră doar vreo două săptămâni de acest tratament omenos – firma care trebuia să furnizeze mâncarea dăduse faliment pe neașteptate, în ciuda faptului că în ea se pompaseră fonduri suficiente să asigure sărmanilor hrană pentru un an.

De mare interes ar fi fost cercetarea Casei de pariuri și a Sălii de jocuri – prin intermediul lor banii negri erau spălați și unii puneau și mai multă osânză pe ei.

Halucinant!, își spunea Sebastian. Din toate părțile i se șoptea despre tertipuri ingenioase, despre corupție, despre hoția oblăduită de oficialități, din oraș și din Capitală. Dar fiecare știa câte o frântură, nimeni nu avea idee cât de sus se întindea această pecingine, câți erau mânjiți și de ce autoritățile închideau ochii: din naivitate? din prostie? din interese pecuniare?

Dacă ar fi investigat încrengătura de mașinațiuni de care luase la cunoștință ar fi trebuit construită o anexă la închisoarea orașului.

Dar el venise aici cu o altă treabă.

Și tocmai de asta n-avea parte să se ocupe tot timpul.

Când să se urce în birjă, se auzi strigat:

— Domnule Dron!

Se întoarse agasat, dar reuși să schițeze rapid un zâmbet văzându-l pe directorul Spitalului Socola.

— Nu v-am văzut de mult. Voiam să vă dau o veste bună. L-au găsit pe Ilie Stan în satul lui. Îl adăposteau niște rude.

— Bravo!

— Prin urmare nu e el ucigașul.

— N-am crezut nicio clipă c-ar fi.

— Ei, la bună vedere!

— Salutare!

Prin urmare, vizita lui la Corbeanca nu fusese în zadar. Rudele se convinseseră că Stan era mai bine îngrijit la sanatoriu și îl duseseră înapoi.

Unde-l pitiseră când el fusese acolo?

Ivan își făcu cruce când îi spuse unde vrea să meargă.

— La *Curierul de azi*? Intru și eu ca să v-ajut să-i pocniți.

— Stai blând, n-am chef de nicio încăierare.

În redacția ziarului „omnipotent, omniscient, omniprezent” – trei cămăruțe într-o casă care mai adăpostea o prăvălie de mărunțișuri și o dugheană de plante medicinale – sufla vântul. Pe birouri – maldăre de manuscrise, telegrame ale agențiilor de știri, cești cu zaț în ele, scrumiere pline de mucuri. Multe dintre rafturile

de lemn de pe lângă pereți amenințau să se rupă sub greutatea colecțiilor de ziare. Coșurile de gunoi dădeau pe dinafară. Praful se răsfața pe pervazurile ferestrelor. Podelele purtau urme de noroi. Câteva sticle de vin goale stăteau ca niște popice prin colțuri.

— Ei! E cineva aici?

De după ușa unui dulap deschis apăru un individ numai piele și os. Când îl văzu pe Sebastian începu să tremure.

— Să nu dați! Eu mă ocup doar de matrimoniale și decese!

— N-am venit să bat pe nimeni.

— Eu stau mai mult în redacție și încasez mai toate scatoalcele. M-am săturat să trag ponoase de pe urma altora.

— Stați liniștit!

— Nu e zi să nu fie aici o păruială. De-aia m-am temut – să nu dați înainte de a întreba cine sunt. Nu-mi plac scandalurile.

— Nici mie. M-ar interesa adresa domnului Ionete.

Titularului rubricii de matrimoniale și decese îi veni inima la loc.

— Ar trebui să vă dau opt adrese.

— Cum? Atâtea locuințe are? Dar bine se mai câștigă de pe urma jocurilor enigmistice!

Sfrijitul compunător de texte care anunțau nașteri, logodne, căsătorii și decese începu să chicotească.

— De fapt, domnul Ionete nu există. Sub numele acesta publică opt maestri ai jocurilor distractive. Toți sunt de-aici, din oraș. Au și un cerc al lor. Se întâlnesc o dată pe săptămână și-și prezintă unii altora creațiile. Le analizează. Le aduc îmbunătățiri. Pe cele mai bune le aduc la ziar. Niște bijuterii.

Pe Sebastian începuse să-l doară capul. Individul turuia în continuare.

— Credeți-mă, mai rar meșteri ca ei în arta de a învâluși și a dezvălui realitatea.

Redactorul schilav cotrobăi într-un sertar și scoase un caiet.

— Imediat vă dau adresele lor.

— Nu mai e nevoie.

— Poftim?

Trimisul special ieși, lăsându-l pe celălalt complet uluit. Ce rost avusese vizita asta?

Uimirea unui locuitor dintr-o oază din Sahara care ar vedea într-o dimineață cum ninge peste coliba lui nu i-ar fi egalat stupoarea.

Deschisese larg ferestrele apartamentului său de la hotel.

Era cald, neobișnuit de cald pentru un sfârșit de octombrie.

Ploile reci încetaseră.

Un curcubeu numai de culoare roșie, cum nu mai văzuse niciodată, se arătase peste oraș.

— Semn de război!, ziseseră babele și-și scuiaseră în sân.

— Semn de belșug!, decretaseră mai-marii urbei.

— Semn că vin vremuri noi!, decretaseră „lupii tineri”.

N-avea somn și se uita la cerul care se umpluse de stele, mai luminoase ca oricând.

Ardeau la mari depărtări, ca focurile din niște uriașe furnale în care se coceau elementele din întregul Univers.

Ce contau frământările oamenilor în ordinea veșnică a lucrurilor?

De ce să-i pese că ziaristul Atanasiu îl batjocorea?

De ce să se-nfurie că procurorul Raul Popescu îi pune bețe-n roate?

De ce să ia în seamă insolentele provocări ale maestrului cu multe capete Ionete?

Și totuși, ceea ce se petrecea în imensitatea acestui spațiu, avea un tâlc și un rost.

Dintr-o anumită pricină un astru se năștea sau pierdea sus, pe firmament; jos, pe Pământ, anumite impulsuri declanșau în oameni dorința de a face bine sau rău celorlalți.

Sau unui asasin cheful de a ucide iar și iar.

Totul merita să fie știut.

Din aproape în aproape descopereai măcar o părticică din marele mister înconjurător.

Întunecatul secret (8)

Ce harababură! Obiectele zburau prin aer și zadarnic încerca să le prindă, îi scăpau din mâini, de parcă aveau viață. Unele căpătau o moliciune pe care n-o puteai bănuși la un vătrai, la un sfeșnic sau la un toc. Camera în care se afla își modifica dimensiunile, devenea imensă sau amenința să-l sufocă prin micimea ei. Vedea totul în culori care se succedau cu o viteză amețitoare. În urechi ba îi bubuiau zgomote ca niște tunete, ba nu mai auzea nimic, ca și cum ar fi surzit. Uneori înota printr-un lichid vâscos care i se lipea de piele și-i îngreuna și mai mult mișcările. Alteori se pomenea înconjurat de o mare de flăcări pe care o străbătea urlând.

Tot mai des avea astfel de crize care-l lăsau în amorțire pe podea.

Ceva se întâmplase cu el.

Se ridica istovit de pe jos, fără să-și aducă aminte mare lucru.

Marcel Croitoru îl chemă la el la birou.

— **A**vem un martor!

Vestea era colosală, dar comisarul nu arăta radios.

E drept, în lunile astea se perindaseră prin fața lui destui indivizi și individe care pretindeau c-au dat ochi cu ucigașui de dame, ba chiar au și vorbit cu ei. I se acrise de atâția martori închipuiți.

— De data asta e ceva sigur?, îl întrebă circumspect Sebastian.

Comisarul își trosni degetele.

— Aș putea jura că Vasile Tudose l-a văzut pe nenorocitul ăla...

— Și atunci?

Marcel Croitoru era vădit încurcat.

Sebastian nu mai avea răbdare.

— Care-i problema? Aduceți-l încoace!

— Îl aduc, îl aduc... Dar mai întâi trebuie să vă spun ceva...

Pauzele pe care le făcea interlocutorul său îl înnebuneau. De ce ezita atâta să vorbească pe șleau?

— Păi spuneți-mi!

Comisarul îl privi ca și cum l-ar fi evaluat dacă e în stare să încaseze o lovitură dură.

— Vasile ăsta a luptat la Plevna... sau la Smârdan, n-am înțeles bine.

De-abia acum Sebastian își dădu seama că tabloul lui Grigorescu lipsea din biroul comisarului.

— Da, și?

— O ghiulea a explodat lângă el.

Trimisul special se înfioră. Într-o mică galerie din oraș văzuse câteva pânze ale unui pictor al cărui nume nu-l reținuse. Una dintre lucrări se intitula *Prețul Victoriei*. În prim plan – ostași fără mâini, fără picioare, bandajați la cap, se uitau în gol. În fundal – un morman de cadavre.

Tabloul îl obsedase și dorise să-l mai vadă o dată. Dar când se dusese a doua zi la galerie nu mai era pe perete – cineva ordonase să nu mai fie expus, deoarece leza sentimentele patriotice.

— O ghiulea a explodat lângă el. Și? I-a smuls un braț? Un picior? L-a lăsat fără un ochi?

— Mai rău.

Ce putea fi mai rău?

— A devenit amnezic. Nu mai reține întâmplările din prezent. Mă rog, le reține, dar numai pentru câteva minute. În schimb îți poate povesti cu lux de amănunte ce s-a petrecut înainte de a avea acel șoc.

Sebastian nu mai înțelegea nimic.

— Atunci cum de-a venit să vă spună despre ucigaș?

— N-a venit.

De-a ce se juca Marcel Croitoru?

— L-a adus doctorul Sever Bazilescu. Periodic pe Vasile îl duc la Socola pentru controale. A văzut în cabinetul doctorului un scalpel. A exclamat: „Așa ceva am mai văzut la un militar!” Bazilescu a încercat să-l descoasă. „Unde ai văzut? Pe front?” „Nu, aici în oraș.” Degeaba i-a mai pus întrebări. N-a mai scos nimic de la el. A început să vorbească despre altceva.

— Și Bazilescu l-a adus aici.

— Da. Mie însă nu mi-a spus nimic interesant.

— I-ați arătat un scalpel?

— M-a dus și pe mine mintea să fac asta. Degeaba.

— Înseamnă că domnul Bazilescu a asistat la un moment în care Vasile și-a recăpătat memoria, și-a adus aminte o scenă la care a asistat, după care episodul respectiv a dispărut din nou, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Informația s-a pierdut în neant.

— Cam așa ceva.

— Cine ar putea fi militarul ăsta misterios?

Comisarul dădu neputincios din umeri.

— Cine poate ști?

— Sunt medici militari în oraș?

— Nu chirurgi. Vreți să-l aduc pe Vasile?

— Pierdere de vreme.

O mică tribună fusese ridicată în Piață.

Toată ziua de ieri și toată noaptea se auziseră ciocanele bocănind.

Scândurile de stejar fuseseră acoperite cu covoare țărănești.

Steaguri tricolore fâlfâiau în vântul care abia adia.

În tribună luară loc notabilitățile orașului – multe redingote și multe jobene.

Sebastian Dron preferase să rămână în mijlocul mulțimii, deși fusese invitat să stea printre autorități.

La ora 12 un trompetist sună începerea paradei.

Un pâlc de călăreți trecu la trap aplaudat de spectatori.

Unul dintre ei purta un drapel.

Aplauzele deveniră frenetice când apărură cei care luptaseră la Plevna, la Smârdan, Vidin, Rahova...

Printre ei – mulți invalizi cu piepturile pline de decorații, în căruțe trase de cai.

Câteva trăsură cu medici, sanitari și infirmiere.

Un detașament de infanterie străbătu Piața în pas cadențat. Oamenii îi salutară strigând entuziasmați: „Dorobanții! Dorobanții!”

Îl urmă o unitate de artilerie.

În încheierea paradei – din nou un pâlc de călăreți.

Tunuri instalate pe cele șapte coline traseră 21 de salve.

Când liniștea coborî din nou, se auzi iarăși o trompetă.

Parada care marca zece ani de la Războiul de Independență nu durase mai mult de o jumătate de oră.

Oare printre cei care defilaseră se aflase și vreun militar care deținea un scalpel?

Nu avea astâmpăr.

Se întinse pe pat. După câteva clipe sări în picioare. Se duse la draperia pe care fixase bilețelele. Nu mai scrisese niciunul. Nu-l inspirase metoda asta. Începu să le desprindă. Se înțepă într-un ac. Le făcu bucățele și le aruncă la coș. Trase draperia în lături. Privi în jos. Ivan discuta cu alți birjari. Oare îl bârfea? De ce nu plecase acasă? Oare unde stătea? Nu-l întrebase niciodată nimic despre familia lui.

Se așază în fotoliu. Se ridică. Nu mai are răbdare. De-abia așteaptă să fie Lună plină. Atunci va rezolva cazul – dacă planul lui nu va da greș.

De ce să dea greș? Era un plan bun.

Încă nu l-a spus nimănui.

Se dezbracă și-și pune pijamaua. Se duce la baie și își face toaleta de seară. Când se spală pe dinți își aduce

aminte că n-a luat cina.

Nu-i e foame.

Are gesturile automate ale cuiva care se gândește la altceva decât la ceea ce face.

Se vâra în pat.

Oare poate fi cineva invidios pe Vasile Tudose care nu reține întâmplările din prezent?

N-apucă să-și răspundă.

Adoarme.

Mânat de curiozitate, ajunsese pe maidanul unde se ținea iarmarocul de Sf. Dumitru.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Încă de dimineață locul fusese luat cu asalt de domni și doamne îmbrăcați ca pentru spectacol, dar și de târgoveți și țărani.

Protipendada venise doar ca să vadă cum petrece poporul. Arbora un aer de superioritate, ca și cum statutul ei social îi conferea dreptul de a se socoti alcătuită dintr-o altă plămadă.

Pe la amiază larma se auzea de departe și atrăgea și mai multă lume.

Sub un cort se înghesuiau cei dornici să vadă scamatori, execuții la trapez, bicicliști care mergeau pe sârmă, clovni cu mult chef de glume, dresuri de animale, jonglerii cu cercuri și bile colorate, numărul de atracție fiind asigurat de un aruncător de cuțite. Acesta nimerea fără greș, de la vreo zece metri, un măr pe care îl ținea pe cap partenera sa.

La intrarea în cort un urs cam famelic dansa după ritmul dictat de o fetișcană la o tamburină.

Cei dornici de senzații tari se dădeau într-un scrânciob pârâind din toate încheieturile – țipetele lor se auzeau cel mai puternic când scaunele în care se aflau se înălțau în văzduh.

Întâlni câteva fețe cunoscute, dar se prefăcu că nu le vede.

N-o salută nici măcar pe Adela care de data asta era la brațul unui tânăr cu alură de efeb. Râdea ca întotdeauna, și nici ea nu dădu vreun semn că l-a zărit.

Copiii îi trăgeau pe părinți să le cumpere acadele, halviță, gogoși și jucării de pe tarabele înghesuite una în

alta. Proprietarii lor răgușiseră tot anunțând oferte chipurile de nerefuzat.

Țânci fără căpătâi se uitau iscoditori în stânga și-n dreapta așteptând clipa de neatenție a cuiva ca să-i șterpească banii.

De la grătarele pe care sfârâiau fripturi și cârnați venea un miros îmbietor și un fum înecăcios.

Țigănci vindeau semințe prăjite de bostan și de floarea-soarelui. Altele țineau în găleți acoperite cu cârpe porumb fiert – boabele erau tari ca piatra, vremea știuleților buni să fiarbă în apă clocotită se dusesse, dar vânzătoarele cu fețe tuciurii și limbariță își laudau fără rușine marfa.

Mare îmbulzeală era la tarabele unde se vindeau rochii, bluze, fuste, cojocile, cizme, opinci, la prețuri de chilipir. Numai un naiv putea crede că produsele astea aveau să reziste la mai mult de cinci purtări.

Femeile dădeau năvală și la mesele unde se vindeau mărgelile de sticlă, cercei, inele și brățări de tinichea. Le probau și multe cumpărau, plecând încântate cu ele, arătându-și unele altora trofee.

În jurul unor butoaie se încinsese deja un chef. Zărind culoarea vinului pe care îl consumau bărbații cu fețele încinse grăbi pasul.

Împins încolo și-ncoace, Sebastian ametișe. Își luă un cornet cu floricele, dar îl aruncă după ce le simți gustul.

Era și o scenă pentru teatrul de păpuși. Se juca *Ucigașul de dame*. Spectatorii erau de toate vârstele. Cu toții se amuzau de întâmplările prin care treceau personajele – marionete mânuite de păpușari destul de talentați. Odioasele crime deveniseră prilej de distracție – o modalitate prin care locuitorii se eliberau de teroarea pe care o exercita asasinul necunoscut.

Catarsis.

Dar urbea nu arăta terorizată.

Un ins se cocoțase pe o ladă și cu o față roșie de efort răcnea ultimele știri publicate în *Curierul de azi*:

„Nimic nou în ancheta despre ucigașul de dame; Crește populația orașului; Se anunță o epidemie de gripă; Recolta de struguri va fi peste așteptări; Tensiuni în Europa. Va fi război?

Despre toate puteți citi în ziarul nostru – cel mai informat, cel mai de încredere. Omnipotent, omniscient,

omniprezent.”

În ciuda strădaniilor sale, nu era îmbulzeală la teancul de ziare așezate pe o măsuță.

În schimb, urcată pe o altă ladă, o femeie cu chip smolit avea o audiență cu mult mai mare. Vindea blesteme scrise stângaci pe coli de hârtie și în același timp le recita pe un ton cavernos, pentru ca publicul să le poată alege pe cele mai înfricoșătoare și mai cu impact:

*Să ai parte de zile multe ca să te chinui,
Să te umpli de bube și să nu scapi de ele,
Să ți se farme dinții atunci când sudui,
Să ți se us 'ce mâinile și alte cele.*

*Să putrezească pe tine carnea-ntr-o dimineață,
Să uiți unde ți-e casa și unde părinții,
Să n-ai somn și mâncarea să-ți facă greață,
Să te lovească damblaua și să-ți pierzi toți arginții.*

Se înfioră și se strecură mai departe prin mulțime, până ajunsese lângă un stand de tir.

Un angajat de-al Prințului trăgea cu arma cu aer comprimat în țintele de tablă care i se perindau prin față – rațe, cocoși, lei, crocodili, elefanți...

Nu nimerea nimic.

Pe măsură ce trecea timpul se înfuria. Termina o serie de cinci focuri și comanda o alta. Dacă mai continua să se ambiționeze își cheltuia simbria pe-o lună.

De-abia într-un târziu reuși o lovitură norocoasă și-și încasă premiul – o păsăruică de lut pe care o puteai cuprinde în pumn. Își luă premiul și se duse bucuros la un coleg de-al său care se chinuia la un aparat de încercare a puterii.

De altfel Sebastian mai zărise câțiva angajați ai Prințului – era sărbătoare, le-o fi dat liber.

— E singurul care a câștigat!, zise un pici cu admirație în glas.

Asta îl întărește pe Sebastian. Plăti o serie de cinci focuri și începu să tragă.

După ce apăsă prima oară pe trăgaci avu dubii, dar după a doua lovitură își dădu seama că pușca era dinadins decalibrată. Era un ochitor excepțional, nu putea rata niște ditamai ținte de la șapte metri.

Dacă proprietarul standului ar fi avut o carte de impresii, ca la hotel, l-ar fi încondeiat cu mare plăcere.

— Mai merg încă cinci?

Sebastian se uită la el ca și cum i-ar fi propus să planteze palmieri la Polul Nord și-i ură în gând să-l nimerească drept între ochi vreunul dintre cei păcăliți.

Se amestecă din nou prin mulțime. Într-adevăr, era curios să vadă cum se petrece la un hram, dar voia și să dea peste un informator de-al său.

Tot căutându-l își spuse din nou c-a nimerit într-o lume a minciunilor și a falsurilor, a iluziilor vândute la tarabă unor oameni creduli, ușor de înșelat.

Iarmarocul era chiar orașul, în miniatură.

Se lăsa seara când se auzi o bubuitură care îi încremeni pe toți.

Unul dintre cazane sări în aer, împrăștiind schije de metal și jerbe de foc.

Imediat izbucniră țipete și câțiva dintre petrecăreții aflați lângă butoaiele de vin căzură, urlând, la pământ.

Mulțimea o luă la fugă, fără să se uite în urmă.

Vânzătorii de mărunțișuri își strânsesă marfa și o zbughiră care încotro.

Sebastian reacționează prompt. Atras de explozie, Ivan își făcuse apariția căutându-l îngrijorat.

— Sunteți rănit!

— O zgârietură.

Nici nu-și dăduse seama că de pe frunte i se prelingea un firicel de sânge.

— Ivane! Cheamă toți birjarii pe care îi găsești și duceți răniții la spital!

Muscalul care nu era muscal se puse îndată pe treabă. În curând nu mai rămase niciun trup care să se zvârcolească pe pământ.

Trimisul special începu să adune resturile cazanului și să le cerceteze. În locul unde fusese plasat se căsca o groapă adâncă.

Din fericire suflul exploziei fusese direcționat în jos. Dacă ar fi fost invers ar fi fost un dezastru care ar fi provocat multe morți.

Descoperi resturile unui recipient de metal care fusese umplut cu praf de pușcă. Adună de pe jos și câteva

bucăți din fitilul care fusese aprins pentru a iniția deflagrația.

Prin urmare, fusese o bombă artizanală, destul de primitiv construită. Anarhiștii români încă n-aveau experiență.

Între timp locul fusese invadat de polițiști. Venise și procurorul Raul Popescu care îi confiscă toate probele pe care le strânsese.

— Domnule Sebastian Dron, ați venit aici cu o misiune de care nu prea vă ocupați. În schimb vă amestecați în lucruri care nu vă privesc.

Tonul îi era arțăgos.

— În ce lucruri mai exact?

— Știți foarte bine la ce mă refer.

Ordonă oamenilor săi să-l țină pe Sebastian cât mai departe de locul exploziei.

În drum spre hotel acesta încerca să-și aducă aminte pe cine văzuse dând târcoale cazanului. În fața ochilor i se perindară mai multe personaje. Nu se opri la niciunul.

La urma urmei, Raul Popescu avea dreptate.

Trimisul special venise aici cu o altă treabă. De care nu prea reușea să se ocupe.

În fiecare zi se întâmpla ceva.

Și totuși, lui Sebastian i se părea că nu se petrece nimic important, care să fie consemnat pentru viitorime.

De pildă, acum se uita la o grupă de ostași care arestaseră doi ofițeri ruși. Rivali în dragoste, aceștia hotărâseră să tranșeze conflictul cu ajutorul pistoalelor. Veniseră la Iași special pentru un duel pe viață și pe moarte. Erau încredințați că românii tratează cu mai multă îngăduință afacerile de acest gen. Fixaseră ziua confruntării, își aleseseră martorii, convinseseră și un doctor să asiste ca să dea un prim ajutor în caz că gloanțele doar răneau, sau eventual să constate decesul nenorocosului doborât. Se duseseră în zori într-un luminiș dintr-o pădure. Dar, tocmai când îndreptau pistoalele unul spre altul, se pomeniseră înconjurați de militari români care îi dezarmaseră și acum îi conduceau în garnizoană. De-acolo aveau să fie expediați în țara lor unde îi aștepta cu siguranță Curtea marțială, degradarea și surghiunul.

Cei doi pășeau cu trufie în uniformele lor elegante, cu epoleți cusuți cu fir de aur, privind cu dispreț la

hainele ponosite și încălțărilor scâlciate ale celor care îi încadrau. Și fără îndoială că în sinea lor se întrebau cine oare nu-și ținuse gura, de fuseseră luați ca din oală, înainte ca vreunul dintre ei să fi apăsât pe trăgaci, sau dacă nu cumva serviciile secrete din oraș erau mult mai eficiente decât se așteptau.

Pe martorii la duel și pe doctorul adus dintr-un fund de provincie îi arestase poliția.

Despre cei care acționau din umbră Sebastian se abținea să emită vreo părere.

El era cel care îl avertizase pe comandantul garnizoanei de intențiile celor doi.

Cu o zi înainte se întâlnise cu un vagabond care aduna haine vechi aruncate de prin diverse gospodării. Acesta își oprise căruțul încărcat cu bulendre, își aprinse un muc de țigară pescuit de pe jos și-i făcuse un semn discret. Trimisul special se apropiase ca și cum ar fi vrut să-l întrebe de o adresă. Omul străzii – un alt informator de-al lui – îi relatase pe un ton repezit ce discuție purtaseră doi indivizi care nu băgaseră în seamă amărâtul prăvălit pe niște zdrențe și care chipurile dormea. Așa aflase de intenția celor doi ofițeri, de ziua, ora și locul la care voiau să se înfrunte cu pistoalele în mână.

Informația se dovedise exactă și așa se salvaseră două vieți.

Din nou circulația era blocată în Centru.

O mulțime furioasă se adunase în fața primăriei.

— Acum ce mai este?

Se ridicase în picioare în birjă, ca să vadă mai bine.

— În Brumar îs alejeri.

— Morbleu! Și pentru asta trebuie să urle?

Ivan se mulțumi să dea din umeri. Apoi întrebă într-o doară:

— Morbleu aista e tot un amic?

Îl lăsă să-și răspundă singur.

Câteva grătare sfârâiau și se răspândise un miros apetisant de friptură. După ce se săturau de strigat, manifestanții treceau să-și primească porția de carne prăjită. Înfulecau în grabă și se întorceau cu forțe proaspete să țipe, ridicându-și pumnii amenințători spre clădirea unde Cosmin Demetriade probabil îi privea prin ferestre.

Aplauze izbucniră salutând apariția unui butoi cu vin. Sebastian observă că în jurul lui se înghesuiau și femei.

Băutura îi incită pe toți să strige cu și mai multă înfocare.

— Jos Demetriade!

— Hoții! Hoții!

— La zdup cu tâlharii!

— Huo!

Câțiva începură să arunce cu pietre în geamurile primăriei. Se auzi un zgomot de sticlă spartă.

Nu se zărea niciun vardist care să restabilească ordinea.

Se auzi un glas ascuțit de femeie:

— Cine ne apără de ucigași?

— Nu mai avem curaj să mergem noaptea pe străzi!

— Huo!

În fruntea grupului de femei se agita Adela Moiescu. Nu cumva voia să candideze la postul de primar?

— Fără violență!, strigă ea spre mulțime – era clar că deținea poziția de lider al tuturor celor strânși acolo. Trebuie să manifestăm pașnic.

Glasul îi fu acoperit de vocile mânioase ale celorlalți.

Ivan tuși ca să-i atragă atenția trimisului special. Pe o arteră din apropiere venea o altă ceată cu bâte în mâini. Mai mult ca sigur partizanii primarului.

— Eu zâc să plecăm binișor de-aicișă. A să iasă o păruială...

Sebastian se așeză pe banchetă.

Mai bine și-ar amenaja biroul în birjă – și-așa petrecea o bună parte a zilei mergând încolo și-ncoace purtat de neobositul și pudicul Vultan.

Trăsura cu blazonul Prințului era trasă la scara hotelului.

De cum îl zări, vizitiul îl invită prin gesturi să urce.

De data asta acceptă luxosul mijloc de transport.

În holul Palatului îl așteptă o surpriză. Pe lângă pereți erau înșirate teancuri de cărți frumos împachetate, iar tablourile dispăruseră. Covorul în care te afundai până la glezne dispăruse.

Prințul îi ieși în întâmpinare, dar nu-l pofti în biroul lui. Arăta obosit și-l privea cu severitate. Niciun mușchi nu-i tresărea pe chip.

Majordomul stătea la un pas în spatele lui, ținând sub braț niște dosare.

„Așa sunt primiți ambasadorii când li se înmânează o declarație de război”, gândi Sebastian.

Când Prințul începu să vorbească impresia lui se adevăra.

— Ați întreprins cercetări în legătură cu vânzările de terenuri din ultima vreme.

— Așa e.

— Și vi s-a spus că pe cele mai multe le-am cumpărat eu.

Nu mai zise nimic.

— Le-am cumpărat prin intermediari.

Din nou tăcere.

— Așa e.

Sebastian încercă să nu-și plece ochii.

— De ce am procedat așa?

„Chiar. De ce?”

— Pentru ca să nu se iște zvonuri aiurea. Nu le-am cumpărat cu dorința de a le revinde când vor crește prețurile. Am o avere care mă scutește să folosesc astfel de tertipuri.

Îl privi ca și cum ar fi vrut să se asigure că fusese bine înțeles.

— Am dorit prin asta să-i împiedic pe cei dornici să se căpătuiască profitând de o conjunctură nenorocită.

Luă dosarele întinse respectuos de majordom.

— Documentele astea îmi dovedesc buna intenție. Toate terenurile pe care le-am achiziționat vor fi donate primăriei. Domnul Cosmin Demetriade n-are decât să se folosească de ele așa cum va crede de cuviință. Spre binele orașului, sper, pentru proiectele lui. După opinia mea – megalomane.

Asta da veste!

— Dar planurile primarului nu coincid cu ale dumneavoastră!

— De unde știu eu că nu el are dreptate? Poate domnul Demetriade vede în viitor mai limpede decât mine și proiectele sale nu-s faraonice. Îi dau o șansă ca să mă contrazică.

Sebastian nu găsi un răspuns potrivit.

— Nu m-am implicat în viața obștii? Într-adevăr. Nu m-au interesat disputele dintre ei, acuzele pe care și le aruncă unul altuia. Am ales o altă modalitate de a-mi dovedi buna credință.

Trimisul special rămase fără nicio reacție.

— Și terenul pe care se află Palatul va intra în posesia Primăriei. Am întocmit și pentru el actul de donație. Nu cer nimic, absolut nimic, nici eu, nici vreo altă rudă de-a mea, în schimbul acestor proprietăți. Vor fi pentru totdeauna ale orașului.

Vestea asta era și mai năucitoare.

— Și unde veți sta?

— Plec. N-am să mă mai întorc niciodată aici. Vă rog să cercetați actele ca să vă convingeți că spun adevărul. Insist să aruncați o privire pe ele. Nu-mi place să planeze asupra mea nici măcar umbra unei bănuieli de necinste.

Îi întinse dosarele pe care celălalt nu le luă.

Sebastian n-avea nevoie să le studieze și nici să-l supună la proba cu orezul.

Pe chipul Prințului nu se citea nici amărăciune, nici resemnare, ci doar o hotărâre de nestrămutat.

Nu i se înmânase chiar o declarație de război; doar un avertisment.

Simți nevoia să mai întrebe ceva.

— Domnișoara Sorana cum se mai simte?

Prințul continua să rămână stană de piatră.

— Încearcă să uite.

— Aș putea s-o văd?

— Nu are dispoziția necesară pentru a primi vizite. Apropo... Derbedeii aceia și-au primit pedeapsa. Nu-i mai căutați.

O viziune îl cutremură pe trimisul special din creștet până în tălpi...

O dimineață cețoasă... Un câmp... Trei bărbați trântiți la pământ... Se tânguie... Cer îndurare... Fiecare picior, fiecare braț le e legat cu o frânghie la câte un cal... La un ordin cei din șa încep să-și mâne armăsarii... Fiecare într-o altă direcție... Frânghiile se întind... Tot mai mult, tot mai mult... Urlete străbat câmpia... Nu pentru multă vreme... Se lasă o liniște nefirească... Trei trunchiuri de om se zbat pe miriște... În curând zac nemișcate...

Rămăsese singur în hol.

În curtea primăriei câțiva slujbași adunau înjurând pietrele aruncate în ajun de gloata furioasă.

Primarul îl primi imediat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Cu o informație.

Înainte de a-i răspunde aruncă o privire abătută în jur — o fereastră era spartă și cioburile se împrăștiaseră până și pe planul de urbanizare.

— Vă ascult.

Tonul lui Sebastian era sever.

— Am aflat că și dumneavoastră ați cumpărat un teren.

Primarul se înroși.

— Într-adevăr.

— Prin urmare ați profitat de scăderea prețurilor.

Funcționarul se apără cu mâinile.

— Nu e ce pare a fi.

— Dar ce e?

— Dacă aveam bani aș fi cumpărat și mai mult pământ.

— Da?

— Am luat terenul pe care suntem acum.

— Interesant.

— Vreau să-l las primăriei.

— Chiar dacă n-o să mai fiți primar?

Niște cioburi scrâșniră sub tălpile lui. Se uită în jos mirat, ca și cum n-ar fi știut despre ce e vorba.

— Nu contează. Însă oricine ar veni în locul meu aș vrea să-mi continue proiectele.

Sebastian își aduse aminte de o altă metodă de a-i testa pe mincinoși. Suspectul era întins pe o scândură pusă în echilibru pe un pilon și luat la întrebări. Dacă mințea, se producea un aflus de sânge la cap și scândura se înclina în partea aceea.

Cu siguranță că primarul ar fi trecut proba.

— Știți de donația Prințului?

Demetriade căscă ochii de mirare.

— Ce donație?

— Prințul a donat câteva terenuri primăriei.

— O, ce grozav! Întotdeauna am spus că are inimă bună. Dacă ar fi dorit să se implice...

Sebastian își aduse aminte de viziunea lui din holul Palatului și nu zise nimic în legătură cu inima bună a

Printului.

Primarul se uită cu speranță la planul de urbanism.

— Poate că visul meu se va împlini odată și-odată...

Lângă birjă îl aștepta Gusti.

— Conașule, azi italianul o ieșit singur.

Sebastian îl asculta fără prea mare atenție.

— S-o dus la gară.

Se pregătea să plece și-și cumpărase bilet?

— Ave cu el un pachet.

— Și?

— L-o pus într-un dulap de bagaje.

Interesant!

— O încuiat cu cheia și o plecat. Acolo mai erau câteva pachete. La fel de mari. Am tras cu ochiul și le-am văzut.

— Cât de mari erau?

Gusti arătă cu mâinile. Era ceva de vreo 10 pe 15 centimetri.

— Câte erau?

— Nu știu. Nu multe.

— Ce-a mai făcut?

— Nica. S-o-ntors la hotel.

— Ia de-aici niște bani.

Gusti se îndepărtă țopăind.

Tocmai atunci de pretutindeni se auziră strigăte.

Toți începură să privească în sus.

Deasupra orașului apăruse un balon.

Se știa despre cei doi temerari care doreau să străbătă distanța Paris-Moscova într-un aerostat, fără să facă vreo escală. Nimeni însă nu se aștepta ca el să se ivească și pe cerul Iașului.

Era ca un semn că lumea acorda importanță târgului lor, îl considera punct de reper în Europa.

Balonul coborî câteva zeci de metri și atunci se zăriră ocupanții nacelei. Făceau semne cu mâna, fluturau stegulețe, aruncară și fluturași scriși în limbile de circulație internațională. Textele îndemneau la pace și înțelegere între popoare.

Mulțimea izbucni în urale.

După câteva clipe aerostatul luă înălțime și se îndepărtă rapid, purtat de curenții de aer. Oamenii însă

mai rămaseră să comenteze cu însuflețire evenimentul ieșit din comun.

— Ai văzut? Nu ne-au ocolit!

— Mă simt și mai mândru acum!

— Să-i mai aud pe ăia care își terfelesc propriul neam și nu cred în măreția lui!

— Niște scursori!

— Trădători!

Sebastian știa itinerariul pe care trebuiau să-l urmeze cei doi eroi ai văzduhului; fusese publicat în ziare. Ivirea balonului deasupra orașului era doar o abatere de la traseu datorată schimbărilor atmosferice.

Nu zise însă nimic.

Într-una dintre călătoriile lui cu părinții vizitase un oraș cu multe construcții medievale.

În piața din centru se înălța un turn vechi pe care era montat un ceas ingenios, de o frumusețe care-ți tăia respirația. Limbile îi erau aurite, ca de altfel și cifrele romane, executate cu migală de orfevru și vizibile de departe. Cadranul din bronz vopsit în negru era încastrat într-un mozaic de pietre multicolore imitând nestematele. Îl înconjurau mai multe figuri alegorice.

O adevărată bijuterie de artă, o atracție pentru toți cei care treceau prin burgul întemeiat cu multe veacuri în urmă, o mândrie a localnicilor.

Legenda spunea că meșterului care a realizat splendidul orologiu i s-au scos ochii, pentru ca să nu mai poată crea o altă asemenea capodoperă nicăieri în altă parte.

Din oră în oră, dintr-o firidă apăreau păpuși în costume de epocă. Personajele pe care le întruchipau își mișcau brațele și picioarele comandate de mecanisme care le acționau fără greș. Defilarea figurilor automate era însoțită de o muzică lentă. La sfârșitul paradei apărea un schelet care marca trecerea timpului trăgând cu o mână un clopot. În cealaltă ținea o clepsidră.

Moartea dădea ora exactă.

Aflat la Casa Oamenilor de Elită, Sebastian avea impresia că asistă la o astfel de ceremonie, cu eroi în carne și oase care însă se deplasau fără fluentă în mișcări, ca și cum în loc de mușchi ar fi avut arcuri, resorturi, roțițe, lanțuri.

El însuși se mișca aidoma lor. O păpușă mecanică, printre altele asemenea ei.

Cam treizeci de reprezentanți ai protipendadei din oraș se strânseseră la întrunirea care avea loc aici săptămânal, un prilej de a pune țara la cale, de a schimba idei și de a croi planuri.

Încăperea era ciudat de somptuoasă, ținând cont de faptul că se afla într-o casă aproape ruinată. Dar, după ce pătrundeai în ambianța opulentă, uitai de zidurile roase de intemperii, de coloanele de la intrare din care lipseau bucăți, de parcă ar fi fost lovite cu ciocanele, de acoperișul într-o rână.

Nimeni nu făcea oficiile de gazdă. Se strâneau în jurul cuiva câte doi-trei, chiar și mai mulți, conversau o vreme, ciuguleau fursecuri, beau, fumau, apoi se risipeau constituind alte grupuri.

Chelnerii treceau cu tăvi încărcate cu băuturi printre membrii clubului îmbrăcați ca pentru o mare festivitate.

Se discuta în devălmășie, pe cele mai diverse subiecte.

Erau prezenți primarul Cosmin Demetriade, prefectul de poliție Mitrache Filipescu, procurorul Raul Popescu, Benone Suceavă, Sever Bazilescu, bancherul Alin Severin, Tudor Goian, directorul Poștei, podgoreanul Miu Sorescu, inspectorul școlar Marin Iorga, doctorul Valentin Salac și mulți alții pe care Sebastian nu-i cunoștea decât din vedere. Nu lipsea Adela Moiescu, înconjurată de mai multe doamne care îi sorbeau cuvintele de pe buze. Nu mai cocheta, dimpotrivă, avea o mină severă, ca și cum se preocupa de probleme grave ale lumii. De obicei purta multe bijuterii. Acum avea doar o brățară discretă la încheietura mâinii stângi.

Trimisul special știa de animozitățile, conflictele existente între unii dintre cei prezenți, dar atmosfera era destinsă, ca între prieteni. Zâmbeau fals, se băteau pe umeri în semn de aprobare, râdeau de complezență la glumele care se spuneau. Păreau a face front comun, având aceleași interese, urmărind aceleași scopuri, dezacordurile fiind doar de ochii lumii, o perdea înșelătoare.

Ei stăpâneau orașul.

Îl mai uimea ceva urmărindu-le discuțiile: nimeni nu amintea de ucigașul de dame. Nu se cuvenea să fie pomenit într-un anturaj atât de simandicos?

Nici despre bomba de la iarmaroc nu se sufla vreo vorbă. Oare cel care o detonase fusese prins?

Dacă participanții ar fi fost mai scorțoși în comportament, mai puțin guralivi, te-ai fi crezut descins într-un club londonez.

Sebastian nu știa cum ajunsese aici, cine îl adusese, sau dacă nu cumva venise de unul singur.

Avea din nou o pauză în memorie; din nou curgerea timpului îi juca feste cu modul lui de a-l percepe discontinuu.

Mai mulți îl salutară și purta cu ei scurte conversații pe care le uită imediat. Cu siguranță nu fusese nimic important. Sau fusese? Nu reușea să se concentreze, deși nu băuse nici măcar un pahar cu apă.

Se sufoca. Voia să scape cât mai curând din încăperea cu multe portrete pe pereți, cu canapele și fotolii din piele, cu măsuțe pe care tronau busturile unor personaje necunoscute lui, cu un pian la care nu cânta nimeni.

Îl mai ametea și amestecul de parfumuri grele.

Ce căuta el aici?

Se retrăgea, pas cu pas, spre ușă, profitând de neatenția celorlalți.

Dar n-apucă să iasă. Un polițist năvăli în ambianța plină de fum, mai-mai să dea peste el, și se repezi la Mitralhe Filipescu, căruia îi șopti ceva la ureche, apoi făcu respectuos un pas înapoi.

Sebastian rămase ținut – oare ce se mai întâmplase în târgul ăsta în care nu era zi în care să nu se petreacă vreun eveniment exploziv?

Prefectul de poliție își dresă glasul și ceru să se facă liniște bătând cu palma în capacul pianului. Își bombă pieptul și își apucă reverele redingotei. Pe chipul său se așternuse expresia unui triumf.

— *Mes amis*, o veste colosală! Ucigașul de dame s-a sinucis!

„Încă o dată moartea dă ora exactă”, gândi Sebastian și se alătură celor plecați să-l vadă pe sinucigaș.

Insul zăcea pe spate, pe covorul dintr-o cameră cu mobilier modest.

Mâinile îi erau încă încheștate pe bisturiul pe care și-l înfipsese în piept.

— Cine e? întrebă Mitrache Filipescu, scărpinându-se în creștet.

Nu părea obișnuit cu vederea unui cadavru, dar poza în mare anchetator. Iar mirosul emanat de trupul neînsuflețit îl deranja vizibil.

Același polițist care se rezezise ca o furtună în mijlocul întrunirii de la Casa Oamenilor de Elită luă poziție de drept și raportă cu glas întretăiat de emoție:

— Crin Rogobete. Funcționar la Poștă.

— Și zici că ăsta e ucigașul de dame?

Glasul prefectului de poliție sună neîncrezător. Al polițistului încerca să fie cât mai ferm.

— A folosit un bisturiu!

— Și ce dacă?

— E arma ucigașului!

— Parcă numai un câine e scurt de coadă? Dar cine l-a descoperit? Când? Pare că zace așa de mult timp.

— Lipsa de două zile de la serviciu. Un coleg a venit să vadă ce e cu el. L-a găsit așa cum îl vedeți și-a anunțat poliția. Vă rog să mă scuzați, dar, mai întâi s-a rezezit în curte și-a dat la boboci.

Era foarte mândru că el nu se confruntase cu o astfel de problemă.

— Și cum, Doamne iartă-mă, și-a luat zilele?

Fața domnului Rogobete arăta ca o tablă mâncată de rugină. Obrajii scofâlciți. Puțintel la trup. Își scosese haina înainte de a face gestul fatal și cămașa îi era plină de sânge.

— Vă spun eu cum a făcut-o, interveni Benone Suceavă.

Se uită jur-împrejur și luă de pe un birou un *coupe-papier*. Ținându-l cu ambele mâini îi fixă vârful în dreptul inimii. Apoi se rezezi spre un perete, oprindu-se la o palmă de el.

— Așa a procedat. S-a folosit de perete ca să-și vâre cât mai adânc lama în inimă. Astfel a avut mai multă forță. E ca și cum l-ar fi înjunghiat cineva.

Prefectul de poliție tresări. Era momentul să iasă în evidență.

— Chiar! Nu cumva altcineva i-a făcut felul? Și apoi a trucat scena crimei ca să ne inducă în eroare?

Benone Suceavă pufni pentru că i se punea la îndoială competența.

— Mie-n sută că s-a sinucis. Tencuiala a căzut din locul în care mânerul bisturiului s-a izbit de perete.

— Și acest mărunț funcționar ne-a terorizat orașul de atâtea luni de zile? Parcă n-aș crede!

Valentin Salac era și el printre cei veniți la casa lui Rogobete. Tăcuse până atunci, urmărind discuțiile cu un vădit dispreț.

— E o prostie să-i pui în cărcă bietului om astfel de ticăloșii! N-are nicio legătură cu crimele. Îl știu demult. A fost pacientul meu. Un om cumsecade, fără noroc nici în dragoste, nici în carieră. Bine măcar că n-a lăsat pe nimeni în urma lui.

— Da?, zise Mitrache Filipescu doar ca să se afle în treabă, privindu-l mânios pe polițistul care se hazardase să-i aducă o veste înainte de a fi verificată, și-l făcuse de râs în fața celor mai de vază persoane din oraș.

Acesta se făcu și mai mic decât era.

Doctorul își continuă explicațiile.

— Rogobete suferea de o boală a pielii care-i provoca dureri cumplite. O vreme l-am ajutat cu calmante, dar de câteva săptămâni acestea nu-și mai făceau efectul, chiar dacă le lua cu pumnul. Nu mai avea mult de trăit și știa asta. Gestul lui nu mă miră. Nu voia să se mai chinuie, așa că și-a pus capăt zilelor. Nu-i el ucigașul de dame. Căutați în altă parte!

Polițistul care îl alertase pe Filipescu nu-i mai auzi ultimele cuvinte. O ștersese fără să-l bage nimeni în seamă. Dar prefectul de poliție clocotea, așa că n-avea să scape de furia lui oriunde s-ar fi ascuns.

Sebastian se mai uită încă o dată la trupul care părea o piesă inutilă de mobilier, plasată stângaci lângă perete și plecă și el. Fusese sceptic de la bun început, de aceea nici nu scosese vreo vorbă. Era exclus, asasinul după care umblau nu s-ar fi sinucis orice boală ar fi avut.

Lui Rogobete însă îi sunase ceasul.

Încă o dată, moartea dăduse ora exactă.

În sfârșit, reușise să ajungă la Fabian Antonescu.

Casa lui mică, ascunsă printre pomii mărunți ai unei livezi, nu se deosebea cu nimic de celelalte din jur.

Fostul polițist se legăna într-un balansoar așezat în cerdac. Lângă el stătea pe un scaun o fată de nici

douăzeci de ani. Ținea în mâini niște coli de hârtie acoperite cu un scris mărunț.

Sebastian se abținu să mai emită vreo părere în legătură cu caracterul celui care așternuse rândurile înghesuite.

— Dați-vă mai aproape! De câțiva ani nu mai văd aproape deloc.

— Sebastian Dron e numele meu.

— A, un coleg de breaslă... Ce vânt vă aduce din Capitală în bârlogul unui moșneag?

Fabian Antonescu își arăta cei aproape optzeci de ani pe care îi avea. Puțințel la trup, cu o față brăzdată de riduri și cu mâini care îi tremurau ascunse sub pledul care-l acoperea. Pe cap purta un nostim fes cu un ciucure.

— Voiam să vă cunosc. Sunteți o adevărată legendă.

— Când n-au ce face, oamenii nascocesc vrute și nevrute.

Scoase dintr-o tabacheră o țigară pe care se încăpățână să și-o aprindă singur.

— Te superi dacă vorbim mai târziu? Am ceva de terminat. Un ziar mi-a cerut să povestesc unele dintre cazurile mele. Lună de lună. Tocmai am sfârșit de dictat domnișoarei câteva pagini. Acum se pregătea să-mi citească bazaconiile pe care i le-am îndrugat.

— Mi-ar face plăcere s-ascult și eu.

— Atunci trage-ți un scaun. Așa... Pe măsuta aia e un borcan cu dulceață din cireșe amare. În carafă e apă rece, proaspătă. Sunt și farfurioare și lingurițe. Dacă vrei, poți să fumezi.

Fabian Antonescu închise ochii. Fata începu să citească. Încerca să nu interpreteze ca o actriță, pentru a-i permite ascultătorului să sesizeze eventualele retușuri pe care ar trebui să le facă textului său.

În anul 1792, marele boier Ion Cheptrășu își dădu obștescul sfârșit și fu înmormântat, cu toată cinstea cuvenită în acea vreme unui bărbat de rang înalt, în cimitirul unuia dintre satele care alcătuiau moșia lui întinsă. Boierul, om cu frica lui Dumnezeu, se îngrijise încă din timpul vieții de locul unde avea să-și odihnească oasele după moarte. Cu ajutorul unor meșteri străini, își ridicase un mic mausoleu, cum îi plăcea lui să-l numească în glumă – de fapt, o construcție simplă din piatră și marmură, cu o cruce deasupra. Înăuntru era o băncuță pe

care te puteai așeza dacă erai obosit și doreai să stai privind lespede sub care era îngropat dregătorul, să te gândești la el și să-i evoci faptele bune.

Dar Ion Cheptrășu nu prea făcuse fapte bune. Se purtase cu o cruzime de neimaginat cu sutele de robi care îl slujeau, jupuisese pe clăcașii adăpostiți prin bordeie și de ultima fărâmbă din recolta lor, iar la Curtea Domnească umblase numai cu intrigi și vicleșuguri. Pentru toți, moartea lui fusese o ușurare. Când coșciugul fu coborât în mormânt, doar bocitoarele vărsară lacrimile lor mincinoase. Nici măcar soția lui – o femeie ofilită înainte de vreme – nu-l jeli cu adevărat. Doar fata lui îl plânse – era singura ființă care reușea să-l smulgă din ursuzenie. De altfel, ei îi și lăsă toată averea – pământuri, acareturi, robi, bijuterii, bani de aur. Și totuși, imediat se iscă un zvon, întemeiat pe zgârcenia lui binecunoscută tuturor. Oamenii vorbeau despre o comoară fabuloasă, cu mult mai mare decât cea pomenită în testament, pe care Cheptrășu ar fi ascuns-o, la adăpostul întunericului, fără martori, în criptă. „Altfel n-avea rost” – ziceau bătrânii clătinând din cap, sau tinerii dornici să se îmbogățească peste noapte – „să pună să se scrie la intrarea în cavou cuvintele unui blestem: «Cine îmi va tulbura liniștea va da de mare necaz»”.

La puține zile după înmormântare, un hoț se furișă în cimitirul lugubru la lumina razelor de lună, sparse lacătul micului mausoleu, și intră să caute comoara. A fost găsit în zori, zdrobit de o grindă căzută din tavan – cum naiba se desprinsese de-acolo n-avea să se afle niciodată, doar construcția părea solidă, făcută să dureze în veci. Îndată se făcu legătura între moartea profanatorului de morminte și blestemul săpat în marmură deasupra ușii. „Nu-i o întâmplare, boierul și-a vândut sufletul Necuratului, ca să-l apere”, își scuiپau babele în sân și-și făceau cruce. Îndată imaginația sătenilor se înflăcăără. Unii se jurau că văzuseră focuri jucând în jurul cavoului, alții că auziseră scâncete venind dintr-acolo. Să fi fost doar un accident grinda căzută, să nu fi fost? Cert e că vreo câțiva ani nimeni nu se mai încumetă să tulbure liniștea rămășițelor lui Cheptrășu.

Până într-o zi când un oștean dintr-o armată care cotropise satul se aventurase până în cimitir. Printre crucile simple, de lemn, multe putrezite, cu numele de pe ele șterse, cavoul se înălța impunător. Soldatul acela care

vorbea o limbă necunoscută fu atras de măreția lăcașului – în țara lui așa ceva era un lucru neobișnuit – și forță intrarea în cavou, cu gândul să pună mâna pe vreun obiect valoros. Însă de-abia intră și se pomeni în față cu un șarpe încolăcit pe podea. N-apucă să dea bir cu fugiții. Târâtoarea cu solzi aurii, înfuriată, îl mușcă și nenorocosul oștean muri pe loc, în chinuri groaznice.

Prin ani, toți cei care încercaseră să pătrundă misterul cavoului avură parte de un sfârșit fulgerător. Și, ciudat, trecerea timpului nu afectase cu nimic construcția care părea ridicată de curând. Ploile îi băteau acoperișul, uneori era îngropată în nămeți, dar ea rămânea la fel de mândră și de impunătoare.

Folclorul local era alimentat din belșug cu noi legende legate de Ion Cheptrășu și de pactul pe care îl făcuse cu Diavolul. După ce mica biserică din lemn aflată în cimitir arse din temelii – de la o lumânare?, de la o candelă rămasă nesupravegheată? – sătenii începură să-și îngroape morții în altă parte. Pe culmea aceea, socotită a fi sub blestem, rămăsese doar mausoleul lui Cheptrășu, străjuind ca o santinelă credincioasă, văzut de la mari depărtări. În jurul lui nu creștea fir de iarbă, păsările îl ocoleau, păianjenii nu-și țeseau pânzele prin colțuri. Deși nimeni n-avea grijă de cavou, înăuntru nu era fir de praf, mirosea totul a proaspăt, ca și cum meșterii aceia iscusiți de-abia acum își terminaseră treaba, își strânseseră uneltele și plecaseră care încotro.

„Basmă de adormit copiii”, mi-am zis în gând, pufnind disprețuitor. „Așa ceva nu există. Refuz să cred.”

„Balivernele astea” mi le spusese, pe un ton înfiorat, învățătorul satului, un ins cu înfățișare de om cumsecade, dar vădit speriat. Fusesse singurul care acceptase să ne însoțească până la cavoul lui Ion Cheptrășu și să ne spună istoria lui.

Învățătorul nu se dădu bătut.

— Atunci cum vă explicați moartea lui Donose?

Mai întâi am privit în depărtare. Satul se zărea într-o pâclă enigmatică. Apoi, i-am răspuns agasat:

— Simplu. I s-a urât cu zilele, din cine știe ce motiv. Suferea de ceva? De multe ori cine află că va sfârși în dureri preferă să-și ia singur viața.

— Da' de unde! Era zdravăn ca un bivoli. Tocmai se pregătea de nuntă. Îi căzuse cu tronc cea mai mândră fată din sat, Ilinca.

Era un regret în glasul învățătorului? M-am uitat la mâna lui stângă – n-avea verighetă. Să fi fost vorba de vreo rivalitate între cei doi?

— Să nu-mi spuneți că boierul ăla afurisit a ieșit din groapă, i-a întins o funie și i-a zis: „Haide, băiete, ia și spânzură-te!” Nu cred și pace.

— Funia e a lui Donose. A cumpărat-o ieri de la magazinul din sat. Eram și eu de față.

Mă simțeam din ce în ce mai caraghios în situația în care ne aflam. Trei bărbați care încearcă să afle de ce un al patrulea s-a spânzurat.

M-am uitat la tânărul întins pe pământ, după ce fusese dat jos și i se dezlegase funia din jurul gâtului. Am văzut cu mirare că pe el nu se adună nici furnici, nici găze. Să fie totuși vreun sâmbure de adevăr în „balivernele” și „basmelor” îndrugate de învățător?

— E ceva curios, zise medicul legist. În jurul gâtului mai are o urmă, mult mai fină decât cea lăsată de funie.

M-am uitat cu atenție și i-am dat dreptate.

— Asta înseamnă că...

— E posibil să fi fost strangulat cu ceva subțire, cu o sârmă sau cu o sfoară. Apoi, a fost adus aici și atârnat de tavan.

— Deci e vorba de o crimă, nu de blestemul logofătului Cheptrășu.

— Vistiernicul, m-a corectat posomorât învățătorul.

— Logofăt, postelnic, vistiernic, hatman – pentru mine tot aia e, am rămas eu neînduplecat. Apoi am murmurat:

— Vistiernic? Adică un trezorier, pe limba noastră de azi. Un bancher! Măiculiță! Ce parale i-or fi trecut prin mână!

Învățătorul era profund mâhnit de aceste remarci. Se retrase spre birja care ne adusese aici, parcă hotărât să nu mai scoată o vorbă.

Am privit din nou la răposat. Purta o cămașă veche, niște pantaloni de salopetă și în picioare avea ghetе. Și pe încălțări și pe haine era murdar de pulbere albă. Or, în cavou nu se zărea niciun firicel de praf.

Învățătorul s-a apropiat din nou, dornic totuși să mai dea o mână de ajutor. Ne-a citit nedumerirea din priviri.

— E murdar de făină! A fost la moară și a măcinat grâu.

— Aha! A măcinat grâu și apoi s-a spânzurat?
Interesant!

Din nou s-a așternut liniștea. Doctorul părea absent – lovea, în dorul lelii, în pietricelele din jur.

— Vă pierdeți vremea de pomană. Donose s-a omorât și pace bună, o ținea învățătorul morțiș pe-a lui. I-o fi luat Dumnezeu mințile și a vrut și el să jefuiască mormântul. Se plângea că nu prea are bani. L-a pedepsit Cel de Sus.

— Mai curând Cel de Jos.

— Poftim?

Medicul însă nu-i răspunse. Se înverșunase pe o piatră mai bine înfiptă în pământ și o izbea cu sete ca s-o facă să zboare de la locul ei.

Am luat funia de care fusese găsit atârnat Donose. Am privit-o cu și mai multă luare-aminte. Într-adevăr, era nouă. Pe alocuri avea însă niște pete negricioase. Le-am cercetat – printre ele se distingeau cu claritate urma unui deget. A cercetat și mâinile lui Donose – n-aveau nicio urmă de murdărie.

— Cresc șansele lui Coroiu, zise pe neașteptate învățătorul.

Am tresărit.

— Ale cui?

— Ale lui Coroiu. Rivalul lui Donose. De-acum nimic nu-i mai stă în cale s-o pețească pe Ilinca.

— Cine-i Coroiu ăsta?, pufni medicul mânios – reușise, între timp, să scoată afurisita aia de piatră, însă pe bombeurile de la pantofi avea numai zgârieturi.

— Morarul satului.

N-am stat mult pe gânduri.

— Hai să-l cunoaștem, i-am zis învățătorului lăsându-l pe medic de pază lângă cadavrul acoperit inutil cu o pătură – nicio muscă nu bâzâia deasupra lui – și ne-am suit în birjă.

A trebuit să așteptăm până când Coroiu și-a făcut apariția din baraca în fața căreia mai mulți țărani își așteptau rândul la măcinat. Mirosea plăcut, a făină încinsă, și în aer plutea o pulbere fină. Bărbatul era alb din cap până în picioare. În mâini ținea o cârpă unsuroasă – probabil meșterise până atunci la vreun mecanism, la vreo curea. Din clipa în care i-am văzut degetele, am înțeles totul. Îi erau negre, dar nu de la o unsoare care făcea angrenajele morii să alunece mai vioi,

ci de la nuci. Suspectul cojise nu demult nuci – degetele îi erau negre ca tăciunele.

Și chiar dacă nu a recunoscut nimic, l-am legat și l-am urcat în birjă, ca să-l duc la oraș, pentru interogatoriu. În drum l-am cules și pe medic – după cadavru venise o altă birjă ca să-l transporte la Morgă.

Ne îndepărtaserăm binișor de mormântul marelui boier când a izbucnit furtuna. Nori negri se adunaseră pe cer și începu să fulgere. Am aruncat o privire în urmă. Deasupra cavoului înălțat pe culmea pe care nu creștea nimic, cerul era de o limpezime de cleștar. Și, dintr-odată, am simțit o strângere de inimă, gândindu-mă că, poate, îl căram zadarnic pe tânărul încătușat care se tânguia ușor, înghesuit pe bancheta din spate.

I-am dat drumul a doua zi – semnul de la gâtul lui Donose era din naștere. Iar petele negricioase de pe frânghie erau defecte de fabricație.

Fata termină de citit și se uită întrebătoare la fostul polițist.

— Mai trebuie schimbate niște cuvinte, niște fraze... În linii mari – merge. Am cam literaturizat – la anii mei mi-am găsit veleități de scriitor. Dar mi-am adus aminte ce-am simțit în ziua aceea. Ce părere ai?

Sebastian îl privi și zise fără șovăire.

— Mie mi-a plăcut. V-ați confruntat cu un caz neobișnuit. Și l-ați povestit astfel încât cititorul va avea impresia c-a stat alături de dumneavoastră atunci când ați efectuat ancheta.

— Mulțumesc de încurajări.

Bătrânul își mai aprinse o țigară. Prin semne îl îndemnă pe Sebastian să atace borcanul cu dulceață de care nu se atinsese. Trimisul special se conformă și după ce gustă bobیțele negre și însiro pate își mai puse o porție în farfurioară.

— Nu-i așa că-i grozavă? Am o vecină care mă răsfăță. Știe că-mi place la nebunie dulceața de cireșe amare.

Îl privi cu mulțumire cum mânuiește lingurița.

— Te-ai putea întreba de ce-am istorisit un caz care s-a dovedit a fi un eșec.

Sebastian tocmai bea din paharul cu apă și nu zise nimic.

— După cum bine știi, în munca noastră rareori totul e limpede. De cele mai multe ori aparențele ne înșală și ne trimit pe piste greșite. Marii detectivi reușesc să dea la o parte vălurile mincinoase și să vadă adevărul în toată splendoarea lui.

Hotărât lucru, după cum se exprima se transforma tot mai mult în literat. Ar fi fost o minune o carte în care să-și povestească amintirile de investigator. S-ar fi vândut ca pâinea caldă.

— Țsta a fost un caz din tinerețea mea. Cu timpul nu m-am mai repezit ca un apucat la prima soluție care se înfățișa. Am învățat să am răbdare, să discern faptele, să nu mă mai pronunț înainte de a fi sigur că am ales rezolvarea corectă.

Sebastian și-ar mai fi pus dulceață în farfurioară, dar nu îndrăzni.

— Mă scuzați că vă-ntreb... trec la altceva... ce părere aveți despre crimele din oraș?

Nu-i răspunse imediat. Își mai aprinse o țigară – degetele de la mâna dreaptă îi erau îngălbenite.

— Îmi pare rău că nu mai sunt tânăr ca să răspund la provocarea asta. De data asta jocul aparențelor este și mai subtil.

Sebastian oftă.

— Mie-mi spuneți?

— În primul rând, la noi nu s-au pomenit criminali în serie.

— Sigur?

Să fie vorba de experimentul de care vorbea Prințul?

— Absolut sigur. Ucigașii de acest tip își fac veacul pe alte meleaguri. În orașele mari, unde-ți poți pierde ușor urma printre sute de mii de locuitori, acolo apar asasini de ăștia. Comportamentul lor dereglat se datorează tocmai aglomerațiilor urbane unde sunt tracasări la orice pas, unde te pot scoate din minți forfota, zgomotul, greutatea de a-ți găsi rostul în societate, dificultatea de a te impune. Unii vor să iasă în față, să se afirme prin crimă.

Se opri ca să-și tragă răsuflarea.

— Dar, tot după umila mea părere, individul ăsta este cu totul și cu totul special. Are o personalitate accentuată, dar nu se zbate ca ea să-i fie recunoscută. Nu-l interesează gloria. De obicei, ucigașii în serie sunt provocatori, sfidează anchetatorii, lasă probe pentru a

intra în competiție cu polițiștii și a le dovedi că nu pot fi prinși, sunt de-a dreptul insolenți...

— Atunci cu cine avem de-a face?

Nu-i răspunse imediat.

— Cred că individul are o problemă cu sine însuși și n-o poate rezolva decât ucigând. N-aș vrea să cunosc frământările lui sufletești. Sigur, e un odios, o creatură a Infernului, însă e o ființă chinuită. Ceva îl torturează în interior. Mânuiește bisturiul tocmai pentru a-și curma suferințele și a se împăca, măcar o vreme, cu sine însuși.

— Dar ce înseamnă prelevarea organelor de la victime? Trofee?

— Și trofee. E doar un prădător – trebuie să ia ceva de la victimele sale, ca să-și aducă aminte de ele. Dar sunt și o modalitate de a se liniști. Privind borcanele sau recipientele în care le-o fi ținând are posibilitatea să-și domolească sfâșierile lăuntrice și să se împace cu sine însuși.

Sebastian îl privi cu admirație. Fabian Antonescu ajunsese la o înțelegere complexă a criminalilor.

— Păcat că nu mai sunteți în activitate.

În gând își zise, ca și cum Prințul s-ar fi ivit lângă el pe neașteptate: „Avem criminali, dar n-avem criminaliști.”

— Pe zi ce trece vederea îmi este tot mai slabă. Dar, culmea, deslușesc tot mai bine înțelesul întâmplărilor din jurul meu.

O altă pauză pentru a-și aprinde o țigară. Cum de nu tușea fumând atâta?

— S-ar putea să mă-nșel, dar ucigașul de dame va fi greu de prins. E atent, calculat... S-ar putea să nu fie prins niciodată.

Se bătu cu palma peste gură.

— Na, c-am zis-o! Te rog să mă scuzi. Opiniile mele nu trebuie să te descurajeze. Sunt doar părerile unui moșneag.

— O, nu mă descurajez atât de ușor... Dar individul poate fi venit de prin alte părți? Un străin?

— Nu-i exclus, ba chiar plauzibil.

— Dar dacă-i un imitator al cuiva din orașele despre care ați vorbit?

— Un imitator atât de desăvârșit în ceea ce face e greu de imaginat.

Se lăsase noaptea. Lui Sebastian însă nu-i venea să plece.

Întunecatul secret (9)

Până la urmă aflate și el despre detectivul venit special de la București ca să pună mâna pe el.

Îl întâlnise de câteva ori prin oraș și-l evaluase.

Tânăr. Mult prea tânăr ca să dea de capăt unul caz încâlcit.

Îmbrăcat elegant, după ultima modă. Un filfizon.

Îl urmărise ca să vadă cu cine se întâlnește. Pierdea vremea. Discuta cu persoane care nu-i puteau furniza vreo informație utilă. Rătăcea pe străzi, ca și cum s-ar fi așteptat ca asasinul să-i cadă singur în brațe.

Se amesteca în treburi care nu-l priveau.

Și mai era și un Don Juan.

Un papă-lapte.

Nu reprezenta niciun pericol.

Câteodată, Gusti îi urmărea prin zăbrelele gardului pe cei care lucrau la Palat.

Îl fascinau uniformele lor.

Li se vedea pe chipuri cât de bine trăiesc având camerele și paturile lor, mâncând pe săturate...

Ori de câte ori putea, urmărea ceremonia de înălțare și de coborâre a steagului și-l încântau sunetele trompetei care o marcau.

Pe unii angajați îi întâlnea și prin oraș – veneau la cumpărături, se distrau prin crâșme, vizitau casele cu perdele roșii la ferestre.

Odată îl urmări pe unul până la casa lui – îi plăcea să audă scârțâitul cizmelor bine lustruite.

Îl văzu intrând într-o căsuță după ce deschisese ușa cu cheia.

Nu mai avea de ce să zăbovească, dar nu se hotărî să plece.

După ce se asigură că nu-l vede nimeni, intră în grădinița din fața casei.

Cu pași furișați se apropie de fereastră și privi înăuntru.

La început nu distinse nimic.

Apoi desluși ce se petrecea în încăpere și împietri.

Bărbatul se dezbrăcase de toate hainele pe care le purta și le împăturise cu grijă pe un scaun.

Rămas gol, luă o nuiă dintr-un colț și începu să-și lovească spinarea, pieptul, pulpele...

Lovea tot mai tare și mai des – din carnea despicată țâșnea sângele.

Nu părea să scoată vreun geamăt.

Pe chip nu i se citea c-ar suferi.

Dimpotrivă, parcă avea o iluminare în ochi.

Gusti se îngrozi. Fără să mai aștepte să vadă ce mai urma, o luă la sănătoasa, trântind poarta după el.

Trebuia să-i povestească asta lui Sebastian cât mai grabnic.

Întunecatul secret (10)

*F*usesse văzut.

Asta era încă o breșă în sistemul lui de apărare atât de riguros construit.

El care era atât de prudent lăsase din nou garda jos și rămăsese descoperit. Și asta se datora unui mucos!

Auzise pașii lui Gusti când o luase la goană și-l zărise zbughind-o pe uliță.

Îl știa pe puști, îl întâlnise dând târcoale Palatului și căscând gura la ce se petrecea acolo, dăduse nas în nas cu el și în oraș. Îi știa chiar și numele, îi auzise pe ceilalți vagabonzi cum îl strigă.

Îl pusese cineva să-l urmărească? Era o iscoadă din proprie inițiativă? Voia să fure și tatona terenul?

Nu trebuia să riște – puștiul trebuia lichidat urgent.

Era mai primejdios decât fata aceea.

La noapte chiar.

Știa unde să-l găsească.

Se mai liniștise puțin, însă nu-i trecuseră încă nervii.

Luă din nou nuiaua și se lovi și mai sălbatic, cu satisfacție, ca o pedeapsă pentru greșeala pe care o comisese.

De data asta țipă de durere.

Sebastian dorise să plece în zori, dar de-abia pe la orele prânzului reuși să părăsească orașul însoțit de Ivan.

Acesta făcuse rost de doi cai puternici, negri ca tăciunele – rușinosul Vultan era bun doar să tragă birja.

Imediat după ce lăsaseră în urmă ultimele case o luară la galop. Își dădură seama că în ritmul ăsta animalele aveau să obosească, așa că își domoliseră goana.

Trimisul special îmbrăcase un costum de călărie – o haină strâmtă, cu bumbi strălucitori, închisă până la gât, pantaloni mulați pe picior și cizme cu pinteni. Dacă ar fi început ploaia, avea o manta cauciucată cu glugă, împăturită și atârnată la oblâncul șei.

Nu-și luase revolverul la el.

Și muscalul care nu era muscal se îmbrăcase în straie potrivite pentru o călătorie – un surtuc din dimie care îi ținea cald. Sub ea se zărea o cămașă groasă din in, pantaloni dintr-un postav trainic. Renunțase la cizmele lui grele pentru unele care îi îngăduiau să pășească mai sprinten. De o parte și de alta a șei se legănau două tolbe cu merinde și apă – nu puteau ști dacă aveau să fie omeniți la mănăstirea spre care se îndreptau.

Mergeau alături fără să vorbească.

Sufla un vânt rece care spulbera pe alocuri colbul – parcă nu turnase cu găleata în urmă cu câteva zile.

Drumul de pământ în care se zăreau șleauri lăsate de căruțe, urme de copite ale animalelor care trecuseră pe-acolo, șerpuia printre coline domoale acoperite cu ierburi uscate și tufișuri încâlcite. Din loc în loc se ivea câte o pădurice cu copaci nu prea înalți. Deasupra lor se roteau păsări în căutare de hrană.

Sebastian rupse tăcerea.

— Pe dealurile astea nu s-ar putea cultiva ceva?

— O fost mai demult niște vii, da' șine să mai aibă grijă de ele? Tăți fug la oraș, de parcă acolo ar hi câni cu covriji în coadă. O mai rămas doar moșneji și babe, de-abie își țân zălele, amar de viața lor.

Într-adevăr, întâlniră în calea lor puține așezări – aglomerări de bordeie ca vai de ele, de te întrebai cum

supraviețuiesc iarna locuitorii lor.

— Când bate crivățul și ninje, aiși îi urjie. Niși nu mai vezi dărăpănăturile aiestea din zapadă.

„Și totuși, și aici au trăit și trăiesc oameni. Oare cum de rezistă? La ce gândesc, la ce visează când stau lângă foc în coșmeliile lor ascunse sub omăt? Așteaptă numai să li se depene firul vieții? Moartea să le fie izbăvirea pe care o așteaptă? Cum spunea Prințul? «Cei mai mulți se nasc degeaba. Și cu ei, și fără ei lumea ar fi la fel.»

Și totuși, fiecăruia îi este dat să aibă un rost. Altminteri de ce s-au mai născut?”

— La șe se gândește boieru’?

— Îmi trec prin minte tot felul de aiureli.

— Zâulica întreagă așa mi să-ntâmplă și mie. Da’ niși alții nu-s mai breji. Îs tot ca noi.

Abia spre seară zăriră pe o culme stâncoasă mănăstirea pe care o căutau.

Caii începură să dea semne de neliniște. Fornăiau, își scuturau coamele, își mușcau nervoși zăbalele, înaintau cu greu, ca și cum simțeau un pericol.

La un moment dat se opriră.

Porniră din nou la drum după mai multe împunsături din pinteni.

Frigul deveni și mai pătrunzător.

Urcară până la mănăstire pe un drumeag atât de îngust, încât nu puteau merge alături.

Era înconjurată de un gard șubred de piatră. Bătură la poarta din bârne groase. O ferestruică se deschise și cineva care se ținea în întuneric îi întrebă cu un glas neprietenos:

— Ce vreți?

— Suntem niște drumeți obosiți. Am putea sta aici peste noapte? Plătim.

Ferestruica se-nchise fără să primească vreun răspuns.

Așteptară îndelung uitându-se unul la altul nedumeriți. Oare trebuiau să se-ntoarcă din drum? În cele din urmă se auziră zăvoare trase și poarta se deschise doar atât cât să se poată strecura înăuntru.

Intrară într-o curte pietruită, ținându-și caii de căpăstru.

Un călugăr îmbrăcat în negru din cap până-n picioare îi cercetă cu luare-aminte și închise poarta la loc.

— Duceți caii în grajd. Părintele stareț v-așteaptă.

Nici Sebastian, nici Ivan nu prea se simțeau în largul lor. Aruncau priviri neliniștite în jur, ca și cum doreau să preîntâmpine un pericol.

Mănăstirea era mică, dar zidurile ei inspirau trăinicie. Acoperișul din tablă susținea o cruce înclinată.

Părintele stareț îi primi într-o chilie luminată de un sfeșnic cu trei lumânări. Nicio icoană pe perete. Un nas ca un clonț de răpitoare, ochi mici și apropiați, buze subțiri, strânse de n-ai fi putut strecura printre ele nici măcar o coală de hârtie.

Privindu-l, Sebastian încercă să-i afle vârsta, dar nu reuși.

Părintele stareț se ridică de pe scaunul pe care stătea și le ieși în întâmpinare. Pășea încovoiat, sprijinindu-se într-o cârjă. Ca și cel care le deschisese poarta, nu părea deloc binevoitor.

— Vă primim pentru o noapte. Părintele Sofron o să vă arate chiliile unde o să dormiți. Masa de seară e peste o jumătate de oră. N-aveți voie să umblați singuri prin mănăstire. Nu punem întrebări și nu vrem să ni se pună întrebări. Dacă respectați canoanele noastre puteți rămâne aici.

Reguli simple, clare, ușor de ținut minte, prezentate pe tonul ofițerilor care ordonă pornirea unui asalt sinucigaș.

Imediat se întoarse pe scaunul pe care-l părăsise, ca și cum i-ar fi fost teamă ca locul să nu se răcească.

În chilia luminată de un opaiț așezat pe o măsuță se afla un singur pat. Sebastian îl încercă – dacă s-ar fi culcat pe podeaua de pământ poate i-ar fi fost mai moale. În orice caz, n-ar fi fost nevoit să doarmă cu genunchii la gură.

Era prea frig ca să mai lepede din hainele de pe el.

Nicio icoană, nicio candelă pe perete.

Auzi un ciocănit în ușă. Era părintele Sofron. În spatele lui – Ivan. Ora cinei sosise.

Străbătură un coridor îngust până la sala de mese.

Sebastian numără nouăsprezece călugări înșirați pe bănci lungi de lemn, în fața unor blide care fură umplute cu o supă de varză fierbinte. Toți semănau cu părintele stareț, de parcă ar fi avut aceeași mamă. Niciunul nu se uita la oaspeții sosiți pe neașteptate și care le micșorau porțiile.

Nu se rosti nicio rugăciune de binecuvântare a bucatelor.

Nimeni nu spuse o vorbă nici după ce se aduse al doilea fel – o mâncare de fasole cu multă verdeață.

În castroanele de tablă nu rămase nimic, nici nu mai era nevoie să fie spălate. Rupți de foame, chiar și cei doi călători le lăsară goale.

La sfârșit – nicio rugăciune de mulțumire.

Călugării se ridicară și o porniră în șir spre chiliile lor, mulți dintre ei sprijinindu-se în cârje.

„Dacă mănâncă zilnic așa, nu-i de mirare că au nevoie de toiege”, își zise Sebastian.

El însuși s-ar fi bucurat dacă ar fi avut unul de sprijin.

Intră în chilia lui visând la un ospăț la Bolta Rece.

Îndată Ivan apăru pe ușă.

— Mi-e foame!, scânci Sebastian. N-am mâncat de ieri de la prânz. Ce ne-au dat aici nu s-ar putea numi nici gustare.

— Da' mie parcă nu mi-e foame?

Adusesse cu el desagii din care scoase brânză, slănină, câteva copane de pui, pâine, ceapă.

— Nici măcar pâine nu ne-o dat!, oftă el cu năduf.

Trimisul special se repezi asupra bucatelor. Ivan îl privi încântat.

— De, nu-i ca la Capșa...

Celălalt era cu gura plină așa că nu-i răspunse.

— Pot să ieu și eu, conașule? Sau nu vi-i e destul? Să mă răped în târg, să mai aduc doi desaji? Răpidi-răpidi îs înapoi...

Sebastian mârâi ca un câine deranjat de la festinul său și-i întinse un copan.

Ivan își făcu o cruce largă și începu să înfulece de parcă era la un concurs de cine mănâncă mai mult și mai iute. Conținutul desagilor începu să dispară într-o viteză care îl îngrijoră pe absolventul de la Saint-Cyr.

— Mai ușor, că nu dau turcii!

— V-am mai zâs: nu de dâșii avem a ne teme amu.

Dar fălcile lui începură să se miște mai lent.

La sfârșit băură apă dintr-un ulcior.

— Ivan prost! Nu mi-o dat prin minte să ieu și vin.

Sebastian îl bătu pe umăr.

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate!

Ivan se închină din nou, strânse în desagi ce mai rămăsese și plecă în chilia lui.

Rămas singur, Sebastian se făcu covrig în patul tare ca piatra. Adormi cu greu, blestemându-se că nu-și luase pelerina ca să se învelească.

Parcă o pisică zgrepțana la ușă.

Se dădu jos din pat înțepenit și apăsă pe clanță. În prag era Ivan, cu un deget la gură.

— Ce e?, întrebă în șoaptă.

— Slujba de la miezul nopții.

Îi întinse o pereche de ciorapi groși, din lână, și-i făcu semn să-și scoată cizmele și să și-i pună. El însuși purta o pereche.

— Nu trebe să fim auzâți.

Îl ascultă și-l urmă de parcă rolurile se schimbaseră și vizitiul era stăpânul.

O luară pe un alt coridor decât acela prin care ajunseseră în sala de mese. Mănăstirea era mai mare decât li se păruse la început. Pe măsură ce înaintau răsunau tot mai puternice clinchete de clopoței.

Se furișau pe lângă pereții plini de mucegai, privind cu atenție în jur. Nu-i urmărea nimeni.

La capătul galeriei se opriră și se ascunseră după o coloană. Dacă mai făceau câțiva pași intrau în biserică.

În incintă nu se găsea nicio icoană. Nicio pictură pe pereți care să-l preamărească pe Iisus sau faptele Apostolilor.

Cei nouăsprezece călugări se roteau în șir și fiecare suna dintr-un clopoțel. Purtau robe negre.

Apoi se așezară într-un careu.

Aprinseră bețișoare parfumate.

Se întoarseră spre locul de unde răsărea Soarele și rostiră în cor: Satan.

Se rotiră în cealaltă direcție și un alt nume se auzi: Astaroth.

Sebastian descoperi rapid punctele cardinale așa că-i fu ușor să afle că indivizii în robe negre îl invocă pe Belzebut privind spre miazănoapte și pe Azazel uitându-se spre miazăzi.

Formară un cerc și aprinseră lumânări negre.

Dacă Sebastian era înfiorat, Ivan încremenise cu mâna la gură.

Glasurile bătrânilor se auziră în cor, rostind o rugăciune care îi înfricoșă pe cei doi.

„Eliberează-mă, O, Tu, mărește Satan, de toate greșelile și amăgirile din trecut, umple-mă cu adevăr, înțelepciune și înțelegere, țin-mă puternic în credința și lucrarea mea pentru a te urma întotdeauna cu laudă, onoare și glorie, să-ți fie dat ție în vecii vecilor.”

Cei doi abia mai respirau.

Dar îi mai așteptau și alte surprize.

Părintele stareț aduse o păpușă care îl întruchipa pe Nazarinean. O fixă pe un crucifix cu capul în jos. Apoi începu să treacă prin dreptul călugărilor. Aceștia scosese de sub robe pumnale pe care începură să le împlânte cu sete, rând pe rând, în marioneta din cârpă, strigând cât îi țineau puterile: „Slavă lui Satan!”

Ecoul glasurilor în biserica fără nimic pe pereți răsună înfricoșător.

Părintele stareț mânuiește și el pumnalul – păpușa devenise un ghemotoc de zdrențe, cu greu îi mai puteai desluși înfățișarea de la început.

Dar se pare că nu era de ajuns.

Puse maldărul de cârpe pe o măsuță și bătu un cui acolo unde ar fi trebuit să fie inima Nazarineanului.

— Slavă lui Satan!

— Slavă!

După care scoaseră din ascunzișurile robelor niște cărțuții pe care le sărutară înainte de a le deschide.

Ivan îl trase pe Sebastian mai departe de locul unde se desfășura ritualul satanic și-i șopti la ureche:

— Eu nu mai îndur! Le ieu gâtu’!

— Stai blând!

Se îndepărtară și mai mult.

— Ivane! Mie mi s-a vorbit de douăzeci de călugări. I-am numărat de trei ori – mi-au ieșit numai nouăsprezece.

Muscalul care nu era muscal încă nu-și revenise după spectacolul la care asistase.

— Unu’ a hi bolnav și zașe într-o chilie.

— Hai să vedem!

— Da’ șine v-o spus de casa lu’ Ucigă-l Toaca?

Nu-i răspunse – numele informatorilor nu se divulgă.

Luară chiliile la rând, dar nu descoperiră pe nimeni. Se mai liniștiră văzând că și paturile așa zișilor călugări

sunt la fel de tari ca și ale lor.

— Nica.

— Așa e.

La capătul coridorului în care se aflau o scară ducea la subsol.

— Acolo or fi cămările...

— De... Gologani de bețe cu mirozne și de lumânări negre au, da' pâne nu cumpără...

— Dacă tot am ajuns până aici, hai să aruncăm o privire. Coborâm?

— Noi coborâm iar alți urcă tot mai sus...

Trebuiră să aibă grijă să nu alunece pe trepte – pe măsură ce coborau era tot mai umed și mai frig. Ciorapii le erau uzi learcă.

Într-adevăr, la subsol erau cămări de alimente cu uși neîncuiate – la lumina opaițului pe care vizitiul îl luase cu el văzură grămezi de cartofi, de verze, funii de cepe, putinici cu brânză, ouă...

O ușă era, totuși, închisă cu un lacăt.

Sebastian își privi întrebător însoțitorul. Acesta se strâmbă fioros.

— Acolo or fi ținând bucatele alea bune.

Un glas se auzi stins de dincolo de ușă.

— Ajutor! Salvați-mă!

Cei doi se uitară unul la altul stupefiați.

— Nu mă lăsați aici!

Ivan nu mai așteptă niciun îndemn. Luă dintr-un colț un drug de fier, îl vârî în urechile lacătului, se opinti și din câteva mișcări reuși să-l deschidă.

Intrară amândoi deodată în încăperea mai mică decât chiliile de sus.

Pe un pat stătea un bătrân cu părul alb. Un schelet îmbrăcat.

— Cine sunteți?

— Eu sunt starețul mănăstirii.

— Cum?

— Acum un an, în acest sfânt lăcaș, a pătruns Diavolul. A făcut o vrajă și le-a luat mințile la toți. Toți au început să i se închine. Au uitat de Dumnezeu, de Mântuitor... Au început să-l hulească.

Sebastian îl privi neîncrezător.

— O convertire colectivă la satanism?

— Da. Asta a dovedit ce slabă credință aveau.

— Și cum ați ajuns în chilia asta?

— Pe mine n-au reușit să mă convingă să mă lepăd de credința strămoșilor mei. De aceea m-au zvârlit în temniță. Cel care-și zice stareț acum a fost prin străinătăți. De-acolo a venit cu blestemăția asta de schismă.

Își trase sufletul – nu mai avea puteri nici să vorbească.

— Pe mine m-ar fi omorât de mult, dar au interes să mă țină în viață.

— Ce interes?

— Am ascuns o parte din cartea la care se închină. Am smuls niște pagini din ea. Vor să le spun unde sunt, dar nici foamea și frigul pe care le-am îndurat, nici bătăile pe care le-am suportat nu m-au înduplecat să le zic unde le-am pitit. Dar dumneavoastră cine sunteți?

Sebastian se trezi dintr-odată la realitate.

— Slujba o fi pe terminate. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să nu crăpăm în subsolul ăsta.

Bătrânul încercă să se ridice, dar se prăbuși la loc pe pat.

— Lăsați-mă! Tot nu mai am mult de trăit. Fugiți și spuneți lumii ce ticăloșii se petrec aici!

Ivan îl aruncă pe umeri, ca pe un sac.

Pe Sebastian îl străfulgeră un gând.

— Cartea aia unde e?

— *Liber Diaboli*?

— Cum i-o fi spunând.

— Sărman de mine, uitam de ea! În colțul ăla e o cărămidă. Scoate-o! Acolo am ascuns-o.

Râse ca un copil poznaș.

— La vedere. Acolo nu caută nimeni.

Din nou Auguste Dupin, fie-i numele lăudat!

În curând trimisul special ținea în mâini câteva pagini dintr-o carte.

— Pe astea n-au avut cum să le copieze, ca pe celelalte, ca fiecare să-și aibă exemplarul său. De aia sunt atât de furioși.

— Să fugim!

— Da' desajii? Da' șizmele?

Jalea se ghicea în glasul lui Ivan.

— Dă-le dracului de cizme, Doamne iartă-mă că înjur în loc sfânt!

— Nu mai e sfânt.

Se auzeau clinchete de clopoței care marcau sfârșitul ritualului.

Se repeziră la grajd și înșeuară rapid caii.

Când ajunseră în dreptul porții, Ivan se opri și zise cu năduf:

— Dacă nu pot sfarma lacătu' de-ași, o să țânem loc păpușii șeleia de-o bortelesc bolânzii ceia cu jungherele!

Din fericire poarta era închisă doar cu un drug de fier care, odată tras într-o latură, le lăsă calea liberă.

Își începură goana tocmai când oamenii în robă năvăliră în curte, urlând și gesticulând.

Mai întâi opriră la spital unde îl lăsară pe părintele stareț.

Apoi îl anunțară pe Prefectul de poliție despre ce se întâmpla în mănăstirea Codreana.

Lui îi revenea sarcina să-i înștiințeze pe mai-marii Bisericii.

Se despărți de Ivan în fața hotelului.

— Mulțumesc! Și nu mai plânge după cizmele alea – o să găsim altele. Îți promit.

— Lumea s-o-ntors cu susu-n gios. De-așeea plâng. N-am să uit tăta viața noaptea asta. Nu-i o basnă că unii se închină lui Satan.

Recepționarul se uită lung la Sebastian ai cărui ciorapi lăsau urme prin hol, dar văzându-i privirea cruntă nu zise nimic.

Se spălă, își puse pijamaua și halatul, își turnă un pahar de absint și se cufundă într-un fotoliu cu paginile cărții luate de la mănăstire.

Nu erau mai multe de douăzeci.

Când începu să le răsfoiască simți că-l apucă nebunia. Și nu era din pricina Zânei verzi.

Nu erau decât desene în culori vii – predominau roșul și negrul.

Și toate îl înfățișau pe Satan.

Dar nu în ipostazele cunoscute – fierbând păcătoși în cazane cu smoală, împungându-i cu furci în coaste, smulgându-le cu clești carnea, supunându-i la fel și fel de cazne.

În ilustrațiile pe care le avea în fața ochilor părea un doctor care își împărtășea știința învățăceilor.

Un doctor chirurg.

Una dintre ilustrații părea o parodie după *Lecția de anatomie* a lui Rembrandt.

În altele era reprezentat în timp ce preleva diverse organe, scociorând în trupuri cu bisturiul.

În ultima stătea pe un tron aurit și contempla rânjind borcane pe care scria splină, ficat, pancreas, rinichi, inimă...

Era amețit – dar nu de la paharul de absint din care băuse doar jumătate.

Asasinul după care umbla era unul dintre falșii călugări?

Nu părea posibil – era o distanță prea mare între mănăstire și oraș.

Sau mai era un exemplar al cărții, pe care ucigașul pusese mâna?

Aceasta să-i fi devenit sursă de inspirație?

Dar de ce își alegea ca victime numai dintre prostituate?

În loc să lămurească lucrurile, *Liber Diaboli* mai mult le încurca.

Își termină băutura din pahar, mai bău unul și se duse la culcare.

O nouă zi începuse.

Iar noaptea cu Lună plină se apropia.

Se zvârcoli în pat în puținele ceasuri care mai rămăseseră până în zori.

Se visă la un bal organizat într-o sală ticsită de personaje de epocă. Asistau doamne în splendide rochii lungi până la podea, cusute cu fir de aur, cu decolteuri îndrăznețe și ale căror coafuri supraetajate ceruseră ceasuri întregi de migală din partea servitoarelor, cu brățări grele la încheieturile mâinilor și coliere din pietre prețioase la gât, cu cercei de perle la urechi; bărbații purtau jilecki din stofe scumpe peste cămăși cu volănașe, pantaloni până la genunchi, ciorapi de mătase, pantofi cu cataramă argintii și pe cap aveau peruci până la umeri.

Mirosea puternic a parfumuri și a pudră.

Toți erau strânși lângă pereții acoperiți cu oglinzi și-l priveau nemișcați, cu chipuri ca de ceară.

Era singurul care dansa.

Perechea lui era un manechin din lemn, din acelea care servesc ca suport pentru a expune o haină.

Se mișcau grațios și chipul nimănui din încăpere nu exprima mirarea de a vedea un asemenea cuplu.

Orchestra intona o gavotă și mișcarea lentă, în doi timpi, îi convenea de minune. Își purta pe sus partenera prin toată sala.

După un timp instrumentiștii atacă o gigă. Melodia veselă, vioaie cerea mișcări mai repezi.

Se adaptă rapid noului ritm, dar manechinul smucit încolo și-ncoace căpătă viață, suferă o metamorfoză neașteptată, care îi scoase din letargie și pe spectatorii încremeniți până atunci.

Dintr-odată își dădu seama că dansa cu Satana. Purta frac, pantofi de lac, iar jobenul îi ascundea coarneau.

Diavolul rânjea satisfăcut. Îl ridica pe Sebastian de pe parchet, îl învârtea prin aer, îl arunca în sus, dar nu-l lăsa să cadă; de fiecare dată îl prindea în brațe, îl strângea, îl răsucea, îl silea să se aplece în față, în spate...

La cingătoare purta un bisturiu.

Repeta într-una cu încântare: „Eu conduc dansul! Eu conduc dansul! Eu conduc dansul!”

Un miros de pucioasă acoperi toate celelalte efluvii și trimisul special se trezi tremurând, lac de transpirație.

Uneori evenimentele se precipitau, alteori se desfășurau cu o lentoare care îl înnebunea.

Parcă un vrăjitor comanda cu bagheta lui fermecată cum să meargă lucrurile – mai iute, mai încet.

Câteodată totul intra într-o amortire deplină.

Atunci oamenii se mișcau de parcă aveau legate greutate de plumb la picioare.

Păsările păreau încremenite în aer.

Nu se mai simțea nicio adiere.

Crengile plecate de vânt nu mai reveneau la poziția inițială.

Nu se mai petrecea nimic – caii de la birje nu mai înaintau, din gurile deschise ale copiilor nu se mai auzea niciun strigăt, fumul din hornuri nu se mai înălța, norii de pe cer alcătuiau un desen a cărui formă rămânea neschimbată.

Dar nimeni nu observa nimic. Doar cineva dinafară s-ar fi uimit de nemișcarea care atunci punea stăpânire pe oraș.

Până când, la o altă mișcare a baghetei, totul reîntra în normal.

După întâmplările care îl năuciseră, Sebastian profita de un moment de acalmie și căuta un ceasornicar.

De când coborâse în gara din Iași ceasul lui se oprise.

Nu știa încotro să se îndrepte ca să dea de el și umbla hai-hui, întrebându-i pe cei pe care îi întâlnea dacă nu cunosc vreun meșter orologier.

Atunci o zări.

Pășea agale, ca și cum n-avea nicio țință. Se uita în vitrinele prăvăliilor, se oprea la tarabele negustorilor care vindeau mărfuri pe stradă. Din când în când întorcea capul și se uita de parcă aștepta s-o ajungă cineva.

Ceva îl intriga în atitudinea ei. Doar în aparență se plimba la întâmplare. De fapt se furișa pe urmele cuiva. Umbla cu fereală. Își ascundea chipul cu o umbreluță de soare. Câteodată se oprea brusc, se trăgea în spatele vreunui copac, după care pornea cu pași repezi, ridicându-se și în vârful picioarelor pentru a zări ceva aflat mai departe în fața ei.

Se hotărî să se țină după ea.

Pe Ulița mare forfoteau bărbați și femei, care cu treburi, care ieșiți să piardă timpul. Câțiva țânci se jucau cu cercul, înjurați de birjari.

Pe cine avea Adela în vizor?

Ca să se dumirească se apropie prea mult de ea și fu cât pe-acți ca văduva veselă să-l zărească. Lăsă din nou o prudentă distanță între ei.

La școală aflase pe pielea lui că descoperirea unui necunoscut pe care cineva îl urmărește este una dintre cele mai grele misiuni. Cel mai lesne era să-l dai în vileag dacă persoana respectivă se știa filată. În comportamentul său apăreau elemente care îi ofereau indicii – întorcea des capul, trecea des de pe o parte a străzii pe cealaltă, se oprea pe neașteptate și o lua înapoi, ca și cum ar fi uitat ceva, dorind să-și surprindă următorul și să-l silească să se demaște.

Zadarnic însă îi studia Sebastian pe cei pe urmele cărora călca Adela. Nimeni nu dădea semne c-ar fi îngrijorat simțindu-se supravegheat. Să nu fi bănuț nimic cel sau cea pe care îl sau o ținea sub observație această Circe de provincie? Să fi mimat doar nepăsarea așteptând

un moment oportun ca să scape într-un mod cât mai ingenios?

Din câte știa, vicleșugurile agenților secreți te lăsau uneori cu gura căscată. Dar ce să caute în Iași un astfel de individ cu o pregătire complexă? Cum dăduse tocmai Adela de el? De ce îi stârnise curiozitatea și ce plănuia de nu-l slăbea deloc din atenție?

În mai multe rânduri îi mărturisise că ar fi vrut să facă echipă cu el, ca să-l descopere împreună pe ucigaș. Militanta pentru drepturile femeilor începuse o anchetă pe cont propriu, ca să-și demonstreze priceperile detectivistice și să arate de ce performanțe uluitoare e capabil sexul slab în orice profesie?

Dar dacă era vorba doar de vreunul dintre amoretzii văduvei și aceasta dorea să știe dacă o înșală și cu cine?

Pentru așa ceva mai bine ar fi apelat la detectivul particular.

Pierduse prea mult timp cu o problemă care nu-l privea. Și se îndepărtase de locul unde trebuia să ajungă. Intrase într-un labirint de ulițe de unde avea să iasă cu greu.

Se opri, dar și Adela se oprise privind nedumerită în jur. Se pare că persoana urmărită dispăruse chiar de sub nasul ei.

O văzu cum bate nervoasă din picior și o ia spre centru.

Era timpul să se facă nevăzut și el.

Se ridică din pat.

Se duce la baie. Se spală. Se îmbracă. Merge la micul dejun. Iese din hotel. Urcă în birjă. Aleargă de colo-colo. Vorbește cu unii și alții. Așteaptă o iluminare din aceste discuții. Nu se-alege cu nimic de pe urma lor. Prânzește. Uneori n-are un răgaz ca să ia masa. Nici nu simte foamea. Umblă în continuare. Pe jos sau cu Ivan. Alte întâlniri. Cele mai multe inutile. Tras în stânga și-n dreapta de întâmplări bizare. N-au legătură cu ancheta lui. Toate îl consumă nervos. Toate îl țin ocupat fără voia lui. Și vine întinericul. Tot mai devreme, pe măsură ce se apropie iarna. Uneori e prea obosit să ia cina. Se retrage în camera lui de la hotel.

Ia o gură de absint. Fumează din pipa de lut.

N-au efectul de odinioară.

Nu pricepe nimic.

Are senzația că asistă la un concert al unei orchestre cu instrumentiști care mimează că ating corzile viorilor cu arcușul, că suflă în flaute, trompete și clarinete și că lovesc în membranele tobelor.

De fapt, nu se aude niciun sunet.

Se dezbracă, se spală, se culcă.

Somnul vine cu greu.

Toată noaptea se zvârcolește.

Rutină. Monotonie. O altă zi pierdută. Cele care vor urma cum vor fi?

Parcă e blocat într-o buclă a timpului.

Mai mare rușinea!

Fusese răpit ziua-n amiaza mare.

Se afla nu departe de hotel, pe o ulicioară unde își avea prăvălia cel mai iscusit ceasornicar din oraș – într-un târziu îi aflase adresa.

Mergea fără grabă, uitându-se în stânga și-n dreapta, ca să nu treacă pe lângă atelierul meșterului – precis nici el nu se obosise să-și atârne o firmă la intrare.

Și n-avea cine să-l îndrume – niciun funcționar întârziat la slujbă, nicio gospodină plecată la cumpărături.

Auzise în spatele lui un tropot de cai, dar nu-i dăduse atenție – pe Ivan îl lăsase liber, ca să-i schimbe o potcoavă lui Vultan.

O trăsură oprise lângă el și din ea coborâse un domn cu o panglică albastră la pălărie. Se îndreptase cu hotărâre spre el. Probabil voia să-l întrebe ceva.

Avea răspunsul deja pregătit – îmi pare rău, nici eu nu-s de pe-aici, și eu caut pe cineva, n-ați trecut cumva pe lângă o ceasornicărie?

N-apucă să zică nimic. Bărbatul își aduse în față mâna dreaptă ținută până atunci la spate. În ea era o batistă.

Sebastian n-apucă să schițeze nicio mișcare. Batista îmbibată într-un lichid înțepător îi astupă nasul. Nu reuși să strige. Se zbătu de câteva ori și picioarele i se muiară. Mai simți cum patru brațe puternice îl urcară în trăsură – între timp coborâse și cel de pe capră. După care se cufundă în beznă.

Se trezi culcat pe o podea din scânduri, cu mâinile și picioarele legate.

În gură avea un căluș.

Funiile cu care îl imobilizaseră îi intraseră în carne.

Ciuli urechea – părea să fie singur.

Beznă. Coborâse noaptea?

Se rostogoli până când atinse un perete. Cu chiu cu vai se ridică în șezut, sprijinindu-se de suprafața aceea umedă.

Își trase sufletul și încercă să priceapă ce i se întâmplase.

Cine erau cei doi atacatori – dacă nu cumva erau mai mulți? Ce voiau de la el?

Se comportaseră ca niște profesioniști. Rapid și eficient. Fără zgomot. Fără martori. Și nu la întâmplare. Chiar el fusese ținta.

Fără doar și poate, îl urmăriseră și acționaseră la cel mai potrivit moment.

Doar pe unul îl văzuse – față uscățivă, ochi de un albastru spălăcit, o mustață mică, sprâncene stufoase, potrivit de statură. Cam la patruzeci de ani.

Putea să jure, nu-l mai întâlnise niciodată.

Portofelul îi era la locul lui, în buzunarul hainei. N-avea de ce să se gândească la un jaf; nu l-ar mai fi ținut prizonier după ce i-ar fi luat banii.

Râvneau o sumă mai mare?

N-ar fi fost el prima persoană răpită pentru care s-ar fi cerut o răscumpărare. Dar cine ar fi plătit-o? Cui să i-o ceară. Rudelor? N-avea decât un unchi – cum să comunice cu el? Primarului sau altor notabilități? Ar fi dat din umeri neputincioși – orașul se confrunta cu prea multe angarale ca să ia în calcul și alte cheltuieli neprevăzute în buget.

Adela Moisescu?

Mda...

La Prinț nici nu se gândea să apeleze – avea destule pe cap.

Și totuși, călcase pe cineva pe coadă de i se servea o asemenea lecție.

I se făcuse sete. Mâinile aproape că îi amortiseră în strânsoarea frânghiilor.

Pe cine cunoscuse de când venise în oraș?

În minte îi defilară zeci de chipuri. Niciunul nu aparținea cuiva despre care să creadă că organizase răpirea.

Mai rămânea ucigașul pe care nu-l dibuia.

Da de unde, ăsta acționa de unul singur.
Se mișcă, încercând să se mai dezmoștească.
Își aduse aminte de cămătarul Teo Pricop.

Cineva i-l prezentase la restaurantul hotelului. Îl lăsase cu mâna întinsă și plecase rapid de lângă masa lui, spunând că tagma cămătarilor îl dezgustă.

Oare burduhănosul ăla transpirat voia să-i plătească polița cu dobândă, cum practica în toate zilele?

Cam șubredă supoziție, oricât de tare l-ar fi jignit în fața unui cuconet select și a unor domni zâmbind strâmb – cu siguranță apelau la serviciile lui.

Mai gravă fusese pățania cu un individ care îl apucase de guler în plină stradă și începuse să-l smucească încolo și-ncoace, urlând de furie.

— Până dimineață să scoți banii!

— Ce bani?, întrebuse Sebastian încercând să rămână calm.

— Te prefaci că nu știi? Banii pe care îi datorezi domnului Teo Pricop.

— Nu-i datorez niciun ban, răspunsese trimisul special încercând să dea la o parte mâinile celui alt. Faceți o confuzie!

Acela se aprinsese și mai mult și scosese o bătă de sub pardesiu.

— Confuzie zici? Na confuzie!

Încercase să-l lovească peste genunchi.

Se prefăcuse că se retrage înspăimântat, dar executase un salt și se proptise zdravăn cu picioarele în pieptul zdrahonului. Acesta se clătină uimit – era prima oară când cineva cuteza să-i opună rezistență.

Scos din minți, căutase o lovitură la cap, dar Sebastian îi apucase celălalt capăt al bătei, îl trase brusc spre el, după care îi făcuse vânt trimițându-l de-a berbeleacul într-o baltă.

Cei de față nu se putuseră stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Spune-i domnului Teo Pricop că domnul Sebastian Dron n-are la el nicio datorie. Să-și citească mai atent catastifele.

Recuperatorul se ridicase cu o figură smerită.

— Dumneavoastră sunteți domnul Sebastian Dron? Nu domnul Ilie Mocanu? Scuzați-mă, am făcut o confuzie...

— Eu am spus asta de la început.

— Dar semănați extraordinar! Extraordinar semănați!

— Nu semănăm deloc. Eu nu iau bani de la cămătari.

Nu va putea ști niciodată dacă la mijloc fusese într-adevăr o confuzie...

Auzi un zgomot.

Se crispă – nu cumva șobolanii prinseseră de veste c-aveau un oaspete de la București?

Se liniști îndată, pe măsură ce pași apăsați se apropiau de el. Din încăperea alăturată se zări o lumină pâlpâind.

— Verifică dacă nu cumva a dat ortul popii. Dăm de dracu' dacă se-ntâmplă asta.

— Verifică tu, eu n-am chef să-i văd mutra.

— Fii atent, trebuie să-l predăm în viață. Așteptăm noaptea și-l ducem.

— Cum?

— Îl adormim și-l urcăm în trăsură.

Chiar dacă n-ar fi fost legat, Sebastian ar fi înțepenit de uimire. Cele trei glasuri erau ale unor bărbați vorbind în franceză. Niciunul nu era însă al doctorului pe care îl avea oaspete Benone Suceavă.

Unul dintre ei intră cu un felinar în mână în încăperea unde zăcea trimisul special. Era individul care îi aplicase pe nas și pe gură batista îmbibată în cloroform.

Nu spuse nimic. Îi controlă doar legăturile și îi cercetă pupilele. Apoi se duse la ceilalți.

Plecară fără să mai scoată vreo vorbă.

În mintea lui Sebastian se făcu deodată lumină.

Răpirea lui n-avea legătură cu vreo întâmplare petrecută la Iași.

În Franța trebuia căutată explicația.

În școala pe care Dron o urmăse acolo fuseseră la început treizeci.

Examenele complicate și probele dure cernuseră lotul învățăceilor. Doar nouă absolviseră.

Patru dispăruseră fără urmă imediat după ce-și primiseră diplomele.

Conducerea școlii intrase în panică. Celor cinci li se ordonase să-și facă pierdută urma cum știu mai bine. Să

intre în adormire, până când vor primi un semn de reactivare, dacă va mai veni.

De aceea Sebastian Dron se întorsese în țară. Nu pentru că ținea musai să contribuie la modernizarea poliției române.

Dar cum dăduseră de el?

Pentru că, de fapt, sub un alt nume figurase în cataloagele școlii, ca de altfel toți ceilalți cursanți.

Se voia și eliminarea lui?

O afacere tenebroasă se anunța la orizont. Ce voiau să afle de la el?

Cineva dorea ca toată pregătirea lor să se ducă de râpă. O cârțiță strecurată în conducerea programului? Cineva din afara Franței? Sau chiar unul dintre absolvenți?

Nu era de glumă, trebuia să scape urgent din casa asta dărăpănată. Nu cumva aici se adăpostea Gusti? Ce grozav ar fi să-l vadă apărând și să-l elibereze!

Ei, da! Așa ceva se petrece doar în tragediile antice, cu eroi exemplari. *Deus ex machina* nu-i pentru muritorii de rând.

Dar dacă dădeau peste el derbedeii pe care îi urechease? Cu ce plăcere l-ar mai fi izbit cu picioarele și cu pumnii!

Trebuia să se bazeze pe propriile forțe.

„Din orice situație se poate ieși.” Așa i se spusese la școală. În orele de antrenament scăpase din împrejurări mai grele.

Oare?

Când individul venise cu felinarul zărise o grindă de fier în mijlocul încăperii. Probabil constituise miezul unei coloane de marmură, acum fărâmată.

Se rostogoli gemând până la ea. Se ridică din nou în șezut. Pipăi cu vârful degetelor până descoperi muchia cea mai ascuțită. Sprijini de ea legătura de la mâini și începu să execute o mișcare du-te vino pe verticală.

Tăierea frânghiilor dură mai mult decât ar fi crezut, dar într-un târziu izbuti să se elibereze, cu prețul unor răni la încheieturi și la podul palmelor. Își scoase călușul de la gură și deznodă și legăturile de la picioare. Se ridică ținându-se de grindă, clătinându-se încă amețit. În câteva clipe reuși, totuși, să se dezmoștească. Se șterse de sânge cu batista pe care i-o lăsaseră în buzunar și se minună că nu simte nicio durere – surescitarea îi dădea puteri, îi

sporea rezistența. „Când mă tai cu o coală de hârtie mă ustură mai tare decât acum”, constată el surprins.

Intră în cealaltă încăpere – nici asta n-avea ferestre. De-abia în următoarea zări soarele care cobora spre apus.

Fusese închis într-un fel de depozit abandonat. L-ar fi așteptat degeaba pe Gusti – băiatul dormea în altă parte.

Și nicio coloană de marmură nu fusese ridicată vreodată aici. Fusese doar o simplă grindă care susținuse tavanul.

Își luă răgazul să scrie cu un bețigaș în praful de pe jos:

EMBRASSER MON CUL!

MERCI.

Fără să mai piardă vremea o luă spre oraș.

La hotel, la recepție era de serviciu tot cel care îl văzuse umblând în ciorapi. Nici de data asta nu zise nimic văzându-i redingota plină de var și pe alocuri sfâșiată.

Bău un pahar de absint și adormi imediat.

Nu înainte de a-și scoate revolverul din ascunzișul său și de a-l pune sub pernă.

Trebuia să afle cum se mai simțea părintele Iulian.

Îl găsi sprijinit de perne pe patul lui de spital. Fața suptă, ochii în fundul orbitelor, însă părul nu-i mai era zbârlit și glasul îi devenise mai limpede.

— Vă mulțumesc că m-ați salvat. Fără domniile voastre, acolo mi-ar fi putrezit oasele. A fost voia Celui de Sus. Mulțumiți-i și însoțitorului dumneavoastră. Puternic bărbat! M-a cărat în spate ca și cum ar fi purtat o pătură.

— Fiți sigur, va urma o anchetă.

— Și ce-o să se afle? Va putea lămuri cineva cum atâția oameni evlavioși au căzut în mrejele Diavolului?

Nu găsi un răspuns și schimbă vorba.

— După ce vă întremați o să vă întoarceți la mănăstire.

O umbră de amărăciune îi trecu pe chip.

— Asta nu se mai poate! Nu am ce căuta într-un loc pe unde a trecut Satana. A devenit un loc blestemat.

— O să vină alți călugări și împreună cu ei o să alungați Răul.

— Credeți?

— Sunt sigur.

— Tot ce se poate... Prin posturi și rugăciuni...

Sebastian dădu din mână.

— O vreme, mai puține posturi. V-a fost de-ajuns. Dar culmea: așa zișii călugări pe care i-am întâlnit nu prea se îndemnau nici ei la mâncare.

Părintele stareț îl privi zâmbitor.

— A, v-au invitat la cina lor... Fariseii! Masa aceea a fost de fațadă. Să-i fi văzut cum se ospătau când rămâneau singuri! După afurisita lor slujbă de la miezul nopții petreceau până-n zori. Și aveau de toate în farfurii. Iar vinul curgea din belșug.

Fără să vrea Sebastian pufni în râs închipuindu-și ce va fi la gura lui Ivan când îi va povesti ce tocmai auzise.

O infirmieră își făcu apariția în prag și îl privi sever.

Nu dori s-o supere și se ridică, urându-i starețului o cât mai grabnică însănătoșire.

Dar prin geamul unui salon îi zări pe doi dintre derbedeii de care îl scăpase pe Gusti. Pe pat era un pacient cu capul bandajat și cu ochii închiși.

Fără să țină seama de protestele infirmierei intră în încăpere.

— Ce faceți aici?

Cei doi tresăriră speriați când îl zăriră.

— N-am făcut-o noi!, scânci unul dintre ei.

De-abia acum îl recunosc pe cel de pe pat.

— Gusti!

Infirmiera se resemnase cu acest vizitator recalcitrant.

— Nu v-aude!

— Ce s-a întâmplat?

— L-a lovit cineva cu o bâtă în cap.

— Cine?

— N-am făcut-o noi!, se lamentă de data asta celălalt. Acum e prietenul nostru.

— Atunci cine?

— Nu știm.

Infirmiera interveni din nou.

— A avut noroc. Se jucaseră de-a ostașii și sub căciulă avea o cască de fier. Fără ea lovitura aia i-ar fi făcut capul chisăliță. O să-și revină în câteva zile. Atunci o să puteți vorbi cu el. Acum însă vă rog să plecați. Cu toții! Hai! Cât mai iute!

Sebastian se îndreaptă spre ieşire tocmai când Gusti îşi scosese mâna de sub pătură şi-i făcea semn să mai rămână.

Ivan nu se dezlănţui cum se aşteptase când auzi de chiolhanurile sataniştilor.

Se mulţumi doar să zică: „Ete-al dracului!”

Un roi de insecte bâzâia în jurul capetelor lor.

— La groapa de gunoi îi prăpăd! Aişi îs doar câteva.

— De-acolo vine mirosul?

— Azi de-acolo.

— Credeam că de la Bahlui.

— Mţ!

— Sau abator.

— Neam. De la groapa de gunoi. Nu-i ştiţi istoria?

— Încă n-am avut bucuria.

Ivan se aşeză mai bine pe capră. Era din nou încălţat cu cizmele lui mari. Sebastian însă nu uitase de cele lăsate la mănăstire.

— Sunt dator să-ţi cumpăr o pereche de cizme.

— Aiestea încă-s bune.

— Nu, nişte cizme precum cele pierdute ieri-noapte.

Ivan cotrobăi într-o lădiţă de sub capră şi-i arătă o pereche de cizme.

— De-aiestea zăceţi?

Îi aruncă o privire pierdută.

— Ai fost acolo şi le-ai recuperat?

— D-apăi cum! Îs o mândreţă! Le-am adus şi pe-ale `mneavoastră.

Îi trebuiă câteva clipe ca să-şi revină.

— Şi ce-ai găsit acolo?

— Pustietate. Tăţi s-o zburătăcit care-ncotro. Mi-am găsat şi desajii.

Dacă toţi îşi luaseră câmpii, nu va mai avea loc nicio anchetă.

— Ne-am luat cu vorba... Ce-i cu groapa de gunoi?

— O vinit unu' din străinătăţuri la primar şi i-o zâs că rezolvă problema gunoiului în Iaşi. Că va face un gropan în care să se-aducă toate mizeriile din târg. Şi va ridica nu-ş şe staţie care va transforma gunoiul în îngurăşământ pentru câmp.

— Şi?

— O șerut un avans și primaru' i-o dat, după șe-o primit niște fonduri de la guvern. Dreptu-i, gropanu' l-o făcut, da' chiar unde se termină casele. Pute la bieții oameni, șeva de speriat. Da' pe urmă o dispărut, cu bani cu tăt. O gramadă de bani. Pas de mai pune mâna pe el. Iar muntele cela de mizerii crește.

Șovăi înainte să-i adreseze următoarea întrebare.

— Nu cumva e amestecat și primarul în afacerea asta?

Ivan se mulțumi să dea din umeri.

Nu mai insistă.

— Du-mă la bibliotecă.

Întunecatul secret (11)

Pătrunsese în camera lui Sebastian mai simplu decât ar fi crezut.

Îl așteptase să plece din hotel – până atunci își făcuse de lucru în hol. Văzuse ce număr are cheia pe care o lăsase la recepție și urcase la etaj – nicio femeie de serviciu nu-i ieșise în cale. Deschisese ușa de la apartamentul trimisului special cu un paspartu și începuse să controleze fiecare ungher, atent să nu mute din loc vreun obiect – auzise de semnele pe care le lasă unii ca să descopere dacă fuseseră vizitatori în lipsa lor.

Trăsese sertare, deschisese dulapuri, cercetase baia – nicăieri nu se zărea vreun indiciu că bărbatul de la București avea vreo probă care să-l demaște.

Îl surprinse lipsa unei arme – oare o purta asupra lui?

Dăduse și peste acele pagini rupte dintr-o carte. La început nu le băgase în seamă, crezându-le un pliant turistic. Le răsfoise într-o doară și simțise că i se urcă sângele la cap, că-i plesnesc venele.

Ilustrațiile acelea îl înfățișau pe Diavol făcând exact ce făcea el.

Mânuia scalpелul, scotea organe, se extazia când le privea cum stau în borcane ca niște trofee.

Așa ceva era inadmisibil.

Asta era o blasfemie.

I se batjocorea opera.

El nu era Satana, Prințul întunericului, Lucifer, Diavolul...

El era Dumnezeu.

Părăsise furibund apartamentul.

Îi dădu drumul lui Ivan și intră în bibliotecă doar ca să se afle în treabă.

N-avea nicio nădejde că va găsi ceea ce căuta.

Casa arăta pe dinafară bine întreținută, o casă boierească nu prea veche, în mijlocul unei grădini în care, în ciuda frigului, câteva tufe de trandafiri mai rezistau și colorau ambianța în roșu, în galben, în roz... Desigur, nicio firmă nu semnala existența acestui lăcaș de cultură.

Bătu la ușă, dar nu veni nimeni să-i deschidă. Apăsă clanța și se pomeni într-un mic antreu. Lumina care pătrundea prin ferestre crea o atmosferă prietenoasă.

Pe pereți atârnavă câteva portrete de scriitori și cărțurari – le citi numele pe etichetele fixate sub ele –

Alecsandri, Kogălniceanu, Eminescu, Maiorescu, Veronica Micle, Creangă... Pe unii îi vedea pentru prima oară cum arată.

Din antreu intră la întâmplare pe una dintre uși într-o încăpere pe care n-ar fi bănuțit-o atât de vastă. Iar din podea până la tavanul înalt erau numai rafturi cu cărți. La cele de sus se ajungea urcând o scară care glisa pe o șină.

Câteva fotolii cu măsuțe alături completau decorul.

De la un birou aflat în fundul sălii îi ieși în întâmpinare un bărbat cam la patruzeci de ani, cu fața numai zâmbet. Purta un costum de culoarea tutunului, cu o vestă albă sub haină. Mustăcioară lui fină îi dădea un aer mucalit.

— O, domnul Sebastian Dron! Ce surpriză!

Își strânsesă mâinile și luă loc pe două fotolii.

— V-am întrerupt de la lucru.

— A, nu-i nimic, am primit niște cărți și le fișam. Așa le găsim mai ușor când avem nevoie de ele. Fișele tuturor titlurilor de aici le țin în dulăpioarele acelea.

Se uită în jur și oftă.

— În curând n-o să mai am loc pentru alte cărți.

— Casa asta e a dumneavoastră?

— Da. Aveam multe cărți și cum în oraș nu era o bibliotecă am hotărât să o pun la dispoziția publicului. Am uitat să mă recomand: Bogdan Popa.

— Încântat.

— Ideea mea a avut ecou. Am primit multe donații. Așa am ajuns la ceea ce vedeți. Un fond de carte de care sunt mândru. N-aș vrea să se piardă. Dimpotrivă, aș vrea să sporească.

După o clipă adăugă:

— Deseori mă gândesc la Biblioteca din Alexandria... Unde-am fi acum dacă n-ar fi ars...

— Și cititori aveți?

Bogdan Popa oftă.

— Din păcate aici pășesc mai mult literați, cărturari... Mi-aș dori să dea năvală tineretul. Dar vai!, școala e așa cum e... Nu prea deschide copiilor apetitul pentru lectură.

— Și dumneavoastră sunteți scriitor? Scuzați-mă, am fost mult peste hotare și nu sunt la curent cu viața literară.

— O, nu, eu sunt doar un cititor pătimaș. N-am talent la scris. Dar cred că mă descurc ca bibliotecar. Dacă proiectul primarului de a construi o mare bibliotecă se va realiza, m-ar bucura s-o conduc. Bineînțeles, toate volumele de-aici vor ajunge acolo.

Îi plăcea omul, îi plăcea ambianța, dar nu voia să-l facă să-și piardă timpul.

— Sunt interesat de-o carte, *Liber Diaboli*. O aveți cumva?

Celălalt îl privi intrigat.

— Am auzit de cartea asta, dar nu o am. De fapt, nici nu cred că există, e doar o legendă. O plăsmuire. Circulă multe zvonuri despre ea, însă n-am întâlnit pe nimeni care s-o fi ținut în mâini.

Chiar dacă nu se simți în largul său, nu-l contrazise.

— De ce vă interesează?

— O simplă curiozitate.

Celălalt nu insistă.

— Vai de mine, nu v-am oferit nimic... O cafea, un ceai...

— Nu, mulțumesc, nu vreau să vă mai rețin.

Se ridică, dar se așeză la loc.

— Poate aveți vreo carte despre marii ucigași din toate timpurile...

— A, marele anchetator vrea să se documenteze...

Nu era pic de ironie în glasul lui.

— Am ceva...

Bogdan Popa se ridică, mută scara mai încolo, se cățăără pe ea și coborî cu un tom îmbrăcat în coperți tari.

— Asta-i tot ce am. Coperțile nu-s originale, așa că nu știu autorul.

— N-are importanță. Pot s-o consult?

— Pot să vi-o împrumut.

— Nu, nu-i nevoie, doar am s-o răsfoiesc. Nu știu sigur dacă mi-e de folos sau nu.

— Și chiar nu vreți o cafea?

— Mulțumesc, nu.

Bogdan Popa se duse să scrie în continuare la fișele lui, iar el se adânci în lectură.

O lectură care îl îngrozi.

Numărul celor care ucideau de la trei oameni în sus era mai mare decât și-ar fi putut închipui.

În frunte se afla Gilles de Rais, fost comandant în armata Ioanei d'Arc. Potrivit mărturiilor de epocă, el ar fi torturat, violat și omorât sute de copii. După aceea se scălda în sângele lor și le ardea trupurile în șemineul casei sale. Slugile erau oripilate de mirosul grețos, dar el îl aspira cu nesaț.

La procesul care s-a intentat împotriva lui au fost formulate patruzeci și șapte de capete de acuzare. Unul dintre ele consemna chinurile îngrozitoare prin care trecuseră victimele:

„Conform mărturiilor referitoare la țipete, gemete și vaiete, ca și potrivit denunțurilor sosite din partea numeroaselor persoane de ambele sexe, numitul Gilles de Rais a răpit băieți și fete nevinovate, copii pe care i-a măcelărit bestial, i-a ucis, i-a dezmembrat, i-a ars și le-a aplicat și alte torturi, după care același Gilles le-a sacrificat trupurile demonilor, spiritelor răului, a comis păcatul sodomiei cu băieți tineri și a preacurvit contra naturii cu tinere fete... în timp ce nevinovații copii trăiau, muriseră sau se aflau în chinurile morții.”

A fost executat prin strangulare în 1440, iar corpul i-a fost aruncat pe rug.

În comparație cu el, Martin și Marie Dumollard, fermieri de lângă Lyon care omorâseră zece slujnice, păreau niște îngeri. El a fost executat în 1862, ea a fost condamnată la ocnă pe viață.

Cam la același nivel cu cei doi era Mary Ann Cotton, condamnată la moarte în 1873 pentru că își otrăvise mai mulți membri ai familiei. În orice caz, lăsase nu numai o

amintire sinistră, dar și un cântecel pe care îl cântau copiii străzii:

Mary Ann Cotton
E moartă și a putrezit
Stă în patul ei
Cu ochii larg deschiși.
Să cânt, să cânt, ah, ce-aș putea să cânt?
Mary Ann Cotton atârnă în vânt
Unde, unde? Legată de-un laț,
Diavolii negri de-ndată o-nhaț!

Singura care ținuse pasul cu Gilles fusese contesa Elisabeta Bathory (1580-1614). În decurs de douăzeci și cinci de ani au dispărut sute de persoane care slujeau la castelul ei – fete ale țăranilor care visau la un trai mai bun. La anchetă s-au descoperit cadavre mutilate, arse, cu organele genitale smulse.

Ucigași vizionari, care acționau călăuziți de voci sau viziuni... Ucigași misionari, care socoteau ca pe o datorie comiterea crimelor, prin ele pedepsind păcate ale oamenilor... Ucigași care omorau ca să pună mâna pe averi sau să scape de inamici... Ucigași care suprimau vieți pentru a-și dovedi puterea...

Asasinul pe care-l căuta nu semăna cu niciunul dintre criminalii înregistrați în acel repertoriu sinistru.

— N-aș zice că lectura v-a înveselit.

— Brr! Mi-aș dori să asist la o comedie de Molière, ca să uit ce personaje am cunoscut.

— Și Alecsandri al nostru ar putea fi un remediu.

Îi restitui cartea.

— Pot să v-o las câteva zile.

— Mulțumesc, nu mai am nevoie de ea.

Ca să-și alunge tulburarea pe care i-o produsese parcurgerea cărții, se gândi la viața pe care o ducea Bogdan Popa. Toată ziua printre cărți – putea exista o desfătare mai mare?

La un colț de stradă un cobzar îi zicea o cântare.

Avea ceva audiență. Cei din jurul lui marceau ritmul bătând din palme. Câțiva copii dansau în mijlocul străzii.

Se opri și el lângă bătrânul cu mult păr pe cap și cu puțini dinți în gură. Barba îi era de culoarea zăpezii murdare.

*Fraților, stați lângă mine
S-ascultați ceva de soi,
O poveste fără seamăn
Petrecută chiar la noi.
E-o istorie ciudată
Despre-un ucigaș dement
Care taie cu cuțitul
Când luna-i pe firmament.
Dar nu taie pe oricine,
Doar pe târfe – pardon! – dame,
Și le ia și din organe
Ușurându-le de grame.
Domnișori și domnișoare,
Scumpe doamne, domni cinstiți,
N-o să-l aflați niciodată
Oricât ați fi de chitiți.
El cu Dracul se-nrudește
Azi e-aici, mâine coala,
Nevăzut întotdeauna
Scapă din orice beala.
Dați cu banu-n pălărie –
Gologani, parale, drahme,
Pen 'că v-am cântat balada
Ucigașului de dame.*

Ia te uită! Nu numai Mary Ann Cotton avusese șansa de a intra în folclorul urban. Și ucigașul de dame se bucura de același tratament.

Dar de unde știa bătrânul că asasinul lovea când Luna era pe cer?

O brodeală din necesități de rimă?

Intră în parc.

Era cel mai mare din oraș. Îl traversase de câteva ori în grabă, fără să fie prea atent la modul în care era amenajat.

Acum se așază pe o bancă – avea întâlnire cu un informator.

Nume de cod – Samson.

Se uită în jurul lui – aleile măturate de curând erau străjuite de mulți tei. Avea dreptate Ivan – când înfloreau, probabil că alungau orice miros neplăcut.

Acum însă li se potrivea versul lui Victor Hugo:

Hélas! Voici déjà les arbres qui jaunissent...

Pe lacul din mijloc pluteau câteva bărci.

Într-un pavilion o orchestră începu să cânte *Dunărea albastră* de Johann Strauss.

Tineri și vârstnici se opriră să asculte.

La sfârșit aplaudară.

Instrumentiștii atacară imediat *Valurile Dunării* de Iosif Ivanovici. Un vals la fel de încântător ca al austriacului.

Și acesta smulse ropote de aplauze.

Nici nu încetară când din chioșc se auzi o polcă, apoi o mazurcă.

Pe ritmurile lor săltărețe își făcură apariția mai mulți mascați – Irozi, Păpușari, centurioni romani, daci mai puțin amărâți decât cei de pe Columna lui Traian, cavaleri medievali, jupâni și jupânese îmbrăcați ca pe vremea fanarioților, străjeri cu sulite și săbii de lemn, dar și bonjuriști în haine europene.

Chiuiau și dansau, invitându-i pe cei pe care îi întâlneau în cale să li se alăture.

Deodată, din tufișuri se iviră câțiva inși costumați în draci. Semănau cu cel din *Liber Diaboli*.

Niciunul nu ținea însă în mâini vreun bisturiu.

Alaiul era încheiat de un grup de bufoni. Purtau o placardă mare pe care scria:

ÎN CURÂND! NU RATAȚI! O NOUĂ REPREZENTAȚIE!

IAȘII ÎN CARNAVAL

sau

COMLOTUL DIN VIS!

Autor – domnul Vasile Alecsandri.

Mai urmări câteva minute ceata veselă care se hârjonea prin parc, stârnind veselia privitorilor.

Apoi se ridică și plecă.

Samson n-avea de gând să vină. Nu era serios. Doar îl tapase de bani.

Trebuia să-l șteargă de pe lista lui de informatori.

Din nou se minună de seninătatea locuitorilor acestui oraș. Parcă n-ar fi auzit niciodată de ucigașul care bântuia prin împrejurimi. Se distrau fără nicio grijă.

Bravau? Se prefăceau a nu ști ce pericole pândeau din umbră?

O formă de apărare?

Înainte de a adormi își aduse aminte de o întâmplare de la Conac.

Nimic nu prevestea grozăvia care avea să se întâmple.

Era zăpușeală, bărbații se opriseră din secerat și se ascuseseră la umbra unor pomi. Transpirați, cu fețe roșii de la soare, mâncau în tăcere bucatele aduse de femeile lor pentru prânz.

S-a simțit, mai întâi, o adiere, pe care n-au prea băgat-o în seamă. Mai suflase vântul și dimineața, dar n-adusesese niciun nor de ploaie.

Deodată, în depărtare, s-a auzit ca un tunet. Nici de data asta nimeni nu s-a îngrijorat.

Dar curând un huruit care parcă venea din adâncuri și creștea pe măsură ce se apropia i-a ridicat în picioare.

Atunci au zărit ceva ce nu mai văzuseră niciodată.

O coloană de praf înaltă până la cer se rotea cu o viteză amețitoare și venea spre ei, măturând totul în cale.

Zburau căpițele de fân, snopii abia legați se rostogoleau prin aer ca niște fulgi, copaci smulși din rădăcini își încolăceau crengile la zeci de metri deasupra pământului, vite și cai dădeau din picioare fără să mai simtă nimic sub ele la înălțimea la care fuseseră purtați.

— Fugi, mări!

Se-adăpostiră într-o vale, rostogolindu-se unii peste alții, cu inimile bătându-le ca niște ciocane în piept.

Avură noroc – tornada trecu pe lângă ei.

Dar când ajunse în dreptul lor încremeniră de groază.

În stâlpul care se rotea bezmetic zăriră o formă umană. Un bărbat cu ochii holbați și cu gura căscată, cu pletele vâlvoi, cu brațele răsucite ca și cum cineva i le rupsese și i le adusesese la spate.

De-abia într-un târziu îndrăzniră să iasă din valea aceea. Printre trupuri de animale zdrobite îl găsiră și pe nenorocosul țăran care nu reușise să se ferească de urgie. Doar câteva fâșii de carne îi mai țineau capul pe umeri.

Sebastian își adusesese aminte scena apocaliptică din copilărie fiindcă îl bântuia un presentiment: în curând o tornadă de evenimente avea să răvășească târgul în care se afla.

Ca să adoarmă luă un somnifer. Zadarnic. Așa că apelă din nou la absint.

Îl fură somnul, dar băutura îi provocă o nouă viziune.

Se făcea că două armate stăteau față în față așteptând semnalul de începere a luptei.

Oștenii erau îmbrăcați la fel – dacă ar fi rupt rândurile și s-ar fi amestecat nu i-ai mai fi putut deosebi.

Cei călare – în armuri grele, în tunici de zale – pedestrașii. În mâini țineau lănci, săbii, arcuri cu săgeți, scuturi.

Doar stindardele pe care le fluturau erau diferite.

În spațiul rămas între cele două oștiri apărură comandanții lor.

Pe una o conducea Cosmin Demetriade, pe cealaltă Adela Moiescu.

Bărbatul purta redingotă, femeia revenise la o rochie în culori cernite.

Nu aveau nicio armă asupra lor.

Înaintară unul spre altul aruncându-și priviri crunte.

De undeva se auzi o trompetă și un crainic apăru lângă cei doi.

Glasul lui tunător se auzi până departe:

— Urmează dezbaterea programelor pe care le propun cei doi candidați...

Îl treziră bubuituri în ușa.

— *Monsieur* Sebastian!

Se dădu năuc jos din pat și deschise ușa. În prag era un recepționar în vârstă pe care nu-l cunoștea.

— Ce e?

— Vizitiul... Ivan... Zice să coborâți cât mai iute.

Bărbatul părea stânjenit că trebuia să transmită mesajul unui vizitiu.

Trebuia să fie ceva urgent dacă Ivan îndrăznise să-l scoale în toiul nopții.

— Vin acuș!

Se îmbracă grabnic pe întuneric și ieși alergând din hotel, având încă în minte coșmarul cu Adela Moiescu și Cosmin Demetriade.

— Ce-i Ivane? Arde undeva?

— Arde Palatul Prințului!

— Dă-i bice!

Muscalul care nu era muscal ar fi câștigat în noaptea aceea și o cursă pe hipodrom.

Vălvătaile se vedeau de departe. Când se apropiară zăriră tot Palatul cuprins de flăcări.

Pompierii întinseseră furtunuri și pompau de zor apa din niște tulumbe. Aceasta țâșnea în jeturi firave. Nu era nicio șansă să stingă un asemenea pojar.

Prințul, Sorana nu se vedeau nicăieri. Nici oamenii lor.

Mulțimea se strângea ca la un spectacol. Niciunul nu dădea o mână de ajutor. Unii comentau răutăcioși.

— Așa-i trebuie! Prea nu-i mai ajungea nimeni cu prăjina la nas.

Focul se întetea. Trosneau grinzi, se spărgeau geamuri, crăpau pereți... Apa se terminase și pompierii se agitau neputincioși prin bălțile din curte.

Oare cum izbucnise focul? De la o lumânare nesupravegheată? De la bucătărie? Ori era vorba de o mână criminală?

Deodată, fulgere brăzdară cerul și o ploaie năprasnică se năpusti asupra orașului.

— Doamne-Doamne... Șel mai bun pompier, mormăi Ivan. Răspunde la apel și fără să scoți prapurii...

— N-o fi rămas nimeni înăuntru?

— Dac-o rămas, acu-i scrum.

Sebastian vru să urce pe treptele Palatului, dar Ivan îl trase de mânecă.

— Șezi blând, domnișorule! Doară nu ți s-o urât cu zălele!

Oare apucaseră să trimită cărțile și tablourile?

Ploaia îi alungase pe oameni pe la casele lor. Văzuseră destul, aveau ce să povestească.

...Potopul nu încetase decât dimineață. Stinsese focul, dar ruinele încă mai fumegau.

Palatul părea acum o construcție fantomatică, ridicată după planurile unui arhitect nebun.

Iar catargul din mijlocul curții, fără drapel, părea un dezolant semn de mirare.

Oare dorise să-și ia rămas bun de la oraș din moment ce, înainte de plecare, o luase prin centru?

Mai curând n-avusese încotro – drumul pe care voia să-l urmeze trecea prin mijlocul târgului.

Alaiul era precedat de șase călăreți îmbrăcați în uniforme Palatului.

După ei venea caleașca în care era Prințul – se recunoștea după blazoanele de pe portiere.

Trei urși spate în spate, ridicați pe labele de dinapoi.

Cum de nu-și dăduse seama?

Moldova, Țara Românească, Ardealul...

Invincibile laolaltă.

În ciuda tuturor experimentelor la care ar fi supuse.

Altceva nu putea fi.

„— Ce semnifică blazonul dumneavoastră?

— Visul meu, domnule Dron. Cel mai arzător vis al meu și al strămoșilor mei.”

Nu se vedea cine e înăuntru.

Urmau alte șase trăsură în care se găseau probabil majordomul și alți slujitori și slujitoare.

Ultimii erau zece călăreți în aceeași uniformă.

Era înainte de amiază și multă forfotă – gospodine care veneau de la piață, altele plecate să colinde magazinele, funcționari grăbiți, lucrători care cărau materiale, domni și doamne ieșiți la plimbare, cete de copii...

Toți se opreau în loc și se uitau neînțelegând ce se întâmplă.

Deodată cineva strigă din răputeri:

— Huo!

Imediat alte glasuri i se alătură:

— Huo!

Un ins încerca să se apropie de trăsură Prințului agitând un ziar.

— Hoțule!

Un călăreț se interpuse imediat între el și trăsură.

— Tălharule! Ai vrut să ne jecmănești!

— Nu-ți ajungea cât aveai!

— Te-a pedepsit Dumnezeu de ți-a ars Palatul!

— Unde-i târfa de fi-ta? De ce nu se-arată?

Câțiva începură să arunce cu pietre. Caii deveniră nervoși. Călăreții încercau să-i strunească.

— Du-te pe pustii! Să nu mai calci niciodată pe-aicea!

Sebastian nu înțelegea izbucnirea asta de ură. N-o pricepuse nici noaptea trecută. Se uita în jur și nu-i venea să creadă.

Trăsura Prințului ajunse în dreptul lui. Îl zări cum se uită țintă la el, cu un chip împietrit.

Atunci Sebastian Dron, absolvent de Saint-Cyr, trimis special la Iași, luă poziție de drepti și salută cum învățase în școală.

Prințul se trase în fundul trăsurii, ca și cum nici nu l-ar fi observat.

Alaiul se îndepărtă la fel de lent, urmărit o vreme de gloata mânioasă pentru că nu i se răspundea la provocări.

Fără să scoată o vorbă, Ivan îi întinse un ziar.

Aruncă o privire pe prima pagină și citi în diagonală articolul lui Atanasiu intitulat *Un Prinț vrea să pună mâna pe Iași*.

Aruncă fițuica pe jos și o călcă în picioare.

— Năpârcă, asta ești, nu jurnalist!

Ivan îl contrazise imediat.

— Jicniți năpârcile, conașule!

Muscalul care nu era muscal părea omul cel mai întreg la minte din tot târgul.

Lui Sebastian îi reveni în memorie scheletica ruină înnegrită care fusese Palatul.

Vălvătaile porniseră din toate cele patru colțuri ale impunătoarei construcții și se întinseseră spre încăperile din mijloc cu o viteză de parcă pe jos se turnase un material inflamabil.

Numai o mână criminală ar fi reușit să provoace un asemenea incendiu.

Dacă nu cumva fusese chiar mâna Prințului.

Mulțimea mai huiduia în urma alaiului.

O ieșire din decor?

Mai curând o ieșire din Istorie.

Intră ca o furtună în clădirea Prefecturii de poliție.

Un polițist îi aținu calea.

— Ce vrei?

— De data asta chiar i-am prins.

— Pe cine ai prins?

— Pe hoții care v-au atacat. Au recunoscut tot.

— Mai au vreun dinte în gură?

Polițistul se simți jignit.

— Noi nu batem suspectii.

— Lasă-mă să trec, n-am timp de fleacuri!

— Și cu ăia ce să fac?

— Dă-le drumul!

Polițistul se uită la el ca la un smintit și se dădu la o parte.

Năvăli în biroul prefectului de poliție, fără să țină cont de protestele secretarului.

— A! Domnul Dron! Cam scump la vedere. Ocupat? Zi și noapte ocupat?

N-avea timp să încerce să descifreze dacă era ironie sau nu în glasul lui.

— Am o rugămintă... Măine să aduceți aici toate femeile care au ca ocupație prostituția.

— E o cerere cam ciudată. Ce să fac? Să le arestez?

— Nu. Invitați-le cu toată amabilitatea. Spuneți-le că vreau să stau de vorbă cu ele.

Plecă închizând ușurel ușa în urma lui. Prefectul de poliție se repezi la fereastră și-l văzu cum se urcă într-o birjă.

Oare trimisul special înnebunise?

Încercă zadarnic să vadă încotro o ia.

Întâlnirea cu femeile de stradă se anunța furtunoasă.

În încăpere erau vreo douăzeci de femei țâfnoase care vociferau.

— Ce-aveți cu mine? Eu îs fimeie sirioasă!

— N-am fost nișiodată la poliție!

— Am să mă plâng la primar!

Nici măcar când trimisul special apăru în fața lor rumoarea nu încetă.

— Șine mai e și limbricul aista?

— Tași, fa, aista o dat de-azvârlita cu trii jealați.

— Sî mori tu?

Ca să le capteze atenția, Sebastian Dron se urcă pe un scaun care se dovedi cam șubred.

— Doamnelor, am nevoie de ajutorul vostru.

Dintr-odată se așternu liniștea. Toate privirile erau ațintite spre el. Însă în ochii nimănui nu citi simpatie.

— După cum știți, în oraș acționează un ucigaș care a omorât patru colege din breasla voastră. Dacă nu-l oprim, el nu se va opri de bună voie.

— Șe-aveți cu noi? Ne câștigăm pânea cum putem!

— N-am nimic cu voi. Dar trebuie să lucrăm împreună.

— Ai hi pidosnic?

Femeile se prăpădeau de răs. Le așteptă să se liniștească.

I se adresă uneia dintre ele.

— Cum te cheamă?

— Mira.

— Vrei să mori înjunghiată?

— Doamne-ferește!

— Voi vreți să muriți într-o baltă de sânge?

Toate începură să-și facă cruce și să-și stupească în sân.

— Uite cum vom face...

Scaunul pe care stătea dădea semne tot mai clare de oboseală.

Scoase un fluier din buzunar.

— Fiecare dintre voi va primi un fluier.

Din nou se dezlănțuiră râsetele.

— Bunî armî!

— Pune pe orișe ușișăș pe fugă!

Le așteptă să se potolească.

— În noaptea asta ieșiți ca de obicei la lucru, care pe unde își are locul. Dacă vreun mușteriu se comportă ciudat și vă atacă, fluierați din toate puterile.

— Fluierăm a pagubă!

— Doară nu crezi c-o să se sparie!

— Domnișorule, cred că ai nevoie de-o fimeie, ca să scapi di mintea asta di plod!

Trimisul special își ieși din fire și răcni din toate puterile:

— Tăceți dracului din gură!

Ca prin minune, femeile amuțiră.

— Prin urmare, cine se simte amenințată fluieră din toate puterile. Polițiștii vor năvăli și vă vor sări în ajutor.

— Polițiștii? Da' unde a să hie polițiștii?

— Ascunși prin unghere unde nici voi n-o să-i vedeți.

Din nou izbucniră strigăte.

— Aista-i un plan ca să ne prindă în flagrant delict! Ia ti uitî la șe-l dușe mintea pe smucitu' aista!

Nu mai avea puteri. Bătu cu piciorul în scaunul care se făcu imediat fărâme. Izbucniră din nou hohote de răs văzându-l trântit pe jos. Se ridică de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, își scutură hainele și mai răcni încă o dată – Prefectul de poliție asculta îngrozit din biroul lui.

— Cine nu ține la viața ei, n-are decât să nu ia fluierul. Dar poate sunt printre voi și femei cu capul pe umeri. Eu unul atât am avut de zis.

Se îndreptă în tăcere spre ușă, răsuflând greu. Simțea cum îi zvâcnesc tâmpilele. Mira îi aținu calea.

— Eu vreau un fluier de-aista.

Sebastian Dron i-l dădu chiar pe cel pe care îl avea în mână. Imediat și celelalte se îmbulziră în jurul lui.

— Și eu vreau! Și eu!

Din nou la Bolta Rece.

De data asta singur.

După ce consultă meniul, comandă niște pârjoale moldovenești și papanași cu dulceață.

Cum îl zăriră, lăutarii din local veniră la masa lui și începură să facă plecăciuni.

— Conașule, nu ne mai zâci o cântare la scripcă?

Îi privise ca și cum îi vedea prima oară.

— Da' eu habar n-am să cânt la scripcă.

Instrumentiștii se uitară unii la alții nedumeriți.

— Da' deunăzi ați cântat foarte frumos! Tăt localu' v-o auzât!

— Faceți o confuzie – nu eu am fost.

Lăutarii plecară certându-se: „Vezi, Ț-am spus eu că nu-i el.”

Începu să mănânce – pârjoalele erau delicioase. Crusta crocantă, miezul succulent. Și papanașii erau delicioși.

— De băut?

— Aveți must?

— Ar mai fi ceva!

Un tânăr și o tânără ceruseră câte un bulz. De-abia se atingeau de ce li se pusese în față. Se sorbeau din ochi și aruncau priviri furișe în jur – oare nu îndrăzneau prea mult dacă, din când în când, se țineau de mână?

„Prima lor masă împreună în oraș”, își zise în sinea lui Sebastian. „N-or s-o uite niciodată.”

La o altă masă stăteau câțiva literați. Nu păreau să fi băut must. Vorbeau tare și se certau.

— Degeaba zice Maiorescu că-i cel mai talentat. E un poet ca oricare altul.

— Nu cumva crezi că tu ești mai mare?

— De ce n-aș fi?

Pe Sebastian nu-l pasionau disputele dintre scriitori. Asistase la câteva și-l lăsaseră cu gura căscată. Nu-și putuse închipui cum niște oameni care susțin că slujesc Frumosul se pot bălăcări ca ultimii mahalagii.

Bucatele comandate fuseseră bune, dar mustul își pierduse dulceața din ziua în care fuseseră storși strugurii. Fermentase.

Își mută atenția la masa la care câțiva militari sărbătoreau ziua de naștere a unui camarad.

Și aceștia goliseră multe ulcele cu vin, dar nu se ciondăneau.

Unul dintre ei se lupta cu o friptură uriașă.

— Tare ca talpa. Nu pot s-o tai cu cuțitul ăsta.

— De ce nu-ți scoți bisturiul?

— O, ce bun ar fi fost! Din păcate l-am pierdut.

— Cum așa? Unde?

— Habar n-am.

Sebastian nu tresări auzind cuvântul „bisturiu”. Prea mulți locuitori ai orașului trambalau asupra lor astfel de instrumente chirurgicale. Și nu credea că pe căpitanul cu tâmpile cărunte, cu multe decorații în piept, îl văzuse amnezicul care luptase la Smârdan sau la Plevna.

Dacă totuși el era, avea să-i cadă în năvodul pregătit să fie întins în noaptea aceea.

Întunecatul secret (12)

În noaptea asta va fi Lună plină.

În noaptea asta va fi încununarea operei sale.

După care va putea pleca să-și trăiască în liniște tot restul vieții, cheltuind banii pe care i-i lăsase bunul doctor Samuel Norton, fie-i numele binecuvântat.

Va avea grijă să se îmbrace cât mai frumos, ca pentru lovitura finală.

Va avea grijă să arate cât mai bine, cu chip proaspăt și debordând de energie și inspirație.

Va avea grijă să nu comită vreo greșeală, din surescitarea provocată de ultima ieșire la rampă.

Instrumentele erau pregătite.

Ținta era precizată.

În sfârșit, va desprinde o inimă din locașul ei și o va conserva într-un borcan cu formol.

Doar locul unde va acționa va fi stabilit în ultimul moment.

Iar după aceea...

Într-un loc pe care încă nu-l știa va savura amintirea faptelor pe care le comisese.

Reținuse cele mai mici detalii ale nopților acelea feerice.

Să le povestească într-un jurnal secret și să lase cu limbă de moarte să nu fie citit decât peste o sută de ani?

Nu.

Cel mai grozav ar fi ca totul să rămână sub pecetea tainei.

Cel mai tenebros mister.

Ba nu.

Dacă-i dădea prin minte cuiva să-și atribuie lui aceste isprăvi?

Un gând care poate provoca frisoane.

Tot mai bună era ideea de a lăsa totul scris într-un jurnal.

Așa, Gloria va aparține cui trebuie.

Ba nu, ba nu, ba nu.

Nu va lăsa scris nimic.

N-au decât să se dea cu capul de pereți încercând să dezlege misterul. Gloria îi va fi și mai mare.

Întinsese ucigaşului în serie o capcană în care n-avea cum să nu cadă.

Până la miezul nopţii nu se petrecu nimic. Femeile ademeneau clienţi în locurile unde îşi prestau de obicei meseria, poliţiştii le supravegheau bine ascunşi pe după copaci, sau din ganguri.

Deodată se auzi un fluier.

— De unde se-aude? îl întrebă cu febrilitate trimisul special pe poliţistul care îl însoţea.

— Dinspre Copou.

Se repezică în goană într-acolo, dar se opreşte îndată. Alte fluieri se auzeau din toate părţile.

— Ce naiba se-ntâmplă?

Poliţistul dădu neputincios din umeri. În curând în jurul lor se adună toată trupa de supraveghere care îi fusese repartizată. Câteva dintre femeile străzii sosiră şi ele înspăimântate.

— V-a atacat cineva?

— Nu.

Sebastian Dron pricepu îndată totul. Auzind primul fluier, toate celelalte femei se speriaseră şi începuseră să sufle în fluieri ca bezmeticele, creând tot acel talmeş-balmeş.

Trimisul special îşi ieşi din fire.

— Proastelor! Sunteţi nişte proaste!

Un poliţist sosi în goană şi-i şopti gâfâind la ureche:

— Avem o victimă!

— Unde?

— Lângă Trei Ierarhi.

O porni cu inima strânsă într-acolo, în minte cu imaginea călugărului zdrenţăros.

Dar nu-i aştepta niciun cadavru.

Înconjurată de nişte vardişti, doamna Adela Moisescu perora cu însufleţire, bucuroasă că e în centrul atenţiei. Era îmbrăcată în nişte haine modeste, care nu se potriveau cu statutul ei.

— Ce-i cu tine aici?

Femeia îi ignoră întrebarea.

— L-am văzut! Am dat ochii cu el! De fapt, cu ea!

— Nu pricep nimic.

— Ucigașul e o femeie!

— Cum?

Pe Sebastian îl apucă amețea. Își aduse aminte de urma de botină despre care cizmarul spusese că e un model străin și că e vorba de un număr mai mare decât poartă îndeobște femeile.

— M-a apucat de gât și a vrut să mă sugrume! M-am smuls din strânsoare și am început să fluier.

Sub picioarele lui Sebastian Pământul parcă se rotea tot mai repede.

— Încă o dată te-ntreb: ce cauți aici?

— Am vrut să dau o mână de ajutor. Chiar dacă nu-ți pasă de mine, am vrut să-ți fiu de folos.

— Ești sigură că te-a atacat o femeie?

— I-am smuls gulerul de la rochie.

Sebastian îl luă din mâna ei și îl cercetă cu luare-aminte. Părea, într-adevăr, rupt dintr-o rochie.

— Are un medalion la gât. De argint.

— I-ai văzut medalionul de la gât?

— Am văzut și ce reprezintă: un cal sărind peste un obstacol.

— Cum de l-ai văzut în întunericul ăsta?

— Am ochi de pisică.

Un medalion de argint... Un medalion de argint... Trimisul special simți că-l ia un vârtej și-l poartă în străfundul unei ape întunecate.

În clipa aceea sosi un vardist lac de transpirație.

— Am pierdut-o!

Lui Sebastian numai cineva cu o exprimare ambiguă îi mai lipsea.

— Pe cine ai pierdut?

Vardistul încerca să se adune, dar tot respira cu greutate.

— Am pierdut-o pe muierea ceea. Alerga mai iute ca un ogar. A luat-o pe niște ulițe – eu după ea. S-a pitit după o schelă – eu am dibuit-o. Când s-o înșfac – a țâșnit pe o altă uliță. Acolo parcă a intrat în pământ. O fi dispărut în vreo casă.

— Cum te cheamă?

— Badea.

— Stai pe lângă mine!

Apoi se adresă celorlalți vardiști.

— Îndepărtați-vă cu toții! Înconjurați zona cu o frânghie, ca să-i țină deoparte pe gură-cască!

Prea târziu. În noroi se imprimaseră deja pașii celor care n-aveau legătură cu crima. Din nou se confrunta cu o contaminare a probelor.

Cu toate astea, până dimineața cercetă locul de unul singur. Chiștoace, zdrențe putrezite aruncate de-a valma, încălțări fără talpă, desperecheate. Mizerii aruncate de trecători.

Dar era pentru prima dată când scena crimelor de la Iași era investigată de un profesionist la numai câteva minute de la o tentativă de asasinat.

Într-un grilaj descoperi, totuși, o bucată de stofă de bună calitate, care nu părea să atârne aici de multe zile. Să-și fi agățat haina ucigașul pus pe fugă? Iar ceea ce spunea Adela Moiescu nu era decât o fantasmagorie?

Puse proba într-un plic pe care îl vârî într-un buzunar și-și propuse s-o examineze pe îndelete mai târziu. Continuă investigațiile cu aceeași minuție, dar nu mai găsi nimic care să-i atragă atenția.

O pasăre îl urmărise curioasă dintr-un copac și Dron se feri să treacă pe sub ea.

De-abia după-amiază își opri căutările. Îl durea spatele de cât stătuse aplecat, era plin de noroi, îi era și foame.

Se opri la primul birt care îi ieșise în cale și la care trăgeau de obicei căruțașii. Înfulecase în grabă o friptură tare, fără să-i simtă gustul.

Își aduse aminte de bucata de stofă și o scosese din plic. Se uită cu atenție la ea, o pipăi, o dusese și la nas. Îi amintea de ceva, dar nu știa de ce anume.

Dacă nu cumva...

Plăti și ieși lovindu-se de un individ mătăhălos care îl înjură. Fără să-i pese se repezi la prima birjă pe care o zări.

— **Hei, boierule, sunt icișa!**

Ivan îi făcea semne disperate ridicat în picioare pe capră. Ce făcuse? Îl urmărise iarăși tot timpul, ca un câine credincios pe stăpânul lui?

N-avea timp să mai descâlcească încă un mister.

— La Morgă!

— Tot târgul ista a s-ajungă acolo! Am zâs-o ș-o zâc mereu.

Benone Suceavă era pe picior de plecare. Emilia îl ajuta să-și pună paltonul. Amândoi arătau obosiți.

— Domnule Dron! Nu credeam c-am să vă mai revăd. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mi-ați prezentat niște specialiști străini data trecută. Aș vrea să stau de vorbă cu ei.

— Imposibil. În dimineața asta doctorul englez a plecat la Moscova. Acuma o fi ajuns la Chișinău. Nici italianul și nici francezul nu mai sunt la Iași. Au părăsit și ei orașul acum câteva ore. Dar ce s-a întâmplat?

Dron îi întinse bucata de stofă găsită agățată în grilaj.

— Vă aduce aminte de ceva?

Doctorul se uită la el consternat.

— De ce să-mi aducă aminte?

Trimisul special stătea ca pe jar.

— Nu dintr-o stofă ca asta erau croite pardesiile specialiștilor străini pe care îi aveți ca oaspeți?

— De, știu eu ce să zic... Poate, dar nu bag mâna în foc. Nevasta mea ar ști mai bine.

Emilia se afla lângă ei și se amestecă neîntrebată în vorbă. Parcă scrâșnea când deschidea gura să spună ceva.

— Dintr-o stofă ca asta erau pardesiile celor trei. Bag mâna în foc.

Luă bucata de stofă, o pipăi ca și Dron, o duse la nas...

— E ruptă din pardesiul englezului. Îi recunosc parfumul. Din pardesiul lui John Newcomb.

— Ești sigură?

Emilia pufni cu dispreț și nu catadicsi să-i răspundă decât într-un târziu.

— Acu' vreo trei zile, domnul Newcomb și-a agățat pardesiul într-un grilaj. De aceea umbla numai în redingotă. E drept, vremea s-a îmbunătățit, e mai cald ca de obicei la sfârșit de octombrie.

— Acu' vreo trei zile zici?

— Da.

Nu se lega nimic. Îl bănuise degeaba pe Newcomb. Sângele din cada lui putea avea o altă explicație. Iar coaja aia de dezinfectant, pojghița aia n-ar fi fost exclus să se fi lipit de ghetetele Elisavetei, când a făcut curat în camerele specialiștilor. Nu era neapărat nevoie să-l suspecteze pe italian.

I se adresă totuși lui Suceavă:

— De unde a venit domnul Newcomb? Cum a ajuns aici?

Doctorul păru încurcat.

— A venit cu o recomandare de la Universitatea din Cambridge. Dar e vreo problemă cu dânsul? A uitat ceva la hotel?

Naivitatea lui Suceavă îl scotea din sărite.

— Vă rog să trimiteți o telegramă la Cambridge care să confirme identitatea doctorului.

— Dar...

— E urgent. Când primiți răspunsul căutați-mă la Hotelul Traian. Indiferent dacă e zi sau noapte.

Răspunsul veni cu promptitudine. Universitatea din Cambridge confirma trimiterea unui specialist la Iași...

Nici urmărirea italianului nu aduse niciun rezultat. Când i-au fost controlate geamantanele în Gara de Nord îi descoperiră mai multe borcane cu dulceață. Întrebat de ce le depozitase într-un dulap de bagaje din gară, izbucnise în râs: „Ca să nu mă tenteze să gust din ele. Sunt diabetic. Le duc familiei.”

Era dărâmat. Și-l închipuia pe Raul Popescu râzând cu gura până la urechi împreună cu „lupii tineri”.

Întunecatul secret (13)

***R**atase, ratase, ratase...*

Nu cunoscuse niciodată o asemenea furie.

Cum ajunsese în casă se dezbrăcase în pielea goală și își lovise trupul cu sete cu nuiua, până se umpluse de sânge.

Nevolnicia din copilărie se manifestase din nou.

Cum de o noapte care trebuia să-i aducă trofeul cel mai prețios se transformase într-o noapte a deznădejzii?

Cine era nebuna care se apucase să sufle într-un fluier de polițist? Cum de alte fluieri îi ținuseră isonul?

Și doar o apucase de gât, însă se zbătuse ca și cum s-ar fi așteptat, și îi scăpase din strânsoare.

Ratase, ratase, ratase...

Atâta strădanie, atâta devotament, atâta risipă de energie...

Praful se alesese de tot.

Parcă Diavolul din ilustrațiile pe care le văzuse în camera trimisului special își bătuse joc de el – nu ești la fel de puternic ca mine!

Era timpul să plece.

Va încerca în altă parte să-și ducă la bun sfârșit marele proiect.

Trebuia să se liniștească – nu era totul pierdut.

Îl găsi într-un târziu moțăind pe o bancă.

Îl scutură fără menajamente.

— Hei! Scoală!

— Ce-ai cu mine?

— Unde e medalionul?

— Care medalion?

— Ăla de argint. Un cal sărind peste un obstacol.

— De argint?

— Ai vrut să mi-l vinzi.

— A, medalionul de argint. De ce nu spui așa!

— Ce-ai făcut cu el?

— L-am vândut.

— Cui?

— Unei domnișoare.

— Știi să dai de ea?

— N-am știință cine e.

— Încă o fundătură.

Singura probă pe care o mai avea era partea aceea ruptă dintr-o rochie.

Un guler și o bucată mică de stofă... O culoare vie, un desen complicat... Văzuse o rochie dintr-un astfel de material. Unde?

Nu-și amintea și pace.

Colinda brambura pe străzi și se uita la rochiile cucoanelor, doar-doar o zări-o pe cea care o atacase pe Adela Moiescu.

Dar tot el își spunea: „N-o fi proastă să umble prin oraș cu o rochie ruptă.”

Coltul îi atârna în buzunar – n-avea chef să mai fie răpit.

Intră în câteva prăvălii – trei dintre negustori avuseseră la vânzare rochii din acel material și le vânduseră pe toate – „vă interesează? Mai aducem săptămâna viitoare. E un model frumos”.

Și deodată își aminti.

În ziua în care vrăjitoarea îl ademenise în cuibul ei, trecuse pe lângă el o femeie îmbrăcată într-o rochie cu desenul ăsta.

Cu chiu, cu vai reuși să descopere ulița pe care o străbătuse atunci.

Începu să se plimbe agale de la un capăt la altul al ei, cu speranța că va da de cineva care să aibă semnalmente furnizate de Adela – față prelungă și palidă, nas acvilin, păr negru, statură mai curând înaltă.

O căutare a unui ac într-un car cu fân.

Hotărât lucru, era zăpăcit de succesiunea atâtor întâmplări fără noimă. Uitase de vardistul Badea.

Îl găsi la Prefectura de poliție.

Se luminează la față când îl zări pe Sebastian – crezuse că fusese uitat.

— Arată-mi unde ai pierdut-o pe femeia aia.

Mândru de atenția care i se acorda, privind de sus la ceilalți colegi, Badea îl conduse aproape în fugă pe ulița unde femeia se făcuse nevăzută. Era nefiresc de cald și amândoi se îmbrăcaseră prea gros, așa că nu trecu mult și valuri de transpirație curgeau pe ei.

— Asta e ulița.

— Întoarce-te la sediu.

Badea se pleoști deodată.

— Nu mai aveți nevoie de mine?, întrebă el cu o brumă de speranță.

— Nu.

Ulița n-avea nimic neobișnuit. Case răzlețe, cu grădini în față. Frunze ruginii pe jos, călcate în picioare și transformate într-o mazăgă lunecoasă.

Ce să facă? Să bată din poartă-n poartă și să întrebe: „Nu vă supărați, nu cumva v-ați pierdut bucata asta din rochie?”

Deodată, dintr-o curte ieși sărind când pe un picior, când pe altul, un băiețandru. Ținea la gură ceva în care sufla din răspuțuri.

La început nu-l băgă în seamă. În curând însă ciuli urechea.

Sunetele astea le mai auzise. Le reținuse. Nu degeaba cântase atâția ani la vioară.

Din câțiva pași îl ajunse și îl înșfăcă de umeri. Acesta se opri înfricoșat.

— Ce-ai acolo?

Îi arătă – în mâini ținea o păsăruică de lut cu ajutorul căreia scotea triluri ca de mierlă.

„E singurul care a câștigat.”

— De unde o ai?

— Mi-a dat-o doamna care stă trei case mai încolo.

— Să nu mă minți.

— Zău că n-am furat-o!

Nu era sincer, dar nicio metodă nu i-ar fi descoperit minciuna.

— Nu ți-a dat-o un bărbat?

— V-am spus, mi-a dat-o vecina din casa aia. Puteți s-o întrebați.

— Arată-mi exact unde stă.

O casă micuță cu o grădină în față. Împinse poarta după ce se asigură că niciun câine nu-i iese în cale.

Băiatului îi zise să plece.

Bătu la ușă – nu-i răspunse nimeni.

Ciocăni cu degetul în ferestre. Tot fără niciun rezultat.

Reveni la intrare și-și încercă norocul – mulți nu-și încuiau ușile neavând nimic care să-i tenteze pe hoți.

Ușa era închisă.

Nicio cheie sub preș sau sub ghivecele aflate de-o parte și de alta treptelor.

N-avu încotro și folosi paspartuul.

Pătrunse într-un antreu cu lăvicere pe jos. În bucătărioară nu era nimeni. Nici în dormitorul cu un pat îngust. Pe o policioară din baie multe pomezi, alifii, rujuri de mai multe nuanțe...

Reveni în dormitor și se uită jur-împrejur. Nimic nu semnala trecerea vreunui bărbat pe-aici.

Deschise dulapul de haine. Câteva rochii, fuste și bluze. Cercetă rochiile – niciuna nu era ruptă.

Se răzgândi să închidă ușile fiindcă sesiză ceva curios. Dulapul nu era prea adânc. Însă când îl studia pe dinafară părea de mai mari dimensiuni. Nu era lipit de perete – intra în zid, ca și cum o parte din el era într-o altă încăpere.

Dar nu era nicio cale de acces la ea.

Se uită din nou în interior, din ce în ce mai intrigat. De-abia atunci zări sclipind o sârmă de oțel.

Se opri înainte s-o atingă. Căută în jurul lui și luă vâtraiul de lângă sobă. Din laterala dulapului atinse sârma. Se auzi cum se destinde un arc și o săgeată zbură prin aer și se înfipse în rama unei ferestre.

Dacă ar fi stat în dreptul ei l-ar fi lovit drept în piept. O examinează – vârful ei era otrăvit. Chiar și o zgârietură i-ar fi adus sfârșitul.

Încercă să-și potolească bătăile inimii care o luase razna.

O săgeată ascuțită cu un vârful ca de andreea?

Femeia de-aici se temea să nu i se fure hainele?

Goli dulapul și-l examinează pe îndelete. Nu mai era niciun mecanism periculos. Rămânea însă o întrebare – cealaltă parte a dulapului unde era?

Băjbâind cu degetele prin colțurile lui dădu de un buton. Îl apăsă cu teama de a nu auzi vâjâind prin aer o altă săgeată. Dar îl aștepta o altă surpriză.

Peretele din spate glisă, descoperind interiorul altui dulap.

Mai întâi se asigură că nu-l așteaptă o altă capcană.

O măsură de prevedere care se dovedi extrem de înțeleaptă.

Și aici era o sârmă perfect întinsă care, la atingere, ar fi proiectat o altă săgeată într-un curios aflat de cealaltă parte a peretelui.

Cu multă grijă reuși să dezactiveze mecanismul.

Apoi împinse ușile și se pomeni într-o altă cameră.

Din fericire nu-l aștepta nimeni cu un pumnal sau cu un pistol în mână.

După ce se asigură că nimic nu-l amenință, se uită la hainele din dulapul geamăn.

Erau ale unui bărbat!

Pantaloni, tunici cu bumbi strălucitori... Locul aparținea unui angajat al Prințului.

Celui care câștigase la standul de tir.

Celui care îmbrăcat în veșminte femeiești mânua bisturiul în orașul de pe malul Bahluului.

Fără să-i mai pese dacă îl va surprinde cineva, se așeză pe pat cu capul în mâini.

Fusese dus de nas. Și el, și toți ceilalți.

Două case identice, lipite una de alta, îi asigurau ucigașului adăpostul perfect atunci când nu dormea la Palat.

Una aparținea unei femei oarecare, cealaltă unui bărbat.

Intra într-una îmbrăcat ca o femeie, ieșea pe partea cealaltă în tunică și pantaloni mulați. Și invers.

Tresări – ceva totuși nu se lega.

Îi văzuse plecând pe oamenii Prințului. Un alai întreg. Se întorsese din drum pentru o ultimă lovitură? Sau era cineva care făcuse rost de uniforma purtată la Palat?

Misterul încă nu voia să se risipească.

Dar tocmai când dădea să plece încremeni.

Se auzise poarta pe care se intra din ulița paralelă cu ulița pe care îl întâlnise pe băiat.

Se uită cu fereală pe fereastră.

În curte își făcu apariția un bărbat. În mână ținea un sac, cum au militarii pentru a-și căra echipamentul.

Unde să se ascundă?

Trecu prin dulap înapoi, în cealaltă încăpere, și glisă la loc peretele de placaj. Descoperi o gaură prin care putea privi dincolo.

Bărbatul descuie ușa și intră zgomotos în odaie. Se mișca fără grija că l-ar putea surprinde cineva, ca un stăpân al locului.

Avea trăsături dure și părea să fie obișnuit cu munca fizică.

Goli dulapul de uniforme și le vârî în sac. Luă și din bucătărie și baie câteva obiecte și le puse deasupra hainelor.

Aruncă o privire în jur și ieși grăbit, fără să încuie ușa.

Sebastian așteptă câteva clipe înainte să plece și el.

Era nedumerit.

Cel care venise pe neașteptate în cealaltă locuință nu putea fi ucigașul căutat.

Nu l-ar fi încăput nicio rochie. Orice tunică ar fi plesnit pe el.

Cum spusese Fabian Antonescu? „În munca noastră rareori totul e limpede. De cele mai multe ori aparențele ne înșală și ne trimit pe piste greșite.”

De piste greșite nu dusesse lipsă până acum.

Ivan îl căutase prin tot orașul.

— Conașule, ca arjintu' viu vă mișcați. Tot la baia cu aburi fuserăți?

Sebastian îl privi posomorât și nu-i răspunse.

— Acu' v-o cășunat pe mine. Iaca tac.

Dar nu tăcu.

— La Palat parcă e zaveră.

Nu reuși să stârnească interes cu vorbele astea așa că mai adăugă:

— Lumea o dat buluc să prade șe-o mai lasat Prințu', șe-o mai scapat de foc...

Nici informația asta nu-l smulse pe Sebastian din apatie.

— O venit cu căruțele și cară, și tot cară...

Trimisul special rămase tot indiferent.

— Când s-o făcut zăuă, o plecat și ultimii oameni ai Prințului. Mi-o venit să dau o goană după dâșii, să le zăc ce se `tâmplă-n urma lor...

De-abia acum absolventul de la Saint-Cyr tresări.

— Ce zici? De-abia azi au plecat ultimii?

— Cu ultimul transport.

Asta explica totul. Ucigașul mai rămăsese ca să dea o ultimă lovitură. Care însă nu i-a reușit.

— Merjem la Palat să-i videm pe tâlharii șeia?

— Am chef să-i văd cum am chef să mă doară dinții.

Dar cine era bărbatul care luase hainele? Ucigașul le lăsase vreunui amic, știind că nu mai are nevoie de ele? Sau era un hoț care locuia prin vecini și care auzind de plecarea celor de la Palat se grăbise să golească de bunuri locuința, chiar dacă hainele luate din dulap nu l-ar fi încăput?

După dezinvoltura cu care se mișcase prin încăpere, părea mai curând proprietarul casei, dornic să-și rotunjească venitul din chirie prin vânzarea unor veșminte puțin purtate.

Trecuseră câteva luni de când revenise din misiune.

Ședea singur la o masă în cafeneua Capșa și rememora, încă o dată, ce trăise în urbea aceea.

Ancheta lui se năruise. Fusesse atât de aproape să pună mâna pe ucigaș... Care nu era un criminal oarecare. Sofisticat cum nu mai fuseseră alții înaintea lui. Și care acum, sub o altă identitate, după ce își făcuse mâna la Iași, poate și prin alte părți, probabil avea să lovească din nou, pe un alt meridian.

Își aduse aminte și de Ivan care ținuse morțiș să-l ducă el la gară.

Mai erau câteva minute până la plecarea trenului. Valizele trimisului special erau deja în vagonul de bagaje.

Birjarul se dăduse jos de pe capră și-și frământa căciula în mâini, mutându-se de pe un picior pe altul. Sebastian îi întinsese un teanc de bancnote. Acesta se uitase curios la el.

— Șe-i asta?

— Plata pentru serviciile tale.

Ivan se întunecase la față.

— Apoi așa m-ai cunoscut, boierule? Lacom și viclean?

Luase doar câteva bancnote și le îndesase în buzunarul pantalonilor.

— Atâta-i destul. Da' nu prișep di ște plecați. Doară n-ați pus mâna pe cremenal.

Dron nu-i răspunsese. Ivan se uitase curios la el.

— Sau l-ați prins și n-aveți voie a zâșe?

— Fii liniștit, s-a terminat cu crimele.

— Cu crimele nu se gată nișiodată. E altu' doar făptașu'.

Ca întotdeauna se dovedea a fi un înțelept.

Îi întinse traista cu mere de la Dragomir.

— Șe-i în ea?

— Niște mere.

— Aiestea-s bune când n-apuc să mănânc.

Luase un măr, îl ștersese de mâneca hainei, mușcase cu poftă cu dinții lui puternici, de o albeață strălucitoare, și urcase dintr-un salt pe capră.

— Drum bun, conașule! Salutări la domnii Sapristi, Parbleu și Morbleu!

Calul o pornise la trap. Dron strigase:

— Ivan!

Birjarul oprise și se întorsese spre el.

— Poruncă! Mai dăm o raită pe la Morgă, sau pe la nebuni? Sau mergem drept la abator? Am aflat cum îl cheamă pe ăla de scoate organele ca mărgелеle de pe-o ață. Meseriaș a-ntâia!

— Pe tine cum te cheamă de fapt?

— Ion. Da' dacă vreți să nu-mi pierd slujba, strigați-mă numa' Ivan.

— Ești însurat?

— Sunt în vorbă cu cineva, da' nu-i place la oraș. Da' o să se dea ea pe brazdă.

— Să ai norocul s-o convingi! Da' ia stai! Ai o datorie la mine!

— O datorie?

— Trebuie musai să-mi spui răspunsul la ghicitoare.

— „Ce-i greu pe casă?”

— La asta!

Vizitiul se scărpină după o ureche.

— E simplu: biru-i greu pe casă.

— Impozitul?

— Ăla, mânca-l-ar gaia!

Sirena locomotivei dăduse semnalul de îmbarcare a călătorilor.

— Și poate îmi mai lămurești ceva!

— Ce?

— L-am întâlnit pe ziaristul... cum îl cheamă...

Florin Atanasiu. Avea o urmă urâtă pe obraz.

Vizitiul se uitase în altă parte.

— De, bicele astea-s cam lungi. Nu-i bine să te-avânți prea aproape de birje.

Sebastian se mulțumi cu explicația asta.

— Mergi sănătos, Ivane!

— Și dumneavoastră, conașule!

Ciuli urechea – câțiva copii zdrențăroși cântau *Balada ucigașului de dame*.

I-ar fi plăcut ca la gară să fi venit și Gusti, dar încă mai era la spital unde se întrema pe zi ce trecea.

Apucase să-i povestească despre scena flagelării văzute prin geamul de la casa criminalului.

— Ai grijă de Gusti, să nu mai pățească vreo poznă.

— O să fiu cu ochii pe el.

— Mai stai!

Ivan se uitase nedumerit la el.

— Parcă nu mai vorbești cum vorbeai înainte!

Vizitiul își mângâiasse barba.

— Mda... Așa e... Dacă-s născut la Mizil...

Sebastian se lăsase păgubaș să mai spună ceva.

Aducerile-aminte nu-ncetau să-l răscolească. Cunoscuse multă lume la Iași, dar niciunul nu i se lipise de suflet ca muscalul care nu era muscal.

Doar pe Gore Poenaru nu-l întâlnise niciodată. Se îndoia că există în realitate. Încă un personaj fictiv creat de imaginarul colectiv.

Bustul împăratului Traian nu mai era în holul hotelului când plecase. Încăpuse din nou pe mâna unui restaurator.

Despre oraș nu putea spune că știa cu mult mai multe decât în prima zi când îi străbătuse străzile. Îl

obosise și-l derutase. Îl amețise cu un vârtej de întâmplări neobișnuite. Îl zăpăcise cu locuitorii lui bizari.

Nici nu știa dacă fusese într-adevăr în Iași sau poposisese într-o așezare dintr-o ficțiune.

Era ca și cum asistase la un concert cu o orchestră formată din instrumentiști având fiecare în față partitura unei alte lucrări. Rezultase o cacofonie din care nu s-a înțeles nimic. Un „brouhaha”, cum îl numesc francezii.

Ei bine, acel „brouhaha” îi răsunase lui în urechi mai mult de o lună.

Nimerise ca o insectă în plasa unui păianjen. Scăpase, dar rețeaua aceea abia vizibilă rămăsese intactă și încă mai vibra. Îl scosese din joc ridicându-i tot soiul de obstacole în cale. Chiar și unii dintre cei care trebuiau să-l ajute îi puseseră bețe în roate. Mai mult, își crease singur probleme, apucând-o când într-o direcție, când în alta, după cum îl trăgea unul sau altul. Nu fusese capabil să nu se abată de la singurul drum care i-ar fi asigurat succesul – acela de a se dedica numai și numai misiunii sale.

Se simțea ca un explorator revenit de pe un tărâm halucinant. Nu știa ce să scrie în raportul despre expediția efectuată. În vălmășagul de date pe care le culesese nu descoperea nicio ordine.

I-ar fi trebuit Globul din basmul lui Ivan ca să vadă și să priceapă totul.

De data asta Auguste Dupin se înșelase – nimic nu fusese la vedere. Dimpotrivă, totul fusese camuflat, ascuns în valuri de fum amăgitor.

Fusese mânat încolo și-ncoace și se rătăcise ca într-un labirint.

S-a gândit la asta înainte de a se urca în tren și s-a uitat în sus.

Cerul semăna cu o lentilă imensă prin care cineva interesat ar fi putut studia în voie un experiment.

Semăna și cu ochiul zugrăvit pe zidul bisericii rămas în picioare.

Deschise ușa compartimentului și încremeni în prag.
— O, nu!

Din fericire, nimeni nu-i auzi exclamația.

Bancherul Alin Severin, podgoreanul Miu Sorescu și Adela Moisescu îi zâmbeau instalați pe banchetele îmbrăcate în pluș. Văduva purta acum o rochie albă. Îl ținea de mână pe podgorean.

Îi salută mimând bucuria și-și ocupă locul.

O zgâlțâitură și trenul se puse în mișcare. Cu un gest reflex își scoase ceasul din buzunarul vestei, ca să controleze dacă ora plecării fusese respectată, uitând că nu reușise să-l ducă la reparat. Limbile i se mișcau din nou cu exactitate, dar nu mai avea puteri să se mire.

Cei trei începuseră deja o discuție care n-avea nicio legătură cu întâmplările din Iași.

De la fereastra vagonului în care se afla zări un panou uriaș care anunța un nou spectacol cu *Iașii în carnaval*.

Din păcate, carnavalul la care participase el fusese unul tragic...

Mai ceru o cafea.

Chelnerul care i-o aduse se uită la el de parcă avea chipul cuiva cufundat în lectura unui ferpar.

N-avea să aibă parte de liniște. Trecând prin centrul Bucureștiului văzuse un semn discret cu vopsea roșie pe soclul statuii lui Mihai Viteazu.

Statuia aleasă pentru comunicări cu cei care-l pregătiseră.

Semn alb – simplă luare de contact.

Semn verde – alertă.

Semn roșu – urgență maximă.

Urma să primească instrucțiuni importante. Cu siguranță îl aștepta o misiune periculoasă.

Un vânzător de ziare intră și se opri în prag. N-avea voie să pășească înăuntru decât dacă era chemat.

— Băiete!

Luă un ziar și se uită doar la prima pagină.

Surâse amar.

Fostul trimis special la Iași ceru nota, plăți și clipi din ochi ieșind sub soarele fierbinte de august.

Un chelner luă ziarul lăsat pe masă și, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, citi nepăsător ce era scris cu litere de-o șchioapă pe prima pagină:

LONDRA SUB TEROARE

Jack Spintecătorul a mai făcut o victimă.

Întunecatul secret (14)

Nu mai trăia în două lumi, una întunecată, înfricoșătoare, involburată, cealaltă plină de lumini feerice și de farmec.

Descoperise o a treia lume, în care guvernau calmul, firescul, iar toate cele înconjurătoare îi inspirau trăinicie, siguranță, așa cum se prezintă celor mai mulți dintre oameni, care nu stau să despice firul în patru și acceptă realitatea așa cum e, cu toate relele și bunele, având încredere numai în lucruri palpabile, necunoscând mirajul și tulburarea provocată de fantezii bolnave, necăutând explicații raționale la ceva irațional.

De câțiva ani e din nou în orașul care i-a plăcut cel mai mult, locul în care l-a cunoscut pe bunul doctor Samuel Norton, binefăcătorul și învățătorul său. Aici și-a finalizat și desăvârșit proiectul început în îndepărtata urbe din Est; imediat după aceea viața i s-a înseninat, a simțit cum e cuprins de o împlinire cum n-a mai cunoscut niciodată.

Iluminare ar fi cuvântul cel mai potrivit.

Și-a cumpărat o căsuță într-un cartier liniștit – moștenirea pe care o primise îi îngăduia să trăiască în îndestulare dacă era chibzuit. Îi face plăcere să-și întâlnească vecinii, oameni așezați, cu tabieturi, majoritatea în vârstă. Îi salută, dar rareori schimbă vreo vorbă cu ei – „cum o mai duceți cu sănătatea”, „se anunță o vreme frumoasă”, „fructe ca anul ăsta parcă n-au fost niciodată”.

Banalitatea conversațiilor e pe măsura cotidianului insignifiant.

Zilele și nopțile și le petrece în biblioteca pe care și-a amenajat-o în cea mai mare dintre încăperi. A colindat zile în șir prin librării și anticariate ca să achiziționeze cărțile care îl interesau. După ce a ajuns la câteva mii de volume nu mai iese decât rareori, doar ca să se dezmoștească și să-și cumpere de-ale gurii.

Și-a schimbat din nou numele și înfățișarea. Nimeni nu-l va deranja cu întrebări iscoditoare. Zadarnic l-ar mai căuta Gilbert Coe de la «Evening Star» – nu i-ar da

de urmă. Nici acel trimis special consumator de absint n-ar reuși să-l dibuiască.

Și-a aruncat toate instrumentele chirurgicale în râul care străbate orașul. Nu mai are nevoie de ele.

După câțva timp au luat aceeași cale și recipientele în care ținuse organele victimelor de la Iași, ca și ale celor cărora le luase viața în marele oraș. De la un moment dat, contemplarea lor îl lăsase indiferent.

Nu-și mai torturează trupul cu lovituri de nuiă – semnele de pe spate au început să dispară.

Citește multe romane, dar și lucrări ca Enciclopedia ucigașilor de Saul Mackensen, Crima de-a lungul veacurilor de Andre Francoeur, Pistoale, otrăvuri, junghere de Ned Johnson, Asasinate la lumina Lunii de Luis Amado, Am ucis! – o autobiografie a celebrului asasin Ben Andrews, Prima victimă, ultima victimă de Jim Caldwell, Pe urmele criminalilor multipli de Gordon Jepherson, Motivațiile ucigașilor de Ken Salinger, Cum se deconspiră asasinii de Luigi Bellucci, Tarele părinților nasc criminali? de Harold Bronson, Crima la sfârșitul secolului XIX de Ian Fletcher, Ucigași în travesti de Ted Orwell, Satisfacțiile criminalilor de Charles Porter, Cum să-ți construiești un alibi de William Thatcher, Ucigașii sunt prinși întotdeauna de Chris Waugh.

N-a descoperit în paginile lor nimic din ce-a trăit el.

Nimic din rafinamentul lui n-a regăsit la asasinii prezentați cu lux de amănunte.

El a fost un aristocrat al crimei. Ceilalți – niște brute.

Ba mai mult, unii autori l-au enervat cu concluziile lor. De pildă, Chris Waugh susținea că în epoca modernă, când polițiștii și detectivii au la dispoziție numeroase metode științifice de investigație, e imposibil ca un ucigaș să nu fie descoperit și deferit justiției.

O aiureală.

De aceea scrie ca să se explice. Cuvintele i se aștern ușor pe hârtie. Recitește. Spre marea lui uimire, faptele i se par ale cuiva necunoscut, ale unul personaj imaginat de unul dintre scriitorii din bibliotecă. Nimic n-are legătură cu el. I-ar trebui, poate, un talent uriaș, ca să se poată lămuri de ce a acționat așa și nu în alt fel.

Aruncă paginile în focul din șemineu. Le privește fără regret cum se mistuie. Se transformă în cenușă – cenușa unor zile de odinioară.

Se înstrăinează, tot mai mult, de cel care-a fost.

A citit și Crimă și pedeapsă. A fost uluit. Ce frământări, ce zbucium, ce chinuri sufletești a cunoscut eroul scriitorului rus! Într-o pornire megalomanică a dorit să afle dacă este o ființă cu înzestrări excepționale, ca Napoleon. Unei astfel de ființe totul îi este permis, nu trebuie să acționeze constrâns de barierele morale ale oamenilor obișnuiți. Doar liderii au dreptul de a sfida orice reguli. Ca să-și dovedească puterea – a ucis. Dar degeaba a închipuit un proiect de anvergură și s-a supus unui experiment măreț. A eșuat. Groaznicele tribulații cunoscute după ce-a omorât l-au împins să mărturisească asasinatelor comise. Dorința de a ispăși a fost mai puternică decât ispita de a ascunde și de a se considera superior celorlalți. Doar un om din Răsărit s-ar fi comportat așa. Numai cineva din acea parte a lumii își caută mântuirea după ce păcătuiește.

Nu, nu era făcut pentru un destin ieșit din comun, dacă a ajuns să se spovedească pentru a-și găsi liniștea.

El însă nu simte nicio remușcare. E împăcat cu sine însuși și cu întreaga fire. De multă vreme nu mai cunoaște acele neliniști care-l secătuiau de puteri.

Nici vocile care-l terorizau nu le mai aude.

Nu și-a dorit să fie aidoma lui Napoleon. A vrut să aibă propriul destin, inventat de el însuși. De aceea a reușit.

Și nu va lăsa nicio confesiune în urma lui. Nu-l interesează ca numele să-i rămână în memoria omenirii, ca numele împăratului francez.

În schimb, de el va fi legat cel mai mare secret din istoria criminalisticii.

Există și ucigași care nu pot fi prinși, domnule Chris Waugh!

Periodic ziarele vorbesc despre faptele lui enigmatice. Continuă să se emită cele mai trăsnite supoziții. Ucigașul care a îngrozit marele oraș ar fi un medic din anturajul Reginei. Alții susțin că asasinul ar fi chiar un membru al Casei Regale. Gazetarii nu s-au pus de acord nici în legătură cu naționalitatea lui. Când e francez, când e american... Unii susțin că ar fi ajuns patronul unui hotel de dincolo de Ocean. Când nu dispui de informații reale, brodezi pentru a atrage atenția asupra ta. Minciuna face casă bună cu jurnalismul.

Poliția investighează în continuare, fără să reușească să rezolve misterul ucigașului de prostituate. Cea mai umilitoare înfrângere a ei. Sunt destituiți șefi, dar cei numiți în locul lor promet degeaba marea cu sarea, nici ei n-au sorți de izbândă.

E greu să descoperi un făptaș dacă nu-i cunoști mobilul.

Anii vor trece și tot mai rar își va mai aduce aminte de cel care-a fost.

Viitorul îngroapă în uitare trecutul.

Numai cazul lui va rămâne nemuritor.

Un dosar care nu va fi clasat niciodată.

MULȚUMIRI ȘI PRECIZĂRI

Totul a pornit de la o povestire pe care am scris-o la cererea domnului profesor Constantin Dram (critic și istoric literar, causeur formidabil și drag prieten) pentru antologia *Noir de Iași*.

Domniei sale i se cuvin primele mulțumiri.

Alexandru Arion a intuit potențialul narațiunii și mi-a cerut, ca orice editor cu fler și imposibil de refuzat, s-o extind la dimensiunile unui roman.

Mulțumesc, Alexandru! De aceea ți-am și dedicat cartea.

Manuela Ruxandra Arion a îndrăgit atât de mult unul dintre personajele acestei proze încât i-am acordat mai multă atenție decât mă gândeam inițial.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Colegul meu Mihai Zgubea a inventat problemele enigmatice prezente în paginile pe care le-ați parcurs.

Toată recunoștința, Maestre!

Celor care vor să cunoască mai multe din istoria asasinilor celebri le recomand lucrarea *Enciclopedia ucigașilor în serie* de Brian Lane și Wilfred Gregg (Editura RAO, 1996).

Pentru pasionații de criptanaliză și criptografie un ghid util poate fi *Istoria codurilor secrete* de Laurent Jofrin (Editura Litera, 2010).

Despre *Liber Diaboli* nu ofer detalii. E o carte periculoasă.

Pornesc la drum cu un nou erou – Sebastian Dron. Le mulțumesc de pe acum cititorilor care se vor simți atrași de el și vor dori să-i urmărească și alte aventuri.

George Arion
octombrie 2018

GEORGE ARION

trimisul special

„Sus de tot, cineva pictase un ochi imens, care parcă scruta împrejurimile până departe. (...)

Acestui ochi părea să nu-i scape nimic, înregistrând trecerea oamenilor pe străzi, zborul păsărilor și insectelor, alunecarea norilor pe cer, întâmplările din fiecare zi și din fiecare noapte.

Supraveghea totul.

Era obsedant – oriunde te-ai fi aflat ai fi jurat că se uită la tine, că nu poți scăpa de iscodirea lui.

De fapt, ochi de diverse dimensiuni mai văzuse desenați pe zidurile din oraș, dar niciunul atât de mare ca ăsta.

Oare se sugera că totul se vede, se știe și e sub control?”

George Arion – *Trimisul special*

„În mod cu totul paradoxal și demn de invidie, un autor precum George Arion aparține tuturor breslelor: îl iubesc și academicienii (în 1981 a publicat un excelent eseu consacrat operei lui Alexandru Philippide), și ziariștii (și-a pus semnătura pe două tomuri impresionante de interviuri), dar și «minoritarii» literaturii *mystery&thriller*, în mijlocul cărora se mișcă relaxat și dezinvolt, ca un șeic fumător de pipă.”

Daniela Zeca Buzura

„...nu poți scoate cărți din tine dacă n-ai înghițit în prealabil câteva biblioteci. Un sfat cât o carte, sau cât mai multe cărți. *Chapeau*, domnule George Arion.”

Ani Bradea – Tribuna

„...George Arion, remarcabil prozator român, cu mare șarm, prolific într-un gen ale cărui piețe sunt mult mai dezvoltate în alte părți ale Europei și ale lumii ca la noi, cu un public cu adevărat larg și cu «infrastructuri» instituționale solide și bogat-ramificate, e pe cale să devină o autentică vedetă internațională.”

Ion Bogdan Lefter

GEORGE ARION

trimisul special

„Sus de tot, cineva pictase un ochi imens, care parcă scruta împrejurimile până departe. (...)

Acestui ochi părea să nu-i scape nimic, înregistrând trecerea oamenilor pe străzi, zborul păsărilor și insectelor, alunecarea norilor pe cer, întâmplările din fiecare zi și din fiecare noapte.

Supraveghea totul.

Era obsedant — oriunde te-ai fi aflat ai fi jurat că se uită la tine, că nu poți scăpa de iscodirea lui.

De fapt, ochi de diverse dimensiuni mai văzuse desenați pe zidurile din oraș, dar niciunul atât de mare ca ăsta.

Oare se sugera că totul se vede, se știe și e sub control?”

George Arion - Trimisul special

„În mod cu totul paradoxal și demn de invidie, un autor precum George Arion aparține tuturor breslelor: îl iubesc și academicienii (în 1981 a publicat un excelent eseu consacrat operei lui Alexandru Philippide), și ziariștii (și-a pus semnătura pe două tomuri impresionante de interviuri), dar și «minoritarii» literaturii *mystery&thriller*, în mijlocul cărora se mișcă relaxat și dezinvolt, ca un șeic fumător de pipă.”

Daniela Zeca Buzura

„... nu poți scoate cărți din tine dacă n-ai înghițit în prealabil câteva biblioteci. Un sfat cât o carte, sau cât mai multe cărți. *Chapeau*, domnule George Arion.”

Ani Bradea — Tribuna

„... George Arion, remarcabil prozator român, cu mare șarm, prolific într-un gen ale cărui piețe sunt mult mai dezvoltate în alte părți ale Europei și ale lumii ca la noi, cu un public cu adevărat larg și cu «infrastructuri» instituționale solide și bogat-ramificate, e pe cale să devină o autentică vedetă internațională.”

Ion Bogdan Lefter

Volum apărut cu sprijinul

Table of Contents

Trimisul special

Întunecatul secret (1).

Venise cu o jumătate de oră înainte de plecarea trenului.

Întunecatul secret (2).

Spitalul era în mijlocul unui parc cu mesteceni, fagi, stejari...

Întunecatul secret (3).

Două zile nu ieși din apartamentul său de la hotel.

Întunecatul secret (4).

De la primul său informator, Sebastian află despre deshumările din cimitirul Eternitatea.

Întunecatul secret (5).

Chiar nu mai știa încotro să se îndrepte.

Întunecatul secret (6).

Îl întâlnise din întâmplare, îi aținuse dinadins calea?

Întunecatul secret (7).

Mai trecuse pe lângă zidul mângălit al fostei biserici.

Întunecatul secret (8).

Marcel Croitoru îl chemă la el la birou.

Întunecatul secret (9).

Câteodată, Gusti îi urmărea prin zăbrelele gardului pe cei care lucrau la Palat.

Întunecatul secret (10).

Sebastian dorise să plece în zori, dar de-abia pe la orele prânzului reuși să părăsească orașul însoțit de Ivan.

Întunecatul secret (11).

Îi dădu drumul lui Ivan și intră în bibliotecă doar ca să se afle în treabă.

Întunecatul secret (12).

Întinsese ucigașului în serie o capcană în care n-avea cum să nu cadă.

Întunecatul secret (13).

Îl găsi într-un târziu moțâind pe o bancă.

Întunecatul secret (14).

MULȚUMIRI ȘI PRECIZĂRI

Table of Contents

Trimisul special	7
Întunecatul secret (1)	10
Venise cu o jumătate de oră înainte de plecarea trenului.	41
Întunecatul secret (2)	60
Spitalul era în mijlocul unui parc cu mesteceni, fagi, stejari...	61
Întunecatul secret (3)	90
Două zile nu ieși din apartamentul său de la hotel.	91
Întunecatul secret (4)	117
De la primul său informator, Sebastian află despre deshumările din cimitirul Eternitatea.	119
Întunecatul secret (5)	145
Chiar nu mai știa încotro să se îndrepte.	147
Întunecatul secret (6)	197
Îl întâlnise din întâmplare, îi aținuse dinadins calea?	198
Întunecatul secret (7)	230
Mai trecuse pe lângă zidul mângălit al fostei biserici.	231
Întunecatul secret (8)	237
Marcel Croitoru îl chemă la el la birou.	238
Întunecatul secret (9)	266
Câteodată, Gusti îi urmărea prin zăbrelele gardului pe cei care lucrau la Palat.	267
Întunecatul secret (10)	268
Sebastian dorise să plece în zori, dar de-abia pe la orele prânzului reuși să părăsească orașul însoțit de Ivan.	269
Întunecatul secret (11)	291
Îi dădu drumul lui Ivan și intră în bibliotecă doar ca să se afle în treabă.	292
Întunecatul secret (12)	307
Întinsese ucigașului în serie o capcană în care n-avea cum să nu cadă.	308
Întunecatul secret (13)	313

Îl găsi într-un târziu moțăind pe o bancă.	314
Întunecatul secret (14)	324
MULȚUMIRI ȘI PRECIZĂRI	328